Machine Translated by Google

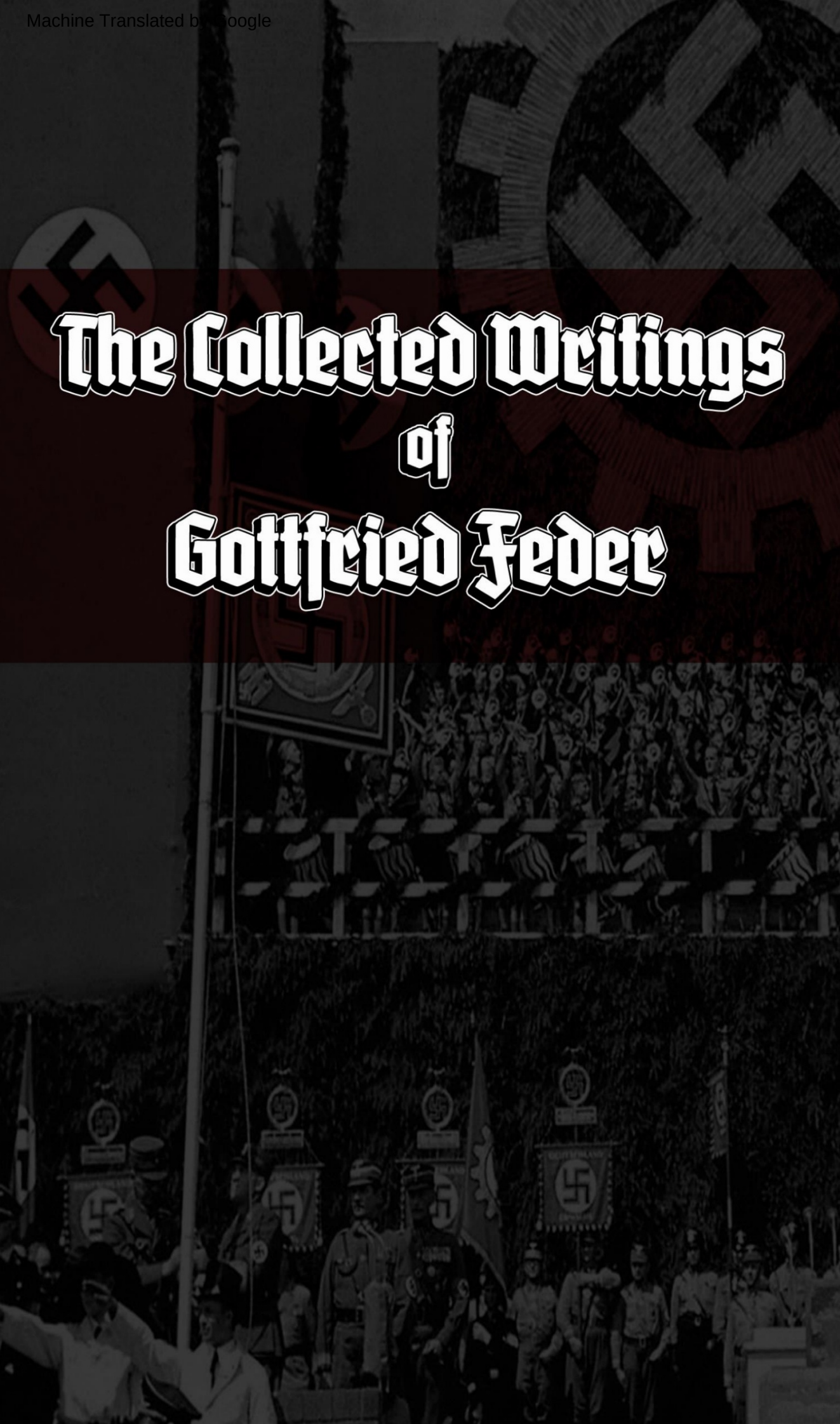

The Collected Writings of Gottfried Feder

Machine Translated by Google

Kopotie raksti

Gotfrīds Feders

Publicēts Kali Jugā, 130 AH

SUDETENLAND
VERLAG

Machine Translated by Google

Satura rādītājs

NSDAP programma un tās vispārīgās koncepcijas 5

Ievads un priekšvārds 6

1. Oficiālais partijas manifests par NSDAP nostāju attiecībā uz lauksaimniekiem un lauksaimniecību..... 13

NSDAP politika zemes īpašuma jautājumos 17

2. 25 punkti..... 21

3. Pamatidejas 25

4. Programmas prasību detalizēta izklāsts..... 32

5. Ko mēs nevēlamies..... 52

6. Secinājums..... 53

Manifests par interešu verdzības atcelšanu 55

Ieviešana un pamatojums 57

Kara obligāciju konvertēšana banku kredītos 75

Īpaši komentāri par prasību pēc likuma manifestā 76

Iebildumi un to atspēkošana 79

Turpmākā programma 89

Vācijas valsts uz nacionālsociālistiskiem pamatiem 56

Ievads un priekšvārds 92

1. Pamati..... 97

2. Programma 116

3. Nacionālsociālistiskās valsts uzbūve 122

Machine Translated by Google

Gotfrīds Feders

Gotfrīds Feders, (1883. gada 27. janvāris , Vircburga, Vācija — 24. septembris , 1941, Murnau), bija vācu politiskais aktīvists un vadošais ekonomikas teorētiķis Vācijas nacionālsociālisma sākotnējā fāze.

Feders, būvinženieris, kļuva slavens 1919. gadā ar savu grāmatu "Manifests pārtraukšanai". "Intereses verdzība", un viņa runa Vācijas Strādnieku partijas sanāksmē Minhenē tā paša gada septembrī bija tūlītēja iedvesma Ādolfa Hitlera darbam ienākšana politikā. Federa sociālistiskās un antikapitālistiskās idejas vēlāk tika izteiktas Hitlera 25 punktu programmā Nacionālsociālistiskajai vācu strādnieku partijai (NSDAP) 1920. gada martā, kā arī paša Federa grāmatā "Vācijas valsts uz nacionālsociālistiskā pamata", ko Hitlers uzskatīja par "[nacionālsociālistiskās] kustības katehismu". Laikā no 1924. līdz 1936. gadam Feders bija Vācijas Reihstāga loceklis un bija NSDAP ekonomikas padomes priekšsēdētājs (1931. gadā), Vācijas Ekonomikas ministrijas valsts sekretārs (1933. gadā) un valsts mājokļu komisārs (1934. gadā). Tomēr, nacistu politikai vispārēji pielāgojoties esošajai ekonomiskajai sistēmai, Federa loma partijas lietās krasi samazinājās, un līdz 1936. gadam viņš bija praktiski nonācis aizmirstībā.

Machine Translated by Google

Nacionālā programma

Vācijas Sociālistiskā strādnieku partija un tās vispārīgie priekšstati

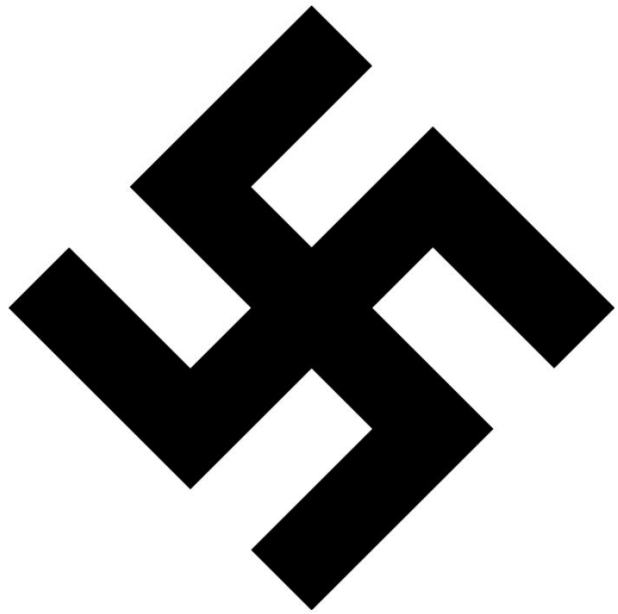

Machine Translated by Google

Vēsturisks pārskats par uzplaukumu

NSDAP ar Ādolfa Hitlera karjeras biogrāfisku pārskatu

Ādolfs Hitlers piedzima 1889. gada 20. aprīlī Braunau pie Innas, senā ciematā.
Bavārija.

Viņa tēvs bija nabadzīga zemnieka bārenis un izcīnīja muitas ierēdņa amatu. Viņa māte nāca no vācu zemnieku ģimenes. Kad viņam bija 13 gadi, viņš zaudēja tēvu, un četrus gadus vēlāk arī māti. Ādolfs Hitlers toreiz bija Lincas pie Donavas reālmācības skolas students pēc Nacionālās skolas beigšanas. Tēva vēlēšanās bija kļūt par ierēdni, bet viņa paša vēlme bija kļūt par mākslinieku. Mātes nāve lika viņam nekavējoties pelnīt iztiku pašam.

17 gadu vecumā Hitlers devās uz Vīni, kur cerēja kļūt par arhitektu. Viņš pats pelnīja iztiku, sākumā strādājot par celtnieku strādnieku, jaucot javu, pēc tam strādājot par arhitekta rasētāju. 18 gadu vecumā viņš jau interesējās par politiku; viņš kļuva par antimarksistu, bet līdz šim nebija ieņēmis vadošu lomu. Jau no agras jaunības Hitlers bija kaislīgs nacionālists, un viņa cerība bija apvienot darba perioda sociālo pieredzi ar nacionālistiskajiem uzskatiem. Vairākus gadus viņš dzīvoja Vīnē ārkārtējā nabadzībā.

1912. gadā viņš pārcēlās uz Minheni, kur studēja. Viņš nekad nebija pazinis jaunības priekus, bet kopš dienas, kad viņš aizgāja no mājām ar 50 kronām kabatā, darbs un trūkums bija viņa liktenis. 1914. gada februārī viņam izdevās atbrīvoties no pienākuma dienēt Austrijas armijā. Sešus mēnešus vēlāk izcēlās karš. Viņš nekavējoties brīvprātīgi pieteicās dienestam Vācijas armijā un, tieši vēršoties pie Bavārijas karaļa Ludviga, saņēma atļauju iestāties Bavārijas pulkā kā brīvprātīgajam karam. 1914. gada 10. oktobrī jaunais pulks devās ceļā.

1914. gada 2. decembrī 25 gadus vecajam brīvprātīgajam tika piešķirts Dzelzs krusts, 2. pakāpe.
Klase.

Atzīstot viņa drosmi uzbrukumā "Bayernwald" un citās kaujās netālu no Vitšētes, viņam tika pavēlēts uzņemties dispečeru pienākumus, kas prasīja īpašu drosmi un uzticamību, jo ziņojumi bieži bija jānogādā pa atklātu teritoriju spēcīgas uguns ietekmē. Tas ātri vien padarīja viņa vārdu zināmu visā pulkā ārpus šaura biedru loka.

1916. gada 7. oktobrī viņu ievainoja šķemba. 1917. gada martā viņš atgriezās savā pulkā. Viņš saņēma vairākus citus apbalvojumus, tostarp Pulka diplomu par īpašu drosmi kaujās pie Fontēnas un visbeidzot I šķiras Dzelzs krustu.

1918. gada 14. oktobrī viņš kopā ar daudziem biedriem savā pulkā tika smagi ievainots no sinepju gāzes, ko briti tolaik pirmo reizi izmantoja, un viņš uz laiku zaudēja redzi. Kamēr viņš atradās slimnīcā, izcēlās revolūcija.

Tāpēc Hitlers nolēma kļūt par politiķi. 1919. gadā viņš pievienojās nelielai partijai, kas sastāvēja no 6 vīriešiem, un uz tās pamata nodibināja Nacionālsociālistisko vācu strādnieku partiju. Viņš izstrādāja jaunās kustības programmas pamatus un noteica tās raksturu un mērķus.

Machine Translated by Google

Kodols: Septiņi vīri

1919. gada septembrī Ādolfs Hitlers pirmo reizi uzstājās ar runu septiņu vīriešu priekšā; pēc tam viņš uzrunāja 11, 25 un 47 cilvēku auditoriju; decembrī — 111 cilvēku; 1920. gada janvārī — 270 cilvēku un neilgi pēc tam — 400 cilvēku auditoriju. 1920. gada 14. novembrī viņš uzstājās 1700 dalībnieku lielā sapulcē. Viņš organizēja jaunās partijas propagandu, kurā pēc gada darba bija 64 biedri. Gadu vēlāk — 1920. gadā — to skaits jau bija sasniedzis 3000. Hitlera propagandas aktivitāte Minhenē bija tik liela, ka viņš beidzot uzstājās masu sapulcēs trīs reizes nedēļā, un pirmdienās viņš turpināja mācību kursu. Viņš pirmām kārtām uzbruka Versaļas neprātam un noliedza marksistu, Centra partijas u.c. apgalvojumus, ka šo līgumu ir iespējams izpildīt. Viņš nomelnoja šo partiju saukli — "Atdodiet ieročus, un arī pārējie atbruņosies". Viņš runāja, pieņemot, ka pēc tam, kad mēs būsim atteikušies no ieročiem, pārējie turpinās bruņoties — ja ne ar savu naudu, tad ar miljoniem, kas izspiesti no pilnībā atbruņotās vācu tautas. Iebildot pret SPD un Centra partijas propagandu par labu līguma parakstīšanai, viņš pravietoja, ka Rūra tiks okupēta neatkarīgi no tā, ko mēs parakstīsim.

1921. gadā.

Šis gads iezīmējās ar pirmo vietējo grupu dibināšanu Rozenheimā un Landshūtē. Hitlers organizēja pirmo vīru vienību partijas aizsardzībai un sāka cīņu pret separātistu kustību Bavārijā. Mūsu vadītājs arī uzstājās vairāk nekā 5000 cilvēku sanāksmē Minhenes cirkā.

Savās sanāksmēs viņš paziņoja, ka līguma izpilde nepalīdzēs, kā apgalvoja SPD, Centra partija un Tautas partija, mierīgi un mierīgi veidot Vācijas labklājību, bet gan ka šīs muļķīgās politikas rezultāts neizbēgami būs liela mēroga inflācija, kas radīs milzīgu kaitējumu Vācijas rūpniecībai. Hitlera apgalvojums, ka melni sarkanā valdība plāno denacionalizēt Valsts dzelzceļus, tika pasludināts par "klajiem meliem". Mēģinājums sacelties partijas iekšienē tika noraidīts. Hitlers izstrādāja jaunu partijas konstitūciju, kas viņam piešķīra diktatoriskas pilnvaras.

Sociāldemokrātija, kas nespēja turpināt ignorēt Hitlera vārdu, tagad mēģināja atbrīvoties no sava kukaiņu lāča ar terorisma metodēm. Sanāksmēs notika asiņainas sadursmes, kurās mūsu vadītāja dzelzs nervi saglabāja virsroku. To laikā tika izveidota neuzvarama miesasgvarde4, kas turpmāk tika nosaukta par "Sturmabteilung".

1922. gadā.

Kamēr turpinājās Minhenes iekarošana, kustība sāka izplatīties pārējā Bavārijā. Hitlers noraidīja visus kompromisa mēģinājumus pievienoties citām partijām. Viņš pakāpeniski iznīcināja visus līdzīgus "nacionālistu" partiju veidojumus un padarīja nacionālsociālistisko kustību par virsroku pār tiem.

1922. gada oktobrī Hitlers 800 vīru priekšgalā devās uz Koburgu un divās 24 stundās pirmo reizi pilnībā sagrāva sarkano teroru šajā pilsētā.

Ādolfs Hitlers toreiz publiski paziņoja, ka mēs strauji virzāmies inflācijas virzienā, ko viņš bija paredzējis kā melni sarkanās koalīcijas politikas rezultātu. Viņš kļuva

Machine Translated by Google

pazīstams kā sistēmas bīstamākais un visvairāk nīstais ienaidnieks. Sociāldemokrātija un Centra partija pārstāja aizstāvēties ar argumentiem un pieņēma nomelnošanas politiku.

1923. gadā.

1923. gada janvārī notika pirmā lielā partijas konference, un tika iesvētīti pirmie partijas karogi. Oficiāli tika inkorporēts Sturmabteilung.

Partijas propaganda tika izsmeļoši izpētīta un uzlabota, un tika nostiprināti un nostiprināti organizācijas pastāvīgie principi. Ap Hitleru lielā skaitā pulcējās piekritēji, no kuriem lielākā daļa mūsdienās ir viņa uzticamie cīņas partneri. Tikmēr uzbrukumi viņam tika turpināti ar arvien lielāku apņēmību; viņš pirmo reizi nonāca cietumā par apsūdzību pretinieku sanāksmju traucēšanā; viņam pastāvīgi tika uzlikti naudas sodi. Tomēr viņš ne mirkli nepārstāja cīnīties pret sistēmu.

1923. gada vasarā Ādolfs Hitlers sāka apspiest sarkano teroru lielākajā daļā Bavārijas pilsētu — Ratisbonā, Hofā, Baireitā, Nirnbergā, Firtē, Ingolštatē, Vircburgā, Šveinfurtē —, bieži vien par asinsizliešanas cenu ielu cīņās, kurās viņš sakāva sociāldemokrātu un komunistu teroristu bandas.

Viņa cīņu pret nekompetento Reiha valdību pavadīja rūgtas apsūdzības. Viņš pareģoja valdības vājās pretestības neveiksmi Rūras jautājumā un pastāvīgi uzbruka muļķīgajai vienošanās ar Franciju un tās izpildes politikai. Viņš vienmēr uzsvēra nepieciešamību pēc vienošanās ar Angliju un Itāliju.

1923. gada novembrī Ādolfs Hitlers mēģināja gāzt sistēmu. Sacelšanās cieta neveiksmi, un Hitlers tika arestēts.

1924. gadā.

Lielā tiesas prāva notika Minhenē 1921. gada martā. Lai gan mūsu vadītājs tika atzīts par vainīgu, pamatojoties uz faktiem, viņš panāca pārliecinošu morālu attaisnojumu. Hitlera aizstāvība tik lielā mērā ietekmēja tiesu, un viņa vienīgās un ekskluzīvās atbildības uzņemšanās bija tik pārliecinoša, ka apsūdzošā advokāta runa pārvērtās par ievērojamu liecību par viņa godprātīgajiem motīviem. Tomēr tiesnesis piesprieda viņam apcietinājumu.

Nacionālsociālistiskā partija cieta sava līdera zaudējumu. Tās pretinieki bija pārliecināti, ka kustībai ir gals, un saņēmās drosmi parakstīt bēdīgi slaveno Dousa paktu, tādējādi apzināti uzsākot Vācijas izlaupīšanas sistēmu, kas kulmināciju sasniedza Janga plānā. Kāds triumfs sociāldemokrātiem un centram! Vācijas paverdzināšanas mērķis acīmredzot bija sasniegts!

Velti Hitlers ar savu brīvībā esošo līdzgaitnieku starpniecību centās cīnīties pret Dousa paktu. Velti viņš lika viņiem publiski paziņot, ka Centra partijas, SPD un Tautas partijas apliecinājumi, ka saskaņā ar plānu piešķirtie ārvalstu aizdevumi palielinās valsts labklājību, ka bezdarbs beigsies, ka algas tiks paaugstinātas, nodokļi samazināti un lauksaimniecība tiks glābta, ir tikai tautas maldināšana. Velti viņš lika viņiem norādīt, ka Dousa pakts neizbēgami palielinās nabadzību, jo aizdevumu procenti kropļos rūpniecību, savukārt paši aizdevumi kalpos tikai plāna finansiālo saistību izpildei; bankrots un bezdarbs pieaugs, algas...

Machine Translated by Google

samazinātos, cenas un nodokļi vēl vairāk celtos, un lauksaimniekiem draudētu pilnīga iznīcība un viņi būtu spiesti šķirties no visa, kas viņiem piederēja.

20. decembrī Hitlers pameta cietoksni.

1925.

Līdz 1925. gada 27. februārim izskanēja Ādolfa Hitlera aicinājums atdzimt partiju, un Viņš teica savu pirmo runu pēc ieslodzījuma 4000 cilvēku auditorijas priekšā.

Nacionālsociālistiskā kustība tika izjaukta pēc 9. novembra notikumiem. , un viss tās īpašums un nauda bija konfiscēta; tā ka Ādolfs Hitlers tagad bez nekā sāka atjaunot partiju no tās pamatiem. Vorwärts un Germania Berlīnē izsmēja viņa centienus un ņirgājās par "muļķi, kuru ieslodzījums bija padarījis traku".
Tomēr partijas atjaunošana Hitlera vadībā noritēja ļoti strauji. Vecie līderi atkal uzticīgi pulcējās ap viņu. Hitlers stimulēja partijas presi jaunai darbībai.

Līdz 1925. gada decembrim partijā bija 27 000 biedru. Centrs un sociālais Demokrāti satraukti lēma, ka līderim divus gadus nevajadzētu uzstāties publiski.

1926. gadā.

Šī gada jūnijā notika pirmā partijas konference kopš Hitlera ieslodzījuma.

Buržuāziskā pasaule joprojām bija pārliecināta, ka izpildes politika glābs Vāciju un ka Dousa pakts atdzīvinās rūpniecību. Marksisti bija pārliecināti, ka viņu kundzība ir nesatricināma.

Prezidents fon Hindenburgs atdalījās no saviem atbalstītājiem un devās prom kopā ar Centra un SPD partiju. Partija turpināja cīņu; gada beigās tajā bija 49 000 biedru.

1927. gadā.

Pavēle, kas aizliedza Hitleram uzstāties publiski, tika atsaukta, jo izrādījās, ka to nav iespējams īstenot. Viņš uzstājās daudzās masu sanāksmēs. Ar katru mēnesi partija arvien spēcīgāk saliedējās.

Visapkārt notikušais arvien spēcīgāk pierādīja Hitlera taisnību.
Dousa pakts tika atmaskots, un tā sekas bija briesmīgas. Sociāldemokrāti un Centra partija ar melu un apvainojumu palīdzību centās glābt to, ko varēja glābt.

Augustā Hitlers sasauca partijas konferenci Nirnbergā, kas izrādījās ļoti veiksmīga. Līdz gada beigām partijā bija 72 000 biedru.

1928. gadā.

Ādolfs Hitlers vadīja savu partiju pastiprinātā uzbrukumā esošajai sistēmai. Nacionālsociālisms tagad bija nepielūdzams Vācijas iznīcinātāju ienaidnieks gan iekšēji, gan ārēji.
Hitlers savu uzbrukumu īpaši vērsa pret bezjēdzīgo lauksaimnieku un vidusšķiras postīšanu. Viņš pareģoja katastrofu, kas skars vietējos tirgus. Simtiem sanāksmju viņš atkal un atkal paziņoja, ka piepildījuma politika ir neprāts un ka tās

Machine Translated by Google

Sekas nozīmētu nāvi un sagraušanu Vācijas rūpniecībai. Sociāldemokrāti un Centra partija ņirgājās un ņirdza, cenšoties atriebties. Viņu meli un apvainojumi bija vērsti pret Hitleru personīgi.

Līdz gada beigām biedru skaits bija 108 000, un partijas biedru bija 12.
sēdēja Reihstāgā.

1929. gadā.

Ādolfs Hitlers turpināja cīņu pret pastāvošo sistēmu ar nenogurstošu enerģiju. Partijas prese tika pilnveidota, Sturmabteilung pieauga, formējumi nostiprinājās un propaganda pastiprinājās. Nacionālsociālisma doktrīnas sāka dziļi iesakņoties nacionālajā apziņā.

4. augustā Nirnbergā notika otrā partijas konference milzīgā mērogā. Hitlers ar arvien pieaugošu enerģiju uzbruka melni sarkanajai sistēmai un bez konkurenta nostājās kā visspēcīgākais līderis pret visu, ko nozīmēja "demokrātija". Visi mēģinājumi viņu gāzt no partijas vadības tika sagrauti.

Līdz gada beigām partijā bija 178 000 biedru.

1930. gadā.

Cīņa pret Janga plānu ritēja pilnā sparā. Hindenburgs to enerģiski aizstāvēja, apgalvojot, ka ar tā palīdzību Vācija tiks glābta, Vācijas rūpniecība atdzims, bezdarbs tiks apturēts, lauksaimnieki atkal uzelpos un būs iespējams atvieglot nodokļus.

Ādolfs Hitlers šādus uzskatus raksturoja kā nereālus un liktenīgus; viņš pravietoja pretējo. Viņa partija sīvu cīņu laikā turpināja apgaismot tautu. Pretinieki atbildēja ar melu straumi.

Reihstāga vēlēšanas notika 14. septembrī , 1930. gadā partija ieguva 6,5 balsis.
miljons balsu, un tika ievēlēti 107 locekļi. Tās iekšējā organizācija bija spēcīgāka nekā jebkad agrāk. Dažus nelielus sacelšanās mēģinājumus, kas tika veicināti no ārpuses, Hitlers nekavējoties apspieda, un tie, kas nepakļāvās bez ierunām, tika izraidīti.

Centra partija, kas tagad bija nonākusi SPD rokās, lai vai kā, sāka kūdīt Baznīcu pret Hitleru. Centra partijai piederošie bīskapi un priesteri uzsāka fanātisku uzbrukumu nacionālsociālistu kustībai, izslēdza tās piekritējus no baznīcas un pat atteica viņiem kristīgas apbedīšanas. Hitlers nelokāmi turējās pie savas pārliecības, ka centrs nozīmē Vācijas bojāeju, un turpināja cīņu pret to ar vēl lielāku apņēmību nekā iepriekš. Viņš stingri noraidīja jebkuru mēģinājumu izspiest no viņa izmaiņas savos uzskatos.

Līdz gada beigām partijā bija 389 000 biedru.

1931. gadā.

Cīņa pret Janga plānu turpinājās. Hitlera paredzētās sekas kļuva par realitāti.

Machine Translated by Google

Valdība sāka īstenot administratīvos pasākumus, izmantojot ārkārtas pasākumus, domājot, ka tādējādi glābs rūpniecību. Sekoja asas debates, kurās Ādolfs Hitlers atkal norādīja uz šīs politikas liktenīgajām sekām. Pēc dažiem mēnešiem — pat dažām nedēļām — viņam izrādījās taisnība.

Tikmēr bija sācis darboties neskaitāmas nacionālsociālistiskās avīzes, un partijas centrālā izdevniecība pakāpeniski bija izaugusi par milzīgu uzņēmumu. Organizācija bija kļuvusi ļoti efektīva, un Sturmabteilung laika gaitā bija sasniedzis augstu attīstības līmeni.

Mūsu pretinieki mūrējās melos un pieļāva preču pasūtījumu veikšanu Francijā.

Līdz 1931. gada beigām Hitlera partijas biedru skaits sasniedza 806 000, mēnesi vēlāk — 862 000 un atkal mēnesi vēlāk — 920 000. Vēlēšanu dienā bija aptuveni miljons biedru un neskaitāmi miljoniem atbalstītāju vēlēšanu iecirkņos.

Vīrs, kurš savulaik bija nabadzīgs strādnieks un vēlāk karavīrs frontē, tādējādi nepilnu trīspadsmit gadu laikā ir izveidojis vislielāko politisko organizāciju, kādu Vācija jebkad ir pieredzējusi. Vienīgie līdzekļi pret šo cilvēku, ko viņa pretinieki var izmantot, ir meli un apmelošana. Un līdz šim viņš vienmēr ir uzvarējis, neskatoties uz visiem meliem, un šoreiz viņš ir tuvu tam, lai tiktu ievēlēts par reiha prezidentu.

Vai kāds visā Vācijas vēsturē jebkad ir paveicis līdzīgu sasniegumu divpadsmit gadu laikā, saskaroties ar pretestību no partijas, augstās finanses, kapitāla, preses, sabiedriskās domas, birokrātijas, melu, terorisma un vajāšanas puses?

Šis nebija patversmē esošs bērns; jau no mazotnes viņš bija cilvēks augstākajā līmenī.
vārda nozīmē, paļaujoties tikai uz saviem spēkiem.

Machine Translated by Google

Priekšvārds

1926. gadā Veimārā partijas padome nolēma publicēt brošūru sēriju, kurā kodolīgi aplūkoti fundamentāli jautājumi, kas ietekmē visus Vācijas politiskās dzīves aspektus. Mūsu mērķis bija un ir sniegt konsekventu un pilnīgu priekšstatu par nacionālsociālisma attieksmi pret dažādiem mūsu sabiedriskās dzīves uzdevumiem un par to, kā tas cer novērst savas kļūdas un trūkumus.

Tāpēc mūsu uzdevums ir vispusīgi izpētīt, kā tas ir šobrīd, tad zinātniski izpētīt, no kurienes tas radies, un visbeidzot, ar radošu iedvesmu, atbildēt uz liktenīgo jautājumu: kas tad tālāk? Šo brošūru augstākais mērķis ir norādīt uz jaunām metodēm valsts dzīvē, finansēs un ekonomikā; haosa laikā pacelt "bronzas kalnu", rūpīgi izpētot, veidot skaidru zināšanu krājumu, lai no tā visa varētu rasties vienota politiskā griba.

Lielajā sanāksmē 1927. gada 31. augustā Ādolfs Hitlers uzsvērti paziņoja: "Programmas jautājumi neietekmē Administratīvo padomi; programma ir fiksēta, un es nekad nepieļaušu izmaiņas kustības principos, kas noteikti tās programmā." Es pilnībā pievienojos šim mūsu fīrera izšķirošajam paziņojumam, jo nekas nav bīstamāks tādas kustības kā mūsējā dzīvībai un triecienspēkam par to, ka laika gaitā tās fiksētā programma tiek pakļauta negatīvai kritikai.

Nevienam cilvēkam, kurš uzskata, ka nevar līdz galam pievienoties mums ebreju jautājumā, mūsu cīņā pret augsto finansiālo sistēmu, Dousa paktu un nabadzīgo politiku vai jebkuros citos mūsu programmā ietvertajos jautājumos, vai kurš ir noskaņots ar kompromisu un gļēvulību iemainīt vācu nācijas brīvību caur Tautu Savienību, Lokarno paktu, nav jāatsaucas uz mums; viņa vieta ir ārpus NSDAP. Mēs pilnībā noraidām "augstākās privātās zināšanas", kuras, piemēram, viņš, tik labprāt pauž platformas oratorijā un žurnālistikas izteikumos.

Cilvēkam, kurš principiāli piekrīt mūsu principiem, iespējams, varētu būt iebildumi pret dažām sīkām detaļām, jo mēs nevaram sagaidīt, ka jebkad spēsim pilnībā vienoties visos jautājumos, it īpaši agresīvā politiskā kustībā.

Tomēr cita lieta ir tad, kad politiskie pretinieki kādu punktu padara par sīku graujošu lietu, to atbaidoši sagrozot, gluži nesaistītu ar lietu, kā tas patiešām ir noticis. Šādā gadījumā ir nepieciešams oficiāls komentārs.

Mēs atsakāmies mainīt savu programmu lietderības apsvērumu dēļ, kā to dara citas partijas, lai pielāgotos tā sauktajiem mainītajiem apstākļiem. Mēs vēlamies pielāgot apstākļus mūsu programmai, tos apgūstot.

Ādolfs Hitlers man ir uzdevis izdot šo brošūru sēriju, kas ir
veidot partijas oficiālo literatūru.

Esmu iekļāvis partijas oficiālo manifestu, kas datēts ar 1930. gada 6. martu, kā arī savu atbildi uz desmit jautājumiem, ko mums uzdeva laikraksts "Deutsche Tageszeitung", kas ir Reichslandbund vadošais laikraksts Šī avīze pieņēma manas atbildes.

Šis ir labākais un efektīvākais veids, kā atbrīvoties no visiem meliem par mūsu naidīgo attieksmi pret zemes īpašumu iegādi un mantošanu Vācijā.

Machine Translated by Google

1. Oficiālais partijas manifests par NSDAP nostāju attiecībā uz lauksaimniekiem un lauksaimniecību

Minhene, 1930. gada 6. marts

1. Lauksaimniecības šķiras un lauksaimniecības nozīme Vācijai

Vācu tauta ievērojamu daļu savas pārtikas iegūst no ārvalstu pārtikas produktu importa. Pirms pasaules kara mums izdevās apmaksāt šo importu ar rūpniecības eksportu, tirdzniecību un kapitāla noguldījumiem ārzemēs. Kara iznākums šai iespējai pielika punktu.

Šodien mēs par importēto pārtiku maksājam galvenokārt ar ārvalstu aizdevumu palīdzību, kas vācu tautu iedzen arvien dziļākos parādos starptautiskajiem finansistiem, kuri izsniedz kredītus. Ja viss turpināsies kā līdz šim, vācu tauta kļūs arvien nabadzīgāka.

Vienīgā iespēja izkļūt no šīs varmācības ir Vācijas spēja ražot nepieciešamos pārtikas produktus mājās. Tāpēc ražošanas apjoma palielināšana Vācijas lauksaimniecībā ir dzīvības vai nāves jautājums vācu nācijai.

Turklāt mūsu rūpniecībai ir nepieciešams ekonomiski stabils un augsti produktīvs valsts iedzīvotāju skaits, kam nākotnē būs arvien vairāk jāmeklē vakances vietējā tirgū.

Mēs arī uzskatām lauku iedzīvotājus par veselības mantojuma nesēju, tautas jaunības avotu un tās bruņotā spēka mugurkaulu.

Efektīvas lauksaimniecības klases uzturēšana, kuras skaits pieaug līdz ar iedzīvotāju skaita pieaugumu, ir būtisks nacionālsociālistiskās platformas elements, jo mūsu kustība rūpējas par visu mūsu cilvēku labklājību nākamajās paaudzēs.

2. Mūsdienu valsts novārtā atstātā zemnieku šķira un lauksaimniecība

Lauksaimnieciskā ražošana, kuru ir iespējams palielināt, tiek kavēta, jo lauksaimnieku pieaugošie parādi neļauj viņiem iegādāties audzēšanai nepieciešamās preces, un tāpēc, ka lauksaimniecība neatmaksājas, atņem stimulu palielināt ražošanu.

Iemesli, kāpēc lauksaimniecība nesniedz pietiekamu atdevi par darbu, ir meklējami:

1. esošajā fiskālajā politikā, kas uzliek lauksaimniecībai pārmērīgu slogu. Tas ir saistīts ar partijas apsvērumiem un tāpēc, ka ebreju pasaules naudas tirgus, kas faktiski kontrolē parlamentāro demokrātiju Vācijā, vēlas iznīcināt Vācijas lauksaimniecību, jo tas pakļautu vācu tautu un jo īpaši strādnieku šķiru tās varai;

Machine Translated by Google

2. ārvalstu lauksaimnieku konkurencē, kuri strādā labvēlīgākos apstākļos un kurus neierobežo Vācijas lauksaimniecības aizsardzības politika;

3. lielo vairumtirdzniecības starpnieku gūtajā ekstravagantajā peļņā, kuri uzspiež sevi starp ražotāju un patērētāju.

4. nomācošajās likmēs lauksaimniekam jāmaksā par elektroenerģiju un mākslīgajiem mēslošanas līdzekļiem, lai bažas galvenokārt vada ebreji.

Augsto nodokļu slogu nevar segt ar slikto atlīdzību par darbu zemē. Zemnieks ir spiests iekulties parādos un maksāt augļojošus procentus par aizdevumiem. Viņš grimst arvien dziļāk un dziļāk zem šīs tirānijas un galu galā zaudē visu, kas viņam pieder, ebreju naudas aizdevējam. Vācu zemnieku šķira tiek ekspropriēta.

3. Reihā, kā mēs ceram to redzēt, tiks ievērotas zemes tiesības un Vācijai tiks izstrādāta lauksaimniecības politika.

Kamēr Vācijas valdību faktiski kontrolē starptautiskie naudas magnāti, kurus atbalsta parlamentāri demokrātiskā valdības sistēma, nevar cerēt uz radikālu lauku iedzīvotāju nabadzības stāvokļa uzlabošanos vai lauksaimniecības atdzimšanu; jo šie vēlas iznīcināt Vācijas spēku, kas balstās uz zemi.

Jaunajā un pavisam citādajā Vācijas valstī, uz kuru mēs tiecamies, lauksaimnieki un lauksaimniecība saņems tiem pienākošos atlīdzību, jo tie ir patiesi nacionālas Vācijas valsts galvenais balsts.

No tā izriet šādas prasības:

1. Vācijas zemei, ko ieguvusi un aizstāv vācu tauta, ir jābūt vācu tautas rīcībā kā mājām un iztikas līdzeklim. Tiem, kas šo zemi apdzīvo, tā ir jāpārvalda šādā nozīmē.

2. Zemi var piederēt tikai vācu tautas locekļiem.

3. Viņu likumīgi iegūtā zeme tiek uzskatīta par mantojamu īpašumu. Tomēr tiesības uz īpašumu ir saistītas ar pienākumu to izmantot valsts interesēs.
   Šī pienākuma pārraudzībai tiks ieceltas īpašas tiesas; tajās būs pārstāvji no visām zemes īpašnieku klases nodaļām un viens valsts pārstāvis.

4. Vācijas zeme nedrīkst kļūt par finanšu spekulāciju objektu, kā arī nedrīkst sniegt neiegūtus ienākumus tās īpašniekam. To drīkst iegūt tikai tas, kurš ir gatavs pats to apstrādāt. Tādēļ valstij ir pirmpirkuma tiesības uz katru zemes pārdošanu.
   Aizliegts ieķīlāt zemi privātiem aizdevējiem. Nepieciešamos aizdevumus audzēšanai ar atvieglotiem nosacījumiem lauksaimniekiem piešķirs vai nu valsts atzītas asociācijas, vai pati valsts.

5. Par zemes lietošanu valstij tiks maksāta nodeva atbilstoši īpašuma platībai un kvalitātei. Šis zemes nodoklis novērsīs jebkādu turpmāku zemes īpašuma aplikšanu ar nodokļiem.

6. Nav iespējams noteikt stingrus noteikumus par kultivēšanas apjomu. No mūsu iedzīvotāju skaita politikas viedokļa mums ir nepieciešams liels skaits mazu un vidēja lieluma saimniecību.

Machine Translated by Google

saimniecības. Tomēr lauksaimniecībai lielos apjomos ir ļoti būtiska loma, un, ja tā saglabā veselīgas attiecības ar mazākiem uzņēmumiem, tā ir pamatota.

7. Lai novērstu īpašuma sadalīšanu, būs nepieciešams mantojuma likums, un parāda uzkrāšanās uz tā.

8. Valstij ir tiesības piesavināties zemi, par ko tiek maksāta atbilstoša kompensācija. piešķirts:

   a. ja tas nepieder nevienam no valsts pilsoņiem;

   b. kad — ar Zemes tiesas spriedumu — tiek atzīts, ka tā īpašnieks, rīkojoties nepareizi lauksaimniecība nedarbojas valsts interesēs;

   c) lai tajā apmestos neatkarīgi lauksaimnieki, ja īpašnieks pats to neapstrādā;

   d. kad tas ir nepieciešams īpašiem valsts mērķiem valsts interesēs (piemēram, sakari, valsts aizsardzība). Nelikumīgi iegūta zeme (saskaņā ar Vācijas likumiem) var tikt konfiscēta bez kompensācijas.

Valsts pienākums ir kolonizēt zemi, kas ir kļuvusi pieejama, saskaņā ar 9. shēmu, kas balstīta uz augstiem iedzīvotāju politikas apsvērumiem. Zeme tiks piešķirta kolonistiem kā mantojama manta ar nosacījumiem, kas ļaus nodrošināt iztiku. Kolonisti tiks atlasīti, pārbaudot viņu pilsonisko un profesionālo piemērotību. Īpaša labvēlība tiks izrādīta lauksaimnieku dēliem, kuriem nav tiesību mantot.

Austrumu robežu kolonizācija ir ārkārtīgi svarīga. Šajā gadījumā ar vienkāršu fermu dibināšanu vien nepietiks, bet būs nepieciešams izveidot tirgus pilsētas saistībā ar jauno rūpniecības nozari. Tas ir vienīgais veids, kā radīt iespējas padarīt mazākas saimniecības par ienesīgu darījumu.

Vācijas ārpolitikas pienākums būs nodrošināt plašas telpas pieaugošā Vācijas iedzīvotāju uzturam un apmešanai.

4. Lauksaimnieku klase ir jāaudzina ekonomiski un izglītoti.

1. Pašreizējā zemes iedzīvotāju nabadzība nekavējoties jāmazina, atlaižot nodokļus un veicot citus ārkārtas pasākumus. Turpmāka parādu sloga samazināšana jāveic, ar likumu samazinot aizdevumu procentu likmi līdz pirmskara perioda līmenim un veicot tūlītējus pasākumus pret izspiešanu.

2. Valsts politikai ir jābūt tādai, lai nodrošinātu, ka lauksaimniecība atmaksājas. Vācijas lauksaimniecība ir jāaizsargā ar tarifiem, valsts importa regulēšanu un valsts apmācības shēmu.

Lauksaimniecības produktu cenu noteikšana ir jāatbrīvo no tirgus spekulācijām, un ir jāpārtrauc lielo starpnieku lauksaimniecības interešu izmantošana, kuru uzņēmējdarbības nodošanu lauksaimniecības apvienībām valstij ir jāveicina.

Šādu profesionālo organizāciju uzdevums ir samazināt lauksaimnieku tekošās izmaksas un palielināt ražošanu. (Instrumentu, kūtsmēslu, sēklu, vaislas materiālu nodrošināšana)

Machine Translated by Google

(krējumu iegāde ar labvēlīgiem nosacījumiem, uzlabojumi, cīņa pret kaitēkļiem, bezmaksas konsultācijas, ķīmiskie pētījumi utt.) Valsts sniedz organizācijām pilnīgu palīdzību to uzdevumu veikšanā. Jo īpaši valstij jāuzstāj uz ievērojamu mākslīgo mēslojumu un elektroenerģijas izmaksu samazināšanu lauksaimniekiem.

3. Organizācijām ir arī jānosaka lauksaimniecības strādnieku klase kā lauksaimniecības kopienas locekļi, pamatojoties uz līgumiem, kas ir taisnīgi sociālā nozīmē. Šo jautājumu uzraudzība un arbitrāža būs valsts funkcija. Jārada iespēja labiem strādniekiem sasniegt lauksaimniecības īpašnieku statusu. Tik ļoti pieprasītā lauksaimniecības strādnieku dzīves apstākļu un algu uzlabošana notiks, tiklīdz uzlabosies vispārējā lauksaimniecības situācija. Kad šie apstākļi uzlabosies, vairs nebūs nepieciešams nodarbināt ārvalstu darbaspēku zemē, un šī paraža nākotnē tiks aizliegta.

4. Lauksaimnieku klases nacionālā nozīme prasa, lai valsts veicinātu tehnisko izglītību lauksaimniecībā. (Nepilngadīgo iestādes, lauksaimniecības vidusskolas ar ļoti labvēlīgiem nosacījumiem jauniešiem ar talantu, bet bez līdzekļiem.)

5. Profesionālās organizācijas nevar sniegt visu lauksaimnieku klasei nepieciešamo palīdzību; to var izdarīt tikai NSDAP politiskā kustība par vācu brīvību.

Lauku iedzīvotāji ir nabadzīgi, jo visa vācu tauta ir nabadzīga. Ir maldīgi iedomāties, ka viena strādnieku klase var izvairīties no visas vācu kopienas likteņa dalīšanas, un ir noziegums kurināt greizsirdību starp pilsētniekiem un lauku iedzīvotājiem, kuri ir saistīti kopā labā vai sliktā.

Ekonomiskā palīdzība pašreizējās politiskās sistēmas ietvaros nevar radīt paliekošus uzlabojumus, jo politiskā verdzība ir mūsu tautas nabadzības pamatā, un tikai politiskās metodes var to novērst.

Vecās politiskās partijas, kas bija un ir atbildīgas par nacionālo paverdzināšanu, nevar būt līderi ceļā uz brīvību.

Mūsu nākotnes valstī profesionālās organizācijas gaida svarīgus ekonomiskus uzdevumus; jau tagad tās var veikt daudz sagatavošanās darba šajā virzienā; bet politiskajai atbrīvošanās cīņai, kuras mērķis ir likt pamatus jaunai ekonomiskajai kārtībai, tās nav piemērotas; jo šī cīņa būs jāizcīna nevis no vienas profesijas, bet gan no visas tautas viedokļa.

Kustība, kas novedīs politisko cīņu par atbrīvošanos līdz galam ir NSDAP

(paraksts) Ādolfs Hitlers

Machine Translated by Google

NSDAP politika zemes īpašuma jautājumos

Gotfrīda Federa atbilde

1930. gada 25. janvāra laikrakstā "Deutsche Tageszeitung" (Nr. 47) tika publicēti vairāki Brandenburgas zemes biedrības vadītāju uzdotie jautājumi. Viņu galvenais mērķis bija iegūt definīciju par NSDAP attieksmi pret zemes privātīpašumu, mantošanu, kredītu piesaisti, tarifiem, cenu regulēšanu, peļņas sadali un pret vispārējas sociālpolitiskas un vēlēšanu taktiskas intereses jautājumiem.

Es.

Lai mazinātu bažas par jebkādu vēlāku patvaļīgu partijas programmas 17. punkta interpretāciju, pirmais jautājums tika formulēts šādi: "Vai NSDAP ir gatava garantēt, ka tā

nenostāsies pretī..."

zemes īpašumtiesības."

Atbilde: Nacionālsociālisms atzīst privātīpašumu kā principu un novieto to valsts aizsardzībā.

Tā centīsies saglabāt veselīgu visu uzņēmumu, gan mazu, gan lielu, apvienojumu valsts ekonomiskajā dzīvē.

Visas programmas gars skaidri pierāda, ka nacionālsociālisms, būdams pārliecināts un konsekvents marksisma pretinieks, pilnībā noraida tā postošo centrālo doktrīnu par vispārēju konfiskāciju un uzskata pastāvīgu lauksaimniecības šķiru par labāko un drošāko nacionālās valsts pamatu.

Bet, būdams arī apņēmīgs lielo kapitālistu pretinieks, kuru mērķis ir mobilizēt sev visas lauksaimniecības vērtības un ar nodokļu un aizdevumu procentu palīdzību izspiest lauksaimniekus, nacionālsociālisms pieprasa valsts aizsardzību lauksaimniekiem pret lielo uzņēmumu interešu agresiju.

Mums ir nepieciešama spēcīga, veselīga lauksaimnieku klase, kas ir brīva no interešu verdzības un nodokļu tirānijas.

II.

Otrais jautājums bija adresēts man personīgi, jo mani iecēla Hitlers.

"galīgais tiesnesis visos jautājumos, kas skar Programmu".

"Kāda ir nacionālsociālisma attieksme pret īpašuma mantošanu, un?"

pēctecības pienākumi?"

Atbilde: Tā kā īpašumtiesību nepārtrauktība, t. i., zemes mantošana, ko cilvēka senči atguva un apstrādāja, ir nacionālās idejas pamats, ir dabiska sekas. Tāpēc nacionālsociālisms atzīst mantošanas principu, tāpat kā zemes īpašumtiesību principu.

Machine Translated by Google

Ja īpašums nonāk tāliem radiniekiem, nacionālsociālistiskā valsts iekasēs īpašu nodokli, bet tuvāku radinieku gadījumā tas tiks aprēķināts pēc spēkā esošās likmes.

III.

Šis jautājums tika uzdots nepamatotu bažu dēļ par iespējamo privāto kapitālistu aizdevumu aizlieguma sekas zemes drošībai.

Atbilde: Valsts, kas vēlas atbrīvot lauksaimniecības īpašumus no parādiem un glābt lauksaimniekus no profesionālu finansistu nagiem — tik daudz lauksaimnieku, kā jau tas ir, ir padzinuši ebreji no mājām —, valsts, kas vēlas sagraut kapitālisma naudas monopolu un atcelt procentu verdzību, visticamāk, neaizturēs nepieciešamos kredītus un neiekasēs izspiešanas procentus; gluži pretēji, nacionālsociālisms plāno maksimāli atbalstīt lauksaimniecību.

IV.

"Intereses verdzības sagraušana." Nenopelnīto ienākumu atcelšana. "Kas ir Nacionālsociālistiskās partijas attieksme pret saglabāto vai mantoto kapitālu?"

Atbilde: Vai mūsdienās kādam lauksaimniekam ir “nenopelnīti ienākumi” no procentu pieprasījumiem, vai arī kāds zemes īpašnieks var dzīvot no naudas, kas ietaupīta no īres maksas?

Tas nozīmē, ka atsevišķu zemes īpašnieku vidū, kuriem vēl ir palicis nedaudz kapitāla, valda nemiers, vai arī pastāv apzināta nacionālsociālistiskās programmas būtiskākās prasības neizpratne vai nezināšana.

NB Mēs burtiski domājam "procentu verdzības sagraušanu". Neviens neaprakstīs nelielas procentu summas no uzkrājumiem, hipotēkas vai valdības aizdevuma kā procentu verdzību. Ar to mēs domājam gadījumus, kad apzināta inflācija ir atņēmusi mums visus ietaupījumus, un lauksaimniekam ir jāmaksā procenti par jaunām hipotēkām un īstermiņa kredītiem ar likmēm, kas viņu sagrauj.

Tie, kas atbalsta pašreizējās kapitālisma sistēmas ievērošanu, ir pret lauksaimnieku patiesajām interesēm un atbalsta banku un to aģentu iespēju atbalstīt lauksaimniecību. Pārējo es ieteiktu lasītājiem iepazīties ar manām brošūrām ar nosaukumiem "Der Staat auf nationaler und sozialer Grundlage" un "Das Programm der NSDAP" (Vācijas valsts uz nacionālsociālistiskā pamata un NSDAP programma).

V.

Mūsu politika attiecībā uz nodokļiem skaidri un konsekventi nosaka: atbrīvot patērētāju no netiešo nodokļu slogu un ražotāju no nodokļiem, kas apgrūtina viņa uzņēmējdarbību.

"Vai partija plāno atcelt importa nodokļus?"

Atbilde: Landbund jāzina, ka nacionālsociālistu balsojums Reihstāgā pilnībā atbalstīja lauksaimniecības produktu aizsardzības nodevas saskaņā ar savu principu — tautas darba aizsardzība pilsētā un laukos.

VI.

Peļņas sadales jautājums. Šeit nav iespējams aplūkot šo plašo un sarežģīto tēmu. Savā iknedēļas žurnālā “Die Flamme” esmu vairākos rakstos sīki aprakstījis mūsu attieksmi.

Machine Translated by Google

Raksts laikrakstā "Deutsche Tageszeitung" ir maldinošs, jo tajā citētie teikumi ir izņemti no konteksta. Es personīgi uzskatu, ka peļņas sadale kapitālistisko un marksistisko ideju skolu vispārējā izpratnē nav pareizais risinājums. Šajā jautājumā mūsu programma runā par rūpnīcu strādniekiem, un nav jēgas mēģināt noskaidrot šo jautājumu brošūrā par lauksaimniecību.

VII.

Vecuma apdrošināšanas pabalstu pagarināšana.

"Kā paredzēts piesaistīt līdzekļus šim mērķim?"

Atbilde: Pašlaik ir paredzēta vecuma apdrošināšana, taču daudzos gadījumos tā ir nepietiekama un tiek uzskatīta par nabadzīgu. Kad nodokļu slogs tiks atcelts un tie, kas tagad ir bez darba, bet spējīgi strādāt, būs atgriezušies ekonomiskajā sfērā, būs pietiekami līdzekļi, lai nodrošinātu pietiekamus vecuma pabalstus tiem, kas vairs nestrādā.

VII, IX, X.

Tie ir tikai jautājumi, kas saistīti ar partijas taktiku, nevis ar kādiem principiem.

Atrodoties opozīcijā pret koalīciju, kas ir nesusi nelaimi Vācijai, mums, protams, laiku pa laikam ir jābalso kopā ar komunistiem (lai gan mūs no viņiem šķir vesela pasaule), tāpat kā to dara vācu nacionālie un kristīgie nacionālie zemnieki. Mēs neļaujam nevienam diktēt, no kurienes mums ņemt piekritējus, bet vēršamies pie visiem — strādniekiem, buržuāzijiem un zemniekiem —, kuriem ir "laba vācu sirds" un kuri ir labas gribas vīri, kuri vēlas redzēt parlamentārās nepareizās pārvaldības un nožēlojamās (miera līgumu) izpildes politikas beigas. Mēs neuzskatām, ka "sociālā komunikācija" ar citām partijām ir piemērota metode, lai atbrīvotu vācu nāciju no marksisma un parlamentārisma, jo tas noved pie politiskām sarunām. Nekas cits kā diktatoriska rīcība un apņēmīga varas īstenošana var izvilkt Vāciju no dubļiem.

Tauta nevēlas skaistus vārdus, bet gan spēku; nevis kaulēšanos, bet gan nopietnu darbu mūsu nabaga, apspiestās tautas labā.

Pilnīgs un skaidrs iepriekšminētā izklāsts ir sniegts Nacionālsociālistu krājuma 19. numurā — Unser täglich Brot: Basic Questions of German Agriculture; autors Hermans Šneiders, Ekersdorfs, Namslau apriņķis, par visu nacionālsociālisma politiku attiecībā uz lauksaimniecību. Tajā ir ietverti pārdomāti priekšlikumi Vācijas cietējušā lauksaimnieku šķiras atjaunošanai.

Nr. 16, ko sarakstījis Dr. Bihners, satur izcilu eseju par mūsu ekonomiskās politikas nozīmi un garu.

Nr. 12, ko sagatavojis pulkvedis Hierls, apraksta mūsu valsts aizsardzības politiku.

Noslēgumā mēs vēlamies sniegt dažas piezīmes par dažiem jautājumiem, kurus mūsu politiskie ienaidnieki ļaunprātīgi un nepatiesi izklāsta, cerot mums nodarīt pāri.

Mūsu attieksme pret pastāvīgo ierēdņu klasi noteikti ir cienījama. Mums nevajadzētu būt tik sirsnīgiem Prūsijas karaļa apbrīnotājiem, ja mēs būtu pret šo klasi. Tas, kas ārzemēs bija armija, to tīra, neiznīcināma ierēdņu klase ir valstij mājās. Godam un pienākumam atkal ir jākļūst par būtiskām īpašībām mūsu ierēdņos. Tāda veida ierēdņi, kas ir pakļauti sarkano un melno aicinājumam, nākamajā valstī izzudīs; šādiem partijas dīdžejiem nav vajadzības pēc goda un pienākuma.

Machine Translated by Google

Apgalvojums, ka nacionālsociālisti ir noskaņoti pret ierēdņiem un plāno samazināt viņu algas un atcelt pensijas, ir politisku melu raksturs, ko izplatījusi mūsu pretinieku prese. Gluži pretēji, mēs vēlamies piešķirt visiem tautas locekļiem, kas visu mūžu ir uzticīgi kalpojuši Vācijai, goda pensiju, kas viņus vecumdienās atbrīvos no rūpēm. Tikai tādā veidā sociālā palīdzība tiks atbrīvota no "nabadzības" stigmas.

Mums jāatsaucas arī uz pensiju idejas paplašināšanu, iekļaujot tajā neatkarīgos amatniekus un rokdarbniekus. Nav jāuztraucas par to, kā mēs šim nolūkam piesaistīsim līdzekļus. Kad mēs pārtrauksim maksāt tūkstošiem miljonu ārzemēs katru gadu un vēl jo vairāk savām bankām, daļa no šīm summām būs pietiekama, lai samaksātu vecuma pensijas.

Bezdarbnieka pabalsts un apdrošināšana

Valsts uzdevums pats par sevi nav atbalstīt ar valsts līdzekļiem vīriešus, kuri spēj strādāt. Mūsu attieksme pret pašreizējo palīdzības sistēmu tiem, kuri nevar nopelnīt iztiku, nekad nav mainījusies; mēs parlamentā vienmēr esam uzstājuši uz labākiem apstākļiem bezdarbniekiem. Mēs to darām nevis tāpēc, ka uzskatām to par pareizu stāvokli, bet gan tāpēc, ka tādai valdībai kā pašreizējā, kuras idiotiskā ārpolitika un iekšpolitika ir novedusi darbaspēku, pārtikas ražošanu un visu tirdzniecību līdz bezdibeņa malai, ir pienākums ļaut savai politikai plūst pa gaisu.

Valsts, kas nespēj atjaunot ekonomiskajā pasaulē miljoniem darbspējīgu vīriešu, ir pelnījusi tikt iznīcināta; tāpēc, ja tā finansiāli nespēs atrisināt bezdarba atbalsta problēmu, mēs tikai paraustām plecus.

Dažādie uzbrukumi pabalstu sistēmai, pat ja tie ir pamatoti, atsaucoties uz šīs sociālās palīdzības ļaunprātīgas izmantošanas gadījumiem, nespēj mūs novērst no principa, kuram mēs ticam. Pieņemot, ka starp gandrīz 3 000 000 bezdarbnieku var būt 2 vai 300 000 bēdīgi slavenu dīkdieņu, kuri labprāt atgrieztos darbā, ja pabalsti tiktu atcelti, mēs nedrīkstam aizmirst, ka joprojām ir vismaz 2,5 miljoni labu strādnieku, darbinieku, inženieru, tehniķu, meistaru, ierēdņu utt., kas izmisīgi meklē darbu un nespēj to atrast. Mūsu pilnīgi nepilnīgās valsts politikas neveiksmes dēļ nav iespējams veikt nekādas izmaiņas nožēlojamajā bezdarbnieku pabalstu sistēmā.

Uzbrukumi reliģijai un garīdzniecībai

Mēs nevaram pārāk bieži apgalvot, ka NSDA.P. nesapņo uzbrukt Kristīgā reliģija un tās cienīgie kalpi.

Mēs uzbrūkam centra un Bavārijas Tautas partijas koruptīvajai politikai; tām nav nekādas iespējas saukt par "Baznīcu briesmās", izņemot gadījumus, kad tās cenšas panākt kopīgu nostāju ar ateistu, Dievu noliedzošo sociāldemokrātiju.

Tieši tāpēc, ka mums ir tik augsts un svēts ideāls par cilvēka attiecībām ar savu Dievu, mēs ienīstam redzēt reliģiju aptraipītu ar politiskā konflikta netīrumiem.

Machine Translated by Google

2. 25 punkti

Nacionālsociālistiskā vācu strādnieku partija lielā masu sapulcē 1920. gada 25. februārī Minhenes Hofbräuhous-Festsaal zālē paziņoja pasaulei savu programmu.

Mūsu partijas Statūtu 2. sadaļā šī programma ir pasludināta par negrozāmu.

Programma

Vācijas Strādnieku partijas programma ir ierobežota laika ziņā, un vadītājiem nav nodoma pēc tajā deklarēto mērķu sasniegšanas izvirzīt jaunus mērķus tikai tāpēc, lai mākslīgi palielinātu masu neapmierinātību un tādējādi nodrošinātu partijas pastāvēšanu.

1. Mēs pieprasām visu vāciešu apvienošanos, lai izveidotu Lielvāciju, pamatojoties uz tiesībām par pašnoteikšanās tiesībām, ko bauda valstis.
2. Mēs pieprasām vācu tautas tiesību vienlīdzību attiecībās ar citām tautām un Versaļas un Senžermēnas miera līgumu atcelšanu.
3. Mēs pieprasām zemi un teritorijas (kolonijas) mūsu tautas pārtikai un liekā iedzīvotāju skaita izmitināšanai.
4. Valsts pilsoņi var būt tikai tautas locekļi. Par tautas locekļiem var būt tikai tie, kuru asinīs ir vācu asinis, neatkarīgi no viņu ticības. Tāpēc neviens ebrejs nevar būt tautas loceklis.
5. Ikviens, kurš nav valsts pilsonis, drīkst dzīvot Vācijā tikai kā viesis un viņam ir jābūt tikt uzskatīta par pakļautu ārvalstu likumiem.
6. Tiesības balsot par valsts valdību un likumdošanu ir tikai valsts pilsonim. Tāpēc mēs pieprasām, lai visi oficiālie iecelšanas amati, lai kādi tie arī nebūtu, neatkarīgi no tā, vai tie atrodas Reihā, laukos vai mazākās apdzīvotās vietās, tiktu piešķirti tikai valsts pilsoņiem. Mēs iebilstam pret parlamenta koruptīvo ieradumu ieņemt amatus, ņemot vērā tikai partijas apsvērumus un neņemot vērā raksturu vai spējas.
7. Mēs pieprasām, lai valsts par savu galveno pienākumu uzskatītu valsts pilsoņu rūpnieciskās darbības un iztikas veicināšanu. Ja nav iespējams nodrošināt visu valsts iedzīvotāju aprūpi, ārvalstu pilsoņi (valsts nepilsoņi) ir jāizslēdz no reiha.
8. Jānovērš jebkāda nevācu imigrācija. Mēs pieprasām, lai visiem nevāciešiem, kas ieceļoja Vācijā pēc 1914. gada 2. augusta, nekavējoties tiktu pieprasīts pamest Reihu.
9. Visi valsts pilsoņi ir vienlīdzīgi tiesību un pienākumu ziņā.
10. Katra valsts pilsoņa pirmajam pienākumam ir jābūt darbam ar savu prātu vai ar savu ķermeni. Indivīda darbības nedrīkst būt pretrunā ar kopuma interesēm, bet gan jādarbojas sabiedrības ietvaros un jādarbojas vispārējam labumam.

Machine Translated by Google

Tāpēc mēs pieprasām:

11. Ar darbu neiegūto ienākumu atcelšana.

Interešu verdzības atcelšana.

12. Ņemot vērā milzīgos dzīvības un īpašuma upurus, ko katrs karš prasa no nācijas, personīgā iedzīvošanās kara dēļ ir jāuzskata par noziegumu pret nāciju.
Tāpēc mēs pieprasām nežēlīgu visu kara ieguvumu konfiskāciju.

13. Mēs pieprasām visu uzņēmumu, kas līdz šim ir bijuši veidoti kā uzņēmējsabiedrības (trasti), nacionalizāciju.

14. Mēs pieprasām, lai peļņa no vairumtirdzniecības tiktu sadalīta.

15. Mēs pieprasām plašu vecumdienu nodrošinājuma attīstību.

16. Mēs pieprasām veselīgas vidusšķiras izveidošanu un saglabāšanu, vairumtirdzniecības telpu tūlītēju koplietošanu un to iznomāšanu par lētu cenu mazajiem tirgotājiem, kā arī to, ka pret visiem mazajiem piegādātājiem valstij, rajona iestādēm un mazākām apdzīvotām vietām tiks izrādīta īpaša cieņa.

17. Mēs pieprasām zemes reformu, kas atbilst mūsu valsts vajadzībām, likuma pieņemšanu par zemes konfiskāciju bez kompensācijas komunāliem mērķiem; procentu atcelšanu par zemes aizdevumiem un jebkādu spekulāciju ar zemi novēršanu1 .

18. Mēs pieprasām nežēlīgu to personu kriminālvajāšanu, kuru darbības kaitē sabiedrības interesēm. Negodīgi noziedznieki pret tautu, augļotāji, peļņas tīkotāji utt. ir jāsoda ar nāvi neatkarīgi no viņu ticības vai rases.

19. Mēs pieprasām, lai romiešu tiesības, kas kalpo materiālistiskajai pasaules kārtībai, tiktu aizstātas ar tiesību sistēmu visai Vācijai.

20. Lai ikvienam spējīgam un strādīgam vācietim pavērtu iespēju iegūt augstāko izglītību un tādējādi gūt panākumus karjerā, valstij jāapsver mūsu nacionālās izglītības sistēmas rūpīga pārbūve. Visu izglītības iestāžu mācību programmai jābūt saskaņotai ar praktiskās dzīves prasībām.

Valsts idejas (valsts socioloģijas) izpratnei jābūt skolas mērķim, sākot ar skolēna intelekta pirmajām ausmām. Mēs pieprasām nabadzīgu vecāku apdāvinātu bērnu attīstību uz valsts rēķina, neatkarīgi no viņu sociālās piederības vai nodarbošanās.

21. Valstij ir jārūpējas par veselības līmeņa paaugstināšanu valstī, aizsargājot mātes un zīdaiņus, aizliedzot bērnu darbu, palielinot fizisko sniegumu ar likumā noteiktu obligātu vingrošanu un sportu, kā arī plaši atbalstot klubus, kas nodarbojas ar jauniešu fizisko attīstību.

22. Mēs pieprasām apmaksātas armijas likvidēšanu un nacionālās armijas izveidošanu.

23. Mēs pieprasām juridisku cīņu pret apzinātu politisku melošanu un tās izplatīšanu presē. Lai veicinātu Vācijas nacionālās preses izveidi, mēs pieprasām:

---

[1] 1928. gada 13. aprīlī Ādolfs Hitlers nāca klajā ar šādu paziņojumu: "Ir jāatbild uz mūsu pretinieku nepatieso NSDAP programmas 17. punkta interpretāciju."

Tā kā NSDAP atzīst privātīpašuma principu, ir acīmredzams, ka izteiciens "konfiskācija bez kompensācijas" attiecas tikai uz iespējamām juridiskām pilnvarām konfiscēt, ja nepieciešams, nelikumīgi iegūtu vai saskaņā ar nacionālo labklājību nepārvaldītu zemi. Tas ir vērsts saskaņā ar nacionālo labklājību. Pirmkārt, tas ir vērsts pret ebreju uzņēmumiem, kas spekulē ar zemi.

Minhene, 1928. gada 13. aprīlis . (paraksts) Ādolfs Hitlers

Machine Translated by Google

a. ka visiem laikrakstu redaktoriem un viņu palīgiem, kuri nodarbina vācu valodu valodai, jābūt nācijas locekļiem;

b. ka pirms laikrakstu iznākšanas, kas nav vācu valodā, ir nepieciešama īpaša valsts atļauja. Tie nav obligāti jādrukā vācu valodā;

c. ka nevāciešiem ar likumu jāaizliedz finansiāla līdzdalība vācu laikrakstu izdošanā vai to ietekmēšana, un ka sods par likuma pārkāpšanu ir jebkura šāda laikraksta aizliegšana un nekavējoša attiecīgā nevāciešu pārstāvja deportācija. Ir jāaizliedz publicēt laikrakstus, kas neveicina valsts labklājību. Mēs pieprasām juridisku saukšanu pie atbildības par visām mākslas un literatūras tendencēm, kas varētu sagraut mūsu dzīvi kā tautai, un to iestāžu apspiešanu, kas ir pretrunā ar iepriekšminētajām prasībām.

24. Mēs pieprasām brīvību visām reliģiskajām konfesijām valstī, ciktāl tās neapdraud valsti un nevēršas pret vācu rases morālajām jūtām.

Partija kā tāda iestājas par pozitīvo kristietību, bet ticības jautājumā sevi nesaista nevienai konkrētai konfesijai. Tā cīnās pret ebreju materiālisma garu mūsos un ārpus mums un ir pārliecināta, ka mūsu tauta var sasniegt pastāvīgu veselību tikai no iekšienes, pamatojoties uz principu:

Kopīgās intereses svarīgākas par sevi.

25. Lai viss iepriekšminētais tiktu īstenots, mēs pieprasām spēcīgas centrālās valsts varas izveidi. Politiski centralizēta parlamenta neapšaubāmu varu pār visu reihu un tā organizāciju; un palātu izveidi dažādām klasēm un profesijām, lai īstenotu reiha izsludinātos vispārējos likumus dažādās konfederācijas valstīs.

Partijas vadītāji zvēr iet taisni uz priekšu — ja nepieciešams, upurēt savu dzīvības — iepriekš minēto punktu izpildes nodrošināšanā.

Minhene, 1920. gada 24. februāris.

卐 卐 卐 卐 卐

Pēc pilnīgas apspriešanas biedru kopsapulcē 1920. gada 22. maijā tika nolemts, ka "šī programma ir nemaināma". Tas nenozīmē, ka katram vārdam jāpaliek nemainītam vai ka jebkas, kas tiek darīts, lai padziļinātu vai attīstītu programmu, ir jāaizliedz, bet tas ar absolūtu apņēmību un nelokāmu skaidrību nozīmē, ka tajā ietvertos principus un vadošās idejas nedrīkst mainīt.

Programmas noteikumos nedrīkst būt nekādas piekāpšanās vai grozīšanās lietderības apsvērumu dēļ, nekādas slēptas iejaukšanās ļoti svarīgos — un mūsdienu politikas, sabiedrības un ekonomikas iekārtojumam ļoti nevēlamos — punktos, nekādas noskaņojuma novirzes.

Ādolfs Hitlers ar drukātiem burtiem uzraksta divus galvenos punktus: Kopīgās intereses pirms sevis — programmas gars. Interešu verdzības atcelšana — nacionālsociālisma kodols. Kad šie divi punkti ir sasniegti, tas nozīmē tuvojošās universālistiskās sabiedrības kārtības uzvaru "īstajā valstī" pār pašreizējo valsts, nācijas un ekonomikas atdalīšanu, kas notiek sabiedrības individuālisma teorijas koruptīvajā ietekmē.

Machine Translated by Google

uzbūvēta. Šodienas viltus valsts, kas apspiež strādnieku šķiru un aizsargā baņķieru un biržas spekulantu pirātisko peļņu, ir arēna neapdomīgai privātai iedzīvošanai un viszemākās politiskās peļņas gūšanai; tā nedomā par savu tautu un nenodrošina augstas morālās savienības saites. Naudas vara, visnežēlīgākā no visām varām, pilnībā kontrolē un īsteno koruptīvu, postošu ietekmi uz valsti, tautu, sabiedrību, morāli, drāmu, literatūru un visiem morāles jautājumiem, kurus ir grūtāk novērtēt.

Šajā milzīgajā cīņā, protams, nedrīkst būt nekādas svārstīšanās, nekādas atkāpšanās; tā ir vai nu uzvara, vai sakāve.

Nedaudz atšķirīgais skatījums uz to pašu pamatprincipu, ko es sniedzu savā grāmatā "Der deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage" (F. Eher Nachf.), nav grozījums, bet gan virkne punktu, kas pieder pie kopā, apkopoti un sakārtoti atbilstoši dažādiem dzīves politiskajiem, ekonomiskajiem, finansiālajiem, kultūras aspektiem.

Ja šos manus uzskatus (sk. 22. lpp.) varētu uzskatīt par atšķirīgiem vai pretējiem 25 punktiem, Hitlers savā īsajā priekšvārdā nekad nebūtu raksturojis manu grāmatu kā "mūsu kustības katehismu". Ikviens var brīvi izvēlēties jebkuru no uzskatiem pēc savas gaumes, bet, ja viņš tos salīdzinās, viņš neatradīs tos savstarpēji pretrunīgus.

Lai nodrošinātu turpmāku pilnīgu vienošanos par mūsu programmā paustajām prasībām un pasargātu kustību no satricinājumiem, kas varētu kaitēt jebkurai kustībai, —
Profesionālu un amatieru kritiķu, kurnētāju un visu zinātāju piedāvātajiem "uzlabojumu ieteikumiem"
Ādolfs Hitlers visu rajonu organizatoru konferencē Bambergā 1926. gada 11. februārī oficiāli iecēla Gotfrīdu Federu par galīgo tiesnesi visos ar programmu saistītajos jautājumos.

Machine Translated by Google

3. Pamatidejas

Šajā brošūrā mūsu mērķis ir pēc iespējas īsāk un vienkāršāk atklāt nacionālsociālistiskās valsts koncepcijas pamatprincipus. Vēlāk mēs sīkāk aplūkosim šīs koncepcijas socioloģiskos, teorētiskos un garīgos aspektus.

Mēs arī nemēģināsim aprakstīt dažādas citas politiskās ambīcijas, kā arī tos, kas tās pārstāv dažādās partijās un apvienībās — tas ir atsevišķs uzdevums —, bet mēs šeit izklāstām tikai mūsu prasību būtiskos punktus.

Pasaule radās no haosa, kārtība no nekārtības, organizācija no mežonīga apjukuma.

Mūsdienās pasaulē valda haoss — apjukums, cīņa, naids, apspiešana, laupīšana, nežēlība, savtīgums. Brālis ir atsvešināts no brāļa. Vienas nācijas locekļi uzbrūk viens otram, sadur cilvēku līdz nāvei tikai tāpēc, ka viņš nēsā svastikas krustu. Viņi visi cieš no vienas un tās pašas nastas, vienādiem trūkumiem; tomēr kurš gan pēdējo mēnešu laikā ir dzirdējis par marksistiskiem strādniekiem, kas uzbrūk vai nogalina savus darba devējus, partijas līderus, kādu no baņķieriem un biržas asinssūcējiem vai kādu no lielpeļņas tīkotājiem? Vienīgais upuris haosam ir labais, vienkāršais strādnieks. Marksisti ir zaudējuši galvas un steidzas pievienoties savas klases aplaupītājiem, vienlaikus mežonīgi vēršoties pret tiem, kas ir gatavi to glābt.

Nacionālisti un citas partijas atrodas valdībā vai cīnās par iekļūšanu tajā kopā ar tiem, kas ir iznīcinājuši viņu nacionālos ideālus un tādējādi zaudējuši gan godu, gan raksturu. Aizsardzības apvienības cenšas iekļūt "valstī" — Severinga un Gžesinska valstī — pacifisti, internacionālisti un ebreji, ar kuriem, viņuprāt, var vadīt valdību.

Viņi ir sajukuši prātā! Tā sauktie Rechtskreise neredz, ka ērgļi un čūskas, vilki un jēri, cilvēce un holēras bacilis nevar sadarboties. Viņi pieliek visus spēkus, lai radītu "kārtības" iespaidu nekārtībā, politiskā haosā, politiskā izšķērdībā. Bet viņi vēršas pret nacionālsociālistiem, šiem "fanātiķiem", jo ir pilni neprātīgu baiļu, ka pēdējie varētu viņiem atņemt dažas no viņu bijušajām privilēģijām un amatiem, aizmirstot, ka viņi visu zaudēja tieši to cilvēku dēļ, no kuriem viņi tagad pieprasa "daļu no politiskajām maizēm un zivīm".

Rūpniecības uzņēmumiem, lieliem vai maziem, ir tikai viens mērķis — peļņa —, tikai viena ilgas — kredīti —, tikai viens protests — pret nodokļiem; tie baidās un ciena tikai vienu lietu — bankas; tie parausta plecus par nacionālsociālistu prasību salauzt interešu verdzību.

Viņu vienīgā vēlme ir "uzkrāt parādus". Viņi uzskata, ka milzīgās nodevas, ko bankas bez problēmām vai darba iegūst no aizdevumiem, ir pilnīgi sakārtotas. Viņi nodibināja ekonomiskas partijas un balsoja par Davesa likumiem, kas ir galvenais smago nodokļu cēlonis.

Gods ir atkāpies no biznesa, kas pilnībā atrodas ietekmīgu uzņēmumu rokās. Ražotāji ir padevušies augstajām finansēm, savam lielākajam ienaidniekam. Darba devēji rūpnīcās un birojos, dziļi parādos, ir spiesti samierināties ar niecīgu algu, jo visa darba peļņa procentu un dividenžu veidā nonāk bezpersoniskās naudas varas kabatās.

Valdošie cilvēki ir pilnīgi nespējīgi apturēt haosu. No augšas saspiesti ar nodokļiem un procentu maksājumiem, no apakšas apdraudēti ar iegrimušo žēlabām.

Machine Translated by Google

strādnieki, viņi ir akli saistījuši sevi ar kapitālisma kontrolētu valsti, kamēr pašreizējā haosa ekspluatētāji ļauj viņiem palikt pie varas tikai kā vergu suņiem pār strādnieku masām. Viņu dusmas nav vērstas pret marksisma neprātu, bet gan pret Āķa krusta nesējiem. Viņi aizmirst, ka mēs un tikai mēs redzējām Vācijas ekonomikas traģēdijas tuvošanos, to uztvērām un parādījām, kā, ja to aptvertu laikā, Vācija ar saviem spēkiem varētu atjaunot līdzsvaru.

Apvienības ar visdažādākajiem nosaukumiem, saprātīgas savās pamatidejās – bezcerīgas pašreizējā sabiedriskās dzīves haosā – meklē veidus, kā ieviest kārtību. Tas viss ir veltīgi, jo tām nav sakara ar nāciju kā lielu sociālo veselumu. Visas tiecas tikai iegūt nelielas priekšrocības savai kastai; bez jebkādiem politiskiem vai ekonomiskiem principiem tās attiecas uz katru politisko partiju pēc kārtas. Tās pakļaujas esošajai sistēmai un tā sauktajai augstākajai varai.

Tie vācu tautai izmaksāja neizsakāmas summas maksājumos neskaitāmiem organizatoriem, direktoriem un krāpniekiem, taču neviens no viņiem nedarīja ne mazāko labumu. Inflācija — noziedzīgs pasākums — atņēma visām šķirām, taupīgajiem, biedrību biedriem, amatniekiem viņu ietaupījumus. Kāds jauns nodoklis, tieši no zaļā galda, sagrauj cerības, kas balstītas uz daudzu gadu darbu. Priekšrocība, kas iegūta pēc neskaitāmām sanāksmēm, diskusijām, delegācijām valdībā, parasti tiek anulēta dzīves dārdzības kāpuma, cenu kāpuma vai krituma dēļ.

Haoss un neprāts! Kā zemnieks var dzīvot šādās vajāšanās? Kā strādnieks var pirkt, ja cenas visu laiku pieaug? Kāda jēga paaugstināt ierēdņu un darbinieku algas, ja dzīves dārdzības indekss turpina pieaugt. Viņi savā lētticībā meklē palīdzību no valsts, no valsts, kas ir izraisījusi visu nabadzību un apspiešanu, kas nav "nācijas tēvs", bet gan naudas despotisma tirāns un nodokļu iekasētājs.

Tā nu viņi atkal un atkal vēršas pie vecajām partijām, sakot, ka viņiem nerūp politika un viņi pieder pie tām. nevienai partijai, un vienlaikus ļaut nožēlojamajām partijas ķildām turpināties kā iepriekš.

Lielais uzdevums, ko nacionālsociālisms ir sev izvirzījis, ir apņēmība atjaunot formu, kliedēt haosu, atkal sakārtot pasauli, kas ir atkāpusies no vecajām kārtības sistēmām, un sargāt šo kārtību — augstākajā platoniskajā nozīmē.

Šeit jānorāda, ka par “Kārtību” mēs neuzskatām ne šķietamu kārtību, ko valda policijas valsts, ne finanšu laupīšanu, ko svētī paražas un atļauj likums, ne sindikātu, trastu un citu organizētu nacionālās nodevības pasākumu sazvērestības, lai cik labi tie “funkcionētu”. Pat laupītāju bandā valda “kārtība”, cietumiem ir savi “noteikumi”. Taču valstī, uztverot to kā organisku veselumu, katrs mūsu sabiedriskās dzīves aspekts liecina par sāpēm, važām, apspiešanu, nepatiesumu un rada haotisku ainu par visu cīņu pret visiem.

Valdība pret tautu, partija pret partiju, vienlaikus noslēdzot visnedabiskākās alianses, darba devējs pret darbinieku, tirgotājs pret ražotāju un patērētāju, saimnieks pret īrnieku, strādnieks pret zemnieku, ierēdņi pret sabiedrību, strādnieks pret...
“buržuāzija”, baznīca pret valsti, katrs akli pielāgojoties savam konkrētajam pretiniekam un domājot tikai par savām savtīgajām interesēm, savu izaugsmi un saviem naudas maisiem. Neviens neapdomā, ka otram ir tiesības dzīvot vai ka savu savtīgo mērķu sasniegšana nozīmē, ka kādam citam par to jāmaksā. Neviens nedomā par savu kaimiņu labklājību vai saviem augstākajiem pienākumiem pret sabiedrību. Elpu aizraujoša tieksme pēc personīgā labuma. Iespiežies kaimiņam ar elkoni, lai tiktu tālāk, samīdi viņam pa muguru, ja vēlies no tā kaut ko iegūt – kāpēc gan uztraukties? Tāds ir mūsdienu bizness.

Nemaldināsim sevi. Mēs atrodamies lielu pasaules pārmaiņu vidū, un ir dabiski, ka vienkāršas dvēseles, nabaga klejojoši gari, neredz izeju no haosa un meklē atvieglojumu...

Machine Translated by Google

pašnāvību vai domāt, ka pasaule tuvojas galam, un pievienoties sacīkstēm pēc zelta teļa un akli mesties virpulī. "Izbaudi, kamēr vari — pēc mums plūdi."

Tik briesmīgs trieciens nācijas morālei ir iespējams un izskaidrojams tikai tad, kad tiek satricināts vai arī sagrauts viss sabiedrības intelektuālais pamats, — un patiesībā mēs redzam, ka marksisms, kapitālisms un mūsu sabiedriskās dzīves vadītāji visi pielūdz vienu un to pašu dievu — Individuālisms. Vienīgais stimuls ir personīgās intereses — priekšrocību gūšana savai šaurajai dzīves šķirai.

Vēlāk šajā sērijā parādīsies vēl viens ieguldījums, kas veltīts rūpīgai Sabiedrības uzbūves socioloģiskais pētījums.

Šeit es tikai īsumā mēģināšu parādīt salīdzinošu ainu par atšķirību starp organiskajām kļūdām mūsdienu valstī un politiskajā ekonomijā un nacionālsociālistiskās valsts būtību. Mūsdienu doktrīna ir šāda: sabiedrība ir indivīdu summa – valsts labākajā gadījumā ir ērta indivīdu vai apvienību kopa.

Šo sabiedrības uzbūves doktrīnu varam salīdzināt ar akmeņu kaudzi. Vienīgā patiesā lieta tajā ir atsevišķi akmens gabali. Tās forma ir nejaušības jautājums; nav svarīgi, vai akmens atrodas virsū vai apakšā. Rezultāts ir ne vairāk, ne mazāk kā kaudze... akmeņi.

Ar to pašu salīdzinājumu valsts, kas atbilst mūsu nacionālsociālistiskajai sabiedrības doktrīnai un valsts filozofijai, ir māja. Mehāniski runājot, arī māja sastāv no tik daudziem atsevišķiem ķieģeļiem — smiltīm, cementa, sijām, logiem, durvīm, grīdām utt. Bet ikviens var redzēt, ka māja, istaba ir augstāka būtne, kaut kas jauns, īpatnējs un pilnīgs pats par sevi, vairāk nekā tikai kopā sakrautu ķieģeļu summa. Ikviens var saprast, ka māja nerodas, sakraujot kaudzē vairākas atsevišķas daļas, bet tikai saliekot šīs daļas pēc apzināta plāna.

Tā tas ir ar nāciju. Tikai tad, kad haoss organiski, ar apzinātu plānu, ir sakārtots un dod vietu formai, tikai tad, kad no daļu masas ir salikts saprātīgs veselums, var parādīties patiesā Valsts. Tikai tad sastāvdaļas iegūs mērķtiecīgu formu. Otmārs Špans, bijušais Vīnes Universitātes rektors, savā grāmatā "Der wahre Staat" un "Gesellschaftslehre" ir apbrīnojami izskaidrojis mūsdienu individuālistiskās Valsts socioloģiskos pamatus pretstatā augstajam universālās kārtības ideālam valstī, kas balstīta uz zinātniskiem principiem.

Mēs, nacionālsociālisti, izdomājām frāzi, ko ikviens var saprast:

Kopiena pirms indivīda.

Tikai kalpojot vispārējām interesēm kā nacionālās kopienas loceklis, indivīds atmostas augstākai dzīvei, katrs savā vietā. Tikai tā ikviens sasniegs patiesu sociālismu, kopienas sajūtu, patiesu dzīvi, iegūs drošības apziņu un sapratīs, ka tikai šīs idejas ietekmē organiska, nacionāla valdība var rasties no mūsdienu laupīšanas sistēmas un būt noderīga sabiedrībai un katram tās loceklim.

Mūsdienās indivīds ir bezpalīdzīgs spēku, kas cīnās par kundzību, upuris; viņa asociācijas ir bezspēcīgas, lai viņam palīdzētu. Nav skaidri saprotams, kurš ir īstais ienaidnieks — dīkdieņš peļņas tīkotājs un ekspluatētājs. Neskatoties uz marksistisko saucienu pret kapitālismu, centra dievbijīgajiem paziņojumiem, biznesa pasaules sūdzībām par nastu...

Machine Translated by Google

nodokļi un procenti, neviens neapzinās pasaules ienaidnieku, finanses, kas aizēno pasauli, un to pārstāvi, ebreju magnātu.

Visas klases ir izjutušas interešu sitienus; nodokļu iekasētājs smagi ietekmē katru iedzīvotāju slāni, — bet kurš gan uzdrošinās iebilst pret banku un biržas varu? Kapitāls savu raksturu apliecina, augot, pretēji visai pieredzei citviet uz zemes, it kā ārpus sevis bez mokām vai darba, ar procentu un dividenžu palīdzību, un ar katru minūti kļūstot arvien lielāks un varenāks. Velnišķīgais melu princips ir uzveicis radošā darba pieklājību.

Sabrukt, interešu verdzība ir mūsu kara sauciens.

Es zinu, ka šī prasība, kas ir pamatā visām pārējām, pat mūsu pašu rindās netiek pienācīgi izprasta tās pilnajā plašajā nozīmē. Piemēram, ļoti nedaudzi no mūsu runātājiem uzdrošinās uzbrukt šim pamatjautājumam, lai gan vairums no viņiem apzinās tā svarīgumu; jo viens no mūsu partijas saukļiem ir "Cīnīties pret kapitālu un biržu". Bet kas īsti ir "interešu verdzība", kā tā ietekmē nācijas un indivīda dzīvi, kā "finanses" ir paverdzinājušas iedzīvotājus un kādas ir pareizās un praktiskās metodes, kas jāizmanto, lai to salauztu, un kādas būtu tās salauzšanas sekas visai tautai, — tas ir pietiekami skaidrs tikai nedaudziem, lai viņi to varētu izskaidrot saviem vārdiem.

Savā lielajā darbā "Mein Kampf" (I sēj., 224.–225. lpp.) Ādolfs Hitlers ir norādījis uz šī jautājuma milzīgo nozīmi šādi: "Klausoties Gotfrīda Federa pirmo lekciju par interešu verdzības sagraušanu 1919. gada jūnijā, es uzreiz sapratu, ka šī ir teorētiska patiesība, kas ir ārkārtīgi svarīga vācu nācijas nākotnei. Cīņa pret starptautisko kapitālu un finansēm ir kļuvusi par galveno punktu vācu nācijas cīņas programmā par·neatkarību un brīvību."

Visi nopietnie nacionālsociālisti piekrīt šai pārliecībai, jo šī jautājuma risinājums nozīmē arī ebreju jautājuma risinājumu — un daudz ko citu.

Antisemītisms savā ziņā ir mūsu kustības pamatā esošās sajūtas pamats.
Katrs nacionālsociālists ir antisemīts, bet katram antisemītam nav jābūt nacionālsociālistam.
Antisemītisms ir negatīvs; antisemīts atpazīst nacionālā mēra dīgļa nesēju, taču šīs zināšanas parasti pārvēršas naidā pret atsevišķu ebreju un ebreju panākumiem uzņēmējdarbībā. Tad labākajā gadījumā antisemītisms ceļas, lai palīdzētu padzīt ebreju no mūsu valsts un ekonomiskās dzīves. Antisemīts neuztraucas par to, kā un ko tālāk.

Ja pat pēc ebreju padzīšanas joprojām pastāvētu mūsdienu ebreju dominēšanas princips — savtīgās intereses augstāk par vispārējām interesēm — un ebreju banku un kredītu sistēma, joprojām būtu pietiekami daudz nekrietnu ebreju vai pat jauktas rases "normālu vāciešu", kas būtu tikpat gatavi ieņemt ebreju vietu un dusmoties pret savu rasi, kā to dara ebreji mūsdienās, un mēs, iespējams, redzētu daudz "antisemītu", kas sēž tur, kur kādreiz sēdēja ebreji.

Tagad nacionālsociālisms ar savu galveno prasību — interešu verdzības sagraušanu — būtībā ir konstruktīvs. Tas iekožas dziļāk, un sekas ir daudz visaptverošākas.

Savā esejā "Das Herzstück unseres Programms" (Nat.Soc. Jahrbuch, 1927) es norādīju uz īpatnējo pozīciju, ko šī prasība mums dod starp visām citām partijām un apvienībām. Visās mūsu pārējās prasībās mēs atrodam līdzīgas un paralēlas vēlmes gan labējās, gan kreisās partijās. Neviena cita partija, izņemot mūsējo, nevar parādīt nekādu šīs vienas prasības pretstatu.

Machine Translated by Google

Mēs visi zinām, ka ne kreisie ar savu viltus saucienu "Nost ar kapitālismu", ne labējie ar savām frāzēm par Tēvzemi nespēj sākt jaunu pasaules laikmetu, jo ne marksisti, ne reakcionāri neko nevarētu mainīt mūsu ekonomikas būtībā, bet tikai iznīcinātu, kā to dara komunisti Krievijā. Viņi nespēj celt...

kā komunisti Krievijā.

Ko mēs domājam ar interešu verdzību?

Tautu stāvoklis pasaules ebreju finanšu naudas kundzības ietekmē.

Zemes īpašnieks ir pakļauts šai varai, kuram lauksaimniecības darbību finansēšanai ir jāņem aizdevumi — aizdevumi ar tik augstiem procentiem, ka tie gandrīz aprij viņa darba augļus —, vai arī kurš ir spiests uzņemties parādus un vilkt sev līdzi hipotēkas kā lielu svina nastu.

Tāpat ir ar strādnieku, kas ražo veikalos un rūpnīcās par niecīgu samaksu, kamēr akcionārs saņem dividendes un prēmijas, par kurām viņš nav strādājis.

Tāpat ir ar pelnošo vidussķiru, kuras darbs gandrīz pilnībā tiek veltīts banku overdraftu procentu segšanai.

Tāpat ir ar visiem, kam maize jāpelna ar garīgu vai fizisku darbu, kamēr salīdzinoši neliela daļa bez darba vai pūlēm gūst milzīgu peļņu no dividendēm, spekulācijām un banku akcijām. Mēs nerunājam par taupīgajiem krājējiem un mazajiem kapitālistiem —
lai gan arī viņi savus laimestus ir parādā vai bija parādā viltus sistēmai —, taču visu mūžu no viņiem nodokļu veidā tika atņemta daudzas reizes viņu nelielo procentu summa, lai mēs varētu viegli atļauties viņiem vecumdienās atmaksāt daļu no viņu pilnajiem ienākumiem, kas tika atņemti. Par to man būs vairāk ko teikt vēlāk.

Tāpat arī rūpnieks, kurš ir rūpīgi izveidojis savu biznesu un laika gaitā to pārvērtis par uzņēmumu. Viņš vairs nav brīvais aģents, bet viņam ir jāapmierina alkatīgā direktoru padome un arī akcionāri — ja viņš nevēlas tikt izspiests.

Tāpat ir ar visām valstīm, kas sedz savus deficītus ar aizdevumu palīdzību.

Šī verdzība noved pie sabrukuma jebkurai tautai, kas nodod naudas varai, baņķieriem, savas suverēnās tiesības mājās, kontroli pār savām finansēm, dzelzceļiem, nodokļiem un muitas sistēmām, kā to izdarīja Vācija, pieņemot Dousa likumu.

Radošais darbs atrodas tādā pašā varā, ja tas vispirms domā par naudu. Mūsdienās
nauda, "biznesa kalpone", ir kļuvusi par kungu, patiesībā par nežēlīgu darba tirānu.

Interešu verdzība ir īstā antagonismu izpausme – kapitāls pret darbu, asinis pret naudu, radošs darbs pret ekspluatāciju.

Šīs verdzības laušanas nepieciešamība ir tik svarīga mūsu tautai un mūsu rasei, ka tikai no tās ir atkarīga mūsu tautas cerība pacelties no kauna un verdzības; patiesībā cerība atgūt laimi, labklājību un civilizāciju visā pasaulē.

"Tas ir griezes punkts, ap kuru viss griežas; tas ir daudz vairāk nekā tikai finanšu politikas nepieciešamība. Lai gan tā principi un sekas dziļi ietekmē politisko un ekonomisko dzīvi, tas ir vadošais jautājums ekonomikas pētījumos un tādējādi ietekmē katru indivīdu un pieprasa no katra lēmumu: — Kalpošana tautai vai neierobežota privāta iedzīvošanās. Tas nozīmē sociālā jautājuma risinājumu."

Visus "pasaules jautājumus" var aprakstīt vienā vārdā, kas kā liesma uzliesmo no haosa; tajā pašā laikā neskaitāmi pravieši un grāmatas nevar izsmelt visus jautājumus, kas izriet no šī vārda.

Machine Translated by Google

Vairāk par šo plašo nacionālsociālisma pamatprincipu šobrīd nevaram pateikt. Es jau savās brošūrās esmu izgaismojis visas problēmas būtiskās puses: Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft — Minhene, 1926 (tagad iznākusi); Der Staatsbankrott, Die Rettung — Jos. C. Huber, Diessen, 1919; Der kommende Steuerstreik — Diessen, 1921; un Der Deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage — Frz. Eher Nachf., Minhene, (visu var iegūt mūsu partijas bibliotēkā Minhenē, Thierschstr. 11).

Lai apgūtu šīs problēmas detaļas, ir nepieciešamas intensīvas studijas, jo pēdējo 50 gadu praktiskā ekonomika ir tik cieši sekojusi kapitālisma idejai, ka visiem, kas ar to ir uzauguši, ir nepieciešama pilnīga orientācijas maiņa, lai no tās atbrīvotos.

Drīzumā parādīsies brošūra par šo tēmu, kas sniegs mūsu biedriem skaidrojumu par šo topošās nacionālistiskās valsts ārkārtīgi svarīgo uzdevumu.

Papildus diviem diezgan jauniem mūsu Programmas pamatprincipiem, kas minēti iepriekš, mēs jāpiemin vēl daži citi saistībā ar valsts vispārējo politiku.

Mūsu valsts politikas pamatā esošais princips īsumā ir šāds: Vācijas reihs ir vāciešu dzimtene.

Tas ir mūsu visas ārpolitikas lielais princips, un tas ietver Vācijas politisko atbrīvošanu, visas mūsu rasu politikas prasības un valsts piederības nosacījumus.

Mūsu ekonomiskais princips ir šāds: Tautsaimniecības pienākums ir nodrošināt nepieciešamās lietas. dzīves, nevis lai nodrošinātu kapitālam pēc iespējas lielāku peļņu.

Šis ekonomiskās politikas princips ietver nacionālsociālisma fundamentālu attieksmi pret privātīpašumu un attiecībā uz dažādām uzņēmējdarbības formām, sākot no ļoti mazām līdz ļoti lielām — sindikātiem, trestiem —, kā arī pret lieliem morāles jautājumiem, kuriem jābūt dzīvam spēkam uzņēmējdarbībā, lai "nacionālā ekonomika" nenogrimtu līdz vienkāršai nācijas ekspluatācijai un vadīšanai tikai peļņas gūšanas nolūkā!

Mūsu princips attiecībā uz finansēm ir šāds:

Finanses pastāv valsts labā; finanšu magnāti neveido
Valsts valsts ietvaros.

Šis princips ietver seismiskas pārmaiņas. Tas attiecas uz praktiskajiem pasākumiem, kas būs jāveic, lai lauztu interešu verdzību, — finanšu nacionalizāciju, kredītu sistēmas kontroli un banku sistēmu.

Katrs no šiem uzdevumiem ir ārkārtīgi svarīgs no mūsu programmas viedokļa. Tie ietver visus nodokļu tiesību aktus, tostarp galējo — un šķietami neiespējamo —
Valsts bez nodokļiem mērķis.

Mūsu princips attiecībā uz sociālajiem jautājumiem ir šāds:

Vispārējā labklājība ir augstākais likums no visiem.

Šis mūsu princips ir tiešā pretrunā ar mūsdienu praksi, saskaņā ar kuru katra šķira, katra profesija cenšas iegūt priekšrocības savai konkrētajai grupai sociālajā politikā, neņemot vērā vispārējās intereses. Mēs vēlamies dot iespēju visiem atrast mājokli un visiem nopelnīt iztiku, kā arī ieviest vispārēju aprūpes sistēmu veciem cilvēkiem.

Runājot par izglītības un morālo progresu, mūsu nemainīgais princips ir šāds: viss darbs šajā virzienā jāveic tikai no vācu tautības viedokļa. Mūsu tautas morālie un intelektuālie spēki nevar ar pavēli vai varu ieviest jaunu renesansi, jaunu klasisku laikmetu mākslā. Būs jāpārtrauc nodarītās ciešanas.

Machine Translated by Google

mūsu vācu mākslinieciskās un intelektuālās dzīves ietekmē ebreju diktatūras rokās, īpaši preses saindēšanas rezultātā.

Papildus šai svarīgajai sabiedriskās dzīves jomai, protams, ir jāapsver arī daudzi citi uzlabojumi.

Ir skaidrs, ka mūsu tiesību sistēma būs jāpielāgo, lai tā atbilstu jauno institūciju daudzveidībai; ka būs jānovērš skandāls par ievēlēšanu parlamentā ar demokrātisku balsojumu un ka pēc diktatūras pārejas perioda mums būs jāizlemj par valsts ārējo redzamo formu un federālo štatu iekšējām funkcijām.

Tomēr jau šajā īsajā izklāstā mēs varam redzēt šo jautājumu plašo dimensiju.
kad aci pret aci saskaramies ar mūsu Programmas milzīgajiem pamatprincipiem.

Tas nav fundamentāli — patiesībā mums ir vienalga, vai būsim monarhija vai republika, vai mums būs 5 vai 25 valstu federācija, ja vien tās visas ir Vācijas valstis, kas apvienotas spēcīgas centrālās valdības pakļautībā, saskaroties ar ārzemnieku, un ja vien Vācijas valsts pilsoņi mājās var dzīvot laimīgi un apmierināti.

Machine Translated by Google

4. Programmas prasību detalizēta izklāstīšana

kā to formulējis Gotfrīds Feders grāmatā Der deutsche Staat.

Uzņemot jaunus biedrus, būs skaidrāk izmantot programmu šādā formā. Mazāk svarīgās klauzulas ir sakārtotas zem svarīgākajām sadaļām, kas atbilst iepriekšējā nodaļā izklāstītajiem principiem.

NSDAP politiskā un ekonomiskā programma

Mūsu mērķis ir — Vācijas atdzimšana vācu brīvībai vācu garā.

Šī mērķa sasniegšanas līdzekļi ir:

1. Politiskais princips: Vācijas reihs ir vāciešu dzimtene.

    a. Ārpolitikā:

        • Homogēnas nacionālas valsts izveidošana, aptverot visu vācu rasi.

        • Enerģiska Vācijas interešu pārstāvniecība ārvalstīs.

    b. Rasu politikā:

        • Homogēnas nacionālas valsts izveidošana, aptverot visu vācu rasi.

        • Enerģiska Vācijas interešu pārstāvniecība ārvalstīs.

    c. Iekšpolitikā:

        • Valsts pilsoņa tiesības var īstenot tikai vācieši, kuri atzīst pilnīgu kopību ar Vācijas garu un likteni.

        • Persona, kas nav vāciete, Vācijas valstī var dzīvot tikai kā viesis un atrodas saskaņā ar ārvalsts likumiem.

        • Vāciešu tiesībām ir priekšroka salīdzinājumā ar ārvalstu pilsoņu tiesībām.

2. Mūsu ekonomiskais princips: Valsts pienākums ir nodrošināt dzīvei nepieciešamo un nevis lai nodrošinātu kapitālam maksimāli iespējamo peļņu.

    a. Nacionālsociālisms atzīst privātīpašumu kā principu un aizsargā to, likums.

    b. Tomēr nacionālā labklājība prasa, lai tiktu noteikts ierobežojums bagātības uzkrāšanai indivīdu rokās.

    c. Visi vācieši veido kopienu vispārējās labklājības veicināšanai un kultūra.

    d. Ievērojot katra vācieša pienākuma strādāt robežas, respektējot privātīpašuma neaizskaramību, ikviens vācietis var brīvi nopelnīt un rīkoties ar sava darba rezultātiem.

Machine Translated by Google

e) Jāveicina visu uzņēmējdarbības formu, gan mazu, gan lielu, veselīga kombinācija visās ekonomiskās dzīves jomās, tostarp lauksaimniecībā.

f. Visi esošie uzņēmumi, kas līdz šim ir bijuši uzņēmumu formā, tikt nacionalizētam.

g. Augļošana un peļņas gūšana, kā arī personīga iedzīvošanās uz citu rēķina un kaitējot tautas tiks sodīts ar nāvi.

h. Ieviest pienākumu strādāt (valsts labā) vienu gadu, kas ir saistošs ikvienam. Vācu.

3. Mūsu finanšu princips: Finansēm jāpastāv valsts labā; finanšu magnāti nedrīkst veidot valsti valstī. Tādēļ mūsu mērķis ir lauzt interešu varā.

a. Valsts un līdz ar to arī tautas atbrīvošana no parādiem lielajām finanšu iestādēm, kas aizdod naudu uz procentiem.

b. Reihsbankas un emisijas iestāžu nacionalizācija. c. Naudas nodrošināšana

visiem lieliem sabiedriskiem objektiem (ūdensenerģija, dzelzceļi utt.) nevis ar aizdevumu palīdzību, bet gan piešķirot bezprocentu valsts obligācijas vai neizmantojot skaidru naudu.

d. Fiksēta valūtas standarta ieviešana uz nodrošinājuma pamata.

e. Nacionālās uzņēmējdarbības attīstības bankas izveide (valūtas reforma) bezprocentu aizdevumu izsniegšanai.

f. Nodokļu sistēmas fundamentāla pārveidošana, pamatojoties uz sociāli ekonomiskajiem principiem. Patērētāja atbrīvošana no netiešo nodokļu sloga un ražotāja atbrīvošana no graujošās nodokļu sloga (fiskālā reforma un nodokļu atvieglojumi).

4. Mūsu sociālpolitiskais princips: Vispārējā labklājība ir augstākais likums no visiem.

a. Plaša mēroga vecuma apdrošināšanas attīstība, nacionalizējot rentes sistēmu. Katram Vācijas valsts loceklim tiek garantēts pietiekams finansiāls nodrošinājums, lai viņš varētu iztikt, sasniedzot noteiktu vecumu, vai, ja viņš kļūst neatgriezeniski invalīds, pirms šī vecuma.

b. Visu ražošanas uzņēmumos iesaistīto personu līdzdalība peļņas sadalē atbilstoši efektivitātei un vecumam. Atbildība tiks dalīta arī uzdevuma izpildē no valsts viedokļa.

c) Visas kara un revolūcijas laikā gūtās peļņas, kas nav pienākas godīgam darbam, kā arī augļotāju un naudas zagļu bagātības konfiskācija sociāliem mērķiem.

d. Mājokļu trūkuma mazināšana, veicot plašu jaunu būvniecību visā Reihā, izmantojot 20. punktā ierosinātos līdzekļus (jauna nacionālā banka).

5. Mūsu kultūras mērķis ir panākt, lai visas zinātnes un tēlotājmāksla uzplauktu uz politiski brīvas un ekonomiski veselīgas valsts pamata. Līdzekļi šī mērķa sasniegšanai būs šādi:

a. Jauniešu apmācība, lai viņi pēc lielās pasaules būtu veseli miesā un brīvi prātā vācu kultūras tradīcijas.

b. Pilnīga ticības un sirdsapziņas brīvība.

c. Īpaša aizsardzība kristīgajām konfesijām.

d. Atturēt no dogmām, kas ir pretrunā ar vācu morālajiem instinktiem un satur valstij un tautai kaitīgas vielas.

Machine Translated by Google

e. Visu ļauno ietekmju atturēšana presē, literatūrā, teātrī, mākslā un kinoteātros.

f. Mācību brīvība Vācijas vidusskolās; valdošā lēmuma pieņemšana augstprātīgu vīru šķira.

6. Militārās lietas.

a. Padarīt nāciju efektīvu, ļaujot katram brīvam vācietim kalpot un nest rokas.

b. Apmaksātās armijas likvidēšana.

c. Nacionālās armijas izveide valsts aizsardzībai augsti kvalificēta profesionālu virsnieku korpusa vadībā.

7. Citi ieteikumi.

a. Preses reforma. Visu to žurnālu apspiešana, kas vērsti pret valsts labumu. Stingra atbildība par visu nepatieso un tīši viltoto izlūkošanas informāciju.

b. Vēlēšanu tiesību likumu grozīšana, lai izskaustu vēlēšanu sacensību demoralizējošās metodes un ievēlēto imunitāti.

c) Īpašu arodu un profesiju palātu izveide.

d. Tiesu reforma attiecībā uz zemes likumiem — zemes īpašuma tiesību atzīšana kā princips; tiesību nepieņemt aizņemšanos no privātiem avotiem pret zemes nodrošinājumu aizliegums; valstij pirmpirkuma tiesības, īpaši ārzemnieku un ebreju gadījumā; valsts pilnvarojums pārvaldīt īpašumus īpašnieka sliktas pārvaldības gadījumā.

Civillikums — ievērojami pastiprināta personīgā goda un veselības aizsardzība, pretstatā vienpusējai īpašuma tiesību aizsardzībai, kas dominē mūsdienās.

e. Valsts tiesību reforma.

Vācu raksturam vispiemērotākā valsts forma ir suverēna vara, kas apvienota centrālā personiskajā varā. Vēlāk tautai jāizlemj, vai šo centrālo personisko varu īstenos ievēlēts monarhs vai prezidents.

Reiha federālais raksturs.

Vācu nācijas konstitūcija, kas izveidota no vairākām valstīm, kuras cieši saista rase un vēsture, nosaka, ka katrai valstij jābūt ļoti neatkarīgai iekšējās lietās.

Reiha pienākums ir pārstāvēt vācu tautu ārzemēs un nodrošināt pases, muitu, kā arī armiju un floti.

Šīs nacionālās programmas īstenošanai ir trīs galvenie šķēršļi:
Sociālisms: marksisms, parlamentārā sistēma un kapitālistiskie magnāti.

1. Mūsu antimarksistiskā kampaņa ir vērsta pret ebreju Kārļa Marksa graujošajām doktrīnām — par šķiru karu, kas šķeļ nāciju, par privātīpašuma likvidēšanu, kas padara uzņēmējdarbību neiespējamu, — un pret visu ekonomiski materiālistisko vēstures skatījumu.

Machine Translated by Google

2. Mūsu kampaņa pret parlamentiem ir vērsta pret tā saukto tautas pārstāvju bezatbildību, kuri — būdami neaizskarami — praksē nekad nevar tikt saukti pie atbildības par savu lēmumu sekām; kā arī pret visiem ļaunumiem, kas izriet no šīs sistēmas (morālā korupcija, nepotisms, atpirkšanās), un tie visi noved pie galīgā ļaunuma — valdības, kas ir atkarīga no šāda parlamenta.

3. Mūsu kampaņa pret Mamonu, kas ierindojas augstāk par abām pārējām, ir vērsta pret naudas pasauli aptverošo varu, t. i., pret lielo aizdevumu namu pastāvīgo mūsu tautas ekspluatāciju.

Tā ir arī milzīga cīņa pret dvēseles nogalinošo, materiālistisko alkatības un mantkārības garu ar visām tā graujošajām pavadībām mūsu sabiedriskajā, komerciālajā un kultūras dzīvē.

Galvenā cīņa ir starp divām pasaules teorijām, kuras pārstāv divas būtiski atšķirīgas struktūras — gars, kas ir radījis un ir radošs, un nemierīgais, alkatīgais gars. Radošo garu, kas ir dziļi iesakņojies, bet garīgajā pieredzē pārāks par pārējo pasauli, galvenokārt nes āriešu rase; alkatīgo garu, kuram nav sakņu nekur, kas tiecas tikai uz materiālām, komerciālām lietām, galvenokārt pārstāv ebreji.

Nacionālsociālisms, tāpat kā antisemītisms, par galveno ļaunuma cēloni uzskata ebreju materiālistisko garu; tomēr tas zina, ka šī lielākā cīņa vēsturē nedrīkst apstāties tikai pie semītiskā gara iznīcināšanas; tāpēc lielā nacionālsociālisma programma sniedzas tālu aiz antisemītiskās vēlmes iznīcināt, jo tā piedāvā pozitīvu konstruktīvu ainu, parādot, kā vajadzētu izskatīties nacionālsociālistiskajai darba un sasniegumu valstij, kad tā būs pabeigta.

Kad šis augstais mērķis būs sasniegts, Nacionālsociālistiskā partija automātiski izjuks; jo nacionālsociālisms tad būs visas vācu nācijas dzīve. NSDAP nav politiska partija vārda parastajā nozīmē, bet gan tā nācijas daļa, kas ir pārliecināta un pārliecināta par nākotni, kas ir sapulcējusies ap spēcīgiem un apņēmīgiem līderiem, lai atbrīvotu Vāciju no kauna un bezspēcības ārzemēs un no demoralizācijas mājās, un lai tā atkal kļūtu stipra un cienīta ārzemēs, kā arī morāli un ekonomiski vesela mājās.

"Vācu reihs ir vācu tautas mājas."

Katrs šī valsts politikas principa vārds ir kā sitiens ar pātagu, ņemot vērā mūsdienu nožēlojamo stāvokli.

"Vācu reihs" — kur mūsdienās pastāv Vācijas reihs? Vai Vācija var pretendēt uz neatkarīgas valsts titulu? Nē! Pat vispašapmierinātākie valsts tiesību eksperti nevarētu raksturot tādu valsti, kāda Vācija ir tagad, kā tādu, kas pilnībā bauda visas savas suverenitātes tiesības.

Piecas svarīgākās valsts tiesības ir: suverenitāte pār savu teritoriju, armija, finanses, tās iekšējā administrācija un komunikācijas un visbeidzot tās tiesiskums.

Jums tikai jāpaskaidro jautājums šādā veidā jebkuram nespeciālistam bez turpmākiem nācijas tiesību skaidrojumiem saskaņā ar starptautiskajām tiesībām un jāsalīdzina tas ar Vācijas stāvokli šodien, un kļūst skaidrs, ka vairs nav iespējams apgalvot, ka suverēns "Vācijas reihs" pastāv.

Mūsu kontrole pār mūsu teritoriju ir izsmiekls, jo, kad vien Francija vēlas, tā var sagrābt vācu zemi, nelūdzot atļauju un neciešot pretestību. Čehi, poļi, dāņi

Machine Translated by Google

var riskēt ar jebkādu ielaušanos Vācijas teritorijā, nebaidoties no šķēršļiem. “Nolādētais vecais režīms” sniedza pavisam citu interpretāciju par mazāko robežas pārkāpumu. Militārs ielaušanās Vācijas teritorijā toreiz nozīmēja “karastāvokli”.

Lai aizsargātu savu teritoriālo suverenitāti, tautai ir nepieciešams bruņots spēks, kas spēj atvairīt jebkuru uzbrukumu tās zemei un līdz ar to arī tās pilsoņu dzīvībai un laimei. Brīva valsts nevar pieļaut, ka ārvalsts pārbauda tās rīcību vai tai ir tiesības lemt par tās armijas spēku, ekipējumu, bruņojumu un garnizoniem; ja tā to dara, tā noteikti nav “suverēna”; tā nevar vadīt savus varas līdzekļus; tā ir atteikusies no kontroles pār saviem militārajiem spēkiem. Vācija to ir izdarījusi, padodoties ienaidnieka Atbruņošanās un kontroles komisijām.

Vācija jau bija cietusi šo pazemojumu pamiera apstākļos un bija zaudējusi savas starptautiskās tiesības.

Tomēr viņa, iespējams, saglabāja daļu savas iekšējās kontroles; bet, tiklīdz militārā kontrole tika iznīcināta, finanšu magnāti izmantoja iespēju neierobežoti ekspluatēt vācu darbaspēku.

Vispirms pār Vāciju izlauzās revolūcijas dubļainā straume; tad augļotāji un peļņas tīkotāji, sociāldemokrātu nodevēji, haosa dēli, dezertieri, cietuma putni dalīja varu ar demokrātiem un centru, un aiz un pār visiem finansistiem, ebreji, darīja savu darbu. Drīz vien tika pieaicināti tā saukto Nacionālo partiju brīvmūrnieki, īpaši brālis Štrēzemans. Drīz vien bija gaidāms pēdējais trieciens. Eksperti ar savu Davesa likumu atņēma Vācijai kontroli pār tās finansēm, kuras tika iemainītas saujiņai ebreju, vācu un ārvalstu finanšu magnātiem. Reihstāgs atlaida dzelzceļu un līdz ar to visu sakaru kontroli, kā arī lielu daļu nodokļu un muitas kontroles, nododot tos reparāciju komisāram.

Tiesiskuma kontrole vairs tikpat kā nepastāv. Okupētie apgabali atrodas ārvalstu militāro tiesību pakļautībā; pārējo Vāciju regulē īpaši noteikumi, piemēram, tie, kas paredzēti Republikas aizsardzībai; tiesību nedrošība, organizēta publiska laupīšana, izmantojot tā sauktos Aufwertungsgesetze, kas piespiež tiesas pasludināt nepareizību par pareizu.

Vācija vairs nav suverēna valsts. Tā ir vergu kolonija. Vācieši tiek apspiesti, ieslodzīti cietumā, viņiem tiek liegta vārda brīvība — vienkārši tāpēc, ka viņi joprojām ir "vācieši" un vēlas izbeigt savu verdzību.

Jā, mēs vēlamies atkal brīvu Vāciju, un šis topošais Vācijas reihs būs vāciešu mājas — ne tikai kārtības uzturēšanas mehānisms, ne tikai “valsts”, “autoritāte”, “valdība”, sinekūra nedaudzām valdošajām dzimtām, bet gan Mājas, šis burvīgais vārds — mīlestība pret mājām, jauka, saulaina, mīļa. Paceļas dzimtās zemes smarža, klejotājs dreb aiz prieka, sajūtot dzimto zemi zem savām kājām; viņu ar to saista asins saites.

Māju sajūta ir drošības sajūta, un no tās uzplaukst mājas mīlestības skaistais zieds. Valstij un tautai nevar būt labāka mērķa par šo.

Tas ir svarīgāks par piesardzīgu sociālo politiku, par bezdarba apdrošināšanu vai par mājokļu shēmām, lai gan patiesībā savu māju esamība ir viens no spēcīgākajiem māju mīlestības stimuliem.

Mājas ir vairāk nekā “imperatora valsts”, kurai kalpo vai nu aiz entuziasma, vai piespiedu kārtā.

Tā ir vairāk nekā pārvalde, vairāk nekā savu interešu aizstāvība, vairāk nekā lopu ganāmpulks vai personas un īpašuma aizsardzība. Visiem šiem sabiedriskajiem objektiem jākalpo māju koncepcijai. Tāpat kā māju idejai piemīt īpašs bērnu šarms pienācīgi audzinātā vidē...

Machine Translated by Google

organizēta ģimene, tāpat kā sava istaba, izraisa pavisam citas sajūtas nekā istaba viesnīcā vai cietuma kamerā; mājas ir kaut kas neizsakāmi maigs un tomēr spēcīgs, pārāks par apvienības ideju mērķa vārdā, kas ir liberāli — parlamentāri — demokrātiskā sociālās valsts koncepcija.

Valsts politika

Princips: Vācijas reiham jābūt mājvietai vāciešiem — nevis ebrejiem, krieviem (komunistiem), sociāldemokrātiem, kuriem nav tēvzemes ar nosaukumu Vācija (Crispien), ne arī visiem ārzemniekiem, kas ilgāk vai īsāk uzturas Vācijas zemē.

Mēs esam asā un fundamentālā opozīcijā Veimāras konstitūcijai, kas runā tikai par "vācu pilsoņiem", bet ignorē "vācieša" jēdzienu nacionālā, pareizāk sakot, rasu nozīmē.

(a) Ārpolitika.

1. Stabilas nacionālas valsts izveide, aptverot visas vācu rases atzarus.

   Visas vācu asinis, neatkarīgi no tā, vai tās dzīvo Francijas, Dānijas, Polijas, Čehijas vai Itālijas suverenitātē, tiks apvienotas Vācijas reihā. Mēs nepieprasām ne mazāk, ne vairāk kā to, kas tika pieprasīts mūsu ienaidniekiem — vāciešu tiesības izlemt piederēt savai dzimtenei, Vācijas valstij.

   Mēs pieprasām visus vāciešus Sudetu Vācijā, Elzasā-Lotrainā, Polijā, Austrijas Savienības kolonijā un valstīs, kas mantoja veco Austriju. Tomēr šī prasība nepārprotami izslēdz jebkādu tieksmi uz imperiālismu; tā ir vienkārša un dabiska prasība, ko jebkura spēcīga tauta izvirza kā savu dabisko prasību.

2. Spēcīga Vācijas interešu pārstāvība ārvalstīs ir vēl viens un nepieciešams secinājums a punkta.

   Parasti tieši labākie, čaklākie un uzņēmīgākie — inženieri, pētnieki, profesori, tirgotāji, ārsti — dodas svešās zemēs, līdzi ņemot vācu kultūru. Viņi ir lielās vācu nacionālās ģimenes locekļi, kurā viņi nekad nedrīkst pazust. Viņiem ir tiesības sagaidīt aizsardzību no mājām, atrodoties ārzemēs. Viņiem jābūt ne tikai kultūras izplatītājiem, bet arī apzinātiem ģermāņu idejas priekšgalā pasaulē; nevis "cilvēces apustuļiem", bet gan Ziemeļvalstu idejas nesējiem.

   Tiem, kas pārstāv Vāciju ārzemēs, nevajadzētu iegūt svešzemju priekšstatus, bet gan pieturēties pie sava pārākā vācu rakstura. Mūsu Ārlietu ministrija ir jāiztīra ar dzelzs slotu. Mums jābeidz pakļāvība ārzemniekam Ercbergera un Štrēzemana stilā, un redzēsim, ka spēcīga vācu interešu pārstāvība tiks pavisam citādi cienīta, un rezultātā uzmanība vācu vēlmēm tiks pievērsta nicinājuma vietā.

(b) Rasu politika.

3. Ebreju un visu nevācu tautības pārstāvju izslēgšana no visiem atbildīgajiem amatiem sabiedriskajā dzīvē.

   Šī prasība mums, nacionālsociālistiem, ir tik dabiska, ka nav nepieciešami turpmāki skaidrojumi; taču nav iespējams īsi sniegt pārliecinošus argumentus tiem, kas neizprot mūsu rasu doktrīnas principus.

Machine Translated by Google

Ikviens, kurš uzskata ebreju par "ebreju reliģijas valsts pilsoni", nevis par heterogēnu, segregētu tautu, kas pēc rakstura ir parazītiska, nespēs novērtēt šīs prasības būtiskumu. Ja kāds teiktu vai domātu, ka kāposts, kas nejauši izaudzis zemeņu stāda vidū, ir zemeņu stāds un ka no tā var dabūt labas zemenes, viņš kļūdītos tikpat ļoti, ja domātu, ka lauvas mazulis, kas iekļuvis aitu barā, tādējādi kļuvis par aitu. Vācietis nebūtu labs valdības ierēdnis Ķīnā vai Indijā, un mums nepatiktu, ja ķīnietis vai hotentots būtu Valsts kases ierēdnis vai Vācijas pilsētas mērs.

Un tomēr Vācijā labāk būtu, ja pie varas būtu Envera Paša vai Čans Kai Čeks, nekā ebrejs ar brīvu rīcības brīvību savām dezintegrējošajām rasu īpašībām.
Ir skaidrs, ka revolūcija atbrīvoja kārtības saites valstī un ka sen iedibinātie ebreju baņķieri, kā arī ebreji no Austrumiem, kas nesen imigrējuši uz Vāciju, ir kļuvuši bagāti, nabadzinot Vāciju. Mēs visi esam to redzējuši un piedzīvojuši; tas vienmēr ir noticis, šī Ziemeļvalstu institūciju sabrukšana. "Šai viltīgajai tautai ir tikai viens ceļš — tai nav uz ko cerēt, kamēr vien tiek uzturēta kārtība." (Gēte gadatirgū Plundersveilenē)

Tāpēc mēs pieprasām:

4. Ka austrumu ebreju un citu parazītisku svešzemnieku imigrācija tiks apturēta, un ka nevēlami ārzemnieki un ebreji tiks deportēti.

Lielās inflācijas laikā ebreji no Galisijas un Polijas kā parazīti plūda uz Vācijas pilsētām. Lai gan māju trūkums bija liels, viņi drīz vien ieguva ļoti labus mājokļus, kamēr vāciešiem nācās ielavīties alās. Viņi sāka savu netīro biznesu, uzpērkot visu — pērles, persiešu paklājus, dimantus, zeltu, sudrabu, platīnu, kara aizdevumus, tūkstoš marku banknotes, varu, svinu, literatūru, teātrus, graudus (Evaporator Company). Viņi ātri kļuva redzami bagāti — un ieguva vāciešu statusu — "normālu vāciešu" acīs.

Šajā jautājumā kompromiss ir pilnīgi nepieļaujams. Mums ir nepieciešami administratori, kuru rasu uzskati ir skaidri un nelokāmi. Rases veselība ir jāatjauno, praktiski pielietojot antisemītisku pieeju, un mūsu tauta ir jāpagriež uz ziemeļiem Ziemeļvalstu idejas izpratnē.

Šis jautājums, iespējams, īsti neiederas NSDAP "pagaidu programmā"; taču mums visiem ir skaidri jāsaprot, ka ar vācu nāciju neko daudz nevar darīt, kamēr tā nav "atmaskota".

Taču mēs šeit un tagad varam apgalvot, ka briesmīgā rasu dekadence ir apturēta tikai — vismaz teorētiski —, pateicoties ievērojamajai interesei, ko parasti izraisa rasu jautājumi, un daudzajām grāmatām par šo tēmu; tomēr nekas cits kā vien pamatīgs un nepārtraukts darbs var ļaut mums panākt reālu progresu.

(c) Attiecībā uz valsts pilsonību mēs pieprasām:

5. Ka neviens cits kā vien vācieši, kas tic vācu kultūrai un kopīgajam liktenim visiem vāciešiem ir valsts pilsoņa tiesības.

Machine Translated by Google

Pat šeit ir jānovelk robežas. Cilvēkiem, kuri, lai arī dzimuši Vācijā, apzināti rīkojas tā, ka kaitē tautai un valstij, un saņem un pakļaujas pavēlēm no ārzemēm, t. i., nepieņem dalību kopīgajā liktenī, nedrīkst piešķirt pilsonības tiesības; būs daudz tādu, kuriem mums būs jāatsaka augstais gods baudīt šīs tiesības.

6. Nevācu pilsoņi drīkst uzturēties Vācijas valstī tikai kā viesi un tiek uzskatīti par kā pakļauts ārvalstu tiesību aktiem.

   Šis ir nepieciešams princips, kas paredzēts, lai uz visiem laikiem izbeigtu mūžīgo pakļaušanos ārzemniekam. Taču tas nenozīmē, ka mums nevajadzētu sirsnīgi uzņemt ārzemju pilsoņus un izturēties pret viņiem labi kā pret viesiem, ja vien viņi uzvedas pieklājīgi; bet

7. Vāciešu tiesībām un interesēm ir priekšroka salīdzinājumā ar svešas valsts pavalstnieku tiesībām un interesēm.

   Mūsu tālākās prasības nav jāiekļauj mūsu programmā detalizēti. Piemēram, ārzemniekus skarošo likumu forma tiks noteikta vēlāk, kā arī ebreju izslēgšanas metodes. Nevar sagaidīt, ka principu programma būs rīcības programma, kas sniegs taktiskas detaļas par to, kā nodrošināt pārākumu utt. Es pilnībā iebilstu pret mūsu programmas pārāk stingru noteikšanu, jo šajā lielajā cīņā mums vispirms jānosaka principi, no kuriem mēs nekad neatkāpsimies un neatdarināsim buržuāzisko un sociālistisko partiju balsu piesaistīšanas metodes.

Ekonomikas politika

Valsts pienākums ir nodrošināt dzīvei nepieciešamās lietas, nevis... nodrošināt kapitālam pēc iespējas lielāku peļņu.

Vienkāršiem, skaidri domājošiem cilvēkiem varētu ienākt prātā, ka šī acīmredzamā fakta pasludināšana kā princips ir lieka. Ražotājam, lauksaimniekam, amatniekam, ražotājam ir ierasts, ka to, ko viņš saražo, vai nu lieto, vai patērē — viņš pats, vai arī kā tirdzniecības preci citi.

Viņa acīs bizness, kas nav saistīts ar ražošanu vai patēriņu, ir smieklīgi, neiespējami, pretēji veselajam saprātam.

Tas mūs noved pie vienas no lielākajām intelektuālajām grūtībām mūsu vervēšanas darbā. Mūsu tautieši noteikti teiks: — Protams, jūsu dabiskā noskaņojuma pārdomas par darba un ekonomikas nozīmi un mērķiem ir pilnīgi pareizas, taču diemžēl mūsu tā sauktā mūsdienu politiskā ekonomija nekādā veidā neatbild uz šo dabisko prasību. Ja ieskatīsieties rūpīgāk, atklāsiet briesmīgās īpašības, kas ir pilnīgi pretējas visas nacionālās politiskās ekonomijas acīmredzamajam pienākumam.

Kā ar naudas aizdevējiem un peļņas tīkotājiem? Vai šie universālie laupītāji domā par dzīvei nepieciešamā nodrošināšanu? Nē! Vai viņi nodarbojas ar vērtību radīšanu, vai viņi kaut ko ražo? Nē! Ekonomiskā nozīmē viņi ir laupītāji un nodevēji, kas tikai krāj sev bagātību.

Kā ar bankām? Tās apgroza naudu un piešķir "kredītu". Jā; bet Pasta nodaļa to dara, turklāt lētāk, ātrāk un labāk; un kam bankas piešķir kredītu? — Kam

Machine Translated by Google

Trūcīgajām, strādājošajām masām, kurām nav savu māju vai iespēju celt mājas, apmierināt neatliekamo vajadzību pēc mājokļiem? Nē! Vai lauksaimniekiem, vai tiem, kas vada uzņēmumus un ražo un izplata ekonomiskās nepieciešamības preces? Ne bez maksas un tikai tad, ja tiek piedāvāta drošība papildus dabiskajām saistībām atmaksāt; turklāt tās iekasē procentus. Vai bankām rūp, vai ražotāju klienti tiek apkalpoti labi, lēti un ātri, vai ekonomiskās nepieciešamības preces tiek piegādātas ātri, lēti un ar pienācīgu uzmanību? Nē! Viņu vienīgā doma ir gūt peļņu no procentiem, komisijas maksas vai kā nu sauc banku procesu, kurā tiek izmantota naudas piegāde. Ko bankas ražo? Neko! Ko tās nopelna? Milzīgas summas.

Tādējādi naudas aizdevēji, spekulanti, bankas, finansisti neapmierina nekādas vajadzības, bet tā vietā gūst milzīgu peļņu no valdošās kapitālistiskās sistēmas — patiesībā viņi tiranizē un ekspluatē mūsdienu antisociālo ekonomisko sistēmu. Ekonomikas galvenais uzdevums ir nodrošināt aizdevumu procentu drošību, t.i., strādnieki ir spiesti atdot daļu savas peļņas "pilsētai". Ko dara fabrikas īpašnieks jeb, kā strādnieki viņu sauc, "ekspluatators" un "asinssūcējs"? Maksājot viszemākās iespējamās algas, izmantojot zemākas kvalitātes materiālus, ar masveida ražošanu, vidējām un augstām mazumtirdzniecības cenām, viņš cenšas gūt sev pēc iespējas lielāku peļņu.

Viņš nedomā par savu darbinieku nabadzību; viņam nerūp, ja viņa preces ātri jāizmet kā atkritumi — jo labāk, jo tas viņam nozīmē vairāk darba un lielāku peļņu. Muļķi atkal un atkal steidzas pēc lētiem atkritumiem, ja vien tie tiek pievilcīgi izlikti.

Viņa kapitāla atdeve ir pirmajā vietā, dzīvei nepieciešamo apgāde ir otrajā vietā.

Tomēr viņš kaut ko dara. Viņš nodrošina darbu.

Patiesais fabrikas īpašnieks ir kas pavisam cits – tas, kurš apzinās savu augsto uzdevumu kā ekonomiskais līderis. Viņam jāpiemīt augstām morālām vērtībām – vismaz ekonomiskā nozīmē.
Viņa uzdevums ir atklāt cilvēku reālās ekonomiskās vajadzības — ja viņš ir arī izgudrotājs, viņš pats veic šo pionieru darbu. Viņam ir jāuztur savas izmaksas pēc iespējas zemākas un jāizlieto tās pēc iespējas labāk, jāuztur cenas pēc iespējas zemākas, lai preces nonāktu tirgū; jāuztur gan ražošanas kvalitāte, gan kvantitāte, labi jāmaksā darbiniekiem, lai viņi varētu brīvi iegādāties preces, vienmēr jādomā par iekārtu un tirdzniecības metožu uzlabošanu un atjaunošanu. Ja viņš to visu liek pirmajā vietā savā biznesā, viņš "nodrošina dzīvei nepieciešamās preces" vislabākajā un augstākajā nozīmē, un peļņa radīsies pati no sevis, viņam to neizvirzot par savu galveno mērķi. "Labākais un vispārzināmākais šāda veida ražotāja piemērs ir Henrijs Fords. Mūsu pašu smagajā rūpniecībā ir arī citi vārdi, kas ieņem tikpat augstu vietu, —"

Krupp, Kirdorf, Abbe, Mannesmann, Siemens un daudzi citi.

Šādu uzņēmumu raksturs ir pavisam citāds, ja tos personīgi nekontrolē cilvēki ar augstām morālām īpašībām, kas rūpējas par savu darbinieku interesēm, bet gan tie tiek nodoti bezpersoniskām sabiedrībām ar ierobežotu atbildību.

Kamēr vien uzņēmuma dibinātājs ir arī galvenais akcionārs un var uzturēt savu produktu izcilības standartu, viss var būt labi; bet, tiklīdz notiek pārveidošana, to pārņem kapitālistisko akcionāru intereses. Iepriekšējie īpašnieki, vadītāji, tagad ir atkarīgi no valdes, kas pārstāv akcionārus, lai uzlabotu uzņēmējdarbības metodes un darba apstākļus, un akcionāriem nav nekādas intereses (izņemot vergu kopēja intereses) par strādnieku labklājību un darba izcilību, kamēr...

Machine Translated by Google

No tā izrietošās dividendes ir labas, lielas. Patentēto akciju ieviešanai ir bijusi ļoti postoša ietekme, jo jebkurš spekulants var iegūt akcijas un faktiski kļūt par lielu rūpniecības uzņēmumu īpašnieku, neko par tiem nezinot. Biržai akcijas un daļas ir tikai papīra veids, ar ko spēlēties. Viņus neinteresē ražošanas un darbaspēka apstākļi, vairums no viņiem nevarētu pateikt, kādi ir produkti vai mārketinga, darbaspēka, algu un apkopes apstākļi uzņēmumā, kura īpašnieki viņi ir saskaņā ar likumu. (!) Un īpašnieki viņi patiesībā ir tikai tāpēc, ka viņi ir ieguvuši vienas vai otras rūpnīcas akcijas tirgū.

Tagad aplūkosim šo situāciju, ņemot vērā tās ietekmi uz politisko ekonomiju, lai izprastu kapitālistiskās sistēmas koruptīvo raksturu.

Mūsdienās bizness meklē tikai kapitāla atdevi.

Lielie mazumtirdzniecības veikali izmanto dažādas metodes. Tie kultivē "pievilcību", "blefu", "viduvējas izmaksas", "luksusa preces" un rosina vēlmi pēc nevajadzīgām lietām, kā 1 parādīju iepriekš.

Lielas pilis, kas celtas ar visām izsmalcinātības mākslām, aicina iegādāties šķietami lētas, bet lielākoties pilnīgi bezjēdzīgas preces, un, piedāvājot ērtus maksāšanas nosacījumus, tās vilina savus klientus tērēt visdažādākās summas tīrai greznībai. Tualetes tiek nodrošinātas, lai cilvēki varētu pavadīt ilgu laiku veikalos, kas tādējādi kļūst par vienkāršām ekstravagances perēkļiem, jo lai neviens neiedomājas, ka saņem kaut ko dāvanā. Patiesi turīgi cilvēki neiepērkas lielos veikalos; viņi zina to, ko nezina nabadzīgākais — tas, kurš pērk lēti, pērk dārgi. Vai pūļi, kas iepērkas šajās pilīs, iedomājas, ka tās nav celtas par viņu iekrātajiem santīmiem? Vai viņi domā, ka iztiek bez maksas par eskalatoriem, liftiem, tualetēm, pasakaino apgaismojumu?

Tāpat jāapzinās, ka lielie veikali noved mazo veikalu īpašniekus bojā, ka viņi nežēlīgi izmanto mājas darbu un savus darbiniekus, ka saražotās preces lielākoties ir atkritumi. Labākas preces parasti ir dārgākas nekā cienījamos specializētos veikalos, kas attaisno mūsu cīņu pret lielajiem veikaliem. Mēs tos uzskatām par īpašu kapitālistiskās idejas formu praktiskajā darbībā, kas nenodrošina dzīvei nepieciešamās preces, bet ir paredzēta tikai tam, lai gūtu milzīgu peļņu akcionāriem.

Ņemot vērā šo vadošo koncepciju par dzīvei nepieciešamo nodrošināšanu (kurai, kā mums jāievēro, nav nekāda sakara ar komunistisko ekonomikas shēmu), šis jautājums ieņem pirmo vietu mūsu attieksmē pret privātīpašumu.

8. Nacionālsociālisms atzīst privātīpašumu uz īpašumu kā principu un aizsargā to ar likumu, — ņemot vērā, ka tas tiek iegūts un izmantots godīgi. Mēs to šeit nevaram apspriest, bet ikviens, kurš pareizi saprot terminu "darbs", ātri sapratīs, ka "darba" produktam ir jābūt tā īpašumam, kurš strādā. Ražotājs nesapratīs, kāpēc viņa darbam vai tā vērtībai vajadzētu būt neskaidras "kopienas" īpašumam, kā arī viņš viegli neatzīs, ka viņa darba augļiem vajadzētu nonākt pie indivīda, kapitālista. Tādēļ pareiza "darba" nozīmes izpratne dabiski noved pie privātīpašuma atzīšanas.

   Visbeidzot, ir vēl viena tēma — mājas jēdziens. Mājas nav realitāte, ja vien tās patiesi nav cilvēka paša īpašums, un viņa paša mājas nesniedz patvērumu viņa paša ģimenei. Cilvēka paša augļi un dārzeņi no viņa paša dārza garšo labāk nekā maltīte, kas apēsta pārpildītā ēdnīcā. Ikviens, kurš nepazīst ilgas pēc mantas, nedz arī mantas iegūšanas prieku, nespēs saprast privātīpašuma atzīšanas nozīmi. Šādam cilvēkam nekur nav sakņu, ir interesanti, ka...

Machine Translated by Google

Plēsīgā tipa cilvēks vienmēr ir skaudīgs, vienmēr meklē kaut ko jaunu, ko iegūt, savukārt ziemeļnieku cilvēks, stabils zemes cilvēks, savās idejās ir absolūti pieticīgs. Viņš nevēlas vairāk, nekā var iegūt ar savu darbu. Strādnieks nevēlas skaistu villu, ko viņš nekad nevarētu nopelnīt; viņš vēlas savu jauku mazu māju, nevis īrētu, par kuru savas dzīves laikā viņš maksātu trīs vai četras reizes vairāk nekā mājas celtniecība. Bet ebrejs, kapitālists, - viņš nevēlas būt piesaistīts nevienam zemes gabalam; viņa ideāls ir liels seifs, kas pieblīvēts ar vērtspapīriem, hipotēku līgumiem un parādzīmēm. Bagātība nevis īpašumos, bet gan citu cilvēku ieķīlātā īpašumā ir viņa mērķis. Viņš nestrādā, bet neatpūšas, kamēr nav uzkrājis obligāciju saišķus, kas dod viņam varu pār visiem tiem, kam viņš ir aizdevis naudu. Mūsu programmas nākamā prasība ir formulēta, lai to apturētu.

9. Nācijas labklājība prasa, lai tiktu noteikts ierobežojums bagātības uzkrāšanai.
indivīdu rokās.

Bagātība pati par sevi nav kaitīga; gluži pretēji, labi pārvaldīta manta nāk par labu visiem, kas ar to ir saistīti. Taču atkal, tieši kapitālistiskā aizdevumu sistēma ir pārvērtusi bagātību no svētības par lāstu; tā ir laupīšana. Lielā daļa bezīpašnieku strādnieku40 un parādos māktā vidusšķira arvien vairāk attālinās no bagātajiem; neskaitāmiem mazajiem īpašniekiem tiek piemērota parādu apķīlāšana, un finansistu vara, kuri nepazīst ne dzimteni, ne dzimteni, kļūst arvien draudīgāka, kamēr viņi sēž savās modernajās laupītāju-baronu pilīs – bankās. Lai to risinātu, nacionālā valsts nodrošinās, ka:

10. Visi vācieši apvienojas darba kopienā, lai veicinātu
kopējā labklājība un kultūra.

Šī darba kopienas ideja nozīmē universālistiskā sabiedrības priekšstata ekonomisku apgāšanu. Viss darbs un ražošana ir jāiekļauj augstākajā idejā par kalpošanu sabiedrībai. Tā nekādā veidā nav pretrunā ar personīgajām pūlēm un strādīgumu, bet gan nozīmē, ka individuālajam progresam nevajadzētu notikt uz līdzcilvēku rēķina. Šo prasību izsaka šāds punkts.

11. Saskaņā ar katra vācieša vispārējo darba pienākumu un atzīstot privātīpašumu kā principu, katram vācietim ir tiesības brīvi pelnīt naudu jebkādā sev vēlamā veidā un brīvi rīkoties ar sava darba rezultātiem.

Iepriekšminētais nepārprotami noraida marksisma un arī augstās finanšu socializācijas shēmas. Valsts ietver pēc iespējas lielāku brīvu eksistenču skaitu, ko saista sociālā kalpošanas ideja. — Protams, nav iespējams nelielā mērogā vadīt raktuves, domnas, velmētavas, kuģu būvētavas, taču simts tūkstoši brīvu un neatkarīgu kurpnieku meistaru ir labāki nekā piecas milzīgas apavu fabrikas.

Lielās zemes īpašumi Vācijas ziemeļos un austrumos ir produktīvāki, ja tos pārvalda plašā mērogā, nekā tad, ja tos pārvalda mazi brīvzemes īpašnieki. Maziem brīvzemes īpašumiem vislabāk klājas, ja tie ir viegli sasniedzami no pilsētām un ciemiem. Mūsu nākamais punkts prasa, lai:

12. Veselīga visu veidu uzņēmumu, gan lielu, gan mazu, tostarp lauksaimniecības, kombinācija.
tiks saglabāts.

13. Lielie uzņēmumi (sindikāti, trasti) tiek nacionalizēti. Šī prasība atbilst mūsu vispārējai cīņai pret kapitālistisko ideju. — Sindikātu un trastu pirmais mērķis jebkurā konkrētā ražošanas nozarē ir apvienoties ar citiem līdzīgiem uzņēmumiem.

Machine Translated by Google

lai diktētu cenas. Tos nevada nevēlēšanās izplatīt labas preces par lētu cenu. Šādus "gredzenus" īpaši piesaista jauni uzņēmumi, kuriem klājas labi. Jauni uzņēmumi tajā pašā darbības jomā tiek pārpirkti un likvidēti, bieži vien par ļoti augstu cenu kompensācijas veidā. Piegādi regulē apvienošana, kas nozīmē, ka tie spēj regulēt cenas atbilstoši šķietami patiesam "piedāvājumam un pieprasījumam". Tas attiecas uz akcionāriem, kuriem nav nekādas vēlmes, lai konkurence uzturētu zemas cenas. Jaunas idejas un izgudrojumi tiek uztverti ar naidīgu skatienu un vēlams apspiesti, ja to pieņemšana apdraudētu vecāku rūpnīcu maksātspēju. Šādi uzņēmumi, ko vada kā milzīgus trastus no liela centrālā biroja, ir nepārprotami "gatavi socializācijai", t.i., tie ir pārtraukuši sniegt sabiedrībai jebkuru no pakalpojumiem, ko sniedz individuāla konkurence. Tie ir paralizēti jau no paša sākuma un kalpo tikai kapitālisma alkatībai.

14. Augļotāji un peļņas tīkotāji, kā arī nežēlīga iedzīvošanās uz tautas rēķina tiks sodīti ar nāvi.

Likums, kāds tas ir pašlaik, īpaši aizsargā individuālo īpašumu. Nelielas zādzības tiek sodītas necilvēcīgi, turpretī likums neparedz nekādu veidu, kā notvert liela mēroga krāpniekus, kuri ar "kapitālistiskām metodēm" aplaupa visu tautu. Mēs īpaši runājam par tiem, kas veicināja inflāciju un guva no tās peļņu. Tā bija pirmā reize vēsturē, kad visai strādīgai tautai tika aplaupīti visi tās ietaupījumi plaša mēroga inflācijas nozieguma dēļ, kā tas notika Vācijā.

Banku alkatība pēc stabilizācijas bija vēl ļaunāka nekā laupīšana uz lielceļiem. Vairāk vāciešu kļuva par "kara rotu" darbības upuriem nekā par kādas organizētas laupītāju bandas upuri.

Kad pienāks laiks, mēs pievērsīsimies šīm lietām sīkāk un mums būs jāatrod tām juridiska formula. Taču visi piekritīs, ka "organizēta krāpšana pret tautu" ir jāsoda tikpat bargi un pat bargāk nekā sīkas naudas zādzības vai krāpšana.

15. Obligātā darba vai dienesta gada ieviešana katram vācietim.

Pienākums kalpot, strādājot, būs sabiedrībai redzama kalpošanas pienākuma izpausme. Tam ir jābūt izglītojošam un jārāda katram vācietim piemērs tam, kā visa kopiena strādā kā viens cilvēks kopā. Tas katram vācietim parādīs svētību, ko sniedz stingra pienākuma pildīšana, strādājot tautas labā.

Finanšu politika

Intereses varenības laušana.

Mūsu principi šajā jautājumā ir tik pilnībā izklāstīti otrajā nodaļā, ka mēs
Šeit aprakstīšu tikai tos pasākumus, kas ir piemēroti mūsu mērķa sasniegšanai praksē.

16. Valsts un līdz ar to arī tautas atbrīvošana no parādiem un pienākuma maksāt procentus lielajām finanšu iestādēm.

Valsts nedrīkst uzņemties parādus, jo tai nav nepieciešamības to darīt. Nav iespējams salīdzināt valsti ar privātpersonu, kurai ik pa laikam ir nepieciešami aizdevumi un kura ir spiesta uzņemties parādus. Valsts kontrolē naudas kaltuvi; tādējādi tā var nopelnīt naudu, ko privātpersona nevar! Tā to darīja neprātīgā veidā.

Machine Translated by Google

inflācijas laikā. To pašu tā izdarīja ar rentenmarku un to pašu — pēc tam, kad tā nodeva savu kontroli tā sauktajai Reihsbankai — ar tā saukto reihsmarku.

Valsts varētu daudz labāk izmantot šīs tiesības pelnīt naudu, neriskējot ar inflāciju. — Bet tikai tad, ja vispirms:

17. Reiha banka un visas emisijas bankas tiek nacionalizētas, un

18. Ja visiem lieliem sabiedriskajiem objektiem (ūdensenerģijai, dzelzceļam utt.) tiek nodrošināti līdzekļi nevis ar aizdevumu palīdzību, bet gan piešķirot bezprocentu valsts obligācijas vai neizmantojot skaidru naudu.

Citiem vārdiem sakot: — Banknošu bezatbildīga drukāšana, neradot jaunas vērtības, nozīmē inflāciju. Mēs visi to esam piedzīvojuši. Taču pareizais secinājums ir tāds, ka valsts bezprocentu obligāciju emisija nevar radīt inflāciju, ja vienlaikus tiek radītas jaunas vērtības.

Tas, ka mūsdienās lielus ekonomiskos uzņēmumus nevar uzsākt bez aizdevumu izmantošanas, ir tīra neprātība. Šeit rodas jēga saprātīgi izmantot valsts tiesības ražot naudu, kas varētu dot visizdevīgākos rezultātus.

Ikvienam ir jābūt skaidram, ka, piemēram, lielu elektrostaciju, kas izmanto ūdens enerģiju, varētu uzcelt šādā neievērojamā veidā:

Valdība iesniedz Likumdošanas padomē likumprojektu par Bavārijas, Saksijas u.c. ūdens enerģijas izmantošanu, apmierinot visas ekonomiskās prasības. Vietējā diēta vai cita institūcija lemj par būvniecību, pilnvaro finanšu ministru vai Valsts banku emitēt banknošu sēriju, kas īpaši marķēta, lai parādītu, ka tās ir pilnībā segtas ar jaunajiem iecerētajiem darbiem. Šīs banknotes nodrošina valsts vai Reiha kopējais kredīts. Neviens nevar iebilst inflācijas dēļ. Būvniecība notiek, izmantojot papildu kredītu, ko piešķir tautu pārstāvošā Padome, un banknotes kļūst par likumīgu maksāšanas līdzekli tāpat kā pārējās.

Kad darbs ir pabeigts, klientiem par šo naudu tiek piegādāti nitrāti vai elektrība, un pēc dažiem gadiem emisiju var atsaukt un iznīcināt. Rezultāts: Valsts, tauta ir izveidojusi jaunu darbu, kas nodrošina tai jaunu, lielisku ienākumu avotu, un tauta no tā kļūst bagātāka.

Lai pierādītu pašreizējās sistēmas neprātību, salīdzināsim iepriekš minēto ar to, kas notiek...
tagad ieslēgts.

Tiek ņemts aizdevums. Daži kapitālisti dara to, ko visa tauta nevar darīt, pat ja parlaments balsotu par labu; viņi ļauj valstij aizņemties no viņiem naudu. Tā vietā, lai izmantotu savu tiešo varu tautas labā, valsts apņemas maksāt pastāvīgus procentus par summu, kas nepieciešama noteikta darba pabeigšanai, tādējādi piekarinot sev kaklā dzirnakmeni. Un, kas ir visdārgākais, tā emitē obligācijas, tādējādi radot "jaunu pirktspēju". Bilancē nav atšķirības, vai jaunais darbs tiek attēlots ar jaunu papīra naudu vai jaunām obligācijām.

Taču kopiena cieš zaudējumus, jo obligācijas nozīmē, ka jaunais darbs ir ieķīlāts kapitālam, kas dabiski kļūst diezgan drošs, diktē cenas un saņem peļņu. Tādējādi patiesībā tieši finansisti ir tie, kas ir kļuvuši bagātāki, pateicoties valsts ūdens enerģijas attīstībai; viņiem ir vienalga par atmaksu; viņiem patīk tādi monopoli kā pastāvīgas slaucamas govis. Iedzīvotāji ir spiesti...

Machine Translated by Google

dārgi maksāt par elektrisko strāvu vai nitrātiem, un atkal daļa no nacionālā īpašuma tiek pārvērsta finansistu interesēs.

Man jāvērš lasītāja uzmanība uz maniem agrākajiem rakstiem, īpaši "Der deutsche Staat", kas šos jautājumus aplūko detalizētāk nekā šajā brošūrā. Turklāt vairāki šīs sērijas numuri aplūko dažādus topošās valsts jauno naudas radīšanas metožu īpašos aspektus.

19. Mēs pieprasām fiksēta naudas standarta ieviešanu. Atzīstami, ka tas mums jau ir, bet laupīšana paliek tāda pati kā iepriekš. Mums, nacionālsociālistiem, tiklīdz bijām pie varas, bija viss gatavs, lai nekavējoties izbeigtu inflācijas krāpšanu un ieviestu jaunu garantētu naudas standartu.

20. Jaunas nacionālās attīstības un ekonomikas bankas izveide.

Šī prasība ir izsmeļoši izskaidrota Nacionālsociālistu bibliotēkas 8. brošūrā: Die Wohnungsnot und die Sociale Bau - und Wirtschaftsbank als Retterin aus Wohnungselend, Wirtschaftskrise und Erwerbs1osene1end. Zīmīgi, ka šī mūsu prasība pēc finanšu politikas ir dziļi iespiedusies ne tikai mūsu, bet arī citās politiskajās aprindās.

1921. gadā es iesniedzu šo prasību Bavārijas valdībai pilnībā izstrādāta likumprojekta veidā. Sākumā šī ideja tika ļoti atbalstīta, bet, tiklīdz konsultācijās tika iesaistīti “eksperti” — banku aprindas, valdība noraidīja “Federa utopiju”.

Pēc veiksmīgajām vēlēšanām Tīringenē 1921. gada februārī mūsu partija landtāgā cītīgi strādāja, lai izveidotu šādu banku, un finanšu ministrs fon Kluhcners bija gatavs sadarboties; arī buržuāziskā daļa tam piekrita. Ar landtāga balsu vairākumu valdība tika pilnvarota izveidot Sociālo banku attīstībai un ekonomikai. Pēc tam Reiha valdība, Reiha bankas spiediena ietekmē, aizliedza tautas gribas izpildi.

Pa to laiku man bija izdevies panākt, lai Reihstāgā tiktu iesniegts likumprojekta izklāsts, kas paredzētu līdzīgas bankas dažādās valstīs; tomēr īsajā Dawes gada sesijā (1924) valdības partijas to piesardzīgi atlika līdz partijas atlaišanai tā paša gada rudenī.

Mehlenburgas landtāgā tika izskatīts likumprojekts par banku. Lēmumu padarīja neefektīvu vācu nacionālistu finanšu ministra svārstīšanās, kā arī šķēršļu dēļ, ko, domājams, Reihsbanka radīs.

Attīstības bankas pamatā esošā ideja ir ne mazāk vienkārša kā iepriekš paskaidrotais plāns naudas radīšanai lieliem sabiedriskiem mērķiem.

Apvienotai ekonomiskai korporācijai, piemēram, Ekonomiskās attīstības bankai, būtu jāpiešķir tiesības emitēt naudu attīstībai (Baumark-Scheinen), ko sedz jaunbūvēto māju vērtība. Tad tās varētu uzcelt bez milzīgā procentu sloga, kas viens pats mūsdienās padara neiespējamu būvniecību pietiekamā daudzumā.

Katram vācietim savas mājas. Brīva tauta uz neapgrūtinātas zemes.

Machine Translated by Google

21. Pilnīga nodokļu sistēmas pārveidošana pēc sociālpolitiski ekonomiskajiem principiem. Patērētāja atbrīvošana no netiešo nodokļu sloga un ražotāja atbrīvošana no nodokļiem, kas ierobežo viņa darbību.

Sociālā politika

Sociālā politika ir mūsu pašreizējo politisko panacejas līdzekļu iecienītākais moto. Tā izklausās tik jauki, padara tos populārus un piesaista balsis partijai, kas sola visu sakārtot.

Kad katra partija sola ierēdnim, piemēram, algas palielinājumu, viņi to sauc par sociālo politiku.

Tas pats ir, kad viņi sola izpildīt ierēdņu un strādnieku vēlmes; vai kad viņi nedaudz palīdz cilvēkiem ar nelieliem ienākumiem, kara cietušajiem, jaunajiem skolotājiem vai vāciešiem ārzemēs.

Un visi cilvēki skrien pakaļ šiem politiskajiem žurku ķērājiem, kad tie spēlē uz savas "sociālās" flautas2 .

Vispirms ir jāprecizē, ka sociālā politika apzīmē sabiedrības labklājību kā augstāko likumu un ka, kā to tagad saprot, sociālā politika patiesībā ir savtīga politika, neņemot vērā vispārējo labklājību. Tiek doti visādi neapdomīgi solījumi, un tiem, kas tos dod, jau no paša sākuma jāzina, ka tos nav iespējams izpildīt.

Tagad, kad Vācija ir tik politiski, ekonomiski un finansiāli bezspēcīga, — kas vispirms izpaužas Davesa likumos un tagad Janga likumā, un tā sauktajā piepildījuma politikā, kas mūsu tautai ir uzlikusi nastas, padarot dzīvi gandrīz neiespējamu, — ir gan nepatiesi, gan smieklīgi runāt par "sociālo politiku". Tagad, kad vācu dzīve ir tik šaura, kad katrs cilvēks mīd savu kaimiņu un cenšas viņu apsteigt un atstumt malā, kad dažādas iedzīvotāju šķiras ir nesaskaņās, sola dot priekšroku vienai grupai uz citas rēķina, nevis "sociālajai politikai vispārējā labuma vārdā", bet gan vienas šķiras kūdīšanai pret otru. Viņi ļoti labi zina, ka īslaicīgu "uzlabojumu" anulē augstākas dzīves dārdzības un augstāku nodokļu slogs.

Sociālā politika nozīmē kaut ko pavisam citu — apņēmību atrisināt sociālo problēmu.

Neveiksmīgie, ekspluatētie strādnieku šķiras pārstāvji uzskata, ka viņu taisnīgā alga, viņu pienācīgā Viņiem tiek liegta vieta sociālajā kārtībā — tāpēc notiek klases karš.

Visiem ir skaidrs, ka mūsu ekonomiskā dzīve cieš no dziļām traumām; rūgtas netaisnības.
Un tomēr marksisma secinājumi ar tā "šķiru karu" un "sociālajām un ekonomiskajām prasībām" par "ekspropriētāja ekspropriāciju" un "socializāciju" ir pilnīgi nepatiesi, jo tas pilnībā skar patiesas sociālās politikas patiesās prasības, kuras augstākais likums ir vispārējā labklājība.

Klasu cīņas vadošais princips — kā politikas princips — ir naids. "Ekspropriētāja ekspropriācija" padara skaudību par ekonomikas principu, un "socializācija" nozīmē personības nomelnošanu vadībā un materiālisma, masas, nostādīšanu intelekta un efektivitātes vietā.

2 Atsauce uz Hāmelnes zaigotāju.

Machine Translated by Google

Nekas vairāk nav nepieciešams, lai pierādītu marksistisko doktrīnu pilnīgu sabrukumu, redzot komunistiskās ekonomiskās sistēmas pilnīgu bankrotu un 1918. gada Vācijas revolūcijas nožēlojamo neveiksmi.

Es vēlētos pievērst savu lasītāju īpašu uzmanību faktam, ka šis pseidosociālisms, kas radies no marksisma, nav balstīts ne uz veselo saprātu, ne uz kādu "sociālu" ideju, nav konstruktīvs, bet gan paliek iegrimis politiskās domas dziļākajās dzīlēs, ka tas balstās uz to pašu vispārējo rupjā un haotiskā individuālisma principu, kādu mēs vienmēr esam zinājuši. Tam tic tikai daži indivīdi, kurus vieno naida un skaudības jūtas – nevis kāds konstruktīvs mērķis – pret otru nācijas pusi. Vai mēs varam būt pārsteigti, ka sociālais jautājums netiek un nevar tikt atrisināts šādā veidā un ka viņu vienīgais risinājums ir naids un kāre pēc laupījuma; ka dzīva Valsts nevarēja rasties no marksistiskās biržas sacelšanās, bet gan tikai drupu kaudzes.

Nacionālsociālisms atkal atrod īsto vārdu: biržas sacelšanās. Marksisms ir kapitālistiskas nodevības izpausme. Kapitālistiska, jo, kad uz individuālismu balstīta sabiedrība ir nonākusi haosā, tā neizbēgami nonāk lielā finanšu magnāta varā.

Sociālpolitiskās teorijas, kas izliekas par "antikapitālistiskām" (marksisms, karš starp šķirām) — mūsdienu izpratnē sociālā politika —, obligāti ir kapitālistiskas, jo tām ir viens un tas pats intelektuālais princips. Tām nav vēlēšanās organiski konstruēt locekli pa loceklim, ar mokošu rūpību savietot dažādas šķiras, kas darbojas saskaņā ar augstu nacionālās vienotības koncepciju, bet gan to centieni ir tīri savtīgi, to vēlme ir uzlabot savu stāvokli, neņemot vērā citus.

Kapitālisms un marksisms ir viens un tas pats! Tie aug uz viena intelektuālā stumbra.
Starp viņiem un mums, viņu niknākajiem pretiniekiem, pastāv milzīga atšķirība. Visa mūsu izpratne par sabiedrības uzbūvi ļoti atšķiras no viņu. Tā nav ne šķiru cīņa, ne šķiru egoisms, bet — mūsu galvenais likums ir vispārējā labklājība.

22. Liela attīstība vecuma apdrošināšanā, nacionalizējot mūža rentes. Katram vācu tautas loceklim tiks nodrošināts pietiekams iztikas finansējums, sasniedzot noteiktu vecumu, un pirms šī vecuma, ja viņš kļūst neatgriezeniski invalīds.

    Tas ir sociālās problēmas risinājums.

    Sociālo spriedzi rada ne tik daudz tieša neapmierinātība ar algām, atalgojumu un ienākumiem, cik nenoteiktība, cilvēka bažas par saviem vēlākajiem gadiem, baidoties, ka viņu izmetīs uz ielas. Tieši šīs zinošās bažas mudina dažādu profesiju pārstāvjus apvienoties marksisma un kapitālisma tipa fiktīvajās sabiedriskajās organizācijās un vairo naidu starp darba devēju un darbinieku. Tās atbrīvo abu pušu zemākos instinktus, un rezultātā rodas savstarpēja naidība. Strādnieka patiesais dzīves mērķis izgaist cīņā par īslaicīgu algas pieaugumu, un viņš nekad nesaprot, ka sociālās politikas galvenajam mērķim vajadzētu būt pienācīgai nodrošināšanai ar veciem cilvēkiem.

    vecums.

    Mēs vēlreiz atzīmējam, kā valsts atrada labu un apsveicamu risinājumu ierēdņu šķiras gadījumā, nodrošinot viņiem aprūpi pēc aiziešanas pensijā. Tas ir pareizs un veiksmīgs kapitālistiskā ienākumu ideāla risinājums, proti, pārvērst to par patiesās valsts nodrošinājuma ideālu, kas balstīts uz personīgo darbu un efektivitāti.

Machine Translated by Google

Nacionālsociālisma augstākais un cēlākais mērķis būs īstenot šo vispārējās labklājības standartu.

23. Peļņas sadale visiem.

NSDAP identificē sevi ar šo prasību. Patiesībā tā ir tīri sociālistiska prasība vārda tiešā nozīmē; tomēr tā mums nonāk kā pievilcīga, bet korumpējoša kapitālisma dāvana.

Peļņas dalīšana, kas gūta no citu darba^ pieder pie neiegūto ienākumu kategorijas, ko nacionālsociālisms visasāk apstrīd. Peļņas dalīšana no sava darba ir tik dabiska un sociāli tik taisnīga prasība, ka nekas nevar tikt izvirzīts pret to kā princips.

Tieši tā īstenošanā rodas grūtības, proti, ierobežojot gan darbinieka ražošanas, prasmju un rūpības dēļ pienākošos daļas apmēru, gan arī tās daļas apmēru, kas pienākas izgudrotāja, grāmatveža, tirgotāja, vadības un citu ar uzņēmējdarbību saistītu apstākļu prāta darbam.

Protams, ir ļoti svarīgi, lai puses, kas palielina produkta vērtību, netiktu atstātas novārtā. Pat pašreizējā sistēmā daļa no peļņas, ko kapitāls cer iegūt no uzņēmuma, varētu tikt atgūta strādniekam.

Mēs šeit neapspriedīsim jautājumu par to, kā nacionālsociālistiskā valsts vēlāk atrisinās problēmu.

Es personīgi uzskatīju, ka vispārēja cenu pazemināšana, vienlaikus saglabājot algas pašreizējā līmenī, būtu labākais un praktiskākais veids, kā apmierināt prasību pēc visas mūsu nacionālās ražošanas peļņas sadales.

Tomēr ir iespējams, ka nacionālsociālistiskā valsts atrisinās problēmu daudz visaptverošākā veidā, nekā to mūsdienās iedomājas smadzenes ar marksistisku un kapitālistisku ievirzi. Pašreizējā peļņas sadales prasība izriet vai nu no peļņas vēlmes (būtībā kapitālistiska), vai no skaudības (būtībā marksistiska).

Tikai ideālā valstī, kā mēs to iztēlojamies, tas ir pamatoti, jo, kad nonāksim pie šī jautājuma risināšanas, mums jāizvairās no kapitālistiskās metodes, kas paredz mazu uzņēmuma daļu piešķiršanu, kuras vienīgais mērķis ir nodrošināt lielākajiem akcionāriem tiesības uz dividendēm, kā arī no marksisma idejas par skaudību, jo tā pazemo personisko faktoru un kaitē plašai sabiedrībai.

Skaidrības labad mēs sniedzam dažus piemērus.

Apavu fabrikas "peļņas dalīšanas" strādniekiem nenāk par labu dažas uzņēmuma akcijas, neliela prēmija vai apavu pāris par pašizmaksu, ja viņiem tikpat dārgi jāmaksā par krekliem, uzvalkiem, zeķēm, ēdienu un dzērieniem, jo drēbnieki, maiznieki un alus darītāji ar savu "peļņas dalīšanu" sedz audumu ražotāju, maiznīcu un alus darītavu alkatību.

Cenu pazemināšana ir tas šarms, kam jādod katram tautas loceklim daļa no nacionālās ražošanas peļņas.

Machine Translated by Google

Tas neapmierinās īsta nacionālsociālista sociālā taisnīguma sajūtu, ja ielu tīrītāji, dienas strādnieki, dzelzceļa darbinieki, pastnieki, transporta darbinieki, slimnīcu darbinieki — un tie ir tikai daži piemēri —, lauksaimniecības strādnieki, kalnrači, celtnieki, citi ārstniecības darbinieki ir jāizslēdz no peļņas sadales vienkārši tāpēc, ka šīs klases neveicina vērtības pieaugumu. Arī par lauksaimniecību (kurā jāņem vērā ne tikai lauksaimniecības detaļas, bet arī miljoni cilvēku, kas iesaistīti citās ar to saistītās darbībās) jāsaka, ka tā "atmaksājas" gados, kad ir laba raža; arī smagajā rūpniecībā raktuves pasaules konkurences spiediena dēļ gūst tikai tukšu peļņu.

Vai mēs varam apgalvot, ka šie miljoniem strādnieku un kalpotāju, kuri bieži vien ir nodarbināti vissvarīgākajās rūpniecības nozarēs, bet apstākļu dēļ nevar cerēt uz tiešu peļņas daļu, saņems mazāku atlīdzību nekā daudzskaitlīgā šķira, kas strādā, iespējams, par trauku mazgātājiem vai nesējiem naktsklubā vai turku pirtī, vai optikas vai ķīmijas rūpnīcā, kurai ir monopols un kura apgādā visu pasauli? Ja pēdējie dalīsies peļņā un dividendēs par luksusa preču ražošanu, vai viņi padarīs arvien neiespējamāku lielākajai daļai tautas sasniegt šīs priekšrocības?

Mums patīk apcerēt dividenžu, prēmiju, Ziemassvētku dāvanu lietu, kas tiek izlieta darbiniekiem un ierēdņiem, kuri gadiem ilgi ir paveikuši lielisku darbu uzņēmumā. Šādi sociāli politiski centieni nav jāapspriež un jāargumentē šajā traktātā par vispārējiem principiem. Prasība, kāda tā ir pašlaik, ir svarīga prasība, un tai vajadzētu piesaistīt piekritējus. "Peļņa" galvenokārt ir atkarīga no vispārējās uzņēmējdarbības situācijas un vadības tehniskajām prasmēm un pārdošanas prasmēm; neveiksme var rasties kļūdainas konstrukcijas vai aprēķinu kļūdu dēļ. Lai cik prasmīgi būtu darbinieki, lai cik strādīgi viņi būtu, viņiem var būt maza vai nekāda ietekme uz gada darba rezultātiem, ieguvumiem vai zaudējumiem.

Viņu efektivitāte attaisno pienācīgas un pietiekamas algas pieprasīšanu, taču nav nekāda morāla vai ekonomiska pamata, lai viņi pieprasītu daļu no peļņas. Viņi pilnīgi pamatoti pretotos ieteikumam segt visus finanšu gada zaudējumus no saviem ietaupījumiem; viņi pamatoti pretotos tam, ka no viņiem sagaidītu, ka viņi, samazinot algas, kompensēs direktoru sliktu vadību vai izšķērdīgu dzīvesveidu. Taču “peļņas dalīšana” ir attaisnojama tikai tad, ja pastāv spēja un gatavība dalīties riskos un zaudējumos vai ja to attaisno īpaša efektivitāte.”

Šeit ir viens no vispārējās peļņas sadales aspektiem.

Kāpēc, piemēram, Vācijas lielajām krāsotavām ar savu dominējošo monopolstāvokli joprojām vajadzētu būt tikai kapitālistiskai slaucamai govij IG Farbenindustrie akcionāriem un labākajā gadījumā, paaugstinot cenas, dot daļu peļņas saviem strādniekiem un ierēdņiem?

Nacionālsociālistiskās valsts uzdevums būs nodrošināt, lai milzīga monopolistu peļņa tiktu nodota vispārējai rīcībā, visdāsnāk pazeminot cenas.

Ir acīmredzams, ka problēma nav sociālās politikas jautājums, bet gan cieši saistīta ar mūsdienu kapitālistisko sabiedrisko iekārtu (akcionāru prasījumiem).

Machine Translated by Google

Mēs vēlamies piemērot šos īsi izklāstītos principus un vadīties pēc tiem, cenšoties pēc iespējas plašāk īstenot peļņas sadali visos uzņēmumos, kuros peļņa nonāk tikai profesionālu finansistu kabatās.

24. Visas peļņas, kas gūta nevis ar godīgu darbu, bet gan ar karu, revolūciju — un tālāk — markas stabilizāciju un pārvērtēšanu — atsavināšana; kā arī naudas aizdevēju un mantkārīgo īpašumu atsavināšana.

Šis ir soda un taisnīguma mērs, kam nav nepieciešams nekāds skaidrojums pēc kāda principa.

25. Mājokļu trūkuma novēršana, veicot plašu būvniecību visā reihā, izmantojot 20. punktā (attīstības banka) paredzētos līdzekļus. Ar šo sociāli politisko prasību saraksts tiek slēgts. Par tehnisko finanšu jautājumu šajā brošūrā nevar daudz runāt, jo tā ir ļoti plaša īpaša tēma, ko, šķiet, saprot tikai finanšu prāti un kas patiesībā viņiem būs jārisina. NS bibliotēkas 8. brošūra pilnībā aplūko šo tēmu.

Reliģija un māksla

Programmas ietvaros par šo tēmu nav iespējams izvirzīt vairāk par dažiem vadošajiem principiem. Tas jau ir izdarīts. Attiecībā uz pārējo mūsu principam jābūt neiekļaut reliģijas jautājumus vispārējās politikas izteikumos; lai gan mēs varam uzskatīt jūdaisma slepeno doktrīnu koruptīvo ietekmi par publisku paziņojumu un uzbrukumu objektu.

Tas pats attiecas uz visiem muļķīgajiem uzbrukumiem kristietībai. Tādi izteicieni kā "kristietība ir nodarījusi tikai ļaunumu" tikai parāda, ka cilvēkam, kurš tos saka, nav ne cilvēciskas, ne politiskas inteliģences.

Var droši vainot Baznīcu par iejaukšanos politikā, un visi labie kristieši nosodīs nežēlības, ko inkvizīcija praktizē Krusta vārdā, un burvestību tiesas, taču ir nepareizi vispārīgi ļaunprātīgi izmantot cilvēces vēstures lielāko parādību atsevišķu cilvēku kļūdu un samaitātības dēļ. Kristīgā reliģija ir audzinājusi un pamācījusi miljoniem un miljoniem cilvēku un ar ciešanu ceļu novedusi viņus pie Dieva.

Viduslaiku kultūra nostājās Krusta zīmē; sasniegumiem, upuriem, drosmīgai ticībai ir saknes kristietībā. Tādēļ mums jābūt uzmanīgiem, lai atšķirtu kristietības iekšējo garīgo kodolu no dažādajām izaugumu formām, kas uz tās parādījušās tās vēstures gaitā.

Mūsu partija balstās uz pozitīvas kristietības pamatiem.

Šī nav īstā vieta, lai apspriestu visas problēmas, cerības un vēlmes par to, vai vācu tauta kādreiz varētu atklāt kādu jaunu formu saviem reliģiskajiem uzskatiem un pieredzei; šie jautājumi ir krietni ārpus tādas programmas kā nacionālsociālisma robežām.

Ir steidzami jānostājas pret visām graujošajām ietekmēm, kas nodara ļaunumu mūsu tautai mākslas, literatūras, zinātnes, skatuves, kustīgā attēla un galvenokārt visas preses jomā. Mūsu principu programma — 25 punkti —
pietiekami detalizēti, lai par šo tēmu vairs nebūtu ko teikt.

Machine Translated by Google

Militārās un citas reformas

Nacionālā armija, arodu un profesiju palātas, vēlēšanu tiesību un likumu reforma ir tik plaši jautājumi, kas ietekmē sabiedrisko dzīvi, ka tos nevar ignorēt dažos teikumos. Galvenās idejas ir izklāstītas pašā programmā, taču to pārdomāšana un izstrādāšana, un, galvenais, to iekļaušana vēsturiskajā pagātnē būs nākamo gadu lielā problēma, kad cerēsim, ka politiskā vara piederēs mums, un kad būsim apbruņoti ar spēku un zināšanām, kas nepieciešamas valsts lietu pārņemšanai.

Šeit mums ir bagātīgs pētījumu lauks nacionālsociālisma ietvaros.

Nacionālsociālisma nozīmi parāda fakts, ka tas neatstāj neskartu nevienu nacionālās dzīves jomu; jo tas nodrošina pilnīgi jaunu pamatu, uz kura mums šī dzīve būs jāveido.

Machine Translated by Google

5. Ko mēs nevēlamies

Lai stiprinātu mūsu programmas pozitīvo pusi, drīzumā būtu labi pateikt
ko mēs nevēlamies.

Mēs nevēlamies, lai vēstures rats grieztos atpakaļ, nedz arī atjaunotu dzīvē dinastijas, kas savu vainas dēļ ir izzudušas, gandrīz neatstājot nekādas pēdas. Mēs arī nevēlamies, lai no troņa gāztās klases atkal atgrieztos to agrākajās privileģētajās pozīcijās.
Virsnieku klase un ierēdņi patiesībā nav augstāki vai labāki par jebkuru citu profesionālo klasi, ciktāl viņi patiesi atbilst mūsu idejai par kalpošanu vispirms tautai.

Vīrieti veido nevis uniforma vai zelta mežģīnes, bet gan sniegums.

Mēs nevēlamies vienpusēju priekšroka sniegšanu vai mākslīgu strādnieku šķiras paaugstināšanu, kā arī jebkāda veida proletariāta diktatūru. Neviens nedrīkst "pierunāt sevi ticēt", ka kāda šķira, vienkārši tāpēc, ka ir bijusi apspiesta pagātnē, var pretendēt uz varu. Šādi centieni, pārvēršoties realitātē, neizbēgami noved pie briesmīgām sekām, piemēram, tām, kas pavadīja 1918. gada novembra biržas sacelšanos. Līdz šim nevis "apspiestā" iedzīvotāju daļa ir vadībā, bet gan politisko krāpnieku, alkatīgu piedzīvojumu meklētāju, peļņas tīkotāju, pļāpātāju un muļķu pūlis, kas ir ieguvis savā varā politisko mašīnu un administrāciju. Apsolītā proletariāta diktatūra ir pārvērtusies par...

"Profitariāta" diktatūra.

Pat jaunai valsts iekārtai nacionālsociālisma apstākļos nebūtu cerību uz panākumiem, ja vien tās rīcībā nebūtu ļoti rūpīgi apmācīta, apņēmīgu vīru štāba, kas pilnībā pārņem mūsu programmas principus, nopietni enerģiski un pieredzējuši vīri. Pat pie mums pārāk daudz tīru demagogu ielauztos jaunajā sistēmā un gūtu labumu.

Ir daudz vieglāk kritizēt sabrūkošas sabiedriskās kārtības trūkumus, nekā veikt konstruktīvu darbu pie tās.

Mums nav vajadzīga tikai jauna partija, kas lēnām nostiprinās parlamentā un administrācijā un pēc tam, iespējams, pieņem vienu vai divus amatus koalīcijas ministrijā, tikai lai beigās tai salauztu muguru, – jo tad mūsu loma vēsturē beigtos, tāpat kā mūsdienās sociāldemokrātija kā politisks un intelektuāls spēks Vācijā ir beigusies. Tas pats attiecas uz vācu nacionālistiem, kuri jau ir atteikušies no saviem galvenajiem principiem, lai iegūtu vietas valdībā.

Mēs nevēlamies ministrus, kas ieņem amatus tikai amata vai varas dēļ, bet mēs uzskatīsim jebkuru šādu amatu par posmu ceļā uz mūsu lielo mērķi. Starp mums un pārējiem vienmēr ir mūsu pasaules teorijas liesmojošais zobens.

No vienas puses Valsts; vai drīzāk, viltus Valsts ar liberāli demokrātisku parlamentāru zīmogu, nepieciešamības spiesta maskēt finansistu tirāniju, un pie tās kājām mutuļojošs ebreju nometņu piekritēju un vietu mednieku pūlis, kas cīnās, lai nopelnītu iztiku no sistēmas.

Mūsu pusē cīņa par mūsu tautas atbrīvošanu un attīrīšanu, līdz mēs sasniegsim patiesu sociālā taisnīguma un nacionālās brīvības valsti.

Machine Translated by Google

6. Secinājums

Šīs pirmās NS bibliotēkas brošūras uzdevums ir iemācīt nacionālsociālistam to, kas viņam jāzina par partijas programmu. Mēs atkal un atkal esam redzējuši vienīgo galveno principu, kas kā sarkans pavediens vijas cauri visiem mūsu argumentiem: nacionālsociālisms ir pasaules teorija, kas stāv asā opozīcijā mūsdienu kapitālisma pasaulei un tās marksistiskajiem un buržuāziskajiem pavadoņiem.

Mūsu dzīve ir cīņa šīs varenās idejas kalpošanā, cīņa par jaunu Vāciju.

Mēs, nacionālsociālisti, vicinām savu vētras karogu pasaules priekšā. Vienmēr jauni, mirdzoši un, mirdzot saulē, paceļas Āķveida krusts, atdzimstošas dzīves simbols.

Machine Translated by Google

Manifests par atcelšanu Intereses verdzība

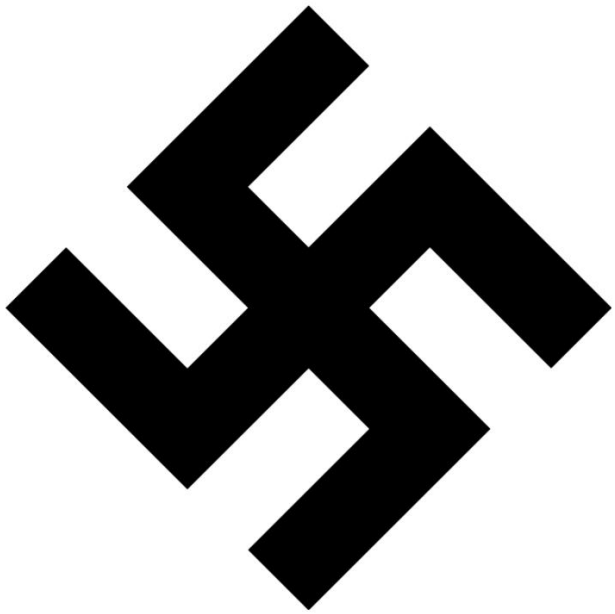

Machine Translated by Google

Mamonisms ir smaga, visaptveroša un nomācoša slimība, no kuras cieš mūsu mūsdienu kultūras sfēra un patiesībā visa cilvēce. Tā ir kā postoša slimība, kā rijīga inde, kas pārņēmusi pasaules tautas.

Ar mamonismu jāsaprot:

no vienas puses, milzīgās starptautiskās naudas lielvaras, pārvaldību finanšu vara, kas tronī stāv pāri jebkādām tautu pašnoteikšanās tiesībām, starptautiskais lielais kapitāls, tīri Zelta Internacionāle;

no otras puses, domāšanas veids, kas pārņēmis visplašāko tautu loku; neapslāpējama kāre pēc ieguvuma, tīri pasaulīga dzīves uztvere, kas jau ir novedusi pie biedējoša visu morālo jēdzienu pagrimuma un var novest tikai pie vēl lielāka.

Šī domāšana ir iemiesota un sasniedz savu kulmināciju starptautiskajā plutokrātijā.

Mamonisma galvenais spēka avots ir bez piepūles gūtie un nebeidzamie ienākumi, kas tiek gūti ar procentu palīdzību.

No pilnīgi amorālās idejas par procentu maksājumiem aizdevumiem radās Gold International.
No tieksmes pēc procentiem un jebkāda veida peļņas gūšanas izaugusi garīgā un morālā uzbūve ir novedusi pie daļas buržuāzijas biedējošas korupcijas.

Aizdevumu procentu ideja ir liela aizdevuma kapitāla velnišķīgs izgudrojums; tā vienīgā padara iespējamu nelielas magnātu daļas slinko bezdarbnieku dzīvi uz produktīvo tautu un viņu darba potenciāla rēķina; tā ir novedusi pie dziļām, nesamierināmām atšķirībām, pie šķiru naida, no kā dzima karš starp pilsoņiem un brāļiem.

Vienīgā izārstēšana, radikāls līdzeklis ciešanu pilnas cilvēces dziedināšanai ir

interešu verdzības atcelšana.

Verdzības atcelšana, saņemot procentus par naudu, ir vienīgā iespējamā un
produktīvā darba galīga atbrīvošana no slēptās piespiedu naudas varas.

Verdzības atcelšana interešu vadītam nozīmē brīvas personības atjaunošanu, cilvēka atpestīšanu no verdzības, no lāsta, ar kuru mamonisms ir saistījis viņa dvēseli.
Tam, kurš vēlas cīnīties pret kapitālismu, ir jāatceļ verdzība procentu pārvaldībā.

Kur jāsāk verdzības atcelšana procentu kapitalam? Ar aizdevuma kapitālu!

Kāpēc?

Jo aizdevuma kapitāls, salīdzinot ar visu rūpniecisko lielkapitālu, ir tik varens, ka pret lielajām naudas varām var efektīvi cīnīties tikai atceļot procentu verdzību. 20:1 ir aizdevuma kapitāla attiecība pret rūpniecisko lielkapitālu. Vācu tautai ik gadu ir jāiekasē vairāk nekā 12 miljardi procentu par aizdevuma kapitālu tiešo un netiešo nodokļu, īres maksas un pieaugošo dzīves dārdzības veidā, kamēr pat kara uzplaukuma gados visu vācu akciju sabiedrību izmaksāto dividenžu kopsumma sasniedza tikai 1 miljardu.

Aizdevuma kapitāla lavīnveidīgais pieaugums pārsniedz visas cilvēka aprēķinu spējas,
caur mūžīgiem, nebeidzamiem un piepūles nesaņemamiem ienākumiem no procentiem un no procentiem uz procentiem.

Kādu svētību verdzības atcelšana uz procentu ienākumiem nes strādniekiem?
Vācijas, visu Zemes valstu proletāriešiem?

Verdzības atcelšana procentu ienākumiem dod mums iespēju tiekties pēc visu tiešo un netiešo nodokļu atcelšanas. Klausieties to, jūs, visu zemju, visu štatu un kontinentu vērtību radītāji: visi valsts ieņēmumi, kas nāk no tiešiem un netiešiem avotiem, pastāvīgi ieplūst lielo aizdevumu kapitāla kabatās.

Machine Translated by Google

Valsts uzņēmumu, tostarp pasta, telegrāfa, telefona, dzelzceļa, raktuvju, mežu u.c., peļņa pilnībā pietiek, lai finansētu visas būtiskās valsts saistības attiecībā uz skolām, universitātēm, tiesām, administratīvajām iestādēm un sociālo labklājību.

Tādējādi neviens patiess sociālisms nenesīs nekādu svētību cilvēcei, kamēr vien peļņa no Valsts uzņēmumi joprojām ir lielā aizņēmuma kapitāla atkarīgi.

Tāpēc mēs pieprasām kā valsts pamatlikumu, vispirms vācu tautām, pēc tam kā pamatlikumu visām tām radniecīgajām tautām, kas vēlas kopā ar mums iestāties tautu savienības kultūras kopienā, sekojošo:

1. Kara obligācijas, tāpat kā visi pārējie Vācijas reiha parāda instrumenti, kā arī visi pārējie Vācijas federālo zemju parāda instrumenti, īpaši dzelzceļa obligācijas, kā arī visu vietējo pašvaldību obligācijas, tiek pasludinātas par likumīgu maksāšanas līdzekli par nominālvērtību [vai drīzāk, tās ir jāpārvērš bankas kredītā], atceļot procentu maksāšanas pienākumu.

2. Visiem pārējiem fiksētas procentu likmes vērtspapīriem, segtajām obligācijām, industriālajām obligācijām, hipotēkām utt. procentu maksāšanas pienākums tiek aizstāts ar pamatsummas atmaksāšanas pienākumu; tādējādi pēc 20 vai 25 gadiem, atkarībā no procentu likmes, aizdotais kapitāls tiek atmaksāts un parāds tiek dzēsts.

3. Visi nekustamā īpašuma parādi, hipotēkas utt. ir jāatmaksā pa daļām tādā pašā apmērā kā līdz šim veiktie maksājumi, ievērojot zemesgrāmatā ierakstītās saistības. Īpašums mājās un zemē, kas šādā veidā atbrīvots no parādiem, daļēji kļūst par valsts vai vietējās pašvaldības īpašumu. [Tādā veidā valsts iegūst labākas iespējas kontrolēt un samazināt īres maksu.]

4. Visai monetārajai sistēmai jābūt valsts centrālās bankas pakļautībā. Līdzīgi arī visām privātajām bankām; pasta čeku bankām, krājbankām un kredītiestādēm — visām kļūstot par filiālēm.

5. Visi nekustamā īpašuma kredīti tiek piešķirti tikai caur valsts banku. Personīgie kredīti un komerckredīti ir obligāti jāizsniedz privātbaņķieriem saskaņā ar valsts koncesiju.
   Šī atvieglojuma piešķiršana ir atkarīga no nepieciešamības, un ir aizliegts veidot filiāles atsevišķos rajonos. Maksas apmēru nosaka valsts.

6. Kapitāla vērtspapīri tiek dzēsti tāpat kā fiksētas procentu likmes vērtspapīri ar gada likmi 5%. Virspeļņa tiek daļēji izmaksāta akcionāriem kā kompensācija par "riskēto" kapitālu (atšķirībā no fiksētas procentu likmes un monētām nodrošinātiem vērtspapīriem), savukārt atlikušais pārpalikums, izmantojot darba suverēnas tiesības, tiek vai nu sociāli sadalīts, vai arī izmantots produktu cenu samazināšanai.

7. Visām personām, kuras fizisku iemeslu dēļ (vecums, slimība, fiziska vai garīga darba nespēja, ārkārtēja jaunība) nespēj nopelnīt iztiku, procentu ienākumi no pašreizējiem kapitāla aktīviem turpina tikt izmaksāti kā pensija tādā pašā un galu galā pat palielinātā līmenī apmaiņā pret vērtspapīru piegādi.

8. Lai samazinātu pašreizējo papīra naudas inflāciju, tiek ieviests vispārējs, stingri diferencēts nodoklis kara obligāciju sertifikātiem un citiem reiha un pavalstu parāda instrumentiem. Šie dokumenti ir jāpārstrādā celulozē.

9. Ar intensīvas tautas izglītošanas palīdzību ir jāpadara tautai skaidrs, ka nauda nav un tai nevajadzētu būt nekas cits kā padarīta darba apliecinājums; ka, lai gan katrai augsti attīstītai ekonomikai, protams, ir nepieciešama nauda kā maksāšanas līdzeklis

Machine Translated by Google

apmaiņa, ar to arī naudas funkcija beidzas, un nekādā gadījumā naudai nedrīkst piešķirt pārpasaulīgu spēku augt pašai no sevis ar procentu palīdzību uz produktīva darba rēķina.

Kāpēc mēs vēl neesam izdarījuši visu šo, kas ir tik pašsaprotami, kas jāuztver kā pašsaprotams kā Kolumba ola sociālajam jautājumam?

Jo savā mamonistiskajā aklumā mēs esam iemācījušies skaidri saskatīt, ka procentu svētuma doktrīna ir briesmīga sevis maldināšana, ka aizdevuma procentu evaņģēlijs, kas vienīgais padara cilvēku svētīgu, ir iepinis visu mūsu domāšanu starptautiskās plutokrātijas zelta tīklā. Jo mēs esam aizmirsuši un visvarenās naudas varas apzināti tur mūs apjukumā par to, ka — izņemot dažus bagātus cilvēkus —

Procenti, kas šķiet tik jauki un tik ļoti iecienījuši neapdomīgie, tiek pilnībā kompensēti ar nodokļiem. Visa mūsu nodokļu likumdošana ir un paliek, kamēr vien mums nav atbrīvošanās no verdzības procentiem, tikai nodevas pienākums lielajam kapitālam, nevis, kā mēs iedomājamies, brīvprātīga upura darba veikšanai sabiedrības labā.

Tāpēc atbrīvošanās no verdzības un naudas procentu piedziņas ir skaidrs globālās revolūcijas moto, produktīvā darba atbrīvošanas moto no supravaldību naudas lielvaru važām.

Ieviešana un pamatojums

Mēs atrodamies vienas no vissmagākajām krīzēm vidū, ko mūsu nabadzīgajai tautai nācies pārciest tās sāpīgajā vēsturē. Mūsu tauta ir smagi slima; visa pasaule ir smagi slima.
Bezpalīdzīgi stostās tautas; caur drūmajām masām izplatās kaislīga ilgas, pestīšanas sauciens. Ar smiekliem un dejām, ar kino un pompozitāti tauta cenšas aizmirst savu nožēlojamo likteni — aizmirst par savām vīlušajām cerībām, par dziļajām iekšējām sāpēm,
par briesmīgo vilšanos par to, ko tik labprāt sauktu par "revolūcijas ieguvumiem".
Bet kā mēs to visu iztēlojāmies citādi? Kā visi skaistie solījumi izklausījās citādi? Viss, ko cerējām iegūt nakts tumsā, mūsu militārā sabrukuma tumsā, šķita kā mirdzošs zelts, bet tagad, kad pelēkā diena apspīd atradumu, tas viss ir tikai sapuvuši koka gabali.
Tagad mēs stāvam šeit apjukuši. Šo sapuvušo koka gabaliņu dēļ, kas tik skaisti mirdzēja naktī, mēs esam atmetuši visu, kas mums līdz šim bija dārgs un vērtīgs, un esam piepildījuši visas savas kabatas ar šo nožēlojamo atradumu. Nav brīnums, ka izmisuma dusmas pārņem tieši nabadzīgākos no nabadzīgajiem un ka viņi bezjēdzīgās dusmās plosās pret saviem brāļiem un savās dziļajās ilgās pēc pestīšanas cenšas iznīcināt visu, kas stāv ceļā.

Šim stāvoklim jānoved pie pilnīga neprāta, ja bezsirdība un stulbums vēl vairāk kūda tautu.

Un kurp ved šis neprāts, mēs redzam boļševiku Krievijā. Nacionalizācija, kā socializāciju sauc Krievijā, ir izrādījusies neveiksme, paziņo mierīgais Ļeņins. Ekonomika ir iznīcināta, naudas pirktspēja ir samazināta līdz nullei, inteliģence nogalināta, strādniekiem nav maizes. Visā tautā valda izmisums; tikai asiņains terors, kas balstīts uz ķīniešu un latviešu algotņiem, spēj pasargāt sarkanos diktatorus no nodotās tautas atriebības. Arī pie mums attīstība notiks šādā veidā, ja valdībā turpinās atrasties starptautiski spekulanti, apsēsti partijas fanātiķi, vissmagāk apgrūtinātās buržuāzijas pārstāvji un vācu tautai pēc savas būtības visdziļāk svešas rases pārstāvji.

Machine Translated by Google

Kas īsti bija tie skaistie, skaistie vārdi, ko kāds mums iečukstēja ausī? Sarunāti miers, Tautu Savienība, parlamentārisms, tautas suverenitāte, demokrātija, proletariāta diktatūra, sociālisms, kapitālisma iznīcināšana, atbrīvošanās no militārisma un citi līdzīgi skaisti saukļi. Bija paredzēts rasties jaunai brīvai tautai, kurai pašai būtu jānosaka savs liktenis. Nekas no tā nav piepildījies, nav varējis piepildīties vai nekad nevarētu piepildīties, ja mēs ar visaugstāko morālo nopietnību neizmeklēsim visas šīs parādības, visus šos saukļus — ja mēs apzinīgi nepārbaudīsim slimības simptomus kā inteliģents, rūpīgs ārsts un rūpīgi nediagnosticēsim slimā cilvēka pašreizējo stāvokli, netaupot pūles, lai noskaidrotu, no kurienes šī nopietnā kritiskā slimība rodas.

卐 卐 卐 卐 卐

Mūsu laika slimība ir saukta par mamonismu.
Kas ir mamonisms?

Mamonisms ir lielo starptautisko naudas lielvaru draudīgā, neredzamā, noslēpumainā valdīšana. Tomēr mamonisms ir arī domāšanas veids; tā ir šo naudas lielvaru pielūgšana no visu to puses, kuri ir inficēti ar mamonistisko indi. Mamonisms ir neierobežota — pati par sevi veselīga — cilvēka tieksmes pēc iegūšanas hipertrofija. Mamonisms ir naudas kāre, kas pāraugusi neprātā, kas nepazīst augstāku mērķi kā naudas krāšana virsū naudai, kas ar nepārspējamu brutalitāti cenšas piespiest visus pasaules spēkus savā dienestā un tai jānoved pie ekonomiskās paverdzināšanas, pie visu pasaules tautu darba potenciāla ekspluatācijas. Mamonisms ir domāšanas veids, kas ir novedis pie visu morālo jēdzienu pagrimuma. Mamonisms, kas tiek uzskatīts par pasaules mēroga parādību, ir pielīdzināms brutālam, nežēlīgam egoismam cilvēkā. Mamonisms ir alkatības gars, neierobežota vēlme valdīt, mentalitāte, kas pilnībā koncentrējas uz pasaules labumu un dārgumu sagrābšanu; tā savā būtībā ir tīri pasaulīgi orientēta cilvēka tipa reliģija.

Mamonisms ir tiešs sociālisma pretstats. Sociālisms, kas tiek uztverts kā augstākā morālā ideja, kā ideja, ka cilvēks nav pasaulē tikai sevis dēļ, ka katram cilvēkam ir pienākumi pret kopienu, pret visu cilvēci, un ka viņš ir atbildīgs ne tikai par savas ģimenes, savas cilts locekļu, savas tautas īslaicīgo labklājību, bet arī par savu bērnu un savas tautas nākotni.

Konkrētāk, mums jāuztver mamonisms kā visu tautu varaskāro lielo kapitālistu apzināta sazvērestība. Ievērības cienīga šajā ziņā vienmēr ir bijusi mamonisma slēptā ierašanās.

Lielie magnāti patiesi slēpjas kā galvenais virzītājspēks aiz visaptverošā angloamerikāņu imperiālisma; nekas vairāk. Lielās naudas lielvalstis patiešām finansēja šausminošās masu slepkavības Otrajā pasaules karā. Lielās naudas lielvalstis kā visu lielo laikrakstu īpašnieces patiešām ir ieaudušas pasauli melu tīklā. Ar gandarījumu tās ir uzkurinājušas visas zemākās kaislības, cītīgi veicinājušas pašreizējo tendenču izaugsmi un ar gudras preses propagandas palīdzību ir novedušas līdz vārīšanās temperatūrai franču revanšismu. Tās rūpīgi loloja panslāvu ideju, serbu iedomu par lielvaru un šo valstu nepieciešamību pēc naudas līdz tādam līmenim, ka pasaules ugunsgrēkam ir jāuzliesmo.

Pat mūsu vidū Vācijā valdīja mamonisma gars, kas vēlējās uzzināt tikai vairāk par eksporta rādītājiem, nacionālo bagātību, ekspansiju, lielo banku projektiem un starptautiskajiem finanšu darījumiem,

Machine Translated by Google

noveda pie sabiedrības morāles sagrāves, mūsu valdošā loka grimšanas materiālismā un hedonismā, pie virspusējības mūsu nacionālajā dzīvē – visi šie faktori ir līdzvainīgi par šausminošo sabrukumu.

卐 卐 卐 卐 卐

Ar izbrīnu mums jājautā sev, no kurienes mamonisms, no kurienes starptautiskais lielais kapitāls smeļas savu neatvairāmo spēku.

Nedrīkst aizmirst, ka lielo naudas lielvaru starptautiskā sadarbība ir pilnīgi jauna parādība. Mums vēsturē nav līdzīgas šīs parādības. Starptautiskās monetārās saistības bija praktiski nezināmas. Tikai līdz ar augošo globālo ekonomiku, līdz ar vispārējo globālo tirdzniecību nostiprinājās starptautiskās interešu ekonomikas ideja, un šeit mēs pieskaramies dziļākajai saknei, šeit mēs esam uzdūrušies dziļākajam spēka avotam, no kura Zelta Internacionāle smeļas savu neatvairāmo spēku.

Procenti, bezrūpīga un nebeidzama preču pieplūde, kuras pamatā ir tikai naudas īpašumtiesības bez jebkāda darba ieguldījuma, ir izraisījusi lielo naudas lielvaru izaugsmi. Aizdevuma procenti ir velnišķīgs princips, no kura radās Zelta internacionāle. Aizdevuma kapitāls ir stingri piestiprinājis savu asins piltuvi absolūti visur. Tāpat kā anemones rokas, lielais aizdevuma kapitāls ir apbūris visas valstis, visas pasaules tautas.

Valdības aizdevumi, valdības obligācijas, dzelzceļa obligācijas, kara obligācijas, hipotēkas, nodrošināto obligāciju saistības — īsi sakot, visu veidu aizdevumu instrumenti savā veidā ir aptvēruši visu mūsu ekonomisko dzīvi, tā ka turpmāk visas pasaules tautas bezpalīdzīgi laužas zelta tīklos. Procentu principa labad, ievērojot pilnīgi neprātīgu politisku maldu, ka jebkura veida īpašums dod tiesības uz peļņu, mēs esam pakļāvušies naudas procentu verdzībai. Nav neviena reāla, pamatota morāla iemesla, kāpēc vienkārša naudas īpašumtiesības dod tiesības uz pastāvīgiem procentu maksājumiem.

Šī iekšējā pretestība procentiem un jebkāda veida ienākumiem bez produktīva darba izplatās cauri visu tautu un laikmetu dvēselei. Taču nekad šī dziļā iekšējā pretestība naudas varai nav kļuvusi tik apzināta tautām kā mūsu laikā.

Nekad mamonisms nav ticis sagatavots tik visaptverošā veidā, lai sāktu pasaules kundzību. Nekad vēl tas nav savā dienestā nodevis visu zemiskumu, varaskāri, atriebības kāri, alkatību, skaudību un melus tik viltīgi slēptā un tomēr brutāli uzbāzīgā veidā kā tagad. Pasaules karš savā dziļākajā būtībā ir viens no lielākajiem lēmumiem cilvēces evolūcijas procesā cīņā par to, vai nākotnē mamonistiski-materiālistiskajam pasaules uzskatam vai sociālistiski-aristokrātiskajam pasaules uzskatam vajadzētu noteikt likteni.

pasaule.

卐 卐 卐 卐 卐

Virspusēji raugoties, mamonistiskā angloamerikāņu koalīcija sākotnēji neapšaubāmi ir uzvarējusi. Kā reakcija pret to Austrumos radās boļševisms, un, ja kāds vēlas saskatīt boļševismā kādu lielu ideju, tad tā neapšaubāmi ir nostāja, kas ir diametrāli pretēja mamonistiskajam pasaules uzskatam. Tomēr metodes, ko boļševisms cenšas izmantot šim nolūkam, ir neveiksmīgas Dr. Eizenbarta ārstēšanas metodes. Tās ir mēģinājums palīdzēt kādam, kurš slimo ar iekšēju saindēšanos, ar skalpeli, amputējot viņam galvu, roku un kājas.

Machine Translated by Google

Pret šo boļševisma trakošanu, pret šo bezjēdzīgo apgāšanos, mums jāpiedāvā jauna, praktiski īstenojama ideja, kas ar vienojošu spēku apvieno visas strādnieku šķiras, lai izdzītu indi, kas padarījusi pasauli slimu.

Es to saskatu naudas procentu verdzības atcelšanā.

Ir trīs faktori, kas padara procentus par aizdevuma kapitālu par acīmredzamu mūsu finansiālo ciešanu patieso cēloni.

Pirmkārt, milzīgā fiksēto procentu aizdevuma kapitāla disproporcija, tātad kapitāla, kas aug pats no sevis, bez radoša darba pielietošanas, un patiesībā aug mūžīgi.
Pie mums, Vācijā, šis aizņēmuma kapitāls jau ir sasniedzis līmeni, ko mēs neuzskatām par pārāk augstu – 250 miljardus. Pretstatā šai milzīgajai summai, visas mūsu Vācijas rūpniecības apgrozāmie līdzekļi ir tikai 11,8 miljardi. Turklāt vēl ir 16 000 rūpniecības sabiedrību ar ierobežotu atbildību [GmbH] 3,5 miljardi kapitālā, tātad kopā mums ir jāapkopo tikai aptuveni 15 miljardi rūpniecības kapitāla. 20:1 ir pirmais fundamentālais secinājums3 .

Šis novērtējums nozīmē, ka vissvarīgāko finansiālo problēmu gadījumā visiem pasākumiem, kas saistīti ar aizņēmuma kapitālu, ir jābūt 20 reizes efektīvākiem nekā pasākumiem, kas vērsti pret rūpniecisko lielo kapitālu.

Otrkārt: procentu maksājumi par iepriekšminēto aizdevuma kapitālu, kas tiek lēsts 250 miljardu apmērā, ņemot vērā visu laiku kopējo summu, sasniedz aptuveni 12,5 miljardus gadā. Turpretī visu 1916. gadā izmaksāto rūpniecības dividenžu kopsumma 1915. gadā sasniedza aptuveni vienu miljardu marku. Iepriekšējās desmitgadēs šis skaitlis vidēji bija aptuveni 600 miljoni. Pēdējos divos kara gados [1914.–1918.] tas, iespējams, ir ievērojami pieaudzis, bet kārtējā gadā [1919.] tas piedzīvos vēl lielāku kritumu.

Visu Vācijas akciju sabiedrību [AG] vidējā rentabilitāte bija 8,21%; tādējādi tikai par aptuveni 3½% augstāka nekā vidējā atdeve no fiksētas procentu likmes aizdevumu vērtības.

Tādējādi, atkārtoju, nākotnē vācu tautai būs jāmaksā aptuveni 12,5 miljardi [gadā] par dažādiem mūžīgiem procentu maksājumiem, kas saistīti ar lielo aizdevuma kapitālu, savukārt rūpnieciskā kapitāla ienesīgums lielākā uzplaukuma gadā bija 1 miljards, bet netraucētas labklājības laikos tikai 0,6 miljardi. Tādējādi mēs atkal redzam proporciju aptuveni no 20:1 līdz 12:1.

Trešais un visbīstamākais faktors ir milzīgā, neaptveramā lielā aizņēmuma kapitāla izaugsme, izmantojot procentus un procentus pret procentiem. Šeit man ir nedaudz jānovirzās tālāk un cerams, ka ar nelielu ekskursiju augstākajā matemātikā varēšu izskaidrot problēmu. Vispirms daži piemēri.

Burvīgais stāsts par šaha spēles izgudrošanu ir labi zināms. Bagātais Indijas karalis Šihrams pateicībā par karaliskās spēles izgudrošanu piešķīra izgudrotājam vēlēšanās piepildījumu. Gudrā vīra vēlēšanās bija, lai karalis viņam dotu vienu kviešu graudu uz pirmā šaha spēles lauciņa, divus uz otrā, četrus uz trešā, un tā vienmēr uz katra lauciņa divreiz vairāk nekā uz iepriekšējā. Karalis pasmaidīja par gudrā vīra šķietami pieticīgo vēlēšanos un pavēlēja atnest maisu kviešu, lai uz katru lauciņu varētu sadalīt kviešu graudus. Kā mēs visi zinām, šīs vēlēšanās piepildīšana nebija iespējama pat bagātākajam princim pasaulē. Visa pasaules raža tūkstoš gadu laikā nebūtu pietiekama, lai piepildītu 64 šaha galdiņa lauciņus.

[3] Acīmredzot 17:1 ir precīzāks variants, bet varbūt Feders ņem vērā varbūtību, ka proporcija palielināsies.

Machine Translated by Google

Vēl viens piemērs: daudzi joprojām atcerēsies no skolas laikiem salikto procentu aprēķināšanas mokas; kā Kristus dzimšanas laikā ieguldītais penijs reizinājās ar saliktajiem procentiem tā, ka tas dubultojās ik pēc 15 gadiem. 15. gadā pēc Kristus dzimšanas penijs bija izaudzis līdz 2 penijiem, 30. gadā pēc Kristus dzimšanas līdz 4 penijiem, 45. gadā pēc Kristus dzimšanas līdz 8 penijiem un tā tālāk. Ļoti maz cilvēku atcerēsies, kādu vērtību šis penijs pārstāvētu mūsdienās: zelta tilpums, kas līdzvērtīgs Zemes, Saules un visu planētu kopējam tilpumam, nebūtu pietiekams, lai atspoguļotu šī penija vērtību, kas ieguldīta ar saliktajiem procentiem.

Trešais piemērs: Rotšildu nama, vecākās starptautiskās plutokrātijas, bagātība mūsdienās tiek vērtēta aptuveni 40 miljardu vērtībā. Ir labi zināms, ka ap 1800. gadu Frankfurtē vecais Maijers Amšels Rotšilds, kuram pašam nebija pieminēšanas vērtas bagātības, lika pamatus savas mājas gigantiskajai bagātībai, izmantojot daļējas rezerves aizdevumus miljonu apmērā, ko viņam glabāšanā bija uzticējis Hesenes grāfs Vilhelms I.

Ja naudas pieaugums ar procentu un procentu uz procentiem Rotšildu sistēmā būtu izdevies tikai ar pieticīgu penija likmi, līkne nebūtu tik strauji kāpusi. Bet, pieņemot, ka Rotšildu kopējā bagātība pieauga tikai ar penija likmi, Rotšildu bagātība 1935. gadā būtu 80 miljardi, 1950. gadā - 160 miljardi, 1965. gadā - 320 miljardi, un ar to tā jau krietni pārsniegtu kopējo Vācijas nacionālo bagātību.

No šiem trim piemēriem var atvasināt matemātisku likumu. Līkne, kas attēlo Rotšildu bagātības pieaugumu, līkne, ko var atvasināt no kviešu graudu skaita šaha galdiņā, un skaitlis, ko var atvasināt no penija reizinājuma.

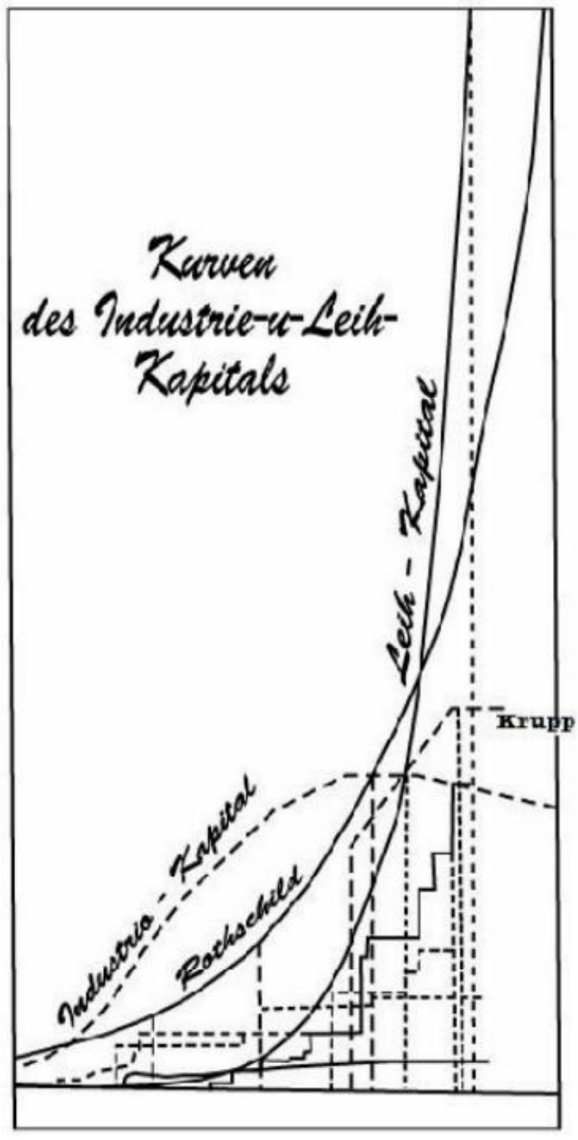

ražo ar saliktajiem procentiem, ir vienkāršas matemātiskas līknes. Visām šīm līknēm ir tas pats raksturs. Pēc sākotnēji neliela un pakāpeniska pieauguma līkne kļūst arvien stāvāka un drīz vien praktiski tuvojas gandrīz tangenciālai bezgalībai.

Tomēr rūpnieciskā kapitāla izaugsmes līkne attīstās pavisam citādi.
Tāpat, galvenokārt no nelieliem sākumiem, drīz vien parādās spēcīga līkņu eskalācija, līdz tiek sasniegta noteikta kapitāla piesātinājuma pakāpe.
Tad līknes kļūst plakanākas un atsevišķās nozarēs, iespējams, pat nedaudz samazināsies, ja jauni izgudrojumi ir noveduši pie esošo rūpnīcu, mašīnu utt. vērtības samazināšanās. Šeit es vēlētos izvēlēties tikai vienu piemēru — Kruppa rūpnīcas attīstību. 1826. gadā vecais Krupps nomira gandrīz bez aktīviem. 1855. gadā Alfrēds Krupps saņēma savu pirmo pasūtījumu par 36 lielgabaliem Ēģiptes valdības vārdā.

1873. gadā Krupp jau nodarbināja 12 000 strādnieku. 1903. gadā kundze Berta Kruppa pārdeva visu rūpnīcu un īpašumu Alfredam Kruppam.

Machine Translated by Google

Akciju sabiedrība par 160 miljoniem. Šodien akciju kapitāla kopējā vērtība sasniedz 250 miljonus. Ko mums, vāciešiem, nozīmē vārds Krupp? Mūsu rūpnieciskās attīstības virsotne. Pasaulē pirmais [tērauda] lielgabalu ražotājs. Milzīgs, neatlaidīgākās, mērķtiecīgākās un intensīvākās produktivitātes apjoms. Simtiem tūkstošu mūsu tautas biedru Krupp centieni ir nozīmējuši maizi un darbu. Mūsu tautai - ieročus un aizsardzību - un tomēr tie ir niecīgi, salīdzinot ar Rotšildu miljardiem. Kāda ir Krupp bagātības pieauguma nozīme gadsimta laikā, salīdzinot ar Rotšildu bagātības pieaugumu, pateicoties piepūles un nebeidzamam pieaugumam no procentiem un procentiem uz procentiem?

Divas treknrakstā zīmētās līknes attēlo aizdevumu procentus, un augšējā līkne patiesībā parāda Rotšildu bagātības attīstību, bet apakšējā līkne, sākumā plakana un pēc tam strauji augoša, ļoti vispārīgi parāda visu šādu līkņu raksturīgo attīstību, kur neliels virziens uz horizontālo asi var radīt vērtības dubultošanos uz vertikālās ass. Svītrotā līnija parāda mūsu kopējās rūpniecības attīstības līkni pēdējo 40–50 gadu laikā. Dažādi svītrotās smalkās līnijas parāda vairāku nejauši izvēlētu lielu rūpniecības uzņēmumu attīstību, no kurām ir atvasināts rūpnieciskā kapitāla svītrotās līknes vispārējais raksturs.

Jāatzīmē, ka aizdevuma kapitāla līknes ir attēlotas stipri saspiestas. Piemēram, Rotšildu bagātības līkne jānovieto 80 reizes augstāk nekā Krupa līkne. Līkņu attēlošanas mērķis, protams, ir tikai parādīt abu kapitāla veidu principiāli atšķirīgo raksturu. Aizdevuma kapitāla līknes sākumā parāda diezgan pakāpenisku augšupejošu attīstību; pēc tam attīstība notiek ātrāk, līdz, arvien mežonīgāka un visu sev līdzi velkot, tā paceļas tālu pāri cilvēciskajiem jēdzieniem un tiecas uz bezgalību.

Turpretī rūpnieciskā kapitāla līkne paliek galīga! Lai cik spēcīgas būtu atšķirības, ko līkne var parādīt detaļās, kopumā rūpnieciskās attīstības fundamentālais raksturs vienmēr būs tāds, ka pēc spēcīgas sākotnējās attīstības seko noteikts brieduma, piesātinājuma periods, pēc kura agrāk vai vēlāk seko lejupslīde.

卐 卐 卐 卐 卐

Nekas mums skaidrāk neparāda dziļo un būtisko atšķirību starp aizdevuma kapitālu un rūpniecisko kapitālu. Nekas nevar mums padarīt skaidrāku atšķirību starp aizdevuma kapitāla postošo ietekmi un lielos rūpniecības uzņēmumos ieguldītā un riskētā biznesa kapitāla peļņas (dividenžu) apjomu kā šis salīdzinājums.

Nevar pietiekami uzsvērt, ka jau pati aizdevuma kapitāla un rūpnieciskā kapitāla matemātisko likumu atpazīšana parāda mums skaidru ceļu, kur jāpielieto svira, lai sakārtotu mūsu sagrauto finanšu ekonomiku. Mēs skaidri atzīstam, ka nevis kapitālistiskā ekonomiskā kārtība, nevis kapitāls pats par sevi un kā tāds ir cilvēces posts. Neapslāpējamā lielo aizdevuma kapitāla interešu vajadzība ir visas strādājošās cilvēces lāsts!

Kapitālam jābūt! Darbam jābūt! Darbs viens pats maz ko var izdarīt. Kapitāls viens pats neko nevar izdarīt!

Kapitāls bez darba var būt tikai sterils! Tāpēc vissvarīgākā prasība, revolūcijas cēlākais uzdevums, pasaules revolūcijas saprātīgākā nozīme ir naudas procentu verdzības atcelšana.

Rotšildu nama vērtība mūsdienās ir 40 miljardi. Amerikāņu finanšu miljardieri Kāns, Lēbs, Šifs, Speijers, Morgans, Vanderbilts un Astors tiek vērtēti kopā.

Machine Translated by Google

vismaz 60–70 miljardus. Ar tikai 5% procentu likmi tas nozīmē ienākumus šīm astoņām ģimenēm 5–6 miljardu apmērā, kas, saskaņā ar Karla Helferiha pētījumiem, ir aptuveni 75% no gada ienākumiem, kas visiem nodokļu maksātājiem Prūsijā bija 1912. gadā. (Tajā laikā bija aptuveni 21 000 000 nodokļu maksātāju, no kuriem 75% būtu aptuveni 15 000 000. Uz katru nodokļu maksātāju ir vidēji 1,56 radinieki; tātad 23 miljoni radinieku.)

Tādējādi aptuveni 38 000 000 vāciešu ir spiesti dzīvot no iepriekšminēto miljardieru gada ienākumiem. Protams, amerikāņu miljardieri nav tīri kredītkapitālisti tādā pašā nozīmē kā Rotšildu nams un tā tālāk. Man nemaz nerūp strīdēties par to, vai amerikāņu miljardieri patiesībā ir “100 miljonu dolāru miljonāri” vai “1000 ...”
"miljonu marku miljardieri"; pirmajā gadījumā būtu jārēķinās tikai ar vienu vai diviem desmitiem papildu Krēzu. Vai arī pieņemsim vienkārši Rathenau "300"; tad mūsu inventarizācija noteikti būs sakārtota. Šeit nav svarīgi norādīt precīzu skaitli, bet atzītā attiecība 300 pret 38 000 000 atver mums acis uz starptautiskā aizdevuma kapitāla nežēlīgo valdīšanu.

Tāpēc atmetīsim šīs briesmīgās važas, kas var tikai nožņaugt visu enerģisko darbu; atņemsim naudai spēju nest procentus un atkal nest procentus, līdz visa cilvēce būs pilnībā atbildīga par procentu maksāšanu starptautiskajam aizdevuma kapitālam.

Tādējādi tieši šie trīs punkti mums pirmo reizi skaidri parāda, kur vien svira atrodas
var efektīvi izmantot mūsu iekšējo finansiālo grūtību mazināšanai.

Cita starpā mēs atzīstam, ka visas sociālistiskās ideju pasaules uzbrukums rūpnieciskajam kapitālam ir bijis pilnīgi neprecīzs, jo pat iecerēta pilnīga visu uzņēmējdarbības peļņas regulēšana vai socializācija – pieņemot, ka ekonomika nav novājināta –
dotu smieklīgi niecīgu summu, salīdzinot ar mūsu reiha un mūsu valsts budžetu milzīgo finansiālo slogu.

Atceļot verdzību ar procentu maksājumiem par naudu, visu finansiālo problēmu var novērst ar vienu triecienu. Tūlīt mēs atkal jutīsim stabilu pamatu zem kājām; tūlīt mums kļūs skaidrs, ka ar šo nožēlojamo obligāciju ekonomiku mēs esam tikai visgroteskākajā veidā piemānījuši paši sevi.

Jo kas gan cits ir aizdevuma kapitāls, ja ne parādi? Aizdevuma kapitāls ir parādi! To nevar pietiekami atkārtot. Kas gan tas par neprātu, ja vācu tauta kopumā savam karam ir aizņēmusies 150 miljardus? Ja tā pat ir apsolījusi sev par to 7½ miljardus procentos un tagad jūtas nonākusi neveiklā situācijā, kas neizbēgami jau no paša sākuma ir mēģinājusi piedzīt no sevis šos 7½ miljardus pilnīgi iedomīgu nodokļu veidā?

卐 卐 卐 卐 卐

Tikmēr šīs sevis maldināšanas traģiskākais ir nevis šīs kara obligāciju ekonomikas stulbums, kuru mēs vienmēr esam izmantojuši daudz labāk nekā pārējā pasaule, bet gan fakts, ka tikai relatīvi neliels skaits lielo kapitālistu no tās gūst milzīgu labumu, savukārt visai strādājošajai tautai, ieskaitot vidējos un mazos kapitālistus, kā arī uzņēmējdarbību, tirdzniecību un rūpniecību, ir jāmaksā procenti. Un šeit atklājas visas idejas politiskā puse. Šeit viņi var atzīt, ka patiesībā lielais aizņēmuma kapitāls un tikai tas [t.i., nevis rūpnieciskais kapitāls] ir visas strādājošās cilvēces lāsts. Var visu grozīt un grozīt, kā vien vēlas, bet vienmēr visu strādīgo cilvēku masai galu galā ir jāsedz aizņēmuma kapitāla procentu maksājumu izmaksas. Vidējiem un mazajiem kapitālistiem nav ko parādīt par saviem jaukajiem procentu maksājumiem; nevar būt ko parādīt par summām, kas...

Machine Translated by Google

procenti ir pilnībā jāatbrīvojas no nodokļiem. Neatkarīgi no tā, vai tie ir tiešie nodokļi vai netieši netiešie nodokļi, markas nodokļi, tarifi vai citi tirdzniecības apgrūtinājumi, strādīgie cilvēki vienmēr ir zaudētāji , bet lielais kapitāls — ieguvējs. Tagad ir diezgan pārsteidzoši redzēt, kā Marksa un Engelsa sociālistiskā ideju pasaule...

Tagad ir diezgan pārsteidzoši redzēt, kā Marksa un Engelsa sociālistiskā ideju pasaule, sākot no Komunistu manifesta līdz Erfurtes programmai (īpaši Kautskis), un pat pašreizējie sociālistu līderi, it kā pēc pavēles saudzē aizdevuma kapitāla intereses. Procentu svētums ir tabu; procenti ir svētums no svētumiem; neviens vēl nav uzdrošinājies tos apšaubīt. Kamēr īpašums, muižniecība, personas un mantas drošība, kroņa likumi, privilēģijas un reliģiskā pārliecība, amatpersonu gods, tēvzeme un brīvība ir vairāk vai mazāk aizliegti, procenti ir svēti un neapstrīdami. Bagātības konfiskācija un socializācija, tātad klaji likuma pārkāpumi, kas ir tikai nedaudz glazēti, ciktāl tie tiek izdarīti it kā visu indivīdu vārdā, ir dienas kārtība: tas viss ir atļauts, bet procenti, procenti ir noli me tangere, "neaiztiec mani".

Procentu maksājumi par reiha parādu ir valsts budžeta alfa un omega. Tā gigantiskais svars ievelk valsts kuģi bezdibenī, un tomēr... tas viss ir liela krāpšana... briesmīga sevis maldināšana, kas tiek a veicināta tikai un vienīgi lielo naudas lielvaru labā.

Šeit es vēlētos īsi pieskarties iebildumiem, kas saistīti ar mazajiem pensionāriem, kurus apspriedīsim vēlāk, lai neapgrūtinātu sevi ar to pārdomām. Izskatot ļoti svarīgus jautājumus, tie netiek ņemti vērā, taču ir pašsaprotami, ka šīs kompensācijas tiks nodrošinātas, visplašāk paplašinot sociālās labklājības pakalpojumus.

Krāpšana, es teicu! Interešu krāpšana! Spēcīgs vārds. Bet, ja šim vārdam ir pamatojums, kas kara laikā, iespējams, bija visbiežāk lietotais vārds gan kaujas laukā, gan mājās, tad vislielākais pamatojums tam ir attiecībā uz interešu krāpšanu.

Bet kā ar kara obligācijām? Ar pirmajiem 5 miljardiem reihs no cilvēku kabatām izņēma tos ietaupījumus, kas patiesībā pastāvēja. Nauda atkal ieplūda atpakaļ. Tad nāca jauns aizdevums, lai atkal izsūktu naudu, un līdz ar to arī pēdējos atlikušos ietaupījumus. Un atkal nāca sūknis un izsūca miljardus, un atkal tie atkal atkāpās, līdz jautri, pēc šīs burvīgās spēles atkārtošanas deviņas reizes, reihs bija uzkrājis 100 miljardu parādu.

Apmaiņā pret to cilvēki, protams, savās rokās turēja 100 miljardus smalki iespiesta papīra – sākumā mēs iedomājāmies, ka esam kļuvuši tik daudz bagātāki –, bet tad nāk valsts un saka: “Man draud bankrots.”

Jā, bet kāpēc? – Es pats noteikti nevaru bankrotēt, pat ja ik pa laikam paņemu simts marku banknoti no labās augšējās kabatas un ielieku to kreisajā. Noteikti tā būtu vislielākā muļķība, ja mēs turpinātu savas kara obligāciju ekonomikas muļķību, pasludinot bankrotu .

Laupīsim verdzību ar procentiem par naudu! Pasludināsim kara obligāciju sertifikātus par likumīgu maksāšanas līdzekli ar atceltiem procentiem, un valsts bankrota murgs no mums izkusīs kā marta sniegs zem saules.

4 Feders šeit uzskata vācu nāciju par vienotu veselumu, nevis tikai par indivīdu kopumu: nauda, kas ir pārskaitīta no dažiem vāciešiem citiem vāciešiem, paliek vācu nācijas ietvaros, kas nozīmē, ka Vācijas valdībai ir tiesības pielāgot sadali, iespējams, tieši kaitējot dažiem indivīdiem, bet visas nācijas labā.

Machine Translated by Google

Cilvēki man saka; procentu maksājumu atcelšana ir slēpts valsts bankrots.
Nē, tā nav taisnība! – Valsts bankrota spoks patiesībā ir tikai pasaka un mamonistu spēku izdomāts bubulis.

Franca Rēra grāmata "Kas ikvienam jāzina par valsts bankrotu" ir pilnībā iestrēgusi mamonistiskajā domāšanā.
Lai gan autors kopumā diezgan skaidri atzīst ekonomiskās problēmas, kas mūs apdraud socializācijas ceļā, un lai gan viņš uzsvērti un pareizi norāda, ka galu galā mūs var glābt tikai ekonomikas atjaunošana, viņš nevar atbrīvoties no māņticīgās pārliecības par interešu svētumu, un tāpēc valsts bankrotu attēlo pilnīgā saskaņā ar mamonisma interesēm kā pilnīgi šausminošu katastrofu.

Interesanti novērot, ka Rērs, neskatoties uz labākām vēstures zināšanām, nespēj atbrīvoties no mamonistiskā viedokļa un noslēguma vārdā atzīmē: "Ja postošā ekonomiskā katastrofa netiks novērsta, neviens no tās netiks pasargāts," savukārt 81. lappusē viņš atzīst, ka valsts finanšu nepareizas pārvaldības sekas ir daļēji ļoti ātri novērstas, un 68. lappusē viņš saka, ka jebkurā gadījumā nevajadzētu būt šaubām, ka Krievija (pagājušajā gadsimtā) pārvarēja šīs valūtas krīzes bez ilgstošām problēmām. 76. lappusē, pētot valsts bankrotu sekas, viņš saka, ka, lai gan, protams, ir radušās dziļas ekonomiskas problēmas utt., kopumā nav notikusi ne valsts, ne tās ekonomiskā spēka iznīcināšana. Gluži pretēji, pietiekami bieži ir novērota strauja valsts ekonomikas atdzimšana un valsts finanšu atveseļošanās. Kad autors pēc tam vēl trīs rindiņas turpina, sakot, ka valsts bankrots absolūti nozīmē ekonomisku katastrofu un rada bezgalīgas ciešanas; es nožēloju, ka nespēju sekot šai loģikai.

Bet atgriežoties pie mūsu konkrētā gadījuma! Kas būtu godīgāk? Farizejiski runāt par kara obligāciju neapstrīdamību, vienlaikus apspiežot tautu ar milzīgu nodokļu slogu?
Vai arī, ja finanšu ministram pietiktu drosmes atklāti vērsties pie tautas un paziņot: “Es nevaru veikt procentu maksājumus par kara obligācijām, vai arī es to varu tikai tad, ja no jums iekasēju tieši tādu pašu summu nodokļos.”... Bet toreiz kara laikā man absolūti vajadzēja naudu; nekas gudrāks (skatīt Angliju) man neienāca prātā, un tāpēc es krāpos ar kara obligācijām ar augstiem procentiem. Jums jāpiedod man, mīļie ļaudis; galu galā tas viss bija jūsu dēļ, bet, ja mēs vairs nevēlamies spēlēt paslēpes... Es, valsts, vairs nemaksāšu procentus, un jums, nodokļu maksātājiem, nav jāmaksā nodokļi, lai segtu šos procentu maksājumus... Tas pilnībā vienkāršo mūsu darījumus; mēs izvairāmies no milzīgās nodokļu birokrātijas un tāpat arī no milzīgās procentu maksāšanas birokrātijas, tādējādi saglabājot milzīgu naudas daudzumu un darba potenciālu.”

Esmu ilgi kavējies pie šīs krāpšanas atmaskošanas, bet uzskatu to par absolūti fundamentālu. šeit nevienā brīdī nedrīkst aizmirst par kopējo ainu.

卐卐卐卐卐

Saskaņā ar Bavārijas nodokļu deklarācijām, to cilvēku loks, kas ciestu — teiksim, tieši tie, kas saskaņā ar viņu nodokļu deklarācijām procentu maksājumos saņēmuši vairāk nekā 30 000 marku —, ir 822 cilvēki, kas ir tikai 0,4 % no tiem, kuriem visā Vācijā ir jāmaksā nodokļi (Bayr. St-Z. 1913), tātad aptuveni 10 000. (Augšējie 10 000!)

Tagad pēc iespējas īsāk noskaidrosim sev šīs revolucionārās prasības svarīgākos aspektus un patiesībā vispirms apsvērsim jautājumus no mūsu nacionālā viedokļa.

Machine Translated by Google

Šim nolūkam vispirms ir skaidri jāizvērtē mūsu pašreizējā situācija. Valsts sekretārs Eižens Šīfers savā lielajā runā Berlīnes Tirdzniecības palātā paziņoja, ka "neiespējami ignorēt". Tas ir tikai daļēji pareizi. Ignorēt ir iespējams mūsu valsts ekonomikas milzīgo parādu un mūsu valūtas nepieredzēto devalvāciju — īsāk sakot, fakts, ka mēs vienas nakts laikā esam kļuvuši par nabadzīgu tautu.

Tomēr nevar ignorēt slogu, kas mums tiek uzlikts ar miera līgumu. Pašreizējie parādu sertifikāti, kā redzējām, ir aptuveni 250 miljardu apmērā. Pieņemsim vispirms, ka Antante mums kaut kādā veidā uzliek vēl 50 miljardus kara kompensāciju: tas kopā veido aptuveni 300 miljardu parādu.

Lai arī cik ļoti tas ierobežotu šī traktāta šaurās robežas, tomēr ir jāsaka daži vārdi par Vācijas nacionālās bagātības apmēru. Helferiha un Šteinmana-Buhera pētījumos Vācijas nacionālā bagātība tiek lēsta aptuveni 350 miljardu apmērā. Šādiem atklājumiem var piedēvēt tikai ļoti ierobežotu vērtību, lai cik rūpīgi tie būtu iegūti. Tie ir derīgi tikai netraucētas ekonomiskās aktivitātes laikā. Taču tie ir arī diezgan maldinoši, jo tajos ir iekļauts valsts un pašvaldību īpašums, piemēram, arī ceļu remonts, ūdensceļu modifikācijas utt. Ir skaidrs, ka, lai gan šādu darbu veikšana varēja izmaksāt milzīgas naudas summas, tomēr tiem, stingri ņemot, nav nekādas iekšējas vērtības. Labāks nacionālās bagātības mērs ir tā sauktā ar nodokli apliekamā bagātība, kas izriet no aizsardzības iemaksu vai kara laika bagātības nodokļa deklarācijām. Rezultātā iegūst 192 miljardus, kas ir daudz mazāk nekā Helferiha skaitlis. Tomēr, saskaņā ar pieredzi, šai summai var pieskaitīt aptuveni 10 % par juridiski neapliekamiem maziem kapitāliem un aptuveni tādu pašu summu par “klusajām rezervēm ” .5

Jebkurā gadījumā man šķiet pārāk optimistiski runāt par nacionālo bagātību, kas pārsniedz 250 miljardus. Taču pat šim skaitlim ir tikai ļoti ierobežota nozīme. Vispareizāk būtu pilnībā atteikties no idejas par nacionālo bagātību, kas vispār ir skaitliski aptverama, un nonākt pie atziņas, ka nacionālā bagātība izpaužas tikai visas tautas garīgajā un fiziskajā darba potenciālā un tādējādi pieder pie lieluma pakāpēm, kurām nav nekāda sakara ar šaurāku kapitāla jēdzienu. Patiešām, mums joprojām ir jāredz vēl viens nacionālās bagātības avots derīgo izrakteņu, mežu bagātību un auglīgas augsnes klātbūtnē, taču arī šīs lietas nav aptveramas skaitliski, jo to vērtība svārstās no nulles līdz bezgalībai atkarībā no tā, vai derīgie izrakteņi ir neizmantoti vai, pamatojoties uz ģeoloģisko ziņojumu, tos var aprēķināt miljardiem tonnu ogļu un...

tā tālāk.

Neaizmirsīsim, ka Vācija patiesībā ir nabadzīga valsts. Monopolu tai gandrīz nav. Derīgo izrakteņu bagātības ziņā tā krietni atpaliek no vairuma kaimiņvalstu, nemaz nerunājot par nepārspējamajiem Ķīnas, Indijas un Amerikas impēriju derīgajiem izrakteņiem. Augsnes auglības ziņā tā krietni atpaliek no svētītajiem Krievijas melnzemes laukiem un no viegli ražīgajiem tropu un subtropu zemes plašumiem. Tāpēc galu galā mums vienmēr ir tikai mūsu tautas potenciāls un griba strādāt, kā arī pietiekama darba pieejamība, un mums skaidri jāsaprot, ka šādā situācijā nevar būt runas par nodrošinātiem parādiem, par mūsu parāda instrumentu ķīlu...

5 “Klusās rezerves” rodas, grāmatvedībā nenovērtējot pozitīvas vērtības un pārvērtējot negatīvas vērtības, tāpēc lai radītu iespaidu par pēc iespējas zemāku tīro vērtību.

Machine Translated by Google

Vai tās būtu procentus nesošas kara obligācijas vai bezprocentu Reiha banknotes, aiz tām stāv tikai un vienīgi visas tautas nodokļu potenciāls – un kas gan ir nodokļu potenciāls, ja ne visu strādājošo iedzīvotāju darbaspēka funkcija?

卐 卐 卐 卐 卐

Tagad mums pašiem jānoskaidro vēl viens būtisks jautājumu kopums un, protams, galvenie mūsu valsts ieņēmumu avoti un izdevumi. Pastāv ievērojama atšķirība starp plašo vietu, ko mūsu privātajā dzīvē ieņem rūpes par naudas pelnīšanu, un uzmanību, ko mēs pievēršam lielajiem mūsu valsts finanšu pārvaldības jautājumiem, tomēr starp individuālo ekonomiku un valsts ekonomiku nav nekādas būtiskas atšķirības.

Galvenie valsts ieņēmumu ieraksti ir: pirmkārt, pasta un dzelzceļa tīrā peļņa; otrkārt, raktuvju, mežsaimniecības pārvalžu un citu valsts uzņēmumu tīrā peļņa; treškārt, nodevas un netiešie nodokļi; ceturtkārt, tiešie nodokļi.

Lai neveicinātu tīri teorētiskas diskusijas par tik izcili praktiskiem jautājumiem, es vēlos izskaidrot atsevišķus 1911. gada Bavārijas valsts budžeta ierakstus pēc to lieluma secības. Pasts, telegrāfs un dzelzceļš ienesa 120 miljonus; meži, raktuves utt. — aptuveni 40 miljonus; netiešie nodokļi — 53 miljonus; tiešie nodokļi — 60 miljonus. Papildu 67 miljoni tika iegūti no zīmoga nodevām, nodevām, mantojuma nodokļiem, zemes nodokļiem, ieņēmumu pārskaitījumiem no reiha utt.

Kā ar izdevumiem? Šeit, pirmkārt, mēs atrodam procentu maksājumus par valsts parādu, tostarp dzelzceļa parādu 85 miljonu apmērā. Karaļa namam - 5 miljoni; tieslietu pārvaldei - 27 miljoni; iekšējai administrācijai - 40 miljoni; baznīcām un skolām - 51 miljons; finanšu pārvaldei - 13 miljoni; izdevumiem ar reihu saistītiem mērķiem - 50 miljoni; pensijām - 36 miljoni. Dažādiem izdevumiem - 5 miljoni. Toreiz, šajā veiksmīgajā Bavārijas finanšu gadā, gada budžets atstāja ieņēmumu pārpalikumu 27 miljonu apmērā.

Tomēr mūsu pārdomu ietvaros mūs skar tikai tie izdevumi, kurus var izlaist, atceļot procentu verdzību. Šeit procentu maksājumi par valsts parādu, protams, ir pirmajā vietā 85 miljonu marku apmērā; pievienojiet tam lielāko daļu no mūsu maksājumiem par finanšu pārvaldi aptuveni 10 miljonu marku apmērā; turklāt liela daļa maksājumu reiha vajadzībām, no kuriem pieskaitīsim pusi, 25 miljonus un visbeidzot 5 miljonus maksājumu karaļnamam, tagad ir pazuduši: kopā 125 miljoni.

Šo ierakstu izzušana nozīmē iespēju atteikties no visu tiešo un netiešo nodokļu uzlikšanas, kas, kā redzējām, ienesa 53 miljonus un 60 miljonus marku, kopā 113 miljonus marku!

Mēs šobrīd nepavisam neuzskatām, ka tiešie un netiešie nodokļi būtu pilnībā jāatceļ; neapšaubāmi saprātīgās robežās tie, no vienas puses, kalpo izglītošanai, no otras puses, regulēšanai. Noteikti ir tikai pareizi un godīgi, ka peļņa no brīvi un bez ierobežojumiem piederoša īpašuma joprojām tiek aplikta ar mērenu, pakāpenisku nodokli, jo valstij, protams, ir jāuztur droša īpašumtiesības ar savām policijas iestādēm. Šķiet tikpat ieteicams, ka tirdzniecībai un rūpniecībai būtu jāveic nodokļu iemaksas atbilstoši savai darba peļņai, jo valstij ir jārūpējas arī par publisko tirdzniecības ceļu uzturēšanu un attīstību. Atbilstošs minimālais pamatnodoklis katram balsstiesīgajam pilsonim ir arī...

Machine Translated by Google

taisnīguma prasība, jo rūpes par personas un tās īpašuma drošību tiek prasītas arī no valsts.

Netiešo nodokļu jomā visu tīro luksusa nodokļu spēcīgai paplašināšanai ir regulējošs efekts vislabākajā nozīmē, savukārt visi vienkāršie pārtikas produkti un tautas pirmās nepieciešamības preces būtu jāatbrīvo no nodokļiem!

Šādas nodokļu politikas rezultāts mazāk izpaustos lielos ieņēmumos, par kuriem nevar būt ne runas, jo lielākajai daļai iedzīvotāju nodokļiem nevajadzētu būt reālam slogam, bet gan tikai atgādinājumam, ka cilvēks ir ne tikai individuāla būtība, bet arī valsts pilsonis, un ka papildus pilsoniskajām tiesībām viņam ir arī pilsoniskie pienākumi.

Nodokļu ieņēmumiem vajadzētu būt mazāk nepieciešamiem valsts uzņēmumu parādu dzēšanai, kuru tīrā peļņa, kā redzējām, ir pietiekama, lai segtu valsts parastos izdevumus skolām, universitātēm, tiesu varas spriešanai, iekšējai pārvaldei utt. Nodokļu ieņēmumi jāizmanto, lai veicinātu īpašus valsts kultūras uzdevumus, kuriem parastā valsts budžeta ietvaros nekad nebija pieejami pietiekami līdzekļi. Šeit es galvenokārt domāju par bērnunamiem, neredzīgo un invalīdu institūtiem, dienas aprūpes centriem, grūtnieču aprūpi, cīņu pret tuberkulozi, alkoholu un venerālajām slimībām, kā arī dārzu pilsētu un apmetņu būvniecību, īpaši mūsu kara invalīdu izmitināšanai un humānai aprūpei.

卐卐卐卐卐

Mūsu redzesloks paplašinās. Mēs redzam neskartu zemi. Vai procentu verdzības atcelšana varētu nozīmēt visu nodokļu atcelšanu? Tas nozīmētu tieši to, ja mēs būtu iznākuši no šīs gigantiskās cīņas kā uzvaroša tauta. Kā jau ir, nesvinēsim pārāk agri; ienaidnieku uzliktais slogs nodrošinās, ka mēs to nedarīsim. Bet jebkurā gadījumā mēs redzam neskartu zemi, pamatojoties uz patiešām diezgan vienkāršo mūsu Bavārijas valsts budžeta piemēru, ko mēs tikko izmantojām...

Kopumā diezgan līdzīgas attiecības novērojamas arī citās Vācijas federālajās zemēs, un nebūtu pārspīlēti teikt, ka no valsts uzņēmumu, dzelzceļa, pasta, telegrāfa, mežu, raktuvju utt. pārpalikuma bez grūtībām varēja segt visus valsts izdevumus visai tieslietu administrēšanai, visai iekšējai pārvaldei, ieskaitot valsts būvniecības projektus, visus izdevumus skolām un universitātēm, kā arī kultūras mērķiem. Tādējādi pilnīgi ideāls stāvoklis.

Kāpēc tā nav? Ir ienākuši procenti. Procentu dēļ iedzīvotāju pārtikas produkti kļūst dārgi; procentu dēļ cukurs un sāls, alus un vīns, sērkociņi un tabaka, kā arī neskaitāmas citas ikdienas nepieciešamās preces tiek apliktas ar netiešajiem nodokļiem.
Procentu dēļ ir jāpaaugstina tiešie nodokļi, kas tiek sadalīti zemes nodokļos, kas tiek nodoti tālāk augstāku graudu cenu veidā, mājas nodokļos, kas palielina īres maksu, un uzņēmējdarbības nodokļos, kas...
apgrūtina produktīvo darbu ar ienākuma nodokļiem, kas neizbēgami pazemina ierēdņu un fiksētu algu saņēmēju dzīves līmeni, un visbeidzot pašās beigās, pieticīgi dodot, bet neapslāpējami ņemot, aizdevuma kapitāls maksā nodokļus no kapitāla dividendēm. Saskaņā ar 1911. gada nodokļu deklarācijām no 253 miljoniem Bavārijā saņemtajām kapitāla dividendēm visi 8,1 miljons tika samaksāti valsts nodokļos.

Mēs esam redzējuši, ka visas kapitāla dividendes, visi procenti par kapitālu galu galā ir jāiegūst ar visas tautas darbu. Mēs esam redzējuši, ka procentu maksājumi par valsts parādiem...

Machine Translated by Google

veido lielāko ierakstu mūsu valsts budžetā, un mēs esam redzējuši, ka tie, kuriem ir jāmaksā nodokļi par procentu maksājumiem, sniedz tikai ārkārtīgi ierobežotu ieguldījumu valsts ieņēmumos.

Relatīvā lieluma ziņā kapitālists samaksāja 8 miljonus no kopējiem 60 miljoniem tiešajos nodokļos, kas ir tikai astotā līdz sestā daļa no tiešajiem valsts nodokļiem, kas tika samaksāti Bavārijā 1911. gadā. Tomēr tiešie nodokļi veido tikai aptuveni piekto daļu no kopējiem valsts ieņēmumiem. Tāpēc aizdevuma kapitāls veido tikai aptuveni trīsdesmito līdz četrdesmit astoto daļu no valsts kopējām vajadzībām.

Nevajadzētu noliegt, ka kara laikā, īpaši pēdējos gados, nodokļu likumdošana paredzēja spēcīgāku nodokli kapitāla dividendēm, taču spēcīgāka netiešā aplikšana ar nodokļiem vairāk vai mazāk ir sekojusi līdzi tam, tāpēc relatīvais lielums gandrīz nav mainījies.

Situācija kļūst drūma, ja ņemam vērā reiha budžetu. Šeit proporcijas pašas par sevi jau ir daudz nelabvēlīgākas. Reiham nav tādu pašu nodokļu avotu kā atsevišķām federālajām zemēm. Tiešie nodokļi ir rezervēti federālajām zemēm; reiha uzņēmumi aprobežojas ar reiha pastu un dzelzceļu (ņemiet vērā, ka tas neietver Prūsijas valsts dzelzceļus), un līdz ar to paliek tikai nodevas un netiešie nodokļi.

Reiha ieņēmumu avotu apmēri (sk. Vācijas Reiha Statistikas gadagrāmatu par 1917. un 1918. gadu) 1915. gadā bija šādi: 1 miljards netiešajos nodokļos, 0,8 miljardi īpašos ieņēmumos (kara nodevas, matriculārās maksas) utt. Arī šeit aina atkārtojas. Vairāk nekā trešdaļa, precīzāk, 1,3 miljardi, jau 1915. gadā tika iztērēti reiha parāda procentu maksājumiem. Arī šeit atkal ielauzās aizdevuma kapitāls. Arī šeit tā segšanai nepieciešami visi tiešie nodokļi. Cukurs maksā 163 miljonus, sāls 61 miljonu, alus 128 miljonus, tabaka, šņabis, dzirkstošais vīns, lampu degviela, sērkociņi, spēļu kārtis un neskaitāmas citas preces bija jāapliek ar nodokļiem, lai savāktu miljardu marku, kas pēc tam pilnībā ieplūst kapitālistu kabatās.

Mūsdienās jautājums par reiha parāda procentu maksājumiem ir mīkla. Vienīgi procentu maksājumi [gadā] patērē 8 miljardus, pamatojoties uz 100 miljardiem kara obligācijās plus citiem kara kredītiem. Ieņēmumus no pasta un dzelzceļa diez vai var vēl vairāk palielināt. Turpmāka nodevu palielināšana diez vai tiks pieļauta; tāpēc, iespējams, atliek tikai piecu vai desmit reižu palielināt netiešos nodokļus — neiespējami! — vai arī skaidri saprast, ka tikai un vienīgi naudas procentu verdzības atcelšana var nest mums glābiņu. Visa kara obligāciju ekonomika bija milzīgs sevis malds. Vācu tauta savam karam aizņēmās no sevis simts miljardus. Par to tā sev apsolīja 5 miljardus procentos; tāpēc tai ir jāmaksā 5 miljardi nodokļos. Viss labums nonāk pie lielā kapitālista, kurš saņem tik daudz kapitāla dividenžu, ka viņš tās nevar izmantot, un tomēr tikai diezgan pieticīga procentuālā daļa tiek atņemta ar kapitāla dividenžu nodokli, kā mēs redzējām.

卐卐卐卐卐

Es ceru, ka ar savas prezentācijas galvenajiem pavedieniem jau esmu kliedējis cilvēciski saprotamās bailes, kas daudziem lasītājiem varētu rasties par to, ka galu galā viņi zaudēs procentu ienākumus no savām skaistajām apliecībām. Ļaujiet īsumā ar vienu piemēru parādīt, ka visa procentu ekonomika ir liels sevis maldinājums, un līdz ar to es vēlos aplūkot stabilu vidussķiras ienākumu augšējo līmeni.

Pieņemsim, ka mājsaimniecības galva gūst ienākumus no darba 10 000 marku apmērā un vēl 5000 marku no kapitāla dividendēm. Pirmkārt, aptuveni 1500 markas no šīs summas tiks samaksātas tiešajos nodokļos; pēc tam vismaz 1000–1200 markas augstas īres maksas veidā tiks...

Machine Translated by Google

atņemtas mūžīgiem procentiem. Vēl 1000 markas, visticamāk, tiks atņemtas netiešo nodokļu veidā piecu vai sešu cilvēku ģimenei, un jau tagad var saprast, ka no jaukajām kapitāla dividendēm, ko mazie un vidējie kapitālisti baudīja iepriekšējo gadu laimīgo nodokļu likmju laikā, vairs nav daudz palicis pāri. Patiešām, jau šodien vairs nevar runāt par "pārpalikumu"; gluži pretēji, ja šodien pats izpēta pašreizējos fantastiskos nodokļu priekšlikumus, iespējams, tiks atņemti ievērojami lielāki ienākumi no darba.

Protams, situācija šķiet pavisam citāda lielajam kapitālistam, kurš, teiksim, kapitāla dividendēs saņem tikai 1 miljonu. (Šādu cilvēku Vācijā mūsdienās ir diezgan daudz.) No kapitāla dividenžu nodokļa šis veiksmīgais cilvēks samaksā ne vairāk kā 50–60 tūkstošus marku. Arī netiešo nodokļu viņš nemaksā vairāk kā iepriekšējā piemērā minētais ģimenes tēvs. Galu galā savā budžetā viņš joprojām var diezgan ērti dzīvot ar 40–50 tūkstošiem marku pat pašreizējā dārgajā laikmetā. Ja viņam paliek aptuveni jauki 900 000 marku skaidrā naudā, par tiem ar 5% procentu likmi par aizdevumiem viņš nākamajā gadā saņems vēl 45 000 marku, un tas saskaņā ar likumu uz strādājošo rēķina.

Nelielais pensionārs, kurš dzīvo tikai no saviem procentiem, neapšaubāmi ciestu. Ja viņš spēj strādāt, tad viņam, protams, jāapņemas gūt ienākumus no darba. Tādējādi viņš nonāk daudz labākā situācijā nekā miljoniem viņa tautas biedru, kuriem nav nekā cita kā vien fiziskais vai garīgais darba potenciāls. Ja viņš to nevēlas, tad viņam ir jāiztērē sava bagātība. Galu galā viņam ir 20 gadi, lai to atkal un atkal grauztu, ja viņš turpina patērēt gada summu, ko viņš ir saņēmis ar 5% procentiem. Personām, kuras nespēj strādāt vai ir novājinātas slimības vai vecuma dēļ, acīmredzami ir jānodrošina atbilstoša iztika, attīstot sociālo labklājību visiem iedzīvotāju slāņiem.

Es sociālo labklājību iztēlojos šādi:

Pieņemsim, ka vecāka gadagājuma kundze, atraitne, kurai līdz šim bija jādzīvo no procentiem no 60 000 marku kapitāla ieguldījuma, ar likumīgi pasludināto procentu verdzības atcelšanu tiek atņemts ienākumu avots. Šeit, visplašāk paplašinot pensiju sistēmu, iepriekšminētajai personai tiktu dota iespēja saņemt pensiju, kas atbilst viņas kapitālam, ar ko gada pensiju varētu pat palielināt attiecībā pret iepriekšējo procentu ienesīgumu, lai arī šim cilvēku lokam tiktu sniegta zināma kompensācija par naudas vērtības samazināšanos. Tā, piemēram, apmaiņā pret nodotajām 60 000 markām reiha, valstu parāda vērtspapīros vai segtajās obligācijās varētu piešķirt gada mūža pensiju 4000 marku apmērā. Ja atraitnei ir bērni un viņa vēlas viņiem novēlēt daļu no bagātības, tad viņai var atļaut, ka tikai 40 000 marku tiek pārveidotas par pensiju, bet atlikušās 20 000 marku tiek paturētas bērniem. No 40 000 markām, atkarībā no pensijas pretendenta vecuma, ik gadu varētu tikt piešķirta līdz 1/12 no saņemtā kapitāla. Turklāt šeit jāatzīmē arī tas, ka, atceļot apgrūtinošos nodokļus procentu verdzības atcelšanas rezultātā, atraitnes dzīves dārdzība ievērojami samazināsies.

Šī eseja ievērojami pārsniegtu katra iedzīvotāju slāņa personīgo interešu detalizētu izpēti. Šāda revolucionāra prasība nevar būt saistīta ar personīgajām interesēm; tomēr, idejai stājoties spēkā, atklāsies, ka veselīgās sekas galu galā personīgi nāks par labu katram indivīdam.

Tieši ar iepriekš jau izolēto problēmu, kā panākt atbrīvošanu no kara obligāciju procentiem, es jau esmu mēģinājis skaidri parādīt, ka mazie kapitālisti — ar to es domāju visus simtiem tūkstošu, kas ir piesaistīti hiperamerikāņu reklāmas dēļ —

Machine Translated by Google

kampaņu veltīt savus ietaupījumus kara obligāciju parakstīšanai — ne tikai nesaņem nekādu labumu no procentiem, jo, protams, viņiem pašiem tie jāmaksā ar nodokļiem, bet, pateicoties nodokļu likumdošanai, kas pielāgota lielā kapitāla aizsardzībai, viņiem ir jāatbalsta procentu maksājumi par miljonu marku parakstīšanai.

Man šķiet, ka, neskaitot šos neatliekamos apsvērumus, aicinājums visiem rūpēties par savu bērnu labklājību jau pats par sevi pārliecina nemierīgo obligāciju turētāju pieņemt par pilnīgi dabisku atteikšanos no mūžīgiem procentiem no reiha parādiem. Ko šajā gadījumā patiesībā zaudē patriots, kurš savai tēvzemei vislielākajā trūkumā ir ziedojis 10 000 marku, izņemot augļošanas tiesības simts gadu laikā saņemt 50 000 marku procentos, pat nesamazinot pamatsummu? Viņa bērniem un mazbērniem mūžīgi ir jāstrādā, lai tikai samaksātu visus procentus.

卐卐卐卐卐

Aizdoto summu atmaksas jautājumu var risināt dažādos veidos. Savās īsi izklāstītajās galvenajās idejās par konkrēto problēmu, ko es iesniedzu Bavārijas Tautas valsts valdībai [Kurta Eisnera vadībā] pagājušā gada 20. novembrī [1918. gadā], es ierosināju vienkārši atmaksu aizstāt ar procentu maksājumu ar likmi 5% gadā 20 gadus. Es uzskatu, ka turpmāk es varu izteikt pat daudz labāku ieteikumu, kas savas vienkāršības dēļ noteikti ir pelnījis priekšroku: "Kara obligāciju sertifikāti pēc procentu dzēšanas tiks pasludināti par valūtu." Tā ir Kolumba ola. Šī pasākuma priekšrocība, pirmkārt, ir tā, ka neviens no tā īsti neko nejūt. Kara obligāciju sertifikāti turpina glabāties noliktavās; bet neviens jauns cilvēks tos nesaņem, tāpat kā grāmatu, skapi vai kādu citu noderīgu priekšmetu, ko kāds aizdotu savam draugam.

Ja kādam vajag naudu, tad vienkārši izvelk kara obligācijas un norēķinās ar to.
Kara obligāciju banknotēm galu galā ir tikpat daudz skaistuma un papīra vērtības kā mūsu pārējām 10, 20, 100 un 1000 marku banknotēm. Noteikti nevar būt runas par tirgus pārpludināšanu ar valūtu tik bezizmēra pārejā no procentu ekonomikas uz bezprocentu nacionālo ekonomiku.
ekonomika. Visas kara obligāciju apliecības patiešām jau ir labi aizsargātas un glabājas banku seifos vai citās slēptuvēs, ko cilvēki uzskata par drošām, piemēram, vilnas zeķē vai kūtsmēslu kaudzē. Patiešām, nevar noliegt, ka mūsu emitētā papīra nauda, aptuveni 40 miljardu apmērā, arī nav apgrozībā, bet lielākoties tiek uzkrāta iepriekš aprakstītajā veidā. Mūsu vajadzība pēc valūtas ekonomiskā uzplaukuma laikos pirms kara bija tikai aptuveni 4–6 miljardi, un nav iedomājami, ka mūsdienās arvien ierastākajā bezskaidras naudas ekonomikā mums būtu nepieciešams vairāk nekā divreiz vairāk .

卐卐卐卐卐

Procentu dzēšana jāveic tieši tādā pašā veidā visiem fiksētās procentu likmes aktīviem. Šiem aktīviem, tāpat kā dividendes nesošiem aktīviem, ieteicams sākotnēji ierosinātais “atmaksas veids” 20 vai 25 gadu ikgadējās pensijās, īpaši hipotēku gadījumā.

Procentu verdzības atcelšana hipotēkām neapšaubāmi nozīmē mājokļu problēmas risinājumu, atbrīvošanos no pārmērīgām īres maksām. Nav nemaz skaidrs, kāpēc turētājs...

---

6 Vēlākā sadaļā Feders norāda, ka viņš ir nolēmis, ka kara obligāciju sertifikātu vienkārša izmantošana kā valūta nav labākā ideja. Viņš ierosina tos tā vietā pārvērst banku kredītos.

Machine Translated by Google

Kāpēc hipotēkai vajadzētu būt mūžīgam procentu labumam no vienreiz aizdotas summas, kāpēc viņam jāpiešķir viegla un nebeidzama preču pieplūde, kāpēc lielai tautas masai tikai šī neveselīgā procentu principa dēļ gadu no gada būtu jāmaksā augsta īre. Īsumā piebilstu, ka pašsaprotami nevar būt runas par pilnīgu īres atcelšanu, jo, protams, māju pārvaldīšana un uzturēšana prasa pastāvīgu darbu un naudu. Tādējādi īres maksas pazemināšanās var notikt tikai tiktāl, ciktāl tā pati par sevi izriet no pilnīgas hipotēku atmaksas.

Tikai viena lieta ir asi jāuzsver – verdzības atcelšanai interešu varai nav ne mazākās saistības ar mūsu kopējo vērtību radošo darbu, ciktāl netiek likti nekādi šķēršļi uzņēmējdarbības garam, produktīvam darbam, preču ražošanai, bagātības iegūšanai. Gluži pretēji, kā redzējām, visa strādājošā tauta tiek atbrīvota no nomācošas, nepamatotas, smagas nastas; mūsu dvēseles dzīve tiek attīrīta no apreibinošas indes.

卐卐卐卐卐

Cik pareizi vēstures gaitā ir atzīta interešu problēmas auglība, to var pateikt pēc tā, ka ar to ir nodarbojušies visu laikmetu un visu tautu prāti...

Dažādās Vecās Derības vietās, piemēram, 3. Mozus grāmatas 25. nodaļā un 5. Mozus grāmatas 15. nodaļā, mēs atrodam noteikumus par procentu pārtraukšanu tādā veidā, ka septītajam gadam vienmēr jābūt akceptācijas gadam jeb jubilejai, kurā jāatbrīvojas no visiem tautas biedru parādiem.

Solons 594. gadā p.m.ē. ar likumdošanas palīdzību atcēla personīgo parādu verdzību. Šo likumu sauca par lielo Seisachtheia (nastas atbrīvošanu).

Senajā Romā 332. gadā p.m.ē. pieņemtais Lex Gemicia pēkšņi pilnībā aizliedza Romas pilsoņiem iekasēt jebkādus procentus.

Justiniāna laikā tika noteikts salikto procentu aizliegums, nosakot, ka nekādi papildu procenti nedrīkst tikt pieprasīti, ja nokavējuma procenti ir uzkrājušies līdz sākotnēji aizdotās summas līmenim.

Pāvests Leons I (Lielais) 443. gadā izdeva vispārēju aizliegumu iekasēt procentus; līdz tam laikam tikai garīdzniekiem bija aizliegts pieprasīt procentus par aizdevumu. Procentu aizliegums tagad bija daļa no kanoniskajām tiesībām un arī saistošs noteikums lajiem. Arī laicīgā likumdošana pakāpeniski saskaņojās ar kanoniskajiem uzskatiem un pat draudēja ar sodu par procentu iekasēšanu. To mēs atrodam Svētās Romas impērijas policijas priekšrakstos 1500., 1530. un 1577. gadā.

Protams, šādi likumi tagad tika ļoti apstrīdēti un bieži apieti, un šajā diezgan īsajā vēsturiskajā retrospekcijā kā pārsteidzošu vēsturisku faktu var minēt tikai to, ka, lai gan saskaņā ar 11.–17. gadsimta kanoniskajām tiesībām procentu iekasēšana kristiešiem bija aizliegta, ebrejiem tā bija atļauta.

Būtu ārkārtīgi burvīgi katrā gadījumā izpētīt, kādi ekonomiskie audzēji noveda pie šīs spēcīgās nastas atbrīvošanās. Īpaši vērtīgi būtu redzēt, kuri spēki un varas atkal un atkal ir pārkāpuši procentu aizliegumus.

Viduslaikos augļotājus noteikti bieži sodīja ar īsu samaksu; zemnieki vai pilsoņi, kuriem bija iztukšotas asinis, sanāca kopā un piekāva spekulantus līdz nāvei. Mūsdienās mums ir

Machine Translated by Google

nonāca pilnīgi citā interešu problēmas fāzē. Šādi pogromi tiek visdziļāk nosodīti.

Turklāt vairs nav runa par atsevišķiem, lokāli ierobežotiem slimības simptomiem, kurus varētu apkarot, izgriežot strutu kabatu; notiek nopietna visas cilvēces saslimšana.

卐卐卐卐卐

Visstingrāk jāuzsver, ka tieši mūsu mūsdienu kultūra, tieši ekonomisko attiecību internacionālisms padara interešu principu tik slepkavniecisku.
Iepriekšminētā vēsturiskā retrospekcija arī nav jāuzskata par analoģiju mūsdienu apstākļiem. Kad babilonieši uzvarēja asīriešus, romieši kartāgiešus, vācieši romiešus, tad vairs nepastāvēja verdzība ar procentiem; nebija starptautisku pasaules lielvaru. Arī kari netika finansēti ar aizņemšanos, bet gan ar miera laikā uzkrātajām bagātībām. Deivids Hjūms sniedz ļoti labu pārskatu par to savā esejā par publisko kredītu. Tikai mūsdienu laikmets ar savu īpašumtiesību nepārtrauktību un starptautiskajām tiesībām ļauj aizdevuma kapitālam pieaugt līdz bezgalībai. Penijs, kas tika ieguldīts ar procentiem Kristus dzimšanas laikā, vairs nepastāv, jo kopš tā laika visas īpašumtiesības vairākkārt ir spiestas piekāpties vardarbībai; turpretī penijs, ko vecais Rotšilds ieguldīja ar procentiem, joprojām pastāv un pastāvēs, ja pastāvēs starptautiskās tiesības, mūžīgi.

Turklāt jāņem vērā, ka plašas Zemes teritorijas tikai mūsdienās ir pārgājušas no naturālās ekonomikas uz naudas ekonomiku. Šajā sakarā īpaši svarīgi ir tas, ka tikai 19. gadsimta vidū tika atcelti visi procentu iekasēšanas ierobežojumi un arī visi procentu aizliegumi: piemēram, Anglijā 1854. gadā, Dānijā 1856. gadā, Beļģijā 1865. gadā, Austrijā 1868. gadā.

Tādējādi mūsdienu priekšstats par interesēm kā neatdalāmu no naudas īpašumtiesībām nav daudz vecāks par pusgadsimtu. Taču tieši šis interešu jēdziens pirmo reizi ir licis naudai pārvērsties par tik universālas piespiešanas dēmonisku spēku, kādu mēs esam iepazinuši.

Arī valstu sākotnējie un pēc tam arvien pieaugošie parādi kapitālistiem datējami tikai ar 19. gadsimta vidu. Tikai kopš tā laika mēs redzam, kā valsts degradējas no tautas kopienas pilnvarnieka par kapitālistisko interešu pilnvarnieku. Šī attīstība ir sasniegusi savu kulmināciju kara obligācijās, ar kurām mēs sastopamies visās zemēs, kuras, kā mēs esam atzinuši, kalpo tikai mamoniskām interesēm, kurām vajadzētu vainagoties ar gigantisku kredīta ēku - pasaules aizdevumu.

卐卐卐卐卐

Šīm īsajām retrospektīvām vajadzētu mums beidzot atvieglot atteikšanos no pieņēmuma, ka aizdevuma kapitālam jāpiešķir pārpasaulīgs spēks mūžīgi un nebeidzami augt no sevis paša. Apveltīts ar šausminošu potenciālu izsūkt visu. Mums jāatbrīvojas no priekšstata, ka aizdevuma kapitālam, ko neietekmē pasaulīgi darbi un pārkāpumi, vajadzētu spēt sēdēt tronī virs mākoņiem, neietekmēts pārejamības, neietekmēts no iznīcības spēkiem, neietekmēts no mūsu milzu lielgabalu šāvieniem. Jo, ja pat mājas un būdas, dzelzceļi un tilti, ko sagrauj artilērijas, nogrimtu putekļos un pelnos, hipotēkas joprojām pastāvētu;

Machine Translated by Google

Dzelzceļa obligācijas un publiskie parādu sertifikāti ar to netiek dzēsti. Ja ciemati un pilsētas, veselas provinces kļūtu par kara neprātīgās postīšanas upuriem, kāds būtu rezultāts? Tas nozīmētu jaunus parādu sertifikātus. Ar alkatības mirdzošām acīm Zelta Internacionāle, kas tronī atrodas virs mākoņiem, vēro cilvēces neprātīgo steigu. Un nav tālu laiks, kad visa cilvēce beidzot kalpos tikai kā mamonisma interešu vergi.

Šī ideja ir starptautiska; tai ir jāatbrīvo visa pasaule. Lai slavēta tauta, kas pirmā uzdrošinās spert drosmīgo soli. Drīz sekos arī citi.

Man bieži uzdotais jautājums, vai šī ideja vispār ir īstenojama valstiskā mērogā, es... atbildiet ar "jā". Mēs esam iekšēji parādā.

Pret ārvalstu procentu prasībām mēs, protams, pagaidām esam bezspēcīgi; tās vienkārši ir jāapmierina. Pārmērīga kapitāla aizplūšana ir jābloķē, cik vien iespējams, bet tikpat maz, cik likumdevējs atturas no likumu izstrādes pret slepkavībām, nonāvēm bez iepriekšēja nodoma, krāpšanu utt., jo blēži joprojām pastāvētu, tikpat maz tautai kopumā nevajadzētu atturēties no soļa, kas atzīts par nepieciešamu tās valsts finanšu atveseļošanai, tikai tāpēc, ka ne gluži labākie tautas elementi cenšas izvest savu laupījumu drošībā ārpus valsts. Ja pieņemam, ka simtiem miljonu, pat miljardu kara obligāciju sertifikātu tiktu iztērēti ārzemēs; pat tas joprojām nevarētu būt būtisks stimuls tam, lai neizskaustu procentu verdzību; jo proporcionāli no vairāk nekā 250 miljardiem marku fiksēto procentu vietējo investīciju aktīvos, lielākajai daļai joprojām jāatrodas valstī.

Īsumā apkoposim vēlreiz. – Procentu verdzības atcelšana ir radikāls līdzeklis mūsu valsts finanšu galīgai un neatgriejošai atveseļošanai. – Procentu kopienas atcelšana nozīmē iespēju atteikties no nomācošiem tiešajiem un netiešajiem nodokļiem, jo valsts uzņēmumi, īpaši pēc citu piemērotu nozaru (iekšzemes kuģniecības, elektroenerģijas, gaisa satiksmes utt.) socializācijas, nodrošinās pietiekamu pārpalikumu valsts kasē, lai atbalstītu visus valsts sociālos un kultūras uzdevumus.

Papildus šim finansiālajam apsvērumam interešu kopienas atcelšana piešķirs produktīvam darbam visās darbības jomās tam pienākošos prioritāti. Nauda atkal tiks atgriezta tai atbilstošajā lomā – kalpot mūsu tautsaimniecības spēcīgajam dzinējspēkam. Tā atkal kļūs par to, kas tā ir – par padarīta darba apliecinājumu, un līdz ar to tiks atbrīvots ceļš augstākam mērķim – atturībai no mūsu laikmeta nevaldāmās naudas kāres.

Ideja norāda uz vienotas visu strādājošo iedzīvotāju frontes izveidošanu: sākot ar neīpašnieku strādnieku, kurš, kā redzējām, ir ļoti smagi apgrūtināts ar netiešajiem nodokļiem aizdevuma kapitāla apmierināšanai, caur visu buržuāzisko ierēdņu un darbinieku klasi, lauksaimniecības un sīko amatnieku vidussķiru, kas izjūt nežēlīgo naudas tirāniju nožēlojamu mājokļu, lauksaimniecības zemes īres, banku procentu utt. veidā, līdz pat mūsu lielās rūpniecības vadošajiem vadītājiem, izgudrotājiem un direktoriem, kuri visi kopā vairāk vai mazāk ir iestrēguši lielā aizdevuma kapitāla nagos, kuriem dzīves pirmais uzdevums vienmēr ir strādāt pensiju, dividenžu un procentu dēļ naudas varām, kas darbojas aizkulisēs. Ne mazāk šajā grupā ietilpst arī visas inteliģences aprindas – mākslinieki, rakstnieki, aktieri, zinātnieki, kā arī citi neatkarīgie profesionāļi.

Lai gan lielais aizdevuma kapitāls kā fizisku personu grupa vai kā interešu principa personifikācija apzināti vai instinktīvi cenšas slēpt savu neierobežoto tieksmi pēc kontroles, un lai gan visa mūsu juridiskā tradīcija, kas balstīta uz romiešu tiesībām, tātad uz tiesībām, kas kalpo plutokrātijas aizsardzībai, tik spēcīgi ir uzsvērusi īpašuma aizsardzību un tādējādi caurstrāvojusi mūsu tautas taisnīguma izjūtu, interešu verdzības atcelšana ...

Machine Translated by Google

Naudai ir jānāk kā vienīgajam izejam no Zelta starptautiskās draudošās visas pasaules ekonomiskās paverdzināšanas, kā vienam no veidiem, kā izdzīt mamonisma indi ar tā korupciju un mūsu laikmeta mentalitātes piesārņojumu.

Kara obligāciju konvertēšana banku kredītos

Prasība §1 par kara obligāciju sertifikātu u.c. konvertēšanu par likumīgu maksāšanas līdzekli vairākkārt ir tikusi atbildēta ar iebildumu, ka tas nozīmētu pārmērīgu tirgus pārpludināšanu ar valūtu. Šis iebildums pats par sevi ir pilnīgi kļūdains. Inflācija rodas jau kara obligāciju pastāvēšanas dēļ vien.

Tomēr ir taisnība, ka, neskatoties uz to maldīgumu, bažas par šo par valūtu pasludināto dokumentu fizisko klātbūtni nekur nepazūd, un tāpēc, neskatoties uz to, ka tās ir nereālas, šīs bažas varētu radīt nevēlamas blakusparādības, it kā patiesībā būtu notikusi jauna inflācija. Tāpēc, grozot 1. punktu, mēs pieprasām pēc procentu maksāšanas pienākuma atcelšanas likumdošanas ceļā konvertēt kara obligāciju sertifikātus, kā arī citas valsts obligācijas [nevis valūtā, bet] bankas kredītā.

Šim formulējumam ir liela priekšrocība, ka kara obligāciju fiziskā eksistence papīra formātā beigtos; kara obligāciju sertifikātus bankas, baņķieri, taupības iestādes utt. piegādātu Reiha bankai, un tie tiktu iznīcināti pēc tam, kad tiktu izsniegta kredītvēsture par nominālvērtību. Tādējādi gandrīz katrs Vācijas iedzīvotājs saņemtu bankas kredītu, atvērtu bankas kontu, ko viņš varētu izmantot.

Šādai procedūrai būtu arī liela priekšrocība, ka lielāku ieguldījumu saglabāšana privātīpašumā nebūtu iespējama, jo pēc noteikta termiņa beigām neizsniegtie sertifikāti tiktu pasludināti par spēkā neesošiem.

Turklāt vismaz būtu iespējams kontrolēt, cik daudz kara obligāciju tiek tērēts ārpus valsts [tādējādi ietekmējot Vācijas tirdzniecības bilanci]. Tomēr pēdējais punkts nekādā veidā nedrīkst kavēt verdzības ar procentiem atcelšanu. Tā kā mēs patiešām jūtamies pārāk vāji salīdzinājumā ar ārvalstīm, mums ir jāapmierina (tikai) tās procentu prasības, ar kurām mēs saskaramies no ārzemēm. Personīgi es pilnībā uzskatu, ka mums vajadzētu atbalstīt arī procentu atcelšanu pat ārvalstu obligāciju turētājiem. Mums nav jābaidās, ka ārvalstu procentu prasības tiktu īstenotas ar ieroču spēku, jo ir panākts tik liels progress, atgriežoties [no kara neprāta] pie kaut kā līdzīga pašapziņai, un vēsturē nekad vēl nav veikta karadarbība pret lielu valsti finansiālu pasākumu dēļ, kas skar privātpersonas.

Tāpat nevajadzētu iedomāties, ka pat Francijas tauta izvirzītu ultimātu Vācijai Maijera, Šulces un Kona kungu procentu prasību dēļ no Vācijas, kas balstītas uz viņu pāri robežai pārvestajām vācu kara obligācijām.

Turklāt, lai izvairītos pat no valsts bankrota iespaida pārējai pasaulei, būtu iespējams rīkot kara obligāciju loteriju, kuru, protams, varētu viegli viltot, pamatojoties uz statistiku, kas iegūta, iesniedzot nepieciešamos sertifikātus, lai sākumā tiktu izlozēti un apmaksāti tikai tie skaitļi, kas, domājams, pieder ārzemniekiem.

Vēl viena lieta būtu apsveicamā kara obligāciju sadales noteikšana un ar to saistītā iespēja, kas joprojām pastāv, ārkārtīgi vienkārši iekasēt bagātības nodokli, savukārt stipendijām, protams, būtu tikai jādod norādījumi Reihsbankas birojiem iekasēt no kunga NN konta tik un tik daudz marku nodokļos. Tādā veidā nodokļu-

Machine Translated by Google

maksājumi būtu daudz nesāpīgāki, lai gan, protams, nodokļu maksātāju pārsūdzības tiesības turpinātu pastāvēt pilnā apmērā.

Ar šādu kara obligāciju pārveidošanu (konvertēšanu) banku kredītos varētu panākt arī zināmu sociālo izlīdzināšanu, ciktāl mazāki ieguldījumi kara obligācijās, tātad visu to personu mazās iemaksas, kurām kara obligāciju iemaksas patiešām ir jāuzskata par patriotisku aktu; teiksim, līdz 5 vai 10 tūkstošiem marku, tiktu atmaksātas par nominālvērtību, savukārt visas lielākās iemaksas varētu tikt kreditētas ar likmi, kas vēl jānosaka. Ar visu pārējo valdības vērtspapīru kredītiem tiktu rīkots tieši tāpat.

Īpaši komentāri par likuma pieprasījumu Manifests

Attiecībā

uz 1. pantu Ir pilnīgi nepieciešams, lai visi valsts un pašvaldību parādu maksājumi tiktu apstrādāti vienādi, jo tikai šāda vienota plaša mēroga visas mūsu monetārās sistēmas regulēšana, roku rokā ar procentu verdzības atcelšanu, var tikt īstenota.

Par 2. pantu

Jau tagad ir skaidrs, ka procentu verdzības atcelšana jāpiemēro vienlaikus visiem pārējiem fiksēto procentu vērtspapīriem, lai neizraisītu absurdu šo vērtspapīru uzplaukumu, kas acīmredzami notiktu, ja tikai valsts vērtspapīri tiktu pasludināti par bezprocentu vērtspapīriem. Parāda samazināšana kā tāda tiktu panākta ar ikgadēju atmaksu, tādējādi panākot pastāvīgu un konsekventu visu parādu apgrūtināto objektu atbrīvošanu no parādiem.

Par 3. pantu

Šis punkts ir ļoti cieši saistīts ar iepriekšējiem, kā arī ar 5. punktā minēto prasību par hipotekāro kredītu nacionalizāciju. Zemnieks vai mājas īpašnieks, kam ir hipotēkas, turpina, tāpat kā iepriekš, maksāt summu, kas viņam bija jāmaksā kreditoriem, bet vairs ne kā mūžīgus procentus, bet gan kā atmaksu. Tādējādi pēc 20, 25 vai 30 gadiem, atkarībā no iepriekšējās procentu likmes, zemes un mājas īpašumtiesības tiks atbrīvotas no parāda. (Hipotēku banka savukārt, protams, var turpināt attiecīgi maksāt procentus par segtajām obligācijām segto obligāciju turētājiem tikai šajā laikā.) Līdz ar šo atbrīvošanos no parāda rodas kopienas īpašumtiesības uz nekustamo īpašumu, kas atbrīvots no hipotēkām.

Vispirms būtu jāizveido universāls mājokļu reģistrs jeb, pareizāk sakot, nekustamā īpašuma kadastrs; jo bez parādiem esošam nekustamajam īpašumam dabiski ir arī tiesības uz ieguldītā kapitāla atmaksu, kā arī pastāvīgas tiesības uz daļu no īres maksas, lai segtu visas izmaksas, izdevumus utt., kas saistīti ar nekustamā īpašuma īpašumtiesībām, kā arī atbilstošu atlīdzību par darbu, ko īpašnieks pats veic7 .

Apskatīsim to plašāk, izmantojot pilsētas daudzdzīvokļu mājas piemēru.
Mājas vērtība ir 100 000 marku. Pret to ir reģistrēts hipotēku bankas ieguldījums 50 000 marku apmērā ar 4 % likmi 1. pozīcijā, nekorporatīvs ieguldījums 20 000 marku apmērā ar 5 % likmi

7 Saikne starp mājokļu reģistru un bezparādnieku īpašnieku tiesībām ir mulsinoša, ja vien mērķis nav pārvaldīt īres īpašumu pieaugumu tā, lai tas saglabātu pietiekamu ienesīgumu.

Machine Translated by Google

2. pozīcijā, un 30 000 marku ir summa, ko iemaksā pats mājas īpašnieks. Ieņēmumi no īres ir 7000 marku. No tās jāmaksā 2000 marku par pirmo hipotēku, 1000 marku par otro hipotēku un 1000 marku par izdevumiem, izdevumiem utt.: kopā 4000 marku. Tādējādi mājas īpašniekam paliek 3000 markas kā procentu maksājums [tā teikt] par viņa paša ieguldīto kapitālu 30 000 marku apmērā.

Pēc naudas procentu atcelšanas juridiskā līmenī situācija pēc desmit gadiem ir šāda: pirmā hipotēka 30 000 marku, otrā hipotēka 10 000 marku. Mājas īpašnieks ir pilnībā atguvis savu kapitālieguldījumu, bet, no otras puses, pastāv jaunas, publiskas īpašumtiesības 50 000 marku apmērā. Ar to sākas valsts tiesības lemt par turpmākajiem īres ienākumiem un noteikt īres apmēru .

Tagad, attiecībā uz atmaksu, būtu netaisni pielīdzināt mājas īpašnieku hipotēkām. Jo viņa kapitāls nav tīrs aizdevuma kapitāls šaurākā nozīmē, uz kuru būtu jāattiecas procentu verdzības atcelšanai; šeit mēs runājam par "riska" kapitālu, konkrēti, par naudu, kas pārvērsta vērtīgā precē, konkrēti, mājā. Tāpēc mājas īpašniekam ir jāizlemj, vai piešķirt ilgāku maksājumu termiņu vai atbilstošu procentuālo daļu, kas pastāvīgi iekļauta mājas ekspluatācijas izdevumos.

Šeit nevar būt mērķis izteikt saistošus priekšlikumus; šeit tiek izteikti tikai ieteikumi par to, kā varētu notikt netraucēta pāreja no procentu ekonomikas uz bezprocentu ekonomiku pat nekustamā īpašuma jomā.

Lai pabeigtu piemēru, pieņemsim, ka stāvoklis pēc 25 gadiem ir šāds: līdz tam laikam visas hipotēkas ir nomaksātas; tikai pastāvīgie izdevumi ir tādi paši vai, mājas vecuma dēļ, palielināti no 1000 markām līdz, iespējams, 1500 markām. Pieņemsim, ka mājas īpašniekam no šīs summas tiek piešķirta arī aptuveni 1000 līdz 1500 marku atdeve; tādējādi attiecīgi izrādās, ka aptuveni 3000 marku no īres ieņēmumiem tiek segtas neapspriežamās izmaksas, savukārt atlikušie 4000 no sākotnējiem 7000 īres ieņēmumiem būtu brīvi pieejami. Tādējādi valstij ir iespēja samazināt īres maksu vairāk nekā uz pusi; tā to darīs, piemēram, strādnieku mājokļos, vai arī valsts var samazināt īres maksu tikai par 20, 30 vai 40% un tādējādi no starpības iegūt milzīgu ieņēmumu avotu citām sabiedriskajām vajadzībām, galvenokārt, protams, publiski veiktai māju celtniecībai. Savrupmāju īres maksas netiek samazinātas vai netiek samazinātas daudz, kā rezultātā rodas ļoti lieli papildu līdzekļi arī labākai māju celtniecībai vai īpašiem sociāliem mērķiem. Tomēr šī nākotnes situācija atklāj – un es to uzskatu par ļoti auglīgu perspektīvu – iekšējo pamatojumu tam, ka kopiena (valsts) jau tagad piedalās īres maksas apmēra noteikšanā tādā veidā, kā es iepriekš ieskicēju, samazinot strādnieku mājokļu īri.

Ar pieaugošajām valsts tiesībām piedalīties nekustamā īpašuma īpašumtiesībās slēpjas arī pamats stabilai emisijas bankai un kredītu izsniegšanai hipotekārajiem kreditoriem.

Par 4. un 5. pantu

Šie panti pieprasa visas monetārās sistēmas socializāciju. Nauda ir tikai un vienīgi padarīta darba apliecinājums, ko izdod kopiena, kurai ir sava...

8 Feders nenorāda, kā viņš ieguvis skaitli 50 000 marku: tā ir puse no dzīvokļa vērtības, bet arī vienāda ar korporatīvās hipotēkas summu. Iespējams, vissvarīgākais fakts ir tas, ka tā nepārsniedz hipotēku parāda summu un tāpēc nerada nekādas neērtības mājas īpašniekam. Domājams, ņemot vērā Federa uzsvaru uz nesāpīgu pāreju, ja par māju parāda summa būtu mazāka par pusi no vērtības, valsts saskaņā ar Federa plānu joprojām nepretendētu uz īpašumtiesību daļu, kas ir lielāka par hipotēku parāda summu.

Machine Translated by Google

valsts. Naudas žetonu emisija ir viena no valsts suverēnajām pamattiesībām. Valsts naudas žetonu viltošana ir pakļauta visstingrākajiem sodiem; tādēļ tā ir diezgan spēcīga sociāla prasība, lai monetārā sistēma tiktu pakļauta kolektīva kontrolei. Kolektīvā darbaspēks ir vienīgais naudas žetonu substrāts, un tikai šī fundamentālā fakta neapzināšanās kopumā ir novedusi pie mūsu valsts finanšu pasliktināšanās un pilnīgas monetārās sistēmas anarhijas.

Līdz ar 5. punktā ierosināto privāto baņķieru atteikšanos no personīgajiem un komerciālajiem kredītiem, tiek izdarīts dziļāks iegriezums kopējā kredītu sistēmā. Valsts kredītu sistēmā, kā arī pašvaldību un pat nekustamā īpašuma kredītos ar vislielāko stingrību un enerģiju jāturas pie procentu verdzības atcelšanas, jo tā ir neaizstājams priekšnoteikums sociālai valstij kopumā.

Ar personīgo kredītu situācija ir citāda. Mēs arī pieprasām personīgā kredīta bezprocentu statusu; tomēr šai prasībai nav tik milzīga un principiāla nozīme. Mēs atceramies 250 miljardus fiksētas procentu likmes aizdevuma kapitāla salīdzinājumā ar
vienīgie 12 miljardi dividenžu izmaksājošo akciju.

Visi šādi kredīti, akcijas, līdzdalības sertifikāti, kalnrūpniecības akcijas, kapitāla daļas utt. ir riska kapitāls. Šī kapitāla ienesīgums ir atkarīgs no to personu nozares un efektivitātes, kurām nauda tika uzticēta. Šeit spēlē lomu riska un zaudējumu briesmu elements, kā arī personīgās uzticēšanās jautājums. Šim nolūkam joprojām šķiet neaizstājama noteikta īpaša veida kompensācija. Akciju u.c. īpašnieks nekādā veidā nesaņem kompensāciju vai labumu, ja uzņēmums, kuram viņš uzticēja savu naudu, neko nenopelna. Viņš pilnībā zaudē savu naudu, ja uzņēmums bankrotē.

Citādi ir, piemēram, ar Reiheisenbahn obligāciju īpašnieku.
Reiha dzelzceļi [Elsasā-Lotringenā] ir pilnībā zaudēti līdz ar Elsasas-Lotringenas zaudējumu. Neskatoties uz to, dzelzceļa obligāciju turētājs turpina saņemt procentu maksājumus. No kā? No kolektīvajiem nodokļiem. Dzelzceļi var darboties ar jebkāda lieluma deficītu, kā tas bija Prūsijā un Bavārijā pagājušajā gadā; tomēr obligāciju turētāji saņem procentu maksājumus tāpat. No kā? No nodevas, kas tiek maksāta no strādājošo iedzīvotāju darba potenciāla un patēriņa.

Gribētos tikai pilnībā skaidri pateikt šo fundamentālo atšķirību, lai beidzot
lai atpazītu, kur vampīrs izsūc cilvēku darba potenciālu.

Tādējādi personīgajam kredītam vajadzētu palikt vai drīzāk atkal tikt piešķirtam personīgai darbībai caur privāto banku. Kredīta meklētāja personīgajai efektivitātei, ar kuru baņķieris ir personīgi pazīstams, atkal vajadzētu kļūt par noteicošo faktoru personīgajam kredītam. Valsts noteiktās nodevas regulēsies pašas no sevis, saskaņā ar naudas plūstamību, kas jebkurā gadījumā sāksies līdz ar procentu verdzības atcelšanu.

Par 6. pantu

5. panta galvenais punkts attiecas arī uz dividenžu aktīviem. Sociālās valsts kopienas interesēs ir jāpieprasa, lai arī lielajiem rūpniecības uzņēmumiem tiktu mēģināts atmaksāt reiz aizdoto kapitālu, lai tādējādi samazinātu atsevišķu rūpniecības uzņēmumu parādsaistības pret tiem, kas ir tikai investori.

Jo patiesībā tas, ko mēs varējām novērot aizdevuma kapitāla attiecībās ar visām tautām, šeit atkārtojas mazākā mērogā. Arī šeit kapitālists ekspluatē strādnieku,

Machine Translated by Google

brigadieris, inženieris, uzņēmējs – visi vienlīdzīgi, jo prioritāte ir nepieciešamībai nopelnīt dividendes9 .

Tomēr, ja mēs panāksim nozaru un uzņēmumu atbrīvošanu no mūžīgā procentu sūcēja, tad ceļš būs brīvs produktu cenu pazemināšanai un pievienotās vērtības piegādei un sadalei daļēji sabiedrībai, daļēji strādniekiem, vidējā līmeņa vadībai un konkrēto uzņēmumu direktoru padomēm, tātad tiem, kas patiesībā vienīgie rada ražošanu un vērtības.

Par 7. pantu

Šajā rindkopā, protams, tiek iesaistīta arī visa apdrošināšanas joma, ko var veidot uz analoga bezprocentu principa. Samaksātās prēmijas nevar pieaugt, pievienojot procentus; drīzāk apdrošināšanas sabiedrības kļūs par taupības iestādēm; citiem vārdiem sakot, apdrošināšanas risks un priekšrocības tiek saglabātas. Par to atbildīga ir politiskā kopiena.

Par 8. pantu

Attiecībā uz mūsu naudas devalvāciju, kas radusies tikai mūsu neskaitāmo parādsaistību milzīgā masa dēļ, mēs pieprasām stingri pakāpenisku bagātības nodokli. Mēs uzsveram "stingri pakāpenisku".

[Vienots] bagātības nodoklis [ar mērķi] samazināt banknošu skaitu utt. nebūtu nekas cits kā sevis maldināšana, ar kuru cilvēkiem acīs ber smiltis. Jo, ja es konfiscētu pusi no visas bagātības visur un saņemtu samaksu obligācijās un tās pārstrādātu celulozē, viss, kas patiesībā tiek panākts, ir papīra daudzuma samazināšana, savukārt pretī konversijas koeficients palielinātu visa apgrozībā esošā papīra fiktīvo vērtību līdz tādam pašam līmenim kā iepriekš. Patiesā vērtība vienmēr pieder tikai precēm patēriņam un precēm lietošanai, nekad papīra taloniem par padarītu darbu.

Cits jautājums ir par to, vai mūsu markas valūtas kursu var uzlabot. Taču pat šis valūtas kursa uzlabojums galu galā atkal ir atkarīgs tikai no darba potenciāla un ražošanas, citiem vārdiem sakot, no mūsu kopējās tautsaimniecības ražošanas iespējām.

Iebildumi un to atspēkošana

Vēl nekad neviena ideja nav spējusi nostiprināties bez pretestības, un jo īpaši ideja, kas tik radikāli atkāpjas no sen iedibinātajiem pieņēmumiem par interešu svētumu un neaizskaramību. Ņemot vērā jau izteiktos un gaidāmos iebildumus, vienmēr ir jāizdara divējāds novērojums: pirmkārt, jājautā, kura no izteiktajiem iebildumiem balstās uz apzinātu interešu verdzības atcelšanas idejas sagrozīšanu, un, otrkārt, kas būtu jāsaka, atbildot uz visām patiesajām un uz faktiem balstītajām bažām?

Visbiežākais iebildums ir apgalvojums: bez procentu iekasēšanas neviens neaizdos naudu.

9 Tā ir akciju sabiedrību problēma. Uzņēmumi, kas brīvi un bez ierobežojumiem pieder ģimenēm, kā tas ir ierasts Vācijā, nepiemīt šī īpašība.

Machine Translated by Google

Mēs patiesībā vairs nevēlamies, lai kāds aizdotu viņam naudu. Kredīts bija triks, bija tas, kas... slazdā, kurā iekļuva mūsu ekonomika un kurā tā tagad ir bezpalīdzīgi iejaukta.

Ja tautai tiešām steidzami nepieciešams lielāks kapitāls, tad tā nepieciešamo naudu saņem bez procentiem no centrālās valsts kases, veicot tikai atmaksu. Galu galā tā emitēs jaunas banknotes. Kāpēc tai būtu jāizlaiž procentus nesoši sertifikāti?! Nav svarīgi, vai papīram ir procenti vai nē! Tā vienīgais un neatņemamais nodrošinājums ir tautas darba potenciāls un nodokļu potenciāls. Kāpēc jau no paša sākuma apgrūtināt visus valsts izdevumus ar mūžīgu procentu svina nastu?

Jā, bet kā valstij vajadzētu pildīt savus kultūras darbus sabiedrības labā? Tai joprojām ir nepieciešams naudu un var būt taisnīgs šajā uzdevumā tikai ar aizdevumu palīdzību, par kuriem tiek iekasēti procenti.

Šis apgalvojums ir balstīts uz pilnīgi mamonisku domāšanas veidu. Pēc rūpīgas šī manifesta izlasīšanas tas būtu apzināti jāapsver kā maldinošs; jo, pirmkārt, mēs esam pierādījuši, ka pēc procentu verdzības atcelšanas visus valsts kultūras un sociālos uzdevumus var segt no valsts uzņēmumiem, no pasta dienesta, dzelzceļa, raktuvju, mežu utt. ieņēmumiem, bez jebkādas papildu rīcības. Otrkārt, suverēnajai tautas valstij [Volksstaat] ir vara jebkurā laikā rūpēties par īpašiem kultūras uzdevumiem, emitējot bezprocentu vērtības žetonus procentu nesošo sertifikātu vietā, kas mamoniskajā valstī ir pasludināti par likumu. Ir pilnīgi neiespējami saprast, kāpēc valstij vajadzētu padarīt īpašus kultūras uzdevumus, piemēram, dzelzceļa, kanālu un hidroelektrostaciju būvniecību, dārgākus sev ar mūžīgu procentu solījumu, kas ir pilnīgi nevajadzīgs. Ja tā nevar segt būvniecības izmaksas no savu pašreizējo valsts uzņēmumu ieņēmumiem, tad nav pamata saprast, kāpēc valstij nevajadzētu radīt naudu; Suverēnajai tautai par to tiešām ir jāmaksā, lai gan tā atzīst tieši šo naudu par maksāšanas līdzekli. Kāpēc gan tautai ar visu tās darba un nodokļu potenciālu būtu jāstāv aiz vēl vienas papīra lapiņas (procentus nesoša aizdevuma), kas tautai kopumā uzliek tikai mūžīgu procentu saistību kapitālista labā!? Tāpēc prom ar šo mamonistiskās valsts apsēstību!

Tad kapitālisti vienkārši paņems izdotās papīra banknotes un uzkrās papīru. nauda.

Tas tiek atspēkots divos veidos. Pirmkārt, prasība padarīt naudas glabāšanu neizdevīgu, protams, tad jau būtu izpildīta, un kapitālisti paši brīvprātīgi atceltu procentu verdzību, jo kapitālists pats atsakās no procentiem, ja krāj mājās papīra banknotes. Otrkārt, kapitālista bailes par savu naudu padara to maz ticamu; atliek tikai iedomāties valūtas krājēja bezmiega naktis, kurš mājās glabā lielas naudas summas un kuram pastāvīgi jāredz, ka viņa glabāšanai draud zagļi, laupītāji, zagļi, kratīšanas, ugunsgrēki un plūdi. Esmu pārliecināts, ka krietns pilsonis drīz vien nogurtu no šīm raizēm un drīz vien nonāktu valsts bankā. Valsts banka izdod kvīti un tagad ir juridiski atbildīga par kontu, bet ne par procentu maksājumiem. Pretējā gadījumā, protams, ikvienam joprojām ir atvērta trešā iespēja, proti, strādāt ar savu naudu, radīt vērtības un ražot preces, piedalīties rūpniecības pasākumos, padarīt savu dzīvi arvien bagātāku un labāku, atbalstīt mākslu un zinātni, īsi sakot, lietderīgi izmantot savu naudu, vienlaikus noraidot Mammona kultu.

Tomēr joprojām var gadīties, ka steidzami rodas privāta vajadzība pēc kapitāla dažu mērķu sasniegšanai, piemēram, izgudrojumu testēšanai, jaunu, kompetentu amatnieku vai uzņēmēju uzņēmumu dibināšanai utt.

Machine Translated by Google

Pirmkārt, tam nav nekāda sakara ar procentu verdzības atcelšanu!
Jo, pirmkārt, loģiski jāpieņem, ka kapitālists, kuram pēc procentu verdzības atcelšanas, protams, vairs nav iespējas ieguldīt savu naudu nevainojami un sagaidīt procentu dīkā patērēšanu, drīzāk, tāpat kā agrāk, būs noskaņots riskēt ar savu naudu šādiem mērķiem, tāpēc trūkums vai vajadzība šajā virzienā tāpēc būs daudz mazāka nekā līdz šim. Vai arī, gluži pretēji, atkal un atkal nav dzirdēts no efektīviem uzņēmējiem, no visgudrākajiem izgudrotājiem tieši sūdzība par to, cik grūti mamoniskajā valstī ir iegūt naudu šādiem mērķiem, ja vien nevar garantēt "dividendes"? Otrkārt, topošās valsts uzdevumam jābūt veicināt katru kompetentu spēku ar dāsnu atbalstu. Vecajā birokrātiskajā valstī patiešām jau pirms tam bija aizsākumi šajā virzienā, taču tik mazsirdīgi, ka stimula vietā radās kavēklis un nevēlēšanās, jo līdz ar valsts atbalsta piešķiršanu tika piemēroti traucējoši noteikumi. Treškārt, jāatzīmē, ka ar vairāku miljonu marku piešķiršanu varēja sasniegt ļoti daudz. Vācu izgudrotāja, inženiera, amatnieka u.c. darba prieks, čaklums un neatlaidība ir tik liela, ka, pateicoties valsts tiesībām piedalīties veiksmīgu izgudrojumu rezultātos, izdevumi, visticamāk, tiktu bagātīgi atlīdzināti (piemēram, Anglija).

Procentu verdzības atcelšana neizbēgami noved pie bagātības izsīkuma.

Ak! Kas to apgalvo? Bet, protams! Tam, kurš ir pielāgojis savu dzīvi kapitāla procentu maksājumu patērēšanai un nevar izlemt strādāt, noteikti ir taisnība: patērējot 5% gadā, viņš 20 gadu laikā būs pilnībā izsmēlis savu bagātību. Protams, bet tas tiešām ir pilnīgi pareizi! Mēs vēlamies tieši procentu verdzības atcelšanu; mēs vēlamies, lai dzīvošana no pensijas vairs nebūtu pilsoņa augstākais ideāls. Mēs vēlamies izbeigt šo mamonisko dekadenci; patiesībā mēs vairs nevēlamies paciest to, ka daudzi var pastāvīgi komfortabli dzīvot tikai no procentu maksājumiem par aizdevumiem — citiem vārdiem sakot, uz citu rēķina!

Atkārtoju: nepavisam neatbilst patiesībai, ka procentu kundzības atcelšana novestu pie bagātības iznīcināšanas un izsīkuma. Gluži pretēji, procentu verdzības atcelšana veicinātu bagātības radīšanu, kuras pamatā ir darbs, kas ražo preces un rada vērtību, atbrīvojoties no mūžīgiem procentu izdevumiem. Kā redzējām, procentu verdzības atcelšana noved pie visaptverošas izmaksu samazināšanās visā dzīvē; tā atbrīvo mūs no pārmērīgā nodokļu sloga, tāpēc katram strādājošajam cilvēkam nākotnē uzkrājumu uzkrāšanas iespējai jābūt lielākai nekā līdz šim. Vēl viena lieta! Rūpniecības, tirdzniecības un amatniecības preces un vērtības radošais tautsaimniecības darbs nekādā veidā netiek kavēts, bet gan maksimāli veicināts, atceļot procentu verdzību.

Ko iegūst strādnieks, ja kapitālisti vairs nesaņem procentu maksājumus?

Šim jautājumam tiešām vairs nevajadzētu rasties! Pirmkārt, protams, tas bija darbaspēka pastāvīgais kaujas sauciens, ka kapitālisti ekspluatēs strādniekus; otrkārt, mēs patiešām esam skaidri un gaiši redzējuši, ka tieši strādniekam, nevis jebkuram citam, ir jāmaksā aizdevuma procenti. [Citiem vārdiem sakot, strādnieks iegūst zemākus nodokļus un zemākas dzīves dārdzības iespējas.]

Ģimenes saites tiek vājinātas un bojātas, ja cilvēks nespēj atstāt aiz sevis nekādu bagātību. bērni.

Jā, kāda ir realitāte? Diezgan vispārīgi es domāju, ka naudai ir maz vai nekāda sakara ar ģimenes sajūtu. Vai arī ir dzirdēts, ka turīgāku vecāku bērni pieķeras...

Machine Translated by Google

savus vecākus vairāk nekā nabadzīgo vecāku vecākus? Vai arī bagāti vecāki mīl savus bērnus vairāk nekā mazāk turīgie? Kas, visticamāk, bērniem ir svarīgāk – lai vecāki viņiem nodrošinātu vislabāko iespējamo audzināšanu un iemācītu disciplīnu, izaudzinot viņus par čakliem, veselīgiem un drosmīgiem cilvēkiem, vai lai viņi atstātu viņiem pēc iespējas lielāku naudas maku?

Atsevišķos gadījumos neapšaubāmi būs jāatzīst pamatota tieksme nodrošināt bērnu finansiālo nākotni. Šī tieksme un līdz ar to vecāku taupība pret saviem bērniem nekādā veidā netiks negatīvi ietekmēta, atceļot procentu verdzību; gluži pretēji. Ietaupījumu iespējas kļūs lielākas, kad mūsu tautsaimniecība tiks atbrīvota no visaptverošā procentu verdzības spiediena.

No piemēra ar vīrieti, kura ienākumi ir 10 000 marku un pensijas ienākumi 5000 marku, mēs esam redzējuši, ka visām vidēja un mazāka lieluma bagātībām faktiski tiek atņemta jebkāda labvēlīgā ietekme, izmantojot tiešos un netiešos nodokļus, piemēram, mājokļa īri utt., līkumotu ceļu. Es nevaru pietiekami atkārtot: procenti par obligācijām mazas un vidējas bagātības īpašniekiem ir krāpšana, sevis maldināšana, skraidīšana pa apli, bet lielais kapitāls ar savu uzticīgo presi ir gluži velnišķīgi izplatījis un pasludinājis visā pasaulē ticību procentu svētumam un neaizskaramībai. Tas ļauj šķietami ikvienam piedalīties jaukajā, anestēzējošajā procentu patēriņā, lai iemidzinātu sliktu sirdsapziņu, kas neizbēgami pavada dīkdienīgu, bezdarbīgu procentu patēriņu, – un lai vervētu biedrus cīņai, šī augstākā labuma – mamonisma – aizstāvēšanai.

Valsts ierēdnis, valstsvīrs teiks: valsts nevar atteikties no saistībām, ko tā ir uzņēmusies pret saviem kreditoriem.

Ko nozīmē "saistības"? Vai ir kaut kādā veidā morāli uzņemties saistības, par kurām valstij jau no paša sākuma jāzina, ka tā var šīs saistības izpildīt tikai tad, ja tā atņem kreditoriem procentus, izmantojot tiešos un netiešos nodokļus tieši tādā pašā apmērā? Kur te ir morāle? Vai varbūt nav godīgāk atzīt: "Es varu maksāt procentus tikai tad, ja iekasēju tikpat daudz nodokļos – bet kara laikā man absolūti bija jābūt naudai, un tāpēc es izdarīju krāpniecību ar kara obligācijām; jums ir jāpiedod man, mīļie ļaudis; tas galu galā bija jūsu dēļ, un tagad mēs vairs nevēlamies spēlēt paslēpes; es, valsts, nemaksāju procentus, un jums, nodokļu maksātājiem, nav jāmaksā nodokļi par procentiem; tas ievērojami vienkāršos mūsu darījumus. Tādējādi mēs iztiksim bez milzīgās nodokļu birokrātijas un arī ārkārtējās interešu aizstāvības birokrātijas. Vai ne? Vai mums ir vienošanās?" Un jūs, kungs Šeideman, vairs neizlieciet savu vārdu uz katra reklāmas staba kā vecās kompromitētās valdības valsts sekretārs starp muļķīgiem paziņojumiem par kara obligāciju drošību un neaizskaramību. Jūs tikai apkaunojat sevi: visas šīs afēras labums patiesībā ir ticis tikai un vienīgi lielajam kredītkapitālam.

Finanšu ierēdņi un banku speciālisti paziņo, ka verdzības atcelšana ar procentiem no kara obligācijām un valsts parādiem nav iespējama, jo tā ir sinonīms valsts bankrotam.

Jūs man piedosiet: saskaņā ar jūsu runām mēs tik un tā esam publiski bankrotējuši vai arī mums tādi ir jākļūst. Tomēr atklāta publiska bankrota pasludināšana būtu lielākā muļķība, ko mēs varētu pieļaut: pašreizējo varas pārstāvju faktiskajai nekompetencei tas priekšlaicīgi pievienotu šīs nekompetences vēsturisku apstiprinājumu.

Kāpēc pasludināt bankrotu? Ja esmu ielicis 3 markas no labās bikšu kabatas kreisajā,
Es tomēr nedrīkstu šī iemesla dēļ pasludināt labās bikšu kabatas bankrotu!

Machine Translated by Google

Ar kara aizdevumu tiešām nebija citādi! Reihs no tautas kabatām izņēma pirmos faktiski pieejamos miljardus, tad nauda atkal plūda atpakaļ; tad nāca jaunais aizdevums, un atkal nauda plūda atpakaļ; atkal nāca sūknis un iesūca miljardus, un atkal tie atkāpās, līdz pēc deviņu reižu atkārtošanas valsts jautri bija radījusi 100 miljardu parādu. Par to tautai rokās bija 100 miljardi smalki drukāta papīra. Sākumā tauta iedomājās, ka tā ir kļuvusi tik daudz bagātāka; tad nāca valsts un teica: "Tas ir briesmīgi; man ir 100 miljardu parādu, un man draud bankrots." – Jā, bet kāpēc? Jebkurā gadījumā tā ir tikai sevis maldināšana! Es pats nekad nevaru kļūt bankrotējis, ja ik pa laikam paņemu naudu no vienas kabatas un ievietoju to otrā. Tāpēc mēs varam būt mierīgi par valsts bankrotu attiecībā uz mūsu iekšējiem kara obligāciju parādiem. Tāpēc mums tiešām nav jāizsludina valsts bankrots, un mēs patiešām varam ietaupīt sev gigantisku darbu ar stulbajiem procentu maksājumiem un lielajiem, bet vēl stulbākiem nodokļiem.

Atbrīvosimies beidzot no lielo kredītkapitālu pakļaušanās! No šīs kredītprocentu nodokļu krāpšanas labumu gūst tikai lielie kredītkapitāli, jo tiem paliek pāri skaistāks zelta gabals, un strādnieki šo pārpalikumu samaksā netiešo nodokļu veidā; tikmēr mazie un vidējie kapitālisti vienkārši dzenas pēc savas astes.

Globālais ekonomikas ierēdnis saka: Procentu verdzības atcelšanu mēs nevaram paveikt tikai Vācijā; tas jādara starptautiski; pretējā gadījumā mēs zaudēsim visu kredītvēsturi, kapitāls aizplūdīs, un mums joprojām būs jāpilda savas procentu saistības pret pārējo pasauli.

Atzīšos, ka pats ilgi nebiju vienisprātis par šo jautājumu. Tas ir vissarežģītākais jautājums, jo tas skar mūsu attiecības ar pārējo pasauli; tikmēr lietai ir divas puses. No vienas puses, ideja par procentu verdzības atcelšanu ir visu produktīvo tautu kaujas sauciens pret starptautisko naudas procentu verdzību; no otras puses, tas ir radikāls līdzeklis mūsu iekšējām finansiālajām problēmām. Taču patiesībā nav iemesla atturēties no zāļu lietošanas tikai tāpēc, ka tikpat slimais kaimiņš to neizmanto vienlaikus. Tomēr būtu vēl lielāka muļķība, ja mēs Vācijā turpinātu skriet trakā aplī un maksāt nodokļus un procentus, kad esam skaidri atzinuši, ka šī smieklīgā darbība dod labumu tikai lielajiem kapitālistiem un nevienam citam. Tāpēc rādīsim ceļu ar savu atbrīvojošo piemēru; atbrīvosimies no naudas procentu verdzības, un drīz vien redzēsim, ka šīs uzvarošās atbrīvojošās idejas spēks stimulēs pasaules tautas sekot mums.

Esmu patiesi pārliecināts, ka mūsu iniciatīva — ja vien to neapspiedīs Vācu mamonisti – ar neatvairāmu nepieciešamību aizraus līdzi citas tautas.

Spartacists saka: Visa šī ideja ir tikai kapitāla aizsardzība; tā tomēr... paliek tā, kā bija: nabagajam nekā nav, bet bagātie paliek.

Jā, draugs; ar tevi vispār ir ļoti grūti diskutēt — ja tu savas dvēseles dziļumos patiesi esi komunists un tāpēc apgalvosi, ka "viss pieder visiem cilvēkiem"10 , un ja līdz ar to jūs patiešām esat iepazinušies ar Krievijas lielo boļševiku līderu, īpaši Ļeņina, faktiskajām idejām un uzskatāt tās par pareizām, un attiecīgi uzskatāt Ļeņina noteiktos nākamos Padomju Republikas uzdevumus — "vispārēju norēķinu veikšanu un visas ražošanas un sadales kontroli" — par cilvēciski iespējamiem.

10. Pēteris Kropotkins, Maizes iekarošana

Machine Translated by Google

Ja tomēr jums ir pilnīga skaidrība par to, ka šis uzdevums patiesībā ir paveicams tikai, ja vispār, briesmīgas tirānijas apstākļos, un jūs joprojām savas sirds dziļumos palikāt pārliecināts komunists vai spartakists utt., tad nestrīdēsimies tālāk savā starpā; mēs vienkārši nesaprotam viens otru un runājam dažādās valodās, un nākotne izlems, vai nu par šauru kreklu valsti, kas galu galā var rasties boļševisma haosa rezultātā, vai par jauno valsti, uz kuru es ceru, ar tautsaimniecību, kas atbrīvota no interešu verdzības.

Bet, ja savas komunistiskās sirds dziļumos — ja esi godīgs — tu joprojām domā, ilgojies pēc sievas un bērna, pēc cilvēka dvēseles, kas tev stāv tuvāk nekā eskimoss vai zulu kafīrs, ja padomju direktora vadītā rūpnīcas darba laikā tu domā, ka joprojām būtu jauki piederēt savai mazai mājiņai, nelielam dārzam, ja patiesībā tavas dvēseles dziļumos nesniegtu patiesu gandarījumu tas, ka tev kā sunim uz ielas ir tiesības izmantot katru kuci, kas tev sastop ceļu, ja tu vēlies kādu saukt par savu sievu, ja tu domā tikai par kaut kā ietaupīšanu no savas algas, kurai tad vajadzētu piederēt tikai tev, tad tu vairs neesi komunists; tad tu jau savā sirdī esi atteicies no savas tik skaļi sludinātās frāzes: "Visas lietas pieder visiem cilvēkiem"; tad tieši to tu nevēlies, lai visas lietas piederētu visiem cilvēkiem; tu vēlies tieši to, ko vēlies sev — sievu, bērnu, māju, saimniecību, ietaupījumus — neatkarīgi no tā, vai tev tie jau ir vai tikai ceri tos iegūt, pat tad tiem vajadzētu piederēt tikai tev.

Un vai tu saproti, draugs, ja tu savā sirdī tikai nojauš, ka tev varētu kaut ko mainīt, ja kāds nejaušs indivīds atnāktu un vienkārši atņemtu tev tavus ietaupījumus “visu” vārdā, un ja viņš tev atvestu vēl vienu bērnu un paņemtu līdzi tavējo, jo visi bērni piederētu “visiem”, tad, draugs, nerunāsim viens otram pilnīgi garām.

Varbūt es varētu lūgt jūs padomāt, vai komunistu vēstījums, ka visam jāpieder visiem cilvēkiem, patiesībā nenozīmē katras kultūras galu, jo jebkāda īpašumtiesību jēdziena trūkums ar pārliecinošu loģiku cilvēku nolaiž līdz zvēra līmenim.

Ja visas lietas piederētu visiem cilvēkiem, ja varētu piespiesti veikt uzskaiti un kontrolēt visu virszemes ražošanu un izplatīšanu Ļeņina izpratnē, tad labākajā gadījumā rezultātā veidotos skudru kolonija. Bet arī šādā gadījumā mēs varētu iztikt bez valodas, dvēseles un domām; klusējot un instinktīvi mēs varētu veikt savu piespiedu darbu. Cilvēkam tur pienāk gals.11

Bet pietiek, draugs Spartaks. Ļauj šim fundamentālajam apsvērumam dziļi iesēsties tavā galvā un sirdī. Precīzāka atbilde uz tavu jautājumu radīsies sarunas laikā ar pārējām pusēm.

Un tagad jūs, divu sociālistisko orientāciju biedri, mērenie un neatkarīgie!12

Nevaru iedomāties, ka no jūsu puses varētu rasties nopietnas pretrunas vai iebildumi pret procentu verdzības atcelšanu, un tomēr man ir jāvēršas ar jums kategoriski, kā arī ar visu sociālistisko ideju pasauli, sākot no Marksa līdz pat pašreizējiem līderiem Ebertam, Šeidemanam, Kautskim un tā tālāk.

1. Sociālistiskā griba: strādnieku šķiras paaugstināšana ir ideja, kurai bez ierunām ir lemts gūt virsroku; līdz šim mēs esam vienisprātis.

---

11 “Cilvēka gals” ir no Ecēhiēla grāmatas. Tur tas nozīmē cilvēka mērķi, bet šeit tam varētu būt divējāda nozīme. Cilvēka mērķis komunisma apstākļos kļūst par bezprātīgu verdzību, kas ir cilvēka iznīcināšana.

12 Feders šeit atsaucas uz Sociāldemokrātu partiju un tās pacifistisko atzaru — Neatkarīgo sociāldemokrātu partiju.

Machine Translated by Google

2. Ceļi, pa kuriem iemīti šī lielā mērķa sasniegšanai, ir gandrīz pilnīgi nepareizi, jo viņi

3. ir balstīti uz kļūdainiem pieņēmumiem.

4. [Marksistiskā] sociālistiskā valsts ideja obligāti noved pie komunisma, tātad pie lejupslīde.

5. Lai arī sociāldemokrātijas mērķis ir cits — strādnieku šķiras, visu strādājošo kopumā, paaugstināšana —, tā saskaras ar briesmīgu iekšēju konfliktu, jo marksisma loģiskās sekas noved pie tieši pretēja strādnieku kustības praktiskajam mērķim.

6. No šī iekšējā sadalījuma izriet atklāta nenoteiktība virzienā valdība.

7. Lielā praktiskā mērķa (strādnieku šķiras paaugstināšanas) vārdā ir jānovelk asāka robeža pret Spartaku un boļševistisko komunismu, un ar visiem spēkiem ir jāapkaro viņu metodes. Taču sociāldemokrātija, kas organizēta ar arodbiedrību starpniecību, šodien jūtas vāja šo radikālo grupu priekšā, jo tā ir pieņēmusi marksistisko domāšanu par savu izglītības pamatprincipu un tāpēc, ka visi marksistiskie domāšanas veidi loģiski noved pie komunisma.

Tagad pierādījums: 2. punktā teikts, ka sociāldemokrātijas iestie ceļi ir gandrīz pilnīgi nepareizi.

Visa valstī īstenotā aģitācija ir novedusi pie dziļas šķelšanās mūsu tautas vidū. Pastāvīgi atkārtotie apmelojumi, kas vērsti pret visu veidu, pat jebkuras buržuāziskas iemaņas darba devējiem kā pret it kā vienatnē strādājoša fiziskā darba strādnieka ekspluatatoriem un asinssūcējiem, ir noveduši pie nepamatota sarūgtinājuma un darbaspēka augstprātības, kas mūsdienās neizbēgami izpaužas prasībā pēc "proletariāta diktatūras" (Komunistiskā manifesta). Erfurtes programmas pamatprasība – ražošanas līdzekļu nodošana no privātīpašuma kopienas īpašumā un ekspluatācijā – mūsdienās ir saspiesta saucienā pēc "socializācijas".

Katram nopietnam politiķim ir pilnīgi skaidrs, ka mūsu ekonomiskās sagrāves pilnīga socializācija nozīmētu pilnīgu valsts bankrotu. Taču to atklāti un brīvi atzīties tautai nedrīkst.

Tagad moto nebūtu jāliek socializācijai, bet gan desocializācijai. Tādējādi tiek mēģināts kompensēt katras socializācijas klajo neveiksmi ar maldīgiem nodokļu projektiem un šādā veidā otro reizi "ekspropriēt ekspropriatorus". Tas viss nenozīmē neko citu kā visas valsts ekonomikas atstāšanu pilnīgā sabrukumā. Izaugsmes vietā (ražošanas dubultošanās, kā solīja visa sociālistiskā literatūra par periodu pēc revolūcijas, nav iespējama) ir noticis tieši pretējais.

Tomēr vissliktāk būtu, ja pašreizējā sociālistiskā valdība apsvērtu lielu ārvalstu aizdevumu ņemšanu. Ar to ne tikai tiktu apturēta mūsu ekonomiskā lejupslīde, bet mēs turklāt pilnībā nodotos Antantes procentu verdzībā, no kuras nebūtu atgriešanās.

Fundamentālā neveiksme, pamatkļūda, uz kuras balstās visa šī nepareizā līgumu, prasību un solījumu ķēde tautai, ir pilnīgi nepareiza attieksme pret rūpniecisko kapitālu un aizdevuma kapitālu. Komunistiskais manifests, Erfurtes programma, Markss,

Machine Translated by Google

Engelss, Lasalle, Kautskis nav atzinuši radikālo atšķirību starp rūpniecisko kapitālu un aizdevuma kapitālu.

Šajā jautājumā visai sociāldemokrātijai ir jāpārdomā; šī fundamentālā kļūda ir skaidri jāatzīst un atklāti jāatzīst bez iebildumiem. Tomēr tad ir arī nepielūdzami jāizdara vienīgie iespējamie secinājumi. Tie tomēr nozīmē radikālu atteikšanos no bezjēdzīgā, jo pilnīgi kļūdainā, niknuma pret rūpniecību, pret darba devēju. Strādnieks un darba devējs pieder kopā; viņiem ir viens un tas pats mērķis - darbs, ražošana; jo bez ražošanas, bez darba nevar būt dzīvības, kultūras, virzības uz priekšu un augšupejas. Pašsaprotamās un neizbēgamās pretrunas, kas pastāv starp cilvēkiem tikai tāpēc, ka viņi ir cilvēki, ir daudz mazāk svarīgas nekā darba devēja un darbinieka lielās kopīgās intereses. Šīs pretrunas ir un ir bijušas risināmas ar darba līgumu un arodorganizāciju palīdzību, abām pusēm apmierinot situāciju.

Bet neturpināsim tālāk šos jautājumus, kas mūsu traktāta par lielākajām politiskajām spēku līnijām ietvaros ir triviāli, un tikai uzsvērsim, ka darbaspēka kolektīvās intereses ir pilnībā saskaņotas ar mūsu nacionālo rūpniecību, ar mūsu tautas nacionālo ekonomiku.

Kas māca pretējo un darba devēja un darbinieku pretstatus pasniedz kā svarīgākus, tas atklāj savu bezatbildību tieši attiecībā pret strādniekiem; jo tādējādi viņš pieliek cirvi pie koka saknēm, kas baro un atbalsta strādnieku.

Sociāldemokrātija tomēr to ir izdarījusi, un līdz ar to tā ir uzņēmusies mūžīgu vainu vācu darba priekšā; līdz ar to tā ir sagādājusi mūsu tautai neizsakāmas ciešanas, jo tā nevar turēt visus savus solījumus, jo tā nevar mums nest savstarpējas sapratnes mieru, jo tā nevar mums radīt darbu, jo tai pat jāveido bruņots spēks pret mums, jo tā nevar iztikt bez valsts dienesta, jo tai jāpieprasa pienākums strādāt, jo vispārējas, vienlīdzīgas un tiešas vēlēšanu tiesības vīriešiem un sievietēm, kas vecāki par 20 gadiem, nevienam nepalīdz nopelnīt iztiku, jo bez valsts garantijas par personas un īpašuma drošību ir jārodas haotiskiem apstākļiem, jo bez indivīda integrācijas un pakļaušanas sabiedrībai nav iespējama valsts dzīvotspēja.

Tādējādi visu tautu pārņem dziļa, izmisuma pilna vilšanās vilnis. Ja atsevišķi cilvēki to joprojām nesaprot, ministri, parlamenta deputāti un tautas delegāti turpina jautri melot viens otram, ka "revolūcijas ieguvumi" ir jāaizstāv pret "reakciju": ko šie divi termini nozīmē, ja vispār kaut ko nozīmē, neviens patiess valstsvīrs nespētu tautai skaidri pateikt.

Revolūcijas negatīvās darbības, vairāku novecojušu dinastiju gāšana, virsnieku gāšana, muižniecības atcelšana, armijas likvidēšana, īsi sakot, “Lielā sagraušana” patiesībā nav nekāds “ieguvums”.

Un reakcija?! Atmestajai, sapuvušajai dievišķo tiesību doktrīnai nekur visā tautā nav pietiekama morāla atbalsta, lai izraisītu jebkādu spēcīgu rīcību; buržuāzija, attiecībā uz īsto buržuāziju, ir pārāk gļēva, pārāk morāli samaitāta, lai apvienotos pret šķiras apzinīgu darbu: tāpēc strādnieku valdošajai šķirai nav jāuztraucas par dinastisku vai buržuāzisku reakciju.

Taču lielākās briesmas rada dziļa tautas vilšanās par tā sauktajiem revolūcijas ieguvumiem, citiem vārdiem sakot, par jebkādu reālu tautas stāvokļa uzlabojumu trūkumu. Šī vilšanās noved pie tā, ka lielas masas arvien vairāk aizplūst pa kreisi, kur jau dotie solījumi tiek krietni pārspēti.

Machine Translated by Google

Galu galā vairs nevar dot tādus solījumus kā "viss visiem". Tā ir tīra neprātība, bet katra ideja, katra parādība, katra darbība, kas pārspīlēta līdz galējībai, galu galā kļūst par neprātu un tad pārvēršas savā pretstatā. Tāpat notiek ar komunistu ideju, ka visam jāpieder visiem, jo tā galu galā beidzas un pārvēršas par visu... nekā neesamību. Krievijā ir iestājies bads, izmisums, posts, slimības un trūkums; cilvēki ir zaudējuši pēdējās drosmes un dzīvesprieka paliekas.

Es atkārtoju: milzīgā fundamentālā kļūda sociālistiskajā ideju pasaulē galu galā meklējama nespējā atzīt dziļo būtisko atšķirību starp rūpniecisko kapitālu un aizdevuma kapitālu. Procentus aprijošais aizdevuma kapitāls ir cilvēces posts. Tieši mūžīgā, nepiespiestā un nebeidzamā lielā aizdevuma kapitāla, nevis produktīvā, preču ražošanas, rūpnieciskā apgrozāmā kapitāla, izaugsme noved pie tautu ekspluatācijas.

Es nevaru šeit neaizstāt jautājuma izpēti, kāpēc šī būtiskā atšķirība nav atzīta; vai tā patiešām nav atzīta, vai varbūt tā ir tikusi aizēnota lielā kredītkapitāla labā; vai cīņas pret kapitālismu vadītāji un vadītāji, vai Komunistiskā manifesta, Erfurtes programmas autori un pašreizējie vadītāji vienmēr ir rīkojušies ar nepieciešamo apzinīgumu.

Tā ir visnopietnākā un briesmīgākā lieta, kad apšauba cita absolūto nopietnību un stingro pārliecību; jo nopietnāk tas šķiet, jo rūpīgāk meklē dzīves notikumu cēloņus un sakarības. Tāpēc es arī uz pašu šo jautājumu nevēlos sniegt nekādu atbildi, bet tikai norādīt uz lielām, neskaidrām sakarībām, citējot Dizraēli, izcilākā Anglijas premjerministra, lorda Bīkonsfīlda, izteikumu. To viņš raksta savā romānā "Endymion":

"Neviens cilvēks vienaldzīgi neizturēsies pret rases principu. Tā ir vēstures atslēga, un vēsture bieži vien ir tik mulsinoša tāpēc, ka to ir rakstījuši cilvēki, kuri nezināja šo principu un visas ar to saistītās zināšanas." [Barons Sergijs Endimionam]

Buržuāzija.

Buržuju, kuram atpūta šķiet viņa buržuāziskais pienākums, noteikti satrauc katra jauna revolucionāra prasība, kā vienmēr katra jauna ideja. Tas viņam nozīmē nemieru; jo varbūt viņam pat vajadzētu par to kaut ko padomāt. Visas pārmaiņas viņam ir pretīgas; viņš vēlas atpūsties, un bēdas tam, kas kāro savu naudas maku. Tagad no viņa patiešām vēlas viņa procentu maksājumus, viņa ienākumus no māju īres, procentu maksājumus no viņa segtajām obligācijām, procentus, ko viņš iekasē par hipotēkām; īsi sakot, to, kas veido viņa atpūtu, viņa apmierinātību un viņa veiksmi.

Pat ja tā, mums jājautā, ko teiks to klašu pārstāvji, kurām pieder aizdevuma kapitāls. Viņi veido, izņemot īstos buržuāziskos... Buržuāzis ir cilvēka tips, ar kuru nekas tālāk nav jāsāk; buržuāzis ir zars cilvēces kokā, kas būtu jānocērt, jo ātrāk, jo labāk. Tie ir pašapmierinātie, pašapmierinātie Babbiti ar savu nožēlojami šauro redzesloku, kuri nespēj uz nekādu entuziasmu. Viņi pavada savas dienas mūžīgā monotonijā ar kafiju, rīta avīzi, rīta dzērienu, pusdienas avīzi, pusdienām, pēcpusdienas snaudu, kuponu izgriešanu, pēcpusdienas dzērienu, draugiem krogā un reizēm kinoteātrī. Nesaprotot visu, kas kustina pasauli, visu, pēc kā ilgojas jaunatne, visu, kas satrauc tautu, valsti un sabiedrību, neraizējoties par karu un uzvaru, viņi veģetē un trūd, vienlaikus augstprātīgi un pakļāvīgi – bet buržuāzija ir tik plaša klase, ka to nevar ignorēt.

Machine Translated by Google

Tādējādi, atceļot procentu verdzību, tiek iznīcināta taupība; cilvēki nonāk nabagmājā.

Tas, ka procentu verdzības atcelšanai varētu būt vispārēja ietekme uz taupību, ir stingri jānoliedz. Taupībai ir tikpat maz sakara ar valdošajiem ekonomiskajiem uzskatiem kā, piemēram, izšķērdībai. Taupība un izšķērdība ir cilvēka īpašības, kas vai nu piemīt, vai nepiemīt, neatkarīgi no tā, vai laikmets atbalsta vai nosoda procentu ideju.

Pārejas laikos, iespējams, var veicināt taupības pieaugumu vai samazinājumu. Tomēr šajā gadījumā es daudz vairāk sliecos uz uzskatu, ka racionāls, ekonomiski domājošs cilvēks sev teiks sekojošo: "Es vairs nevaru nākotnē paļauties uz dzīvošanu tikai no savām interesēm. Tomēr es vēlos dzīvot vēlākos gados un arī atstāt kaut ko saviem bērniem; tāpēc man tagad ir jākrāj vairāk." Manuprāt, interešu verdzības atcelšanai šāda ietekme ir jāatstāj uz lielāko daļu cilvēku. Kas attiecas uz vecāka gadagājuma cilvēkiem, protams, viņi tiks novirzīti uz sabiedrības atbalstu.

Arī šeit man vēlreiz jāuzsver, ka, ņemot vērā pašreizējo tiešo nodokļu slogu īpašumam un netiešo nodokļu slogu ikvienam dzīvesveidam, no jaukajiem procentu maksājumiem nekas vairs nepaliek, izņemot tās personas gadījumā, kurai – un tas patiešām ir kaut kas netaisnīgs un apkarojams – visi ienākumi plūst tikai no mūžīgiem procentu maksājumiem. Tāpēc taupības lejupslīde, iespējams, nav jābaidās.

Vai (pretīgais) lielais kapitāls tiešām ir tik neauglīgs? Vai tas nav radījis arī līdzekļus liela mēroga progresam, kas cilvēcei nes lielākus augļus nekā tie, ko iznīcina aizdevuma kapitāla procenti?

Nē! Jautājuma uzdošana tikai pierāda, ka mamonistiskā frazeoloģija ir aizmiglojusi mūsu skaidru redzi.

Lielkapitāls nav radījis līdzekļus liela mēroga progresam; drīzāk lielais kapitāls ir izaudzis no darba! Viss kapitāls ir uzkrāts darbs. Lielais kapitāls pats par sevi ir neproduktīvs, jo vienkārša nauda pati par sevi ir pilnīgi neauglīga lieta. No prāta, darba un pieejamajām vai jau attīstītajām izejvielām vai minerālu resursiem tiek radītas vērtības un ražotas preces – ar darbu un tikai ar darbu.

Jo, ja tik daudz naudas ieguldītu visauglīgākajā lauksaimniecības zemē, visbagātākajā ogļraktuvē, tad šī zeme tāpēc neražo labību, un ogļraktuves pašas neražo ogles! Apstiprināsim to pārliecinoši.

Ja cilvēki ir izgudrojuši naudu, tā ir attiecīgi diezgan noderīga un saprātīga; jo katrā ziņā Sarežģītā ekonomikā ir nepieciešams šis (vispārēji atzītais) “pabeigta darba apliecinājums”. Bet tas, ka šajās “naudas impērijās” ir potenciāls mūžīgi augt no pašām līdz milzībai – un nauda to dara, ja tā var nest procentus –, ir tas, pret ko saceļas mūsu būtības kodols; tas paceļ naudu krietni pāri visām citām zemes izpausmēm; tas padara naudu par elku. Un tas viss patiesībā ir tikai vislielākā cilvēces sevis maldināšana!

Nekas, pilnīgi nekas, nevar rasties tikai no naudas. Galdam, skapim, apģērbam, mājai, darbarīkam, īsi sakot, visam mums apkārt ir kāda vērtība; galu galā salauztu mēbeli joprojām var izmantot kā malku, lai sasildītos, bet ar divdesmit marku banknoti neko nevar iesākt;
Es pat siera gabalu tajā nevaru ietīt. Tikai pēc tam, kad cilvēki ir saprātīgi vienojušies par preču apmaiņas atvieglošanu patēriņam, rakstīt kvītis par padarītu darbu, tikai ar to papīra lapiņa iegūst jēgu un mērķi, un ir ļoti saprātīgi, ka zemnieks par savu graudu no ogļu ieguves uzņēmuma saņem nevis ogles, bet gan naudu; tādējādi a

Machine Translated by Google

kupons par citiem pabeigtiem darbiem, piemēram, dakšām, traukiem, arklu un izkapti. Bet ar to naudas varai vajadzētu beigties.

Tādējādi cilvēces plaša mēroga progresu nav nodrošinājusi nauda, bet gan paši cilvēki, viņu drosmīgais gars, lepnā uzdrīkstēšanās, gudrais prāts, roku spēks, kopīgais, tāpēc sabiedriskais, čaklais darbs. Tik lepni un tik skaidri mums tas jāredz. Tieši vīrieši bija tā lieta, noteikti ne nožēlojami papīra gabali, ko vīrieši izgudroja tirdzniecības vienkāršošanai.

Turpmākā programma

Lai gan interešu verdzības atcelšana nav jaunās valsts pārvaldes galvenais mērķis, tā patiesi ir visizteiktākais darbs, vienīgais darbs, kas spēj apvienot visas tautas patiesā tautu līgā pret mamonisma tirāniju, kas aptver visas tautas. Taču tas nav gals.
Gluži pretēji, interešu verdzības atcelšanai ir jānoved pie turpmākiem soļiem, jo, kā redzējām, tā satver globālo ļaunumu ar sakni, patiesībā ar galveno sakni.

Tikai tad, kad ir izpildīta pamatprasība atcelt procentu verdzību, pirmo reizi tiek pavērts ceļš sociālajai valstij. Tas ir skaidri jāatzīst un jāpanāk, neraugoties uz visām mamonistiskajām varām. Aicinājums pēc socializācijas [kamēr pastāv procentu verdzība] nav nekas vairāk kā mēģinājums panākt visu nozaru trasta veidošanos un radīt milzu konglomerātus visur, pār kuriem lielajam aizņēmuma kapitālam, neraugoties uz visiem bagātības nodokļiem, dabiski, arī nākotnē būs izšķiroša ietekme. Sociālistiska valsts uz mamonistiskiem pamatiem ir absurds un pēc savas būtības noved pie kompromisa starp sociāldemokrātiju, kas jau ir stipri piesārņota ar mamonismu, un lielo kapitālu.

Mēs, turpretī, pieprasām radikālu mamonistiskās valsts noraidīšanu un valsts pārbūvi saskaņā ar patieso sociālisma garu, kurā valdošā pamatideja ir pienākums barot – kurā sena komunisma pamatprasība var rast savu racionālu un lietderīgu apmierinājumu – tādā veidā, ka katrs tautas loceklis saņems viņam piešķirtās tiesības uz dzimtenes zemi, valstij piešķirot vissvarīgākos pārtikas produktus.

Kā jaunās valsts pamatu mēs pieprasām tautas pārstāvniecību Tautas pārstāvju palātā, kas jāievēlē pēc iespējas plašākā mērogā, un blakus tai pastāvīgu Darba palātu — centrālo padomi, kurā tautas strādniekiem ir balss proporcionāli viņu sadalījumam pa profesijām un ekonomiskajām klasēm.

Visbeidzot, mēs pieprasām visaugstāko atbildību no valsts direktoriem. Šī jaunā valsts uzbūve uz sociālistiski aristokrātiskiem pamatiem tiks aplūkota atsevišķā darbā.

kas drīzumā iznāks no tā paša izdevēja. Tomēr visas šīs konstrukcijas priekšnoteikums joprojām ir interešu verdzības atcelšana.

Mana nelokāmā pārliecība, pat vairāk, manas zināšanas liek man skaidri apzināties, ka interešu verdzības atcelšana ir ne tikai izpildāma, bet arī tiks un ir jāpieņem visur ar neaprakstāmu gavilēšanu. Jo paturiet prātā: atšķirībā no visām citām idejām, kustībām un centieniem, lai cik labi tie būtu domāti, kuru mērķis ir cilvēces uzlabošana, mans priekšlikums nevēlas mēģināt uzlabot cilvēka dabu; drīzāk tas vēršas pret toksisku vielu, pret parādību, kas tika mākslīgi – nē, velnišķīgi – izgudrota, pilnīgi pretēji cilvēka dziļākajām jūtām, lai padarītu cilvēci slimu, lai ievilinātu cilvēci materiālismā, lai atņemtu tai labāko, kas tai pieder – dvēseli. Roku rokā blakus tam.

Machine Translated by Google

Iestājas naudas varas briesmīgā, nežēlīgā tirānija, kurai cilvēki ir tikai interešu vergi, eksistē tikai, lai strādātu dividenžu, procentu dēļ.

Dziļi satraukti, mēs atzīstam seno Bībeles sakāmvārdu biedējošo skaidrību un patiesību, saskaņā ar kuriem ebreju dievs Jahve apsola savai izredzētajai tautai: "Es gribu tev piešķirt visus pasaules dārgumus; pie tavām kājām gulēs visas zemes tautas, un tu valdīsi pār tām."

Šis globālais jautājums tagad ir izklāstīts jūsu visu priekšā. Globālie jautājumi netiek atrisināti ar rokas mājienu, bet doma ir skaidra kā diena. Un šis darbs ir cītīgi jāizplata; mums ir skaidri jāsaprot, ka mēs saskaramies ar visbriesmīgāko ienaidnieku – pasaules mēroga naudas lielvarām. Viss spēks otrā pusē, mūsu pusē tikai taisnīgums, produktīvā darba mūžīgais taisnīgums.

Sniedziet man rokas, visu valstu strādājošie cilvēki, apvienojieties!

Machine Translated by Google

Vācijas valsts uz nacionālā pamata Sociālistiskais fonds

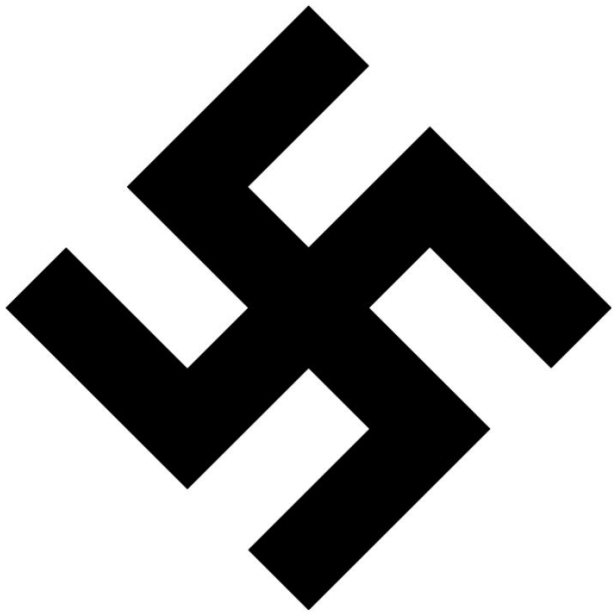

Machine Translated by Google

Priekšvārds

ar
Ādolfs Hitlers

Katrai diženai idejai ir nepieciešamas divas lietas: varasgriba un skaidri mērķi. Varasgriba, griba pēc atbrīvošanās, kvēlo un ir spēcīga mūsu sirdīs. Gotfrīds Feders savā grāmatā "Vācijas valsts uz nacionāla un sociālistiska pamata" ir skaidri, vienkārši un ikvienam saprotamā veidā izklāstījis mūsu mērķus. Tajā miljonu cerība un ilgas ir atradušas formu un spēcīgu izpausmi. Mūsu kustības literatūra tajā ir ieguvusi savu katehismu.

Minhene, 1923. gada 8. novembris

Ādolfs Hitlers

Machine Translated by Google

Priekšvārds

uz piekto izdevumu

Šeit mans darbs " Vācijas valsts uz nacionāla un sociālistiska pamata" ir publicēts "Nacionālsociālistiskās bibliotēkas" sērijā. Teksts ir palicis būtībā un pamatā nemainīgs, bet fragmenti, kas atsaucās uz apstākļiem laikā, kad šis darbs parādījās (1923. gadā), un aizgūti no turienes piemēri, ir svītroti, un ebreju jautājuma skaidrojumi ir saīsināti, jo pēdējam tiks veltīts īpašs darbs.

Jaunajam izdevumam jo īpaši jāpierāda fakts, ka pamatprogrammā nekas netika mainīts.

Murnau, 1931. gada oktobris

Gotfrīds Feders

Machine Translated by Google

"Svētīgi ir tie ļaudis, kuriem ir izteikta nepieciešamība,
uzspiež cēlu politisku ideju, kas
būdams lielisks un vienkāršs,
piespiež savā rīcībā izmantot visas pārējās laikmeta idejas.

Heinrihs fon Treičke

Machine Translated by Google

Ievads
uz pirmo izdevumu

Mēs raugāmies nākotnē, pilni spēcīgu cerību un ilgošanās. Vācija dzīvos, Vācija nevar iet bojā. Vāciju satricina it kā jaunā laikmeta nepārvaramas dzemdību sāpes. Briesmīgās pašapziņas važas, kā arī ārvalstu mocītāji kritīs un tiks nokratīti ar spēcīgu plecu paraustīšanu, un Vācija soļos tautu priekšgalā.

Ja tik daudz ciešanu un bēdu nebūtu saistītas ar sabrukumu un krišanu, mēs varētu ar zināmu laimes sajūtu piedalīties jaunā laikmeta radīšanas dienās. Ja mēs uzmetam skatienu dienas pagrimumiem, tagadnes apjukumam, mēs visur redzam spēcīgu gribu, nopietnu darbu, iedvesmotu intuīciju. Vācu dvēsele paceļ spārnus jaunā augstā lidojumā.

Šodienas uzdevumi ir vareni, lielāki un grūtāki nekā jebkad agrāk vāciešu sāpīgajā vēsturē.

Tātad ir jāatrisina divkāršais uzdevums — ne tikai "atjaunot" valsti un ekonomiku —
bet gan piešķirt tiem jaunu formu. Un tādējādi jaunu formu arī mūsu tautas kultūras un intelektuālajai dzīvei.

Vecajām vācu ilgām pēc apvienotas Vācijas beidzot ir jākļūst par realitāti, radīsies jauns ekonomiskais likums un aizslaucīs murgaino procentu kapitālistiskās ekonomikas formu.

Tik visaptveroši un nepārvarami ir uzdevumi, kas mūs sagaida. Nopietns un pamācošs stāv pagātnes gars aiz mums; pilns bijības tā priekšā, kas vēsturiski noticis uz labākās vācu tradīcijas stabilā pamata, balstoties uz senāko āriešu gudrību, tauta un valsts, ekonomika un kultūra ir jārada no jauna.

Šeit strādniekiem jāapzinās sava milzīgā atbildība, patiesībā viņus nes visas tautas cerība – uz brīvību!

Taču nacionālsociālistiskā ideja ir daudz vairāk nekā tikai atgriešanās vai novirzīšanās no vecām senču paražām, tā sarauj marksistiskās valsts un ekonomiskās formas važas, tā kā pirmā un apņēmīgākā ideja, apzināti cīnās vissmagākajā cīņā pret mamoniskajām varām, pret visu ebreju imperiālisma pasauli aptverošo varu, pret alkatības, egoisma un vienaldzības garu.

Šī universālā un diženā vācu brīvības kustība atrod savu spēcīgāko, gribasspēka pilnāko un mērķtiecīgāko aktīvistu Nacionālsociālistiskajā vācu strādnieku partijā. Partija ir izklāstījusi savus mērķus īsā programmā, kas 25 punktos kodolīgi apkopo kustības pamatprasības. Alfrēds Rozenbergs, laikraksta “Nationalist Observer”13, Lielvācijas nacionālsociālistiskās kustības polemiskā orgāna, galvenais redaktors, pateicības cienīgā veidā īsā darbā14 ir izskaidrojis programmas punktus atsevišķi .

13Laikrakstu "Volkischer Beobachter" 1920. gadā iegādājās NSDAP kā partijas laikrakstu, un to rediģēja Dītrihs Ekarts. līdz savai nāvei 1923. gadā, kad to vadīja Alfrēds Rozenbergs.

14. Rozenbergs pirmo reizi publicēja savu Wesen, Grundsdtze und Ziele der Nationatsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei. Das Programm der Bewegung 1923. gadā.

Machine Translated by Google

Balstoties uz šo darbu, vismaz ir iespējams pateikt draugiem un ienaidniekiem, ko vēlas Nacionālsociālistiskā Vācijas Strādnieku partija. No otras puses, nacionālsociālisma literatūrā trūkst visaptveroša darba, kas sniegtu pārskatu par politiskajām un ekonomiskajām idejām, no kurām izriet nacionālsociālisms, kādus ceļus tas paredz veidot attiecībā uz nacionālo politiku, lai sasniegtu savu galīgo mērķi – nacionālsociālistiskās Vācijas valsti, darba un snieguma stāvokli. Pašreizējais darbs vēlas izpildīt šo uzdevumu.

Tāpēc mums būs jāapgaismo nacionālsociālisma sākumpunkts, ceļš un mērķis, mēs parādīsim, kur vācu nacionālsociālistiskā valsts būtiski atšķirsies no esošās valsts, kuras jomas paliks būtībā neskartas, kurās jomās notiks būtiskas reformas un kur būs jāiet būtībā jauni ceļi.

Mums būs jāmeklē un jāatklāj jauni ceļi sabiedriskajai dzīvei, īpaši valsts finanšu politikai, rasu jautājuma un ar to saistīto jautājumu risināšanai. Tālāk mums būs pašos pamatos jātiek galā ar naidīgiem iebildumiem, sagrozījumiem un meliem, kas jau ir kļuvuši skaļi.

Uzdevums, ko esam sev izvirzījuši, ir ārkārtīgi liels, un tomēr tikai maza daļa no visa Vācijas atjaunošanas apjoma.

Visas pūles būtu veltīgas, ja apņēmība līdz nāvei un nevaldāma griba...
Vadītājs nestrādāja ideju efektivitātes labā.

Pat spēcīgākā griba tiktu veltīgi izniekota, ja mēs savās sirdīs nesatricināmi skaidru priekšstatu par to, kādai šai vācu valstij – Vācijai, mūsu tēvu un bērnu zemei – vajadzētu izskatīties saskaņā ar mūsu gribu – pēc mūsu uzvaras!

Machine Translated by Google

1. Pamati

Morālie pamati

Nacionālsociālistiskās valsts veidošanas pamatā ir pilnīga atbildība pret tautu un pret sevi.

"Sabiedrības intereses svarīgākas par savtīgajām interesēm" ir nacionālsociālisma pirmais likums.

Varētu šķist dīvaini, ka šāds princips ir jānosaka vispārēji valstij, jo no vēstures mēs pazīstam periodus, kuros valdnieku prātā kopējā labklājība bija viņu valsts vadības pamats. Ja mūsdienās šis princips ir jāizvirza augstāk par visiem citiem apsvērumiem, tas ir tikai tā fakta izpausme, ka mūsdienu sabiedriskie apstākļi nebūt nav šīs vienīgās pareizās politiskās noskaņas izpausme. Šajā pirmajā principā mēs tikpat labi redzam, cik cieši morāle un ekonomika ir savstarpēji saistītas.

Sabiedrības intereses pirms pašlabuma vispirms ir morāla prasība. Taču vienlaikus ar izcilu lingvistisku skaidrību tā pauž hierarhisko kārtību starp kopuma labklājību un indivīda pamatotajām tieksmēm pēc personīgās mantas un īpašuma. Tāpēc šis nacionālsociālistiskais princips nekādā veidā neizslēdz privātīpašumu. Gluži pretēji: nacionālsociālisms pilnībā atzīst īpašuma nozīmi. Tas zina, ka personīgais īpašums un tiesības brīvi rīkoties ar iegūto ir katras ekonomikas un, turklāt, katras augstākās kultūras pamats; taču nacionālsociālisms ir atzinis arī to, ka privātīpašuma atzīšanai ir jānovelk pilnīgi noteiktas robežas, proti, kur īpašums kļūst par tikai varas instrumentu un tiek izmantots ekspluatatīvā veidā pret kopuma labklājību.

Iespējams, ka diez vai atradīsies neviens nopietni domājošs cilvēks, kurš vēlētos apstrīdēt šo pirmo principu šādā vispārīgā formā. Grūtības radīsies pareizajā sabiedrības interešu izvērtēšanā salīdzinājumā ar atsevišķas privātpersonas interesēm. Neskatoties uz neapšaubāmi pastāvošo
vienošanās, ka sabiedrības interesēm ir jābūt svarīgākām par privātajām interesēm, ir ievērojams fakts, ka saskaņā ar mūsu vidū spēkā esošajām juridiskajām idejām tieši attiecībā uz īpašuma izmantošanas veidu nav noteikti nekādi morāli ierobežojumi ārpus kriminālnozieguma. Protams, ir aizliegts vardarbīgi rīkoties pret savu tuvāko (izspiešana, slepkavība,
slepkavība — nodevība un nelikumīga iedzīvošanās utt.), taču nekad un nekur nav bijis aizliegts uzkrāt neizmērojamu bagātību un izmantot tajā bieži vien diezgan apšaubāmus banku un biržas tehniskos līdzekļus. Turklāt likums katram kreditoram dod tiesības nežēlīgi atņemt parādniekam mājokli un mantu, ja rodas nelabvēlīgi apstākļi —

slimības, nāve, deformācija, slikta raža un bads – padara uzņemto saistību izpildi neiespējamu. Katrs pieredzējis tiesnesis var minēt neskaitāmus gadījumus, kad mūsu stingrie likumi ir iznīcinājuši ekonomisko eksistenci, gadījumos, kad katra veselīga taisnīguma izjūta ir pretojusies strādīga, centīga cilvēka, kuru tomēr uz laiku ir vajājusi neveiksme, nodošanai kreditora brutālajam spiedienam un tvērienam.

Personisko tiesību uz mantu un tiesiskām prasībām neierobežota atzīšana kopumā loģiski noved pie sabiedrības interešu kaitējuma, savtīgi izmantojot šo principiāli apgriezto antisociālo juridisko ideju, kas ir pretrunā ar mūsu valsts principu "Sabiedrības intereses svarīgākas par savtīgajām interesēm".

Machine Translated by Google

Pretstatā mūsu vidū valdošajam kļūdainajam pamatformulējumam, kapitālistiskajam, pastāv otra galējība – marksistiskā valsts un ekonomikas ideja. Šīs ekonomiskās formas pamatideja ir privātīpašuma noliegšana. Marksistiskā doktrīna pat tieši skaidro īpašumu kā "zādzību" (Prudons)15. Tā pieprasa, svešvalodu žargonā, kas īpaši vācu proletāriešiem ir tik neskaidrs, "ekspropriatoru ekspropriāciju"16 – citiem vārdiem sakot, īpašuma atņemšanu! Šī valsti, tautu, kultūru un ekonomiku iznīcinošā doktrīna savu galējo, bet loģisko realizāciju ir atradusi krievu boļševismā. Savā ekonomiskajā aspektā šo galējību var apkopot teikumā:

"Viss pieder visiem".

Šeit ir runa par īpašuma depersonalizāciju, par visa īpašuma nodošanu anonīmā kopuma īpašumā.

No otras puses, mūsu vidū joprojām valdošā neierobežoto tiesību uz īpašumu galējība mūs jau ir novedusi pie pēdējā pakāpiena pirms dieva Mamona tempļa, uz kura durvīm zelta burtiem stāv rakstīts: "Viss pieder Vienam". Pat šai biedējošajai ekonomiskajai formai vienlīdz jānoved pie īpašuma depersonalizācijas – tikai citā veidā – tādā veidā, ka galu galā visa strādājošā cilvēce šeit tiek iespiesta briesmīgā parādu verdzībā anonīmai finanšu varai.

Krasā pretstatā tikko aprakstītajām marksistiskā sociālisma un rietumu demokrātu augstā kapitālisma mamonisma ekonomiskajām galējībām, nacionālsociālisma ekonomiskais ideāls pieprasa principa "Katram savs" īstenošanu.

Tieši šajā principā morāle un ekonomika atkal ir visciešāk saistītas. Morāles principu izskaušana no komerciālās dzīves ir tik raksturīga mūsdienu ekonomikai, kurā tieši lielākas mantas, lielākas viltības un valsts varas apiešanas māksla pat visbīstamākajos darījumos nosver svaru kausus. Skatiens uz tūkstošiem lielākoties tumšu eksistenču, kas veic savus palaidnības visās lielajās pilsētās, kurām ir fantastiskas summas, skatiens uz daudzajām prāvām, kas nonāk tiesā, neskatoties uz visu dalībnieku pretestību, parāda, cik šausmīgi samaitāta ir mūsdienu komerciālā morāle. Aplūkosim pretstatā tam šausmīgo postu vidussšķiras un precēto strādnieku aprindās, kuri vairs nevar samaksāt par pienu un maizi saviem zīdaiņiem un augošajiem bērniem, lai mums būtu skaidrs, ka daudzos, daudzos gadījumos ar godīgu darbu diez vai var nopelnīt dzīvei nepieciešamās lietas, īpaši...

kad ir bērni, par kuriem jārūpējas un par kuriem jāaudzina. Intelektuālo un brīvo profesiju ciešanas pārsniedz visus mērus; pirmās šķiras mākslinieki, īpaši, ja viņu orientācija neatbilst mūsdienās valdošajai ebreju gaumes orientācijai, tiek klaji padoti badam; īsti vācu dzejoļi nevar sasniegt publisku izpildījumu. Bet pilnīgi neaprakstāmas ir to cilvēku ciešanas, kuriem valsts nepareizas finanšu politikas dēļ ir atņemti ietaupījumi, mazkapitāla pensionāriem un atvaļinātajiem, kara invalīdiem, tiem, kas spiesti sniegt labdarības palīdzību, kā arī visiem tiem, kas ir paļāvušies uz valsts obligāciju drošību, kā arī uz mūsu nacionālās valūtas stabilitāti un markas zelta segumu. Šāds stāvoklis ir ekonomikas sadalīšanās - anarhija. Strādīgums tiek atmaksāts ar nepietiekamu atlīdzību, slinkums tiek atalgots, godīga tirdzniecība cieš ciešanas, neveselīga tirdzniecība, starpniecības tirdzniecība, spekulācija zeļ vislabāk. Jo kultūras ziņā pārāka ir produkcija, jo sliktāka ir atlīdzība, ko var iegūt. Uzticība tiek atmaksāta ar...

15 Pjērs Džozefs Prudons (1809-1865) savā 1840. gada darbā paziņoja par Qu 'est-ce que la proriete? ka "la propriete c'est le tilpums".

16 Šo frāzi, kas aizgūta no franču valodas frāzes “Texpropriation des expropriates”, Markss lieto savā darbā “Kapitāls”, I, 24. nodaļā: "Privātīpašuma streiku pēdējā stunda — ekspropriatori tiek ekspropriēti."

Machine Translated by Google

nodevība, un patiesībā arī valsts, kurai vajadzētu būt likuma un taisnīguma aizstāvei, sabiedrības morāles aizstāvei.

Mums vairs nemaz nav jānorāda uz korupciju sabiedriskajā dzīvē, preses jūdaismu un nabadzību, kā arī uz mūsu ārpolitikas nožēlojami bezspēcīgo un necienīgo vadību, lai norādītu uz mūsu sabiedriskās dzīves un ekonomiskās morāles ārkārtējo degradāciju.

Pret šo materiālistisko nabadzību un sabiedriskās dzīves piesārņošanu nacionālsociālistiskā valsts ideja izvirza sen pārbaudītu valsts un ekonomikas principu: "Katram savs ", bet galvenokārt "Sabiedrības intereses augstāk par savtīgajām interesēm". Paceļot šo principu par nacionālsociālistiskās valsts vadošo principu, nacionālsociālisms saista sevi ar labākajiem un krāšņākajiem Vācijas vēstures periodiem.

"Suum cuique"17 jau bija veselīgo vācu agrīno viduslaiku ekonomiskais princips, bet īpaši ilgu laiku tas tika nodrošināts ar ģilžu kārtību, ka katram tika piešķirts savs darbs. Darba kopīgums starp meistaru un mācekli par pusi vai trešdaļu penija vismaz nodrošināja strādniekam ienākumus, labāks darbs un sniegums atrada atzinību un atlīdzību, un izcilu sniegumu gadījumos - slavu un lielus ienākumus.

"Suum cuique" rotā arī augstāko Prūsijas ordeni, Melnā ērgļa ordeni, lai gan šeit īpašā nozīmē, ka par īpašiem nopelniem pienākas tā kronis. Tieši šī interpretācija it īpaši atbilst nacionālsociālismam – ne tik daudz tāpēc, ka šeit runa ir par galma rotājumiem vai vienpusēju militārā dienesta godināšanu, bet gan tāpēc, ka tajā izpaužas atalgotas pienākuma izpildes morālais saturs pret valsti un tautu, pienākuma izpilde, kas tiek veikta nesavtīgi bez nodoma un bez iepriekšējas cienāšanas ar žvadzējošu algu, personīgās intereses atstājot otrajā plānā, radusies no iekšējas, neatvairāmas atbildības sajūtas pret valsti un tautu.

Mēs, nacionālsociālisti, paplašinām šo principu arī otrā virzienā, pievienojot vācu viduslaiku idejai "katram savs" un Frīdriha valsts idejai "nopelnīt savu kroni", ar vislielāko uzsvaru: "Noziedzniekam savs sods!". Katram savs, lai nopelnītu savu kroni, katram kārtīgam un godājamam darbam pienācīga samaksa, katram īpašam veikumam augstāka atlīdzība, katram trūcīgajam un katram, kas nevainīgi nonācis nelaimē, pietiekama palīdzība no valsts līdzekļiem, bet tikpat labi visiem, kas rīkojas pretēji sabiedrības morālei un ekonomiskajai cieņai, - pelnīts sods.

Tomēr mēs uzsveram, ka nacionālsociālistiskās valsts pienākumos nekādā veidā neietilpst valsts pilsoņa individuāla uzraudzība ekonomiskos jautājumos, ka ekonomika vislabāk zeļ, cik vien iespējams, brīva no birokrātiskas aizbildnības. Mēs arī zinām, ka riska samazināšana katra atsevišķa valsts pilsoņa gadījumā ar valsts starpniecību – drīzāk Naumaņa "bezriska cilvēka" izpratnē, tas ir, cilvēka, kura pamata eksistenci valstij būtu jānodrošina – panāktu tieši pretējo tam, ko Naumans no tās gaidīja.18 Valsts pienākumam jābūt ierobežotam ar priekšnoteikumu radīšanu ekonomikai, kas sevi uztur

[17] Katram savs

18. Frīdrihs Naumans (1860–1919) bija protestantu teologs un liberāls politiķis, kurš 1896. gadā nodibināja un ar sava žurnāla Die Hilfe starpniecību propagandēja sociālā liberālisma paveidu. Pēc Pirmā pasaules kara Naumans kļuva par Vācijas Demokrātiskās partijas (DDP) pirmo priekšsēdētāju.

Machine Translated by Google

pēc iespējas brīvāk no šausmīgajām augļošanas parādībām, ko mēs pazīstam mūsdienu procentu kapitālistiskajā valstī.

Tāpēc valsts labklājībai atkal ir jākļūst par augstāko likumu, valsts efektivitātei principam "Sabiedrības intereses augstāk par savtīgajām interesēm" ir jābūt augstāk par visiem citiem apsvērumiem.

Tomēr šis princips valstsvīriem, valsts darbiniekiem un tiem, kas ieņem ievērojamus amatus sabiedriskajā dzīvē, liek justies īpašībai, kas mūsdienās no valdības un sabiedriskās dzīves ir gandrīz pilnībā izzudusi – atbildībai.

Visa mūsu sabiedriskā dzīve šodien atrodas tieši zem bezatbildības zīmes. Delegāti nav atbildīgi par - mēdz teikt, "neimmūni" - ko viņi dara un runā parlamentā.
Izmisīgs termins, ja atceras, ka šis izteiciens ir aizgūts no medicīnas, kur teikts, ka ķermenis jau ir tik ļoti piesātināts ar indēm, ka tikko ievadītās indes ķermenim kaitē daudz mazāk vai nemaz, turpretī vesels ķermenis no tām nomirtu. Frakcijas nav atbildīgas par vairākuma lēmumiem, ministri nav atbildīgi par savu amatu pildīšanu, jo viņi ir tikai partiju funkcionāri, kas piedalās tieši valdības veidošanā. Ja kaut kas noiet greizi, tauta patiešām cieš vislielākos zaudējumus, bet tā saukto atbildīgo ministru nomaina tikai cits tikpat bezatbildīgs partijas funkcionārs. Par īstu atbildību tur nav ne vārda.

Jau vēršanās pie Visvarenā karaļu dievišķo tiesību laikmetā diemžēl pārāk bieži bija valdošo kungu bezatbildības īpaša forma (tiek skaidri atzīti reti izņēmumi, kuriem atbildība pret savu dievu bija sinonīms viņu atbildības sajūtai pret savu tautu). Tomēr kopumā šis dārgais dievs galu galā vienmēr bija tikai ērts aizsargvairogs, aiz kura, uz ierēdņa, kas atbildīgs tikai savam priekšniekam, ministra, kas atbildīgs tikai savam karalim, un valdnieka, kas atbildīgs tikai savam dievam, kāpnēm varēja paslēpt valdošās šķiras un tās pārstāvju neticamāko bezatbildību attiecībā uz tautas faktiskajām dzīves vajadzībām.

Nacionālsociālismam būs radikāli jāatbrīvojas no šīs valsts sankcionētās bezatbildības.

Virs nacionālsociālistiskās valsts ieejas vārtiem dzelzs burtiem stāvēs uzraksts “Augstākā atbildība” . Tam, kam ir gods ieņemt vadošu amatu lielas tautas interešu vārdā, nevar pietiekami spēcīgi atgādināt par viņa atbildību. Patiešām, tikai tas var būt vadītājs, kurš savās krūtīs nes šo dziļāko atbildības sajūtu. Visiem valsts darbiniekiem un tiem, kas darbojas sabiedriskajā dzīvē, šī atbildība ir īpaši jānosaka un jāpilda ar nežēlīgu stingrību. Tikai tādā veidā, tā teikt, var panākt atveseļošanos.
Tikai tādā veidā var atdzimt un augt visvērtīgākais, kas ļauj vadītājam un tautai atkal kļūt par īstu nacionālu un vēsturisku kopienu – uzticēšanās. Un no uzticēšanās tad atkal var augt ticība, kas ar vadītāja atbildību nesīs Vācijas atveseļošanos un atjaunošanos, vācu dvēseles atdzimšanu nacionālistiskā darba un snieguma stāvoklī, kurā katrs atradīs savu.

Machine Translated by Google

Ekonomiskie pamati

Veselīgā ekonomikas struktūrā morāli un tautsaimniecību nevar atdalīt.
Citādi ekonomika cieš vissmagākajā veidā, īpaši attiecībā uz katras ekonomikas godājamāko uzdevumu – pieprasījuma apmierināšanu. Bez ticības tirdzniecībai, bez čakluma, bez ierēdņu un strādnieku lojalitātes neviens darbs nevar plaukt.
Efektivitāte, taisnīgums, uzņēmējdarbības gars, enerģija, savstarpēja uzticēšanās starp visiem, kas piedalās ekonomiskā uzdevumā, ir neaizstājami priekšnoteikumi katras ekonomikas uzplaukumam. Visas šīs lietas ir tikai jāsaka, lai atzītu to ārkārtējo nozīmi.
Ikviens, kam ir bijis jābūt ekonomiski aktīvam tagadnē un nesenā pagātnē, zina, cik lielā mērā šo labo lietu mūsdienās trūkst. Un kurš galu galā cieš marksisma glābšanas doktrīnu un tā darbības metožu – streiku, sabotāžas un nolaidīga un pavirša darba – radītos zaudējumus? – Bet galu galā tikai pati tauta, kas šādu valsti un tautu graujošu doktrīnu dēļ ir zaudējusi jebkādu kopības sajūtu un savu svarīgāko darbu saskata šķiru cīņā. Tāpēc uz šo pusi jāvērš arī sūdzības, kas īpaši atskan no nacionālistu nometnēm, ka mēs vairs neesam tauta, ka mums vispirms atkal jākļūst par tautu, ja vēlamies atgūt zaudēto varas pozīciju un starptautisko statusu.

Šīs sūdzības ir pamatotas, taču ar sūdzībām uz priekšu netiek. Marksisms nevilcinājās īstenot savu ekonomisko un politisko ideālu, kad tam bija tāda vara, tas nevairījās no brutālas disidentu apspiešanas: Krievijā tas uz visiem laikiem apklusināja savus ienaidniekus, nogalinot visu buržuāzisko inteliģenci, mūsu vidū ar likumiem republikas aizsardzībai.19 Politiskās varas iegūšana acīmredzami ir katras ekonomiskās vai nacionāli politiskās reformas priekšnoteikums. To mēs zinām tikpat labi kā komunisti un sociāldemokrāti, bet mēs vēlamies politisko varu nevis pašas varas dēļ, nevis lai izmantotu iegūto varas pozīciju pret noteiktu šķiru, bet gan lai radītu priekšnoteikumus ekonomiskam mieram starp nacionālajiem biedriem, kas apvienoti darba kopienā. Pieprasījuma apmierināšana20 ir nacionālās ekonomikas uzdevums – nevis rentabilitāte, kas mūsdienās gandrīz vienīgi ir izšķiroša preču ražošanā. Ar šo nacionālsociālisma fundamentālo nostāju mēs nostājamies noteiktā opozīcijā kapitālistiskās valsts ekonomiskajām pamatidejām. Vispirms netika ražots tas, kas bija nepieciešams, bet gan tas, kas bija ienesīgs. Viss, kas nesolīja nest pietiekamas procentu likmes un dividendes, jau no paša sākuma netika izmantots. Kā īpaši spilgts piemērs pašreizējās kapitālistiskās ekonomikas rentabilitātes neprātam var kalpot fakts, ka mājokļu būvniecība, neskatoties uz briesmīgo mājokļu nepieciešamību – tātad neskatoties uz vissteidzamāko vajadzību – vienkārši netiek veikta, jo tā nav rentabla! Tas, ka mājokļu būvniecība, aplūkota no nacionālpolitiskā viedokļa augstākā nozīmē, patiešām būtu rentabla, šajā vietā neprasa nekādus papildu paskaidrojumus, bet tas ir uzreiz skaidrs no iepriekš teiktā, īpaši attiecībā uz valsts sociālajiem uzdevumiem. Turklāt, ja tauta cieš badu un salst, tad kapitālistiska ekonomika, kas vērsta uz peļņu, nekādā veidā neredz savu pienākumu apmierināt šo vajadzību, ražojot lētus un labus apavus, apģērbu un apakšveļu utt., jo ar iedzīvotāju samazināto pirktspēju tas nav "ienesīgi". No otras puses, luksusa preču rūpniecība visās jomās ir pilnībā noslogota, jo nekad agrāk bagātība nav tik viegli iegūta...

[19] Pēckara Vācijā ir līdzīgs likums — Federālais Konstitūcijas aizsardzības likums. (Bundesverfassungsschutzgesetz), kas tika pieņemta 1950. gadā.

[20] Ar pieprasījuma apmierināšanu jāsaprot iedzīvotāju dzīves vajadzību apmierināšana, izmantojot pieejamas cenas. visu to kopums, kas apvienoti nacionālā kopienā.

Machine Translated by Google

kāro sevi ieskaut ar tīru greznību kā šodien. Taču kapitālistiskais ienesīguma priekšstats patiesībā kļūst par ekonomisku absurdu mūsu ekonomikas nozarēs, kas šodien pārvalda visu – banku un biržu sistēmā. Banku valdošās pozīcijas fakts visspilgtāk pierāda kapitālistiskās idejas ekonomisko bezjēdzību. Ar banku un biržu "produkciju" nekad vēl nav pabarots neviens bērns, nekad vēl nav apģērbts neviens nosalstošs cilvēks, vispār nekad nav apmierināta pat vismazākā dzīvei nepieciešamā. Šis apgalvojums nepavisam nav demagoģiska frāze, tas pat neietver monetāro darījumu institūciju nevajadzamību, tas tikai skaidri parāda, cik milzīga atšķirība pastāv starp patiesi nacionālekonomisku pieprasījuma apmierināšanu, piemēram, nacionālsociālistu vēlmēm, un pilnībā privāti kapitālistiski orientētu, uz peļņu balstītu ekonomiku.

Pat nacionālsociālistiskajai valstij būs savas bankas un citas finanšu iestādes, taču tās vairs nebūs tautsaimniecības valdnieces, bet gan to kalpi, nauda vairs nebūs valsts un tautas kungs, bet tikai nepieciešamais palīglīdzeklis preču apmaiņai.
Mēs precīzi zinām, ka šī cīņa pret banku un biržas kapitālu nozīmēs vissmagāko cīņu nacionālsociālistiskajai kustībai, jo šodien banku un biržas kapitālā ir koncentrēta vislielākā varas pārpilnība, kādu jebkad ir nesusi pasaule.

Šeit runa ir par dzīvības un nāves cīņu par varu, un pretinieks to zina labāk nekā vairums mūsu draugu un sekotāju. Šī cīņa būs daudz grūtāka, jo veselas iedzīvotāju grupas joprojām ir iesprostotas rentabilitātes neprātā.

Fundamentāls jautājums, uz kuru šajā vietā vēlreiz būtu jāatbild ar pilnīgu skaidrību, ir jautājums par to, kā nacionālsociālisms būtībā nostājas attiecībā pret īpašumu. No pirmās nodaļas fundamentālajiem novērojumiem un jo īpaši no tur aprakstītās fundamentālās opozīcijas marksistiskajam sociālismam ar dabiskām sekām izriet nacionālsociālisma fundamentāla īpašuma atzīšana. Šī privātīpašuma atzīšana ir pārāk dziļi iesakņojusies āriešu dzīvē. Radošais prāts, kas atpazīst vidi, kas apcer vidi, lai no tās radītu un veidotu savu pasauli, radošais cilvēks, kas ar smagu darbu izrauj tās augļus no zemes, kas apmetas uz dzīvi, ceļ sev mājas un pilsētas, kas, apmeties un iesakņojies savu radinieku, savu rases biedru lokā, cilvēks, kas pēc tam, balstoties uz šādu augsnē iesakņotu infrastruktūru, virzās uz augstāku kultūru un rada sev savu – pasauli augstākā intelektuālā nozīmē filozofijas, dzejas, mūzikas, mākslas un tēlniecības jomā – šis cilvēks noteikti nevar to iedomāties citādi kā vien tā, ka viņa roku darbi, kas dzimuši no viņa paša, ir arī viņa īpašums. No šīm radošā cilvēka zināšanām tieši rodas cieņa pret citu īpašumu un rodas likums.

Radošajam prātam fundamentālā un nesamierināmā opozīcijā stāv citu, citādi noskaņotu cilvēku alkatīgais, zaglīgais prāts, kuri nekad nav pazinuši radīšanas dvašu, kuri nemierīgi pārvietojas no vietas uz vietu, kuri nekad nekur nevarēja iesakņoties, kuri nav cēlušies plaši un no zemes ilgstošā attīstībā uz arvien augstāku kultūru, bet ar savu nemierīgi kustīgo prātu un naudu pārvietojas no valsts uz valsti, kad ir "ganījuši" atsevišķas pilsētas vai zemes gabalus. Pat radošo tautu laukos ebrejs būtībā stāvēja diezgan tālu no faktiskās ražošanas, mēs nepazīstam ebreju kā zemnieku, ne kā tirgotāju, ne kā inženieri vai meistari, ne kā rūpnīcu un algotu strādnieku, un patiess radošais ģēnijs viņam ir svešs pat tēlotājmākslā un zinātnē. Kustīgais prāts sāk savu raksturīgo darbību tikai tur, kur darbu ir radījusi radoša roka, ir radīts objekts, tur alkatīgais prāts zina, kā iegūt šīs preces...

Machine Translated by Google

sevi un pārvietot tos savā finansiālajā labā. Nevis lai apmierinātu valsts ekonomisko pieprasījumu, bet gan lai gūtu pēc iespējas lielāku peļņu no šīs ražošanas plūsmas uz patēriņu, tā nostājās starp ražotāju un patērētāju – radās tirgotājs. Šodien tirgotājs un naudas mainītājs ir kļuvis par direktoru padomi un banku kungu. Visas pasaules ekonomika ir apgriezta kājām gaisā visbezjēdzīgākajā veidā. Gudrs, atjautīgs, drosmīgs, radošs un produktīvs prāts vairs nevalda; valda negodīgs prāts, kas nespēj radīt neko savu, ekspluatatīvs un alkatīgs. Nauda valda pār darbu un asinīm.

Ebreju kustīgais prāts ir spējis visu padarīt mobilu, pat zemi ar hipotēku palīdzību, lielākās sen iedibinātās nozares ar anonimizācijas un akciju sabiedrību palīdzību, un, izmantojot valsts obligāciju ekonomiku, starptautiskais kapitāls pat ir atdalījis valdības no to iedzīvotājiem. Mūsdienās visas valdības ir atkarīgas no liela aizdevumu kapitāla, un attiecībā pret savu tautu tās ir tikai procentu iekasētāji saviem anonīmajiem kungiem Volstrītā, Londonas pilsētā un Parīzē.

Šie īsie novērojumi mums ir atklājuši dziļāko noslēpumu par nesamierināmo opozīciju starp radošām tautām un mantkārīgo ebreju. "Āriešu tauta rada, ebreju tauta sagrābj sev pasauli."

Šeit īsi piebilstu, ka pastāv ļoti smalka atšķirība starp īpašumu un valdījumu. Valdījumam nebūt nav obligāti jābūt īpašumam, valdījums nevar būt pašu radīts. Valdījuma gadījumā tā izcelsme netiek apšaubīta. Ebrejs ir sagrābis āriešu tautu īpašumu un tagad ar savu finansiālo varu valda pār tā radītājiem. Šī abstraktā īpašuma forma juridisko prasību, obligāciju, hipotēku utt. veidā ir pakļāvusi visu pasauli mūsdienu procentu ietekmē kapitālam. Procentu kapitālistiskā ekonomiskā forma parasti nepazīst valdījuma robežas, tā pieļauj, ka veselas tautas ar visu to darbu kļūst par dažu banku un biržu magnātu procentu pakļautām.

Pret šo ne maz biedējošo interešu kapitālistisko laupītāju ekonomiku nacionālsociālisms nostāda īpašuma tiesību ierobežojumu. Šī ierobežojuma princips ir teikumā: "Sabiedrības intereses svarīgākas par savtīgajām interesēm". Tas, ka šo īpašuma robežu turklāt var pacelt ļoti augstu, izriet no tā, ka nacionālsociālisms nekādā veidā neatteiks pat lielākos rūpniecības darbus, ja vien tie paliks to radītāju privātīpašumā (mēs atceramies Krupu, Mannesmanu, Tisenu utt.), kā pretējus kopuma interesēm, it īpaši, ja šo lielo darbu īpašniekiem ir izpratne par sociālajiem jautājumiem un viņi spēj atrast pareizās robežas starp atbilstošu pašpeļņu no ražošanas, atbilstošu pārdošanas cenu noteikšanu un tautsaimniecības pieprasījuma apmierināšanu, kā arī atbilstošu un cienīgu darbaspēka līdzdalības veidu darbu ieņēmumos.

Šeit mēs nonākam pie īsiem fundamentāliem novērojumiem par ražošanas ārējām formām.
Pirms kara spēcīgi augošā Vācijas ekonomika izcēlās ar ļoti veiksmīgu lielo, vidējo un mazo uzņēmumu sajaukumu. Tagad kopumā tieksme uz lielo biznesu patiešām rada briesmas valsts ekonomikai, ciktāl nākamais līmenis virs lielā biznesa vairs nekalpo pieprasījuma apmierināšanai, bet gan augstajām kapitālistiskajām interesēm – tirgus dominēšanai un cenu diktatūrai. Tomēr ir skaidri atzīts, ka noteiktas nozares var darboties tikai kā lielie uzņēmumi. Tas attiecas uz tām rūpniecības nozarēm, kuras mēs parasti dēvējam par smago rūpniecību. Nevēloties iedziļināties detaļās šajā brīdī, būtībā var apgalvot, ka nacionālsociālistiskajai valstij nav pamata tiekties pēc fundamentālām pārmaiņām šajās ekonomikas ārējās formās. Nacionālsociālisms noraida jebkāda veida "socializāciju vai nacionalizāciju" marksistiskajā izpratnē. Mūsu ekonomiskais ideāls pieprasa pēc iespējas lielāku...

Machine Translated by Google

ekonomiski brīvu eksistenču skaits tieši vidējos un mazos uzņēmumos. Mēs zinām, ka tikai brīvi un neatkarīgi cilvēki, kuri var brīvi rīkoties ar savu darbu un darba ienākumiem, ir piepildīti ar nopietnu atbildības sajūtu par savu darbu, ka tikai šajā augsnē rodas spēcīgas personības un ka tikai brīvības un atbildības augsnē zeļ kopienas sajūta, kas vieno tos, kurus kopīgs darbs saista dzīves un likteņa kopībā, un tādējādi padara viņus par brīvu, pašapzinīgu nāciju.

Tikai šādā augsnē indivīda labklājība var apvienoties ar visas sabiedrības labklājību.

Uz valsts un ekonomikas robežām

Mančestraisms21 un valsts sociālisms ir polāri pretstati, kad runa ir par robežu noteikšanu, kas valstij jāievēro, iejaucoties ekonomikā. Pirmā doktrīna pieprasa pēc iespējas lielāku brīvību no jebkuras valsts aizbildnības, tā vislabāk vēlētos, lai valsts tiktu noniecināta nakts sarga lomā. Valsts sociālisms uzskata, ka lielāko daļu uzņēmumu vislabāk vada un pārvalda pati valsts. Visekstrēmākās socializācijas vai nacionalizācijas formas, kas ir krievu termins uzņēmumu vadīšanai, ir parādījušas ikvienam, kurš objektīvi un pārliecinoši ir novērojis sociālistiskos eksperimentus, ka šādas komunistiskās ražošanas formas ilgtermiņā nav iespējamas.
Tas, kurš ir sekojis mūsu ekonomikas pamatu skaidrojumiem, bez grūtībām varēs atpazīt šīs parādības iekšējos cēloņus. No vienas puses, uzņēmējdarbības iniciatīvas apspiešana, peļņas motīva trūkums, konkurences likvidēšana, no otras puses, piespiešana strādāt, ko padomju vara īstenoja ar nežēlīgu varu, līdz minimumam samazina ražošanas priekšrocības.

Pakāpeniskā, maigākā uzņēmumu "valsts kontroles" forma, kādu mēs to pazīstam no Vācijas ekonomiskās dzīves, ir veiksmīgi piemērojama tikai dažādās valsts ekonomikas jomās. Jomās, kas konkurē ar brīvo ekonomiku, īpaši lielo rūpniecisko ražošanu (ogļu ieguve), komerciālie panākumi ir ievērojami ierobežoti salīdzinājumā ar brīvo ekonomiku, kas spēj pieņemt visus svarīgos lēmumus ātrāk un neatkarīgāk, nekā tas ir iespējams valsts uzņēmumu gadījumā. Lai pareizi spriestu par to, kuri uzņēmumi kopumā ir piemēroti valsts kontrolei, mums ir jābūt skaidriem, kādu lomu valsts ieņem visas tautsaimniecības darbībā.

Mēs esam paskaidrojuši, ka nacionālsociālisms ekonomikas uzdevumu saskata pieprasījuma apmierināšanā. Ražotājs un patērētājs, fabrikants un lietotājs ir divi galvenie dalībnieki katrā ekonomikā. Tagad mēs zinām, ka patēriņš galu galā vienmēr un visur ir tīri individuāls vai izteikts ļoti skaidri: katru maizes gabaliņu patiešām var patērēt tikai viena persona, arī apģērbs ir paredzēts tikai personīgai lietošanai, likums jebkurā laikā nodrošina jumtu tikai nelielam, savienotam lokam, darba vieta jebkurā laikā dod darba vietu tikai varbūt lielākam, bet tomēr ierobežotam skaitam darba biedru, tāpēc mēs nemaz nevaram runāt par kopīgu produktu patēriņu vai lietošanu. Tāpēc, ja patēriņš galu galā ir individuāls, tas pats attiecas arī uz ražošanu, uz preču ražošanu. Jo vērtīgāks ir produktīvā darba produkts, jo skaidrāk ir, ka tas rodas tikai no ļoti personiska radoša spēka.
Prāta darbiem zinātnes un tēlotājmākslas jomā, tehnisko izgudrojumu un atklājumu jomā tas ir uzreiz skaidrs, bet pat saliktu darbu gadījumā

21. Mančestras kustība ir ekonomiskās domas skola, kas radās 19. gadsimtā Mančestrā kā reakcija uz 1815. un 1846. gada protekcionistiskajiem Koras likumiem. Tā aizstāvēja brīvo tirdzniecību un atbalstīja rūpniekus pret zemes aristokrātijas agrārajām interesēm. Šīs kustības galvenie atbalstītāji bija Ričards Kobdens (1804–1865) un Džons Braits (1811–1889).

Machine Translated by Google

Lai gan rūpnīcu tipa uzņēmumos, kuros mehanizācija ar mašīnu palīdzību gandrīz pilnībā apspiež cilvēka individuālo darbu, galu galā joprojām ir spēkā apgalvojums, ka apavu pāri, ko tieši šis strādnieks izgatavo, var izgatavot tikai šis, nevis cits. Tomēr produktu kvalitāte krītas, pieaugot mehanizācijai. Jau lauksaimniecības nozarē ir spēkā vecais likums: "Kunga acs baro lopus", tas ir, tikai audzētāja personīgā aprūpe sasniedz visaugstākos rezultātus.

Visi komunistiskās ekonomikas mēģinājumi vienmēr ir beigušies ar pilnīgu neveiksmi. Tāpēc mums principiāli jāpaziņo, ka gan patēriņš, gan ražošana ir pretrunā ar socializāciju. Tiklīdz cilvēce atteicās no sākotnējām individuālās ekonomikas formām ģimenē un pārgāja uz sarežģītākām ekonomiskajām formām, izmantojot darba dalīšanu, un bija izveidojusi lielas valstu kopienas, starp ražošanu un patēriņu iejaucās kaut kas jauns — tirdzniecība un finanšu sistēma.

Šis ļoti vienkāršais ekonomiski filozofiskais novērojums sniedz mums visskaidrākos pierādījumus par jomām, kurās valstij ir jāierobežo sava ekonomiskā darbība. Patiešām, ir uzreiz skaidrs, ka šeit runa ir par jautājumiem, kuros katrs indivīds ir vienlīdz ieinteresēts. Un ir tikai loģiski, ka šeit valsts atradīs savu pienākumu loku kā kopīgo interešu iemiesojumu.

Ja mūsu ekonomikas filozofija ir pareiza, valstij ir jābūt paveikusi kaut ko priekšzīmīgu kādā no šīm jomām, ja tā jau ir izmēģinājusi savus spēkus. To tā ir paveikusi arī transporta jomā. Vācijas dzelzceļa iestāžu darbība pirms kara bija vienkārši priekšzīmīga, un tāda tā ir arī šodien, ciktāl joprojām valda vecā uzticība pienākumam un apzinīgumam. Bieži vien Amerikas nevalstiskajai dzelzceļa sistēmai tiek piedēvēta īpaša pilnība; tas ir arī precīzi noteiktā kontekstā, ciktāl satiksme notiek diezgan brīvi, un daudzas nelielas grūtības, kas pie mums ir saistītas ar birokrātisko sistēmu, diez vai varēja izvairīties. Pat liela mēroga lokomotīvju būvniecība Amerikā agrāk mūsos izraisīja izbrīnu, taču galvenais iemesls tam bija tas, ka Amerikas dzelzceļa tīkla platākais sliežu platums to tehniski padarīja vieglāk iespējamu. Bet tas nav transporta aspekts, bet gan tehnisks fakts, kas neietilpst mūsu novērojumu tvērumā. No otras puses, daudz svarīgāks mūsu jautājumam ir transporta drošība dzelzceļā. Šajā jomā Vācijas dzelzceļi pastāvīgi apzinājās šo valsts transporta galveno uzdevumu un var arī apgalvot, ka ir paveikuši visu iespējamo tehniski un organizatoriski. Ar cik bezatbildīgu vieglprātību tieši šajā jomā tika apdraudēta pasažieru dzīvība Amerikas un Francijas dzelzceļos, izriet no dzelzceļa negadījumu vēstures Amerikas un Francijas dzelzceļos pirms nacionalizācijas, ja vien tās kalpoja Parīzes Rotšildu neapdomīgajai peļņas gūšanai. – Tāpēc pat šeit mēs atkal redzam fundamentālo pretstatu starp kapitālistisko rentabilitātes ideju un pieprasījuma apmierināšanas ekonomikas pienākuma ideju.

Tirdzniecības uzdevums, pirmkārt, ir kalpot tautsaimniecībai, nodrošinot drošu, ātru un lētu preču un personu pārvietošanu uz lietošanas vai darba vietām. Valsts uzņēmumā rentabilitātes jautājums ir tikai otrajā vietā, vai arī tas ir tikai tarifu politikas jautājums. Tirdzniecībai dabiski pieder arī pasta un telegrāfa sistēma. Pat šeit ir nepieciešama tikai godpilna Vācijas pasta un telegrāfa administrācijas darbības atmiņa, lai parādītu, cik droši, ātri un uzticami valsts izpildīja šo svarīgo tautsaimniecības uzdevumu.

Machine Translated by Google

Turpretī tirdzniecība vienmēr ir tikusi uzskatīta par privātās uzņēmējdarbības iniciatīvas ekskluzīvu uzdevumu. Tagad par tirdzniecību nevar runāt tik viennozīmīgi kā par transporta sistēmu. Valsts regulējumam jau no paša sākuma tiek ņemts vērā tikai noteikts preču veids, patiesībā masveida patēriņa preces. Tik maz, cik pirms kara varēja sagaidīt izpratni par valsts regulējumu svarīgāko pārtikas produktu tirdzniecībā – jo brīvās tirdzniecības doktrīna noteica mūsu nacionālo ekonomisko domāšanu –, tikpat maz var sagaidīt arī šodien, ņemot vērā nekaunīgo augļošanu svarīgāko pārtikas produktu jomā joprojām neaizmirstajā pēckara periodā, ka ideja, ka valsts uzdevums ir nodrošināt svarīgāko pārtikas produktu sagatavošanu, nodošanu un izplatīšanu, kritīs auglīgā augsnē. Izņēmuma kārtā mēs atrodam pat starp mūsu ekonomikas jomas antipodiem – boļševistiem – mēģinājumus atrisināt šo problēmu, tas ir, ar valsts kontroles palīdzību pār ražošanu un tās izplatīšanu. Kā jau esam parādījuši, tur nepareiza ir vēlme vadīt ražošanu vai saprast to vienmēr valsts kontrolētā veidā. No otras puses, pareiza ražošanas sadale neapšaubāmi ir īpaši svarīgs valsts uzdevums. Ievērības cienīgi, ka Krievijā vienīgās buržuāziskās organizācijas, kas ir saglabājušās, ir lauksaimniecības ražošanas un patērētāju kooperatīvi, tātad, citiem vārdiem sakot, tās organizācijas, kas bija tieši izvirzījušas sev uzdevumu uzglabāt un savākt svarīgākos pārtikas produktus kopīgās interesēs un, no otras puses, apgādāt patērētāju kopīgās interesēs. Mūsu vācu...

Ekonomiskā dzīve mums tagad rāda, ka pat pie mums šī ideja nav pilnīgi jauna, bet gan arvien vairāk nostiprinās kooperatīvā ideja, radot priekšnoteikumus, ko nacionālsociālisms ir iecerējis šī ārkārtīgi svarīgā jautājuma noregulēšanai. Lauksaimniecības produktu kooperatīva izmantošana, no vienas puses, nodrošina lauksaimniekam viņa produktu piegādi par atbilstošām cenām, tā nodrošina mēslošanas līdzekļu, lauksaimniecības instrumentu u.c. kooperatīvu iegādi un jo īpaši cenšas nodrošināt pieprasījuma apmierināšanu, izveidojot lauksaimniecības noliktavas. No otras puses, patērētāju arodbiedrības no savas puses ir spērušas pilnīgi praktiskus soļus, lai piegādātu produktus patērētājiem pēc iespējas tiešāk un galvenokārt, apspiežot starpniecības tirdzniecību. Ražošanas kooperatīvu un patērētāju kooperatīvu apvienošana valsts uzraudzībā ir lemta šī jautājuma risināšanai.

Pat šeit jautājuma būtība atkal ir: nevis rentabilitāte, bet gan pieprasījuma apmierināšana ir ekonomikas pirmais uzdevums.

Tirdzniecībai joprojām ir vairāk nekā pietiekami daudz darba, īpaši visās jomās, kurās tiek apšaubīts personīgā riska faktors. Pārtikas produktam, kas vienmēr ir drošs un visos pārdošanas apstākļos, uzņēmēju raksturojošie faktori jau no paša sākuma tiek izslēgti.

Finanšu sistēma ir trešā un vissvarīgākā lieta, kas jāpakļauj valsts regulējumam. Daudzi finanšu teorētiķi naudu skaidro kā preču apmaiņas līdzekli; šis skaidrojums patiesībā nav aplams, bet arī nepilnīgs un neskaidrs. Tomēr šī definīcija pauž pareizo sajūtu, ka nauda ir preču aprites palīglīdzeklis. Tas, ka valsts pieprasa sev monētu kalšanas privilēģiju, jau pierāda, ka valsts uzskata naudu par īpaši svarīgu sabiedriskās dzīves jomu. Tas, ka valsts ir pieņēmusi veselu virkni pantu krimināLkodeksā, kas attiecas uz viltošanu, līdzīgi pierāda, ka tas ir pirmās kārtas sabiedrisks jautājums. Patiesībā valsts jau ilgu laiku ar savu varu ir noteikusi arī to, kas ir derīgs kā nauda sabiedriskajā dzīvē.

Machine Translated by Google

komercija. Īpaša finanšu teorētiķu – čartālistu22 – ievirze pārstāv naudas valsts teoriju, kas īsi paziņo: "Nauda ir tas, ko valsts pasludina par naudu". Ar to nauda tiek pilnībā atdalīta no naudas substances, un valsts suverenitātes zīmogs ir pietiekams, lai no dzelzs, alumīnija, porcelāna un, galvenais, papīra izgatavotu "naudu". Tagadne mums māca, ka šī teorija faktiski ir kļuvusi par realitāti. Šo finanšu teorētiķu pretinieki – metālisti23 – pieturas pie vecās idejas, ka naudai ir jābūt iekšējai vērtībai, tātad tai jābūt no dārgmetāla (zelta un sudraba). Tagadnes attiecības šo ievirzi neapstiprina, jo patiesībā valsts pat no papīra izgatavo naudu, un patiesībā naudu, ar kuru patiešām var kaut ko nopirkt, pat ja banknotes ir izgatavotas no pilnīgi bezvērtīga papīra. Bet jautājums par šīs naudas pirktspēju ir cits stāsts. Šeit naudas pirktspējas samazināšanās, kas ir apgriezti proporcionāla pieaugošajam papīra naudas daudzumam, šķiet, pierāda metālistu taisnību, jo patiesībā zelta un sudraba monētas nav izraisījušas papīra naudas pirktspējas zudumu. Taču tas ir saistīts ar citu iemeslu, proti, zelta naudas preces raksturu. Ne jau tāpēc, ka zelta nauda ir īsts zelts, tā saglabā savu pirktspēju, bet gan tāpēc, ka zelta nauda arī ir prece. Divdesmit marku monēta mūsdienās savu pirktspēju nepavisam neiegūst no iespiestās valsts valūtas zīmes "20 markas", bet gan no tās rafinētā zelta satura. Taču mēs nevaram šeit ilgāk kavēties pie šiem finanšu teorētiskajiem strīdīgajiem jautājumiem, mums būs jārunā par šiem jautājumiem plašāk, atspoguļojot valsts finanšu sistēmu saskaņā ar nacionālsociālistiskās reformas argumentāciju. Šeit ir jāatzīst, ka finanšu sistēma, ņemot vērā jautājumu, kas mūs šobrīd nodarbina par valsts un ekonomikas robežām, jebkurā gadījumā pieder pie jomām, kurām kā ārkārtīgi svarīgam visas ekonomiskās dzīves jautājumam, tāpat kā tirdzniecībai un svarīgāko pārtikas produktu tirdzniecībai, noteikti jāpiemēro visrūpīgākā valsts fiduciārā regulēšana.

Finansiālās problēmas nozīmīgums pats par sevi mūsdienās neprasa īpašu skaidrojumu. Lielo finanšu lielvaru vara, kas pārvalda visu, ir acīmredzama ikvienam, kurš to vēlas redzēt. Vērīgs cilvēks jau sen ir atzinis, ka tieši nekompetentā, maldīgā valsts pozicionēšanās attiecībā uz finanšu sistēmu ir galvenais iemesls pašreizējiem katastrofālajiem apstākļiem valsts finansēs. Tas fakts, ka lielākā daļa tā saukto valsts centrālo banku nebūt nav tīri valsts iestādes, bet gan akciju sabiedrības, kurās valdības ir saglabājušas tikai noteiktas uzraudzības tiesības, jau sniedz priekšstatu par neskaidrajiem apstākļiem valsts finanšu sistēmas jomā.

Valsts politiskie fondi

Nav valsts bez varas un bez autoritātes nav valdības. Nekas nav pašsaprotamāks un acīmredzamāks veselajam saprātam. Tas jāattiecina uz pilnīgu sabiedriskās domas ignorēšanu, ja vēl šodien valdības aprindās kāds tic, ka vispār ir iespējams valdīt bez militāras un politiskas varas.

Vara bez varas instrumenta nav iedomājama; politiskā vara un militārie varas līdzekļi viens otru nosaka tikpat cieši, kā ekonomiku un morāli nevar atdalīt. Lai atgūtu zaudēto varu, vienīgais līdzeklis ir militāra varas instrumenta izveide.

22 Čartālisti atbalsta fiat naudas vai valdības emitētu žetonu (latīņu: charta) izmantošanu kā nacionālo valūtu.
23 Metālisti uzskata, ka naudas vērtība rodas no dārgmetāliem, un iebilst pret fiat naudu, uzskatot, ka tai nav iekšējas vērtības.

Machine Translated by Google

Cik briesmīgi ir sodīta mūsu nabaga tēvzeme, jo tā ir atteikusies no varas idejas un padevusies pacifistiskajai fanfarai, ko mēs tagad piedzīvojam katru dienu un katru stundu. "Lai novērstu vēl sliktāku situāciju", mēs paši esam nodevuši un iznīcinājuši savus ieročus, "lai novērstu vēl sliktāku situāciju", mēs esam parakstījuši Versaļas diktātu, "lai novērstu vēl sliktāku situāciju", Berlīnes valdība ir teikusi jā un āmen visam, kas no mums tika prasīts, "lai novērstu vēl sliktāku situāciju", mēs esam pieļāvuši, ka pret mums tiek vērsta katra ļaunprātība, katrs pazemojums, katra ekspluatācija. Ar šo bezkaunīgo gļēvulības un pazemības saukli vācu tauta ir ievesta arvien lielākās ciešanās. Mēs izpildījām to, kas no mums tika prasīts, un...

ministrs, kurš vēlējās būt vācietis, Dr. Ratenau24, uzdrošinājās publiski paziņot: Nav absolūtas nespējas piepildīt, jautājums ir tikai par to, cik dziļās nelaimēs tautu var ļaut nonākt! Citiem vārdiem sakot, tas nozīmē - lai gan Ratenau vārdi jau ir pietiekami skaidri: vācu tauta ir pilnīgi neaizsargāta, tā ir politiski pilnīgi bezspēcīga, intelektuāli tā ir gandrīz apstulbusi, tā var vienkārši turpināt strādāt. Tā ir ļāvusi sev uzkraut tik milzīgu vainas nastu, ka Izredzētās tautas locekļi, saņemot šīs reparācijas, var mūžīgi dzīvot glaunu bezdarba dzīvi visās pasaules valstīs uz vācu darba rēķina. Bet tagad pastāv briesmas, ka pat milzīgais vāciešu darbaspēks var salūzt zem fantastiskās nastas. Tāpēc vācieši ir pastāvīgi jāuztur dzīvi ar stimulatoriem un tieši šādā veidā jāuztur viņu fizisko spēju robežās, lai viņi varētu strādāt, vienmēr sakopojot visus spēkus maldinošā cerībā, ka kādu dienu varētu atbrīvoties no savas nastas. "Jautājums ir tikai par to, cik dziļās nelaimēs tautu var ļaut nonākt!" Šo politisko noskaņojumu tik ļoti cildināja visi republikāņi.

Ja mēs atcerējāmies šo mūsdienu vācu valsts būves paradigmu, tas bija tikai tāpēc, lai apstiprinātu šo tik šausminošo piemēru, kas mums tik tuvu atrodas, kur neaizsargāta un bez ieročiem esoša tauta vienkārši spiesta samierināties ar visu, pat ar katru izsmieklu. Tam pretī mums ir pamatota ticība ārēji spēcīgai valstij, kas vienīgā var garantēt mieru un brīvību. Mēs atsakāmies no vēsturiskiem iemesliem, tas nav manifesta uzdevums, bet gan vēsturnieka jautājums.

Ārēji virzītas varas politikas idejas pretstats ir iekšēji virzīta stingra konstitucionāla valsts. Bismarka varas valstī mēs nonācām diezgan tuvu šim ideālajam stāvoklim, taču jomās, kas skāra finanšu sistēmu un neierobežotu privātīpašuma atzīšanu, kā arī no tās izrietošās prasības, mūsu juridiskās idejas pilnībā atradās kapitālistiskās idejas pakļautībā.

Nav īpaši jāuzsver, ka iekšpolitikas ziņā nacionālsociālisms bez ierunām balstās uz likuma pozīciju, ciktāl visiem jābūt vienlīdzīgiem likuma priekšā un sociālajā kārtībā nedrīkst būt atšķirību. Taču ir nepieciešama būtiska pārveide.
jāīsteno attiecībā uz likuma pamatideju, kas vācietim nozīmē iekšēju vajadzību, brīvprātīgu pakļaušanos kopuma augstākajām interesēm, turpretī mūsdienās spēkā esošie likuma noteikumi šķiet vienkārši kā varas pavēle un patiesībā kā tādas varas pavēle, kas nestāv kopuma dienestā, bet tieši attiecībā uz īpašuma jautājumiem ir nostādījusi īpašuma aizsardzību augstāk par aizsardzību

24. Valters Ratenavs (1867–1922) bija ebreju rūpnieks un politiķis, kurš 1922. gadā bija rekonstrukcijas ministrs un 1922. gadā ārlietu ministrs. Viņa uzstājība, ka Vācijai jāpilda savas saistības saskaņā ar Versaļas līgumu, izraisīja vācu nacionālistu naidīgumu, un viņš tika nogalināts 1922. gada jūnijā. Veimāras valdības reakcija uz šo slepkavību bija Republikschutzgesetz (Likuma par republikas aizsardzību) izsludināšana 1922. gada jūlijā, uz kuru Feders bieži atsaucas.

Machine Translated by Google

personas. Jautājums par jauno publisko tiesību kārtību būs sīkāk jāapspriež citā sadaļā.

Tagad īsi pievērsīsimies ārējās valsts formas jautājumiem. Galīgais lēmums šajā jautājumā nekādā ziņā nav steidzams. To parasti var atrisināt tikai pēc mūsu iekšējo politisko apstākļu pilnīgas attīrīšanas. Vienīgais iespējamais ceļš uz šo iekšējo politisko attīrīšanos mums šķiet vienīgi caur diktatūru, kas ar pilnīgu apņēmību nogriež un sadedzina mūsu tautas struktūras sadalīšanās un slimību avotus.

Prasības, ko mēs izvirzām šādam vadītājam, ir ārkārtīgi augstas; viņam jāizceļ kaislīga mīlestība pret savu tautu, nelokāma griba, praktiski somnambulistiska pārliecība visos viņa lēmumos. Tas, ka viņa intelektuālajām spējām jāpaaugstinās virs vidējā līmeņa, ir pašsaprotami, taču zināšanas un spējas dažādās jomās nav izšķirošais faktors. Zināšanas un mācīšanos var īstenot citi – cik daudz cilvēku ir ar augstām zināšanām, lielu domu skaidrību, izcilu intuīciju, izcilu mākslinieciskо talantu –, bet, ja viņiem trūkst pēdējās lietas – kaislīgas gribas, nelokāma impulsa, kas balstīts uz dziļāko morālo nopietnību, tad viņi nekad nespēs kāpt tautu priekšgalā kā celmlauži un līderi, sasniedzot jaunus augstumus. Mēs domājam par reliģiskiem ģēnijiem, piemēram, Kristu un Luteru, Savonarolu25 un Muhamedu, valstsvīriem, piemēram, Bismarku un Kromvelu, ģenerāļiem, piemēram, Frīdrihu Lielo un Jorku26 utt. Diktatoram jābūt pilnīgi brīvam no visiem nevajadzīgajiem ierobežojumiem un vilcināšanās, viņam nevar būt nekādas neizbēgamības, jo tieši viņam ir jārada vēsture, un viņš ar drosmīgu, apņēmīgu roku satver, kad viņa stunda sit, viņš iemieso tautas ilgas, un tāpēc viņš nekad nekļūdās un viņu nes fanātiska mīlestība pret tiem, kuriem viņa darbs nes atbrīvošanu. Viņam jāspēj ienīst tikpat spēcīgi un nežēlīgi, kā viņš mīl savu tautu un savu svēto uzdevumu. Attiecībās ar saviem palīgiem un kolēģiem viņš ir pirmais starp brīviem un vienlīdzīgiem cilvēkiem.

Šī vecā vācu ideja veido pamatu šai dzelzs saiknei starp vadītāju
un viņa draugi lietas labā.

Viņš ir līderis, jo ir sevi pierādījis, un tik ilgi, kamēr viņš sevi pierāda.

Katrs spēks šķiet divkāršojies viņa klātbūtnes dēļ
Viņš izvelk ārā katru apslēpto enerģiju,
Atklājot katram savu unikālo talantu,
Tomēr atstājot visu tādu, kādu daba to radījusi,
Un vērojot tikai to, lai tie nebūtu nekas cits
Īstajā vietā un laikā.

(Šillers, Valenšteins)27

Viņš ir stingrs un bargs pret sevi, viņš orientējas pēc saviem likumiem. Viņam ir laiks ikvienam un viņš uzklausa ikvienu, taču viņš diezgan labi spēj atšķirt svarīgo no nesvarīgā. Lai sasniegtu savu mērķi, viņš var nebaidīties no...

---

25 Džirolamo Savonarola (1452–1498) bija dominikāņu mūks, kurš sludināja pret valsts un garīdzniecības korupciju un pravietoja, ka Florence kļūs par varenu Jauno Jeruzalemi, ja tā izlabos savus morālos netikumus. Viņa papildu atteikšanās atbalsts pāvesta Aleksandra VI Svētajai līgai pret Franciju izprovocēja viņa ekskomunikāciju 1497. gadā un nāvessodu pēc tam gads.

26 Ludvigs grāfs Jorks fon Vartenburgs (1759–1830) bija Prūsijas feldmaršals, kurš iebilda pret Prūsijas ģenerāļa Jūlija fon Grāvera sadarbību ar frančiem Napoleona iebrukuma laikā Krievijā 1812. gadā un tādējādi bija nozīmīgs Sestās koalīcijas veidošanā pret Napoleonu, kas beidzās ar Napoleona trimdu uz Elbu 1814. gadā.

27 Frīdrihs Šillers, "Die Piccolomini", pirmā luga viņa Valenšteina triloģijā (1799). Tulkojums ir Semjuela Teilora Kolridža darbs.

Machine Translated by Google

asinis un karš, viņš nedrīkst atpūsties un atslābināties, kamēr nav sasniedzis savu mērķi, tad viņš tālāk nodrošina savu radīšanu, ciktāl tas ir cilvēciski iespējams, bet viņš pats var atkāpties, kā to darīja diktators Sulla, un tādējādi nodrošina savu darbu divējādi, proti, viņš darbojas no attāluma, bet tomēr nespiež visu ar savu spēcīgo personību mērīt pēc ārkārtējiem standartiem; no otras puses, brīvāka un neatkarīgāka sekotāju grupa varēs attīstīties, ja Titāns pastāvīgi nenoteiks politisko ikdienas dzīvi, bet gan paliks līderis garīgā nozīmē. Šāds darbības spožums izcels diktatoru, kurš atkal aizvedīs Vāciju uz augstumiem. Ja tad izeja no purva tiks atrasta, pateicoties ārkārtēja vadītāja sasniegumiem, būs atgūti iekšējie un ārējie priekšnoteikumi neatkarīgai nacionālai dzīvei, tad tauta atkal varēs lemt par valsts ārējo formu.

Mūsu skatījumu uz nākotnes valsts formu būtiski ietekmēs tas, kā tiks veidotas noteiktas sabiedriskās dzīves formas, īpaši vēlēšanu tiesības un no tām izrietošā tautas pārstāvniecība. Mēs noteikti varētu iedomāties veselīgas republikāniskas valsts formas iespējamību, līdzīgi kā senajā Romā. Patiešām, gandrīz visas vēsturiskās atmiņas Vācijā norāda uz monarhisku valsts formu. Tagad ar monarhisko valsts formu nekādā veidā nav nesaraujami saistīta dinastiskā ideja. Gluži pretēji, šķiet, ka pārāk bieži dinastiskās intereses ir attīstījušās, ievērojami kaitējot tautām. Vēl viens faktors mūs mudina uz ārkārtīgu piesardzību jautājumā par iespējamu monarhiskas valsts formas atjaunošanu - dinastiju pārmantojamības sekas. Vācu tautas sāpīgajā vēsturē var atkārtoties, ka trešā paaudze pēc ievērojama valdnieka ir izšķērdējusi savu senču mantojumu, sabojājusi tautas godu un vērtību, zaudējusi impērijas varas pozīcijas un iznīcinājusi pilsoņu mieru un labklājību. Runājot par monarhijas priekšrocībām, īpaši iedzimtas valdošās mājas apstākļos, vācietis vienmēr iztēlojas tos, kuriem vēsture devusi epitetu "Lielais". Tādējādi mēs domājam par Kārli Lielo, Oto Lielo28, Frīdrihu Lielo29 un nedaudzajiem, kas tiek pielīdzināti šiem īstajiem valdniekiem; taču tikai īslaicīga atmiņa par nespējas, kūtruma, savtīguma, izšķērdības, fantāzijas, attālināšanās no tautas un citu bīstamu īpašību galeriju, kas saistīta ar Luija Dievbijīgā30, Oto III31, Vāclava32, Kārļa VI33 vārdiem.

,

---

[28] Kārlis Lielais (apm. 742.–814. g.) kļuva par franku karali 768. gadā un paplašināja savu varu ārpus Francijas, iekļaujot Karolingu impēriju. impērija, kas aptvēra lielāko daļu Rietumeiropas.

29. Oto Lielais (912.–973. g.) bija Saksijas hercogs, kurš 936. gadā kļuva par vāciešu karali, 955. gadā sakāva maģārus un 961. gadā iekaroja Itālijas karalisti. 962. gadā pāvests Jānis XII viņu kronēja par imperatoru, un viņš valdīja no Romas kā Svētās Romas imperators.

30. Luijs Pjē (778.–840. g.) bija Kārļa Lielā dēls, ar kuru viņš valdīja kā līdzimperators no 813. gada. 817. gadā viņš sadalīja savu impēriju starp saviem trim dēliem un brāļadēlu Bernardu, kurš valdīja kā Itālijas karalis. Tomēr Bernards sacēlās pret savu tēvoci un tika sodīts ar apžilbināšanu, drīz pēc tam viņš nomira. Luijs publiski izpirka savu nežēlību un tādējādi zaudēja lielu daļu sava valdnieka prestiža. Atlikušo viņa valdīšanas laiku Franku impēriju iezīmēja pilsoņu kari.

[31] Oto III (980.–1002. g.) bija Svētās Romas impērijas valdnieks no 996. gada un savas valdīšanas laikā saskārās ar lielu pretestību no slāvu tautām, tāpēc bija spiests pamest impērijas teritorijas uz austrumiem no Elbas, lai gan viņam tomēr izdevās nostiprināt kristietības ietekmi Polijā un Ungārijā.

[32] Vāclavs I (apm. 907.–935. g.) no Pršemisīdu dinastijas bija Bohēmijas hercogs no 921. gada. 929. gadā Bohēmiju uzbruka Austrumfranku karalis Henrijs Putnkopis un bija spiests atsākt nodevu maksāšanu pēdējam. Vāclavu nogalināja dižciltīgo grupa, kas bija sabiedrota ar viņa brāli Boļeslavu, kurš kļuva par nākamo Bohēmijas hercogu.

33. Kārli VI (1368–1422) dēvēja par "le bien-aime" (Mīļotais), kā arī par "le fou" (Trakais). Viņš cieta no neprāta lēkmēm, un viņa valdīšanas laiku iezīmēja tā sauktā Simtgadu kara nepārtrauktie konflikti. Kārļa nepārtraukto naidu ar Burgundiju izmantoja Anglijas karalis Henrijs V, kurš 1415. gadā sakāva frančus Azinkūras kaujā.

Saskaņā ar 1420. gadā parakstīto Trojas līgumu Henrijs apprecēja Kārļa VI meitu Katrīnu, kā arī ieguva Francijas troņa mantojumu.

Machine Translated by Google

Ar Frīdrihu Vilhelmu III34, Vilhelmu II35 pietiek, lai skaidri atzītu, ka dinastiskā valsts forma nekādā veidā neietver tautas labklājības garantiju.

Vācieša tieksmi uz monarhiju izsaka viņa vajadzība pēc vadītāja un gatavība pakļauties vadītājam. Tieši šī pēdējā īpašība, iespējams, ir īpaši tipiska vācieša īpašība, mēs pārāk labi pazīstam šo vācieša rakstura iezīmi gan tās labajos, gan sliktajos aspektos. Uzticība līdz nāvei ļāva viņam cīnīties par visspēcīgākajām uzvarām un gūt tās, tā ļāva viņam sekot pat svešiem karogiem; taču tā ietver arī lielu neatkarības trūkumu vājāko tipu vidū līdz pat bezvērtības un verdzības līmenim, mīlestību pret svešām lietām un spriestspējas trūkumu.

Tāpēc jautājums par mantošanu pašā Vācijā nav grūti atrisināms.
Daudz sarežģītāks jautājums slēpjas līdera problēmā.

Līdz šim līdera izvēle vairāk vai mazāk vienmēr ir bijusi atstāta tīras nejaušības ziņā. Karaļa laulības gulta patiesībā nekādā veidā negarantē intelektuālās spējas un nepieciešamās rakstura īpašības, kas noteikti tiek pieprasītas no monarha. Un, ja atceramies mūsdienu Vācijas ekonomiku, kur vienkārša piederība partijai nosaka atbilstību augstākajiem amatiem, mums šim jautājumam jāpievērš īpaša uzmanība.

Jebkurā gadījumā grūtības slēpjas tā cilvēka morālo un rakstura īpašību aizsardzībā, kura rokās ir tautas liktenis. Lai gan diktators pārņem vadību no sevis kā nacionālās ilgas nesēja, nākotnes vadītājam patiesībā ir jārodas no tautas apzinātas gribas kā labākajam un piemērotākajam.
Tādējādi var palikt pilnīgi atklāts, vai augstākā vērtība jāapvieno vienā personā vai valsts vadība jāveido divām vai vairākām personām. Jebkurā gadījumā viena lieta mums paliek nemainīga – tam, kam uzticēta augstāko valsts lietu vadība, vai tās būtu kronētas galvas vai konsulārais duumors triumvirāts, augstākā atbildība labākajā gadījumā tiks nostiprināta konstitūcijā. Tāpēc augstākā atbildība būs vissvarīgākais nacionāli politiskais pamats, kas atšķirs nacionālsociālistisko valsti no iepriekšējām pārvaldes formām.

Nacionālsociālistiskās valsts nacionālpolitisko pamatu īpašs aspekts ir prasība pēc nacionālistiskas valsts, kurā ārvalstu un rasu pārstāvji ir izslēgti no valsts lietu vadības, kā arī no valsts amatu ieņemšanas.

Visas Vācijas vēstures lielāko mācību var apkopot faktā, ka Vācija vienmēr bija nabadzīga, vāja un nelaimīga, kad tās valdnieki īstenoja ārzemju intereses un kad atsevišķu provinču un pilsētu šaurās, mazās intereses tika stādītas augstāk par reiha kopīgajām lietām; un tāpat Vācija vienmēr bija spēcīga un varena, kad tā bija vienota un tās valdnieki domāja un juta vāciski, un provinces un pilsētas jutās kā lielās kopīgās tēvzemes locekļi. Nācijas noslēgšana ārēji ar visu brīvību un daudzveidību iekšpusē. Tā ir pareiza Vācijas valsts ideja. Bismarka reihs jau...

34. Frīdrihs Vilhelms III (1770–1840) bija Prūsijas karalis no 1797. gada. Lai gan Napoleona karos viņš centās ievērot neitralitātes politiku un nepievienojās Trešajai koalīcijai, kara atbalstītāja partija, kuru atbalstīja viņa karaliene Luīze, piespieda viņu pievienoties Ceturtajai koalīcijai 1806. gadā, kas noveda pie Jēnas kaujas, kurā Prūsija cieta sakāvi no Napoleona.

35. Vilhelms II (1859–1941) bija pēdējais Vācijas imperators un valdīja no 1888. gada līdz 1918. gada novembrim. Vilhelms neatbalstīja Bismarka stingros antisociālistiskos likumus un atlaida kancleru 1890. gadā. Kad Austrija bija spiesta uzbrukt Serbijai pēc erchercoga Franca Ferdinanda slepkavības Sarajevā, viņš nolēma atbalstīt Austroungāriju, lai gan apzinājās kara briesmas, kurā varētu būt iesaistīta Krievija, Francija un Anglija.

Machine Translated by Google

ļoti pietuvojās šim Vācijas valsts idejas ideālam, tikai mūsu rasu brāļi vācu Austrijā36 joprojām palika ārpus reiha.

Tāpēc visu vācu cilšu apvienošana slēgtā nacionālā valstī ir mūsu izcilākais nacionāli politiskais mērķis. Iekšēji politiski ir jāsaglabā vai jāpārveido lielāko provinču federatīvais un federālais raksturs, kā tas izveidojies vēsturiski. Šajā ziņā nacionāli politiskās bāzes ir šādas: visas reiha funkcijas, kurās runa ir par Vācijas reiha varas politisko pozīciju attiecībā pret ārvalstīm, ir reiha lietas. Tās ir Ārlietu ministrija, vēstniecības un konsulāti, pasu sistēma, ārējās tirdzniecības kontrole, muitas sistēma un, galvenais, armija un flote.

Savukārt iekšpolitiski ir jāveicina ideja par atsevišķu provinču vai federālo zemju visplašāko neatkarību. Finansiālā neatkarība ir priekšnoteikums nācijas neatkarīgai pastāvēšanai, tāpēc nodokļu likumdošana galvenokārt būs jādeleģē provincēm.

Civiltiesību, tirdzniecības tiesību un krimināltiesību likumdošanu regulēs attiecīgās valsts tiesību akti. Reihs, bet praksē pakļauts provinces tieslietu un policijas iestādēm.

Līdzīgā veidā transporta iestādes noteikti tiks regulētas saskaņā ar Reiha likumu direktīvām, taču tās tomēr finansiāli, administratīvi un operatīvi paliks provinces suverenitātē.

Nav nepieciešams īpaši pieminēt, ka reliģijas brīvībai arī turpmāk jābūt pilnībā aizsargātai ar konstitūciju; no otras puses, reliģijas, kuru raksti nav pilnībā rakstīti vācu valodā un pieejami ikvienam, un kuru saturs satur valstij bīstamas doktrīnas, šo aizsardzību nebaudīs.

Reiha pamata sociālistiskā rakstura konstitucionālā forma tiek īpaši uzsvērta darba tiesību, kā arī slimību, nelaimes gadījumu, vecuma un invaliditātes apdrošināšanas jomā, un tā tiks īstenota labāk nekā šodien.

Ieskats un mērķu izvirzīšana

Ja katra rūpīga laika jautājumu apskatīšana prasa atbildi uz trim jautājumiem: Kā ir tagad? Kā tas radās? un Kas tagad? – jo bez šīs pamatizpētes nekad nevar gaidīt pilnīgu un apzinīgu darbu –, tad augstākā nozīmē tas ir spēkā, ja runa ir par jaunas valsts veidošanu. Pašreizējās situācijas apraksts šī darba ietvaros, protams, ir nozīmīgs tikai tiktāl, ciktāl tas ir jautājums par valsts un ekonomikas pašreizējo kritisko apstākļu būtisko īpašību izcelšanu. Šādā uzdevumā jo īpaši jāizvairās no jebkādu simptomu uztveršanas kā cēloņiem. Tieši šī ir katras diagnozes māksla, kas nemaldina ārējos faktorus vai izaugumus, bet gan dziļāk ieskatās lietu cēlonī. Tas visskaidrāk kļūst medicīniskajā piemērā vai dzīva cilvēka gadījumā. Ja kaut kur ķermenī parādās pietūkums, cēlonis vispirms jāmeklē attiecīgās ķermeņa daļas slimībā; tam, ka šī ķermeņa daļa ir slima, ir slikts asins stāvoklis; taču pat šīs zināšanas nav jāuzskata par pēdējo cēloni, bet sliktais asins stāvoklis savukārt būs sliktas vai nepietiekamas uztura sekas. Tagad ārstēšana nebūtu veiksmīga, ja ārsts cīnītos

36. Vācijas Austrijas Republika bija nosaukums, kas tika dots valstij, kura tika izveidota 1918. gadā pēc Pirmā pasaules kara no vāciski runājošajām Austroungārijas impērijas zemēm. Papildus pašreizējām Austrijas teritorijām tajā ietilpa Dienvidtirols un Tarvizio (tagad Itālijā), Dienvidkarintija un Dienvidštīrija (tagad Slovēnijā), kā arī Sudetu zeme un Vācijas Bohēmija (tagad Čehijas Republikā).

Machine Translated by Google

tikai ārēja parādība; tādējādi labākajā gadījumā iestātos īslaicīga atvieglojuma sajūta, sāpju mazināšana, bet slimība turpinātos. Pat mēģinājums izārstēties ar asins attīrīšanas līdzekļiem nevarētu nodrošināt ilgstošu izārstēšanu, ja netiktu novērsts pamatcēlonis, proti, nepietiekams vai slikts uzturs vai citi kaitīgi apstākļi. Tikai šāda ārstēšana no iekšienes uz āru var nest īstu izārstēšanu. Tas ir skaidrs ikvienam. Tieši tāpat jāveic izmeklēšana, ja runa ir par slimu nacionālu ķermeni. Pat šeit ir maz lietderīgi, ja tiek apkaroti slimības ārējie simptomi. Kā skumju patiesību pārāk labi izjūt labi zināmo teicienu: "Mazie blēži tiek pakārti; lielie tiek atbrīvoti". Pārkāpumu pret kopējām interesēm biežums ir tikai ārēja zīme tam, ka aizkulisēs notiek lietas, kas lielā mērā kaitē kopējai labklājībai. Jo tikai tad, ja valstī kaut kas ir sapuvis, tik lieli postījumi var saglabāties un kļūt par ilgstošām briesmām pašas valsts pastāvēšanai. Ja tādējādi pati valsts ir slima, ar vislielāko varbūtību jāpieņem, ka tās cēlonis ir nepareiza intelektuālā attieksme pret sabiedrības bažām un attiecībā uz pašas valsts faktiskajām funkcijām un autoritāti. Tāpēc galu galā izārstēšanu var sagaidīt no jaunas, veselīgas valsts idejas, izveidojot veselīgu, spēcīgu valsts vadību, kas ir pilnīgi neatkarīga un nav apgrūtināta ar pagātnes grēkiem. Katrs risinājums, kas balstās uz kompromisu ar esošajām varām vai kas cenšas atkal saistīties ar iepriekšējās valsts sabrukušajām formām, sevī nes savas sabrukšanas sēklu. Šajā sakarā jābrīdina arī no saistīšanās ar vēsturiskām valsts formām, kas pašas par sevi nebija sliktas, bet tomēr ļoti ātri padevās sabrukumam.

Kādas ir mūsdienu krīzes spilgtākās iezīmes?

Ārēji un virspusēji – kā drudža gadījumā – augsta temperatūra vai, ekonomiski politiski tulkojot: satraukums, ikviena spriedze, nemiers un nekārtība. Ir ārkārtīgi nozīmīgi, ka katrs aizlikts un slinks cilvēks, bet arī visa īsto parādnieku armija vienmēr visskaļākajā balsī ir slavējusi "mieru un kārtību" kā panacejas līdzekli. Mieru un kārtību dabiski nevar saukt par politisku mērķi kopumā, bet tikai par stāvokli, kas liecina, ka tautas iekšienē valda veselīgi apstākļi. Bet, ja tauta ir slima, ir pilnīgi dabiski un pašsaprotami, ka tas izpaužas nemierā un nekārtībā. Tāpēc politiska nostāja, kas sludina un cenšas nodibināt tikai "mieru un kārtību", ir pilnīgi nepareizi orientēta; no otras puses, tā tikai palīdz slimībai iekļūt arvien dziļāk, līdz nāve ienāk ar visbriesmīgākajām krampjiem.

Pat čūlas un strutainas izkārnījumi, kas tiek uzskatīti par personificētiem, dabiski vēlas, lai slimais cilvēks paliktu pavisam mierīgs, jo bacilas tad var tik brīnišķīgi ātri vairoties un izplatīties pa visu ķermeni, to pilnībā satrūdot arī iekšēji. Nē, gluži pretēji: prom ar strutainiem izkārnījumiem! Tie ir jāizskauž, nevar kā pretargumentu minēt operācijas sāpes; pacients ir jāizved no savas sliktās vides un, galvenais, viņam ir jāsaņem veselīga un spēcīga diēta.

Papildu simptomi ir valsts amatu ieņemšana ar nepiemērotiem elementiem, valsts lietu risināšana ar vairākuma lēmumiem, tādu vairākuma lēmumu rašanās parlamentā, kas neuzliek nekādu atbildību, šādu parlamentu ievēlēšana saskaņā ar vēlēšanu tiesībām, kas ārēji ir visbrīvākās un universālākās, bet iekšēji spekulē par...
masu spriestspējas trūkumu un vienkārši nomāc labāku izpratni un augstāku atbildības sajūtu. Valdība, kas ir atkarīga no parlamentārajiem vairākumiem, kas rodas tīri nejauši un kuriem izšķiroši ir tikai partiju politiskie apsvērumi, dabiski vairs nevar būt objektīvs kopējās labklājības sargs, bet tā ir

Machine Translated by Google

ambiciozu partiju politiķu un spītīgu doktrināru augsne. Visas šīs pazīmes var apkopot vārdā "parlamentārisms".

Šis parlamentārisms ir lielie demokrātiskie meli par tautas pašpārvaldes spēju. Protams, mēs varam domāt, ka atbildību apzinoši valsts pilsoņi ir pilnībā spējīgi autoritatīvi spriest par sabiedriskiem jautājumiem un vadīt savas kopienas vai valsts likteni, taču tādas vēlēšanu tiesības kā vispārējās, tiešas un slepenas personām, kas vecākas par 21 gadu, pašas par sevi neizbēgami nes zemāko un negodīgo negodprātīgās varas sēklu.

Līdztekus parlamentu un no tiem atkarīgo valdību negantajai varai, mūsdienās, neskatoties uz visiem marksistu antikapitālistiskajiem saukļiem, realitātē valda liels aizdevumu kapitāls. Augstās finanses ir neierobežots valsts un ekonomikas valdnieks. Neviena valdība neuzdrošinās veikt nekādus krasus pasākumus pret banku un biržu pasaules peļņas interesēm. Visas valstis ir kļuvušas piesaistītas šai pārnacionālajai pasaules varai procentu un nodevu ziņā ar diezgan gigantiskiem nacionālajiem parādiem. Šīs procentu verdzības rezultāti ir milzīgi, tie satricina visu pasauli līdz pamatiem ekonomiskajās un nacionāli politiskajās attiecībās. Procentu iekasēšana patiešām ir kļuvusi par valdību galveno darbu. Tas nozīmē valstīm briesmīgu nodokļu ekspluatāciju un izsūknēšanu, izmantojot dažādas tiešo un jo īpaši netiešo nodokļu metodes, ar neapturami progresējošas inflācijas palīdzību, kas savā kulminācijā ir novedusi pie visas vidussšķiras uzkrājumu aplaupīšanas. Šī neierobežotā naudas maisu vara, aiz likumīgu tiesību uz procentiem maskas, īsteno visnežēlīgāko varu, kāda jebkad ir valdījusi pasaulē. Tas noved pie masu, īpaši to aprindu, kurām naudas iegūšana nav pašmērķis un tāpēc nav viņu visas domāšanas centrālais punkts, nabadzības un nabadzības. Tikai no tā rodas šīs absolūtās finansiālās varas visbriesmīgākās sekas, proti, zem šīs varas esošo tautu morālā degradācija. Visi instinkti ir vērsti uz iegūšanu un valdīšanu, visi lojalitātes un ticības jēdzieni grimst nežēlīgā peļņas dzīšanā, cienījams cilvēks ir spiests piedzīvot, ka kā atlīdzību par savu cienījamību viņam ir jāgrimst arvien dziļāk, kamēr negodīgums nes milzīgu peļņu visos iespējamos un neiespējamos darījumos. Izmisīgi lielas aprindas cīnās par savu iztiku, izturamus ienākumus tikai ar darbu kļūst arvien grūtāk gūt.

Slēgtās frontes līnijās strādnieki cenšas izspiest arvien augstākas algas, streiki satricina ekonomiskās darba vietas, kavē to ražošanu un netieši visvairāk kaitē tiem, kas ir atkarīgi no pēc iespējas lielākas preču ražošanas tautsaimniecībai, proti, pašiem strādniekiem.

Kā kopējo fenomenu mēs varam apkopot šos nosacījumus ar jēdzienu "mamonisms".

Šī mamonisma otra puse ir marksistiskais pasaules uzskats, kas radies no mamonistiskā pārkāpuma upuru intelektuālā noskaņojuma. Mēs ļoti labi zinām, ka marksistu ģēniji ir gudri spējuši izmantot šo intelektuālo noskaņojumu sev kā starptautiskā kapitāla manipulētāji un vienlaikus novērst no sevis ekspluatēto naidu, taču mums šeit ir darīšana ar intelektuālu noskaņojumu, kas ne tikai kavē, bet arī ir ārkārtīgi naidīgs pret veselīgas nacionālas sabiedrības atjaunošanu.

štats.

Marksisma būtība mums jāaplūko faktā, ka tas noliedz privātīpašumu un līdz ar to ierobežo visas ekonomikas un, turklāt, visas augstākās kultūras; turklāt faktā, ka tas ir veicinājis šķiru cīņas ideju un līdz ar to saplosījis tautu...

Machine Translated by Google

dažādas šķiras savstarpēji cīnās. Pietiek norādīt uz krievu tautas vārdā nenosaukto postu, kur padomju valstī šī kļūdainā nāciju un ekonomiku iznīcinošā doktrīna visaugstākajā mērā tika īstenota realitātē.

Un, ja mēs tagad meklējam patiesos slimības izraisītājus, mēs dīvainā kārtā visur atduramies pret ebrejiem kā līderiem un galvenajiem ieguvējiem.

Ebreju jautājums kļūst par pasaules mēroga jautājumu, kura risinājumā ir jāgaida labklājība un Nāciju bēdas būs atkarīgas.

Šim jautājumam tiks veltīts īpašs darbs šajā bibliotēkas sērijā37 .

Vēstures apskats mums parāda, ka izmisušās tautas atkal un atkal ir centušās atbrīvoties no šī ļaunuma, asiņaini apspiežot un iznīcinot atsevišķus ebrejus, taču pēc dažām paaudzēm ebreji pēc šādiem pogromiem atkal ir atgriezušies stiprāki un finansiāli varenāki.

Tāpēc mums jāizvairās meklēt ebreju jautājuma risinājumu šādā primitīvā veidā – patiesībā mēra bacili nevar nogalināt atsevišķi, to var izskaust tikai atņemot tai dzīvībai nepieciešamās lietas.

Antisemītisms, kas uzliesmo visā pasaulē, ir lāpas signāls, ka tautas ir atzinušas savu lielāko un nāvējošāko ienaidnieku, taču tagad mūsu uzdevums ir virzīt šīs pareizās emocionālās zināšanas pareizā, saprātīgā veidā.

Cīņa pret marksismu un līdz ar to pret ebrejiem ir veiksmīga, pateicoties nenogurstošai saindēto masu izglītošanai. Tas ir mūsu cīņas pirmais posms.

Procentu verdzības laušana ir pēdējā un grūtākā cīņa ekonomikas jomā par tautas un valsts atbrīvošanu no pārnacionālā finanšu zelta tīkla.
jauda.

Tikai pēc šo posmu izcīnīšanas un pilnīgas uzvaras izcīnīšanas un nostiprināšanas būtu pienācis laiks veikt visas turpmākās reformas, kas novājinātajai un slimajai tautai piešķirs jaunu dzīvotgribu un jaunu vitālu spēku, kas vispirms apzinās to, kas ir mūsu visu prātos, kam mēs visi ticam ar kvēlojošām sirdīm un pēc kā mēs tiecamies ar nelokāmu gribu:

Vācijas atdzimšana.
Jauna, brīva, apvienota Lielvācija veselīgā, stingrā un spēcīgā darba un snieguma stāvoklī.

37 Federa darbs par ebrejiem Die Juden tika publicēts 1933. gadā kā Nationalsozialistische Bibliothek 45. sējums.

Machine Translated by Google

2. Programma

Programmas izcelsme

Katram darbam ir nepieciešams plāns, katrai realizācijai jāiet līdz intelektuālai radīšanai.
Jo skaidrāki un labāk izstrādāti būvniecības plāni, jo skaistāk un ātrāk ēka tiks uzcelta. Pat jaunām politiskām struktūrām ir nepieciešams skaidrs būvniecības plāns, šeit to sauc par politisko programmu.

Prasības, kas jāizvirza politiskajai programmai, ir ļoti augstas un ļoti dažādas. Tas ir jautājums par visaugstākās atbildības uzdevumu, jo savas tautas labklājība un bēdas ir atkarīgas no tā, vai plāns bija labs. Programmai tālāk, viskodolīgākajā kodolīgumā, jāaplūko visas svarīgākās sabiedriskās dzīves jomas, jāiztur jebkāda kritika, tā nedrīkst apmaldīties detaļās, nedrīkst piedāvāt oponentiem nevajadzīgas vājās vietas, nedrīkst modināt utopiskas cerības, kuras vēlāk nevar apmierināt. Programmai jābūt uzticīgam topošās valsts un jaunās ekonomikas attēlam. Tai jāparāda ikvienam vēlamās valsts un ekonomiskās kārtības ieskicējums, taču tā nedrīkst ierobežot vai paredzēt tās izpildi detaļās.

Katrai programmai ir sava vēsture un attīstība, taču tas noteikti ir kustības fundamentālās pareizības kritērijs, ja pēc tik daudziem gadiem tās pamatiezīmēs nekas būtisks nav jāmaina un jānovērš tikai dažas neskaidrības. Tikai vissvarīgākais un spilgtākais programmas punkts no vecās 1923. gada 24. februāra programmas Nr. 11 "Ienākumu atcelšana bez darba un piepūles, procentu verdzības laušana" steidzami prasa rūpīgu programmatisku izskatīšanu nacionāli finansiālā un ekonomiski politiskā izteiksmē. Šī punkta detalizēta izskatīšana tolaik nebija tik absolūta nepieciešamība, jo tolaik detalizētākie raksti, kas saistīti ar šo manifestu procentu verdzības laušanai un valsts bankrotu, tā risinājumu, bija gandrīz vienīgie esošie raksti un bija pilnībā zināmi un pazīstami kustības dibinātājiem un pirmajiem sekotājiem. Savā ziņā tieši šo rakstu intelektuālais saturs papildināja sociālistisko darbības jomu -

ar plāniem, kas tobrīd jau bija noteikti to pamatiezīmēs – uz atjaunotnes gribu, kas bija savedusi kopā nelielu pulciņu ap Antonu Dreksleru38 un Ādolfu Hitleru, uz nacionālistisko un populistisko ideju loku.

Tieši šie programmas punkti un prasības ir tie, ar kuriem vācu nacionālsociālisma brīvības kustība būtiski un fundamentāli atšķiras no visām citām populistiskajām un nacionālistiskajām grupām, kustībām un partijām, un ar kuriem tā jo īpaši atšķiras no visām tā sauktajām parlamentārajām partijām, kuras savukārt ir tikai mamoniski-plutokrātiskās varas izpausme.

Papildu nepieciešamība programmas jaunajā formulējumā bija iegūt skaidrāku priekšstatu par forma un skaidra strukturēšana attiecībā uz atsevišķām sabiedriskās dzīves jomām. Tas ir noticis.

Mans pienākums ir šeit padomāt par vēl vienu revolucionāru darbu, kura izcelsme ir saistīta ar paralēlu nacionālsociālisma izpausmi Austrijā un Bohēmijā, es domāju grāmatu...

---

38. Antons Drekslers (1884–1942) kopā ar Dītrihu Ekartu un Federu bija viens no sākotnēji Austrijas Deutsche Arbeiter Partei vācu līdzinieka dibinātājiem Minhenē. Drekslers bija partijas goda prezidents, un Hitlers jau 1921. gadā bija kļuvis par tās nepārprotamu līderi. Drekslers pameta partiju 1923. gadā un atkal pievienojās tai, kad Hitlers nāca pie varas 1933. gadā.

Machine Translated by Google

inženieris Jungs39, Sudetu vāciešu pārstāvis Čehoslovākijā Prāgas parlamentā.

Austrijas nacionālsociālisma pirmsākumi meklējami tālā pirmskara laikā.
Tās ideju loks vairāk balstījās uz mēģinājumu saskaņot sociālistisko ideju pasauli ar nacionālistisko ideju, turpretī reiha vācu nacionālsociālisms, kas radās tikai pēc sabrukuma – patiesībā bez zināšanām par šī Austrijas nacionālsociālisma pastāvēšanu – jau no paša sākuma ieņēma fundamentālu cīņas nostāju pret marksismu.

Šodien abas kustības ir apvienojušās kopīgo mērķu sasniegšanā.

[39] Inženieris Rūdolfs Jungs, Troppau delegāts

Machine Translated by Google

NSDAP Nacionālā un ekonomiskā programma

Mūsu mērķis ir – Vācijas atdzimšana vācu garā vācu brīvībai.[40]

Ceļš uz šo galveno mērķi ir šāds:

I. Nacionālpolitiskais princips: Vācijas reihs ir vāciešu dzimtene.

1. Ārpolitikā:

1. Slēgtas nacionālas valsts izveidošana, kurā ietilpst visi vācieši.

2. Vācijas interešu spēcīga pārstāvniecība ārvalstīs.

2. Rasu politikā:

3. Ebreju un visu nevācu tautības pārstāvju atcelšana no visiem atbildīgajiem amatiem sabiedriskā dzīve.

4. Austrumu ebreju un citu parazītisku ārzemnieku imigrācijas aizliegums. Apgrūtinoši ārzemnieki un ebreji var tikt deportēti.

3. Pilsoniskajā politikā:

5. Tikai vācietis, kurš ir apņēmies atbalstīt vācu kultūru un kopienu, var īstenot valsts pilsonības tiesības.

6. Persona, kas nav vāciete, Vācijas valstī var dzīvot tikai kā viesis un ir pakļauta ārvalstu likumiem.

7. Vāciešu tiesības un intereses ir svarīgākas par ārvalstu pilsoņu tiesībām un interesēm. nācijas.

II. Ekonomiski politiskais princips: Tautsaimniecības uzdevums ir pieprasījuma apmierināšana, nevis pēc iespējas augstāka aizņēmuma kapitāla rentabilitāte.

8. Nacionālsociālisms principiāli atzīst privātīpašumu un pakļauj to valsts aizsardzība.

9. Tomēr tautas labklājība ierobežo pārmērīgu bagātības uzkrāšanu atsevišķu cilvēku rokās.

10. Visi vācieši veido darba kopienu kopējās labklājības veicināšanai un kultūra.

11. Šī ikviena vācieša vispārējā darba pienākuma ietvaros un principiāli atzīstot privātīpašumu, katram vācietim ir atļauta brīva iespēja iegūt un brīvi rīkoties ar saviem darba ienākumiem.

12. Joprojām tiek saglabāta veselīga mazo, vidējo un lielo uzņēmumu kombinācija visās ekonomikas dzīves jomās, tostarp arī lauksaimniecībā.

13. Tiks apkaroti gigantiski uzņēmumi (korporācijas, sindikāti un trasti).

14. Augļošana un rekets, kā arī nežēlīga iedzīvošanās uz tautas rēķina un tai kaitējot, tiks sodīta ar nāvi.

15. Katram vācietim tiks ieviests viens obligātā darba gads.

[40] Detalizētu šo punktu apskatu skatīt Federa Das Programm der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen, Minhene, 1927; tr. ETS Dugdale, NSDAP programma un tās vispārīgie priekšstati, Minhene, 1932.

Machine Translated by Google

III. Finanšu politikas princips: Finanšu sistēma kalpo valstij, finanšu varas nevar veidot valsti valstī; tādēļ mūsu mērķis: Interešu verdzības laušana, izmantojot:

16. Valsts un līdz ar to tautas atbrīvošana no tās ar procentiem saistītajiem parādiem lieliem aizdevuma kapitāls.
17. Reichsbank GmbH un centrālo banku nacionalizācija.
18. Visu lielo sabiedrisko uzdevumu (hidroenerģijas, ceļu u. c. attīstība) finansēšana, izvairoties no aizdevumiem, emitējot bezprocentu valsts kases sertifikātus vai izmantojot bezskaidras naudas metodi.
19. Stabilas valūtas ieviešana uz segta pamata.
20. Bezpeļņas Būvniecības un ekonomikas bankas izveide (valūtas reforma) bezprocentu kredītu piešķiršanai.
21. Pilnīga nodokļu sistēmas pārstrukturēšana atbilstoši sociālistiskiem, nacionāli ekonomiskiem principiem. Patēriņa atbrīvošana no netiešo nodokļu sloga un ražošanas atbrīvošana no ierobežojošiem nodokļiem (nodokļu reforma un nodokļu atbrīvojums).

IV. Sociālpolitiskais princips: kopējā labklājība ir augstākais likums.

22. Dāsna vecuma apdrošināšanas attīstība, nacionalizējot mūža rentes sistēmu. Katram trūcīgam Vācijas pilsonim tiks garantēta atbilstoša pensija no noteikta vecuma vai priekšlaicīgas pastāvīgas nespējas nopelnīt iztiku gadījumā.
23. Visu ražošanas uzņēmumos iesaistīto personu līdzdalība darba ieņēmumos atbilstoši sniegumam un vecumam ar līdzvērtīgu atbildības daļu par darba tautsaimniecības uzdevumu izpildi.
24. Visu kara un revolūcijas ienākumu, kas nav balstīti uz godīgu darbu, kā arī ar uzkrājumiem un augļošanu iegūtā īpašuma konfiskācija un to izmantošana sociālās apdrošināšanas attīstībai.
25. Mājokļu trūkuma novēršana, veicot visaptverošu jaunu mājokļu būvniecību visā Reihā, izmantojot jauno bezpeļņas Būvniecības un ekonomikas banku, kas jāizveido saskaņā ar 21. pantu.

V. Kultūrpolitikā: visu zinātņu un tēlotājmākslu uzplaukums uz politiski brīvas, ekonomiski veselīgas valsts pamata ir mūsu galvenais kultūras mērķis.

Tas būtu jāpanāk, izmantojot:

26. Jaunatnes audzināšana par fiziski veseliem un intelektuāli brīviem vīriešiem saskaņā ar vācu intelektuālās dzīves lielajām tradīcijām.
27. Pilnīga reliģijas un sirdsapziņas brīvība.
28. Kristīgās ticības īpaša aizsardzība.
29. Tādu reliģisku doktrīnu apspiešana un izslēgšana, kas ir pretrunā ar vācu morālo jūtu un kuru saturam piemīt valsti un nāciju iznīcinošs raksturs.
30. Visu kaitīgo ietekmju apspiešana literatūrā un presē, teātrī, mākslā un kino.
31. Mācību brīvība Vācijas universitātēs, valdošās šķiras veidošanās no rakstura vīriešiem.

Machine Translated by Google

VI. Militāri:

32. Padarīt valsti aizsargājamu, ieviešot militāro likumu ikvienam brīvam Vācu.

33. Algotņu karaspēka likvidēšana.

34. Dzimtenes aizstāvēšanai paredzētas milicijas armijas izveide profesionāla virsnieku korpusa pakļautībā, kas jāveido, ievērojot stingru hierarhisku disciplīnu.

VII. Citas reformas:

35. Preses sistēmas reforma. Visu to preses instrumentu apspiešana, kas ir pretrunā ar vācu tautas interesēm. Visstingrākā atbildība par visām ziņām, kas ir... nepatiesi vai tendenciozi sagrozīts.

36. Vēlēšanu tiesību reforma, atceļot pašreizējās koruptīvās vēlēšanu kampaņas formas un ievēlēto atbildības trūkumu (imunitāti).

37. Profesionālo palātu attīstība.

38. Tiesu iestāžu reforma krimināltiesību jomā

Zemes tiesības – (zemes īpašuma tiesību fundamentāla atzīšana, zemes neiznomāšana no privātā kapitāla puses, valsts pirmpirkuma tiesības un zemes atgriešana valsts īpašumā neuzmanīgas apsaimniekošanas gadījumā).

Civiltiesības (daudz stingrāka personīgā goda un veselības aizsardzība, salīdzinot ar vienpusējo īpašuma tiesību aizsardzību mūsdienās).

39. Konstitucionālās reformas:

Konstitūcija: Vācijas raksturam atbilstošā konstitūcija ir suverēna valsts vadība, kas koncentrējas uz augstāko amatu. — Vai šo augstāko amatu ieņem monarhs, ko ievēl tauta, vai divas vai trīs atbildīgas augstākās reiha amatpersonas, tas jāatstāj tautas vēlākai izlemšanai.

Reiha federālais raksturs: Vācu tautas sastāvs no dažādām provincēm, kas iekšēji saistītas ar ciltīm un vēsturi, nosaka atsevišķu federālo zemju visaptverošo neatkarību attiecībā uz to iekšējām lietām.

Reiha rūpes ir par vācu tautas ārējo pārstāvniecību, pasēm un nodevām, kā arī, turklāt, armiju un floti.

Šīs nacionālsociālisma nacionālās un ekonomiskās programmas īstenošanas ceļā stāv trīs galvenie pretinieki. Marksisms, parlamentārisms un, pāri abiem, lielais aizdevuma kapitāls.

Mūsu antimarksistiskā cīņa ir vērsta pret 1. ebreja Kārļa Marksa valsti graujošo doktrīnu, pret tautu graujošo šķiru cīņas doktrīnu, pret ekonomiku graujošo privātīpašuma noliegšanas doktrīnu un pret tīri ekonomiski materiālistisko vēstures izpratni.

2. Mūsu antiparlamentārā cīņa ir vērsta pret tā saukto tautas pārstāvju bezatbildību, kuriem — būdami imūni — nekad nav jāuzņemas atbildība par savu lēmumu sekām, kā arī pret visiem no tiem izrietošajiem zaudējumiem (korupciju, nepotismu, kukuļdošanu) un, kā sliktākās sekas, pret valdību, kas ir atkarīga no šāda parlamenta.

Machine Translated by Google

3. Mūsu antimamonistiskā cīņa, kas ir vērsta virs pārējām divām kaujas frontēm, ir vērsta pret pasaules mēroga finanšu varu, tas ir, pret pastāvīgu mūsu tautas finansiālo un ekonomisko asiņošanu un ekspluatāciju, izmantojot lielu aizdevumu kapitālu.

Tomēr šī cīņa, no otras puses, ir arī spēcīga intelektuāla cīņa pret dvēseli iznīcinošo materiālistisko egoisma un alkatības garu ar visām tā pavadošajām korumpētajām izpausmēm visās mūsu sabiedriskās, ekonomiskās un kultūras dzīves jomās.

Pēdējā un dziļākajā analīzē runa ir par divu pasaules uzskatu cīņu, kas izpaužas divās principiāli atšķirīgās intelektuālās struktūrās – produktīvajā un radošajā garā un kustīgajā mantkārīgajā garā. Radošais gars, kas sakņojas augsnē un metafiziskajā pieredzē atkal pārvar pasauli, savus galvenos pārstāvjus atrod āriešu cilvēkā – mantkārīgais, bezsakņu komerciālais un materiālistiskais gars, kas vērsts tikai uz šo pasaulīgo, savu galveno pārstāvi atrod ebrejā.

Nacionālsociālisms, tāpat kā antisemītisms, saskata ebreju materiālistiskajā garā ļaunuma galveno sakni, taču tas arī zina, ka šī pasaules vēstures visspēcīgākā cīņa nevar pastāvēt tikai negatīvu antisemītisku prasību dēļ, tāpēc visa nacionālsociālisma nacionālā un ekonomiskā programma paceļas krietni pāri šai, protams, revolucionārajai, bet negatīvajai antisemītiskajai cīņai, pozitīvi sniedzot radošu un konstruktīvu priekšstatu par to, kādam vajadzētu izskatīties nacionālsociālistiskajam darba un snieguma stāvoklim.

Ja šis galvenais mērķis tiks sasniegts, tad Nacionālsociālistiskā partija tiks likvidēta. Nacionālsociālisms tad būs kļuvis par visas vācu tautas dzīves saturu. Nacionālsociālistiskā vācu strādnieku partija patiesībā vispār nav parlamentāra partija šī vārda tradicionālajā nozīmē, bet gan tikai apņēmīga, uz nākotni vērsta un uz nākotni orientēta iedzīvotāju daļa, kas ir apvienojusies ap gribasspēku un prātu spēcīgu līderi, lai izvestu Vāciju no ārējiem kauna un bezspēcības, no iekšēji iznīcības un korupcijas uz ārēji spēcīgu un iespaidīgu pozīciju, bet iekšēji - uz ekonomiski stabilu, kulturāli plaukstošu, intelektuāli un morāli augstvērtīgu nacionālu kopienu.

Mēs vēlamies celt vācu ilgu reihu, kā to dzied Geibels41:

Viens ārēji, ar varenu zobenu,
Apvienoties ap augstu karogu,
Iekšēji bagāts un daudzveidīgs,
Katra cilts savā veidā!

41. Emanuels Geibels (1815–1884) bija vācu dzejnieks un dramaturgs, kurš sarakstīja vairākus patriotiskus dzejoļus, kurus kritizēja tā laika liberālā "jaunvācu" literārā aprinda ap ebreju rakstniekiem Heinriham Heinei un Ludvigam Bornei, bet vēlāk tos atbalstīja nacionālsociālisti.

Machine Translated by Google

3. Nacionālā valsts struktūra

Sociālistiskā valsts

Vācijas valsts nacionālsociālistiskā ideja

Jau nodaļā par varas politiskajiem pamatiem mēs norādījām uz to, ka katra vācu valdnieku novirze no saviem tīri vāciskajiem uzdevumiem bija saistīta ar visļaunākajām sekām vācu tautai. Ja ieskatās Vācijas vēsturē, vienmēr var redzēt, ka vācu ilgas pēc slēgtas nacionālas valsts īstenojās tikai īsos vēstures periodos, atkal un atkal šis vācu sapnis izgaisa, un Vācija atkal un atkal nogrima bezspēcībā un sabrukumā. Tādējādi no visas Vācijas vēstures stingri izriet viena mācība, ka tikai tautas noslēgšanās spēcīgi vadītā valstī ļauj Vācijai pretoties milzīgajām briesmām, kas tai rodas tikai no tās nelabvēlīgā ģeopolitiskā stāvokļa. Gandrīz nekur Vācijai nav dabisku robežu, gandrīz visur tā atrodas brīva un neaizsargāta pret naidīgiem iebrukumiem. Ne jūra, kas apjož Angliju, ne augstie kalni, kas atdala Spāniju un Itāliju no tās kaimiņvalstīm, nedod Vācijai dabisku aizsardzību. Francijai ir tikai viena atvērta puse pret mums, Krievijai tāda pati. Tikai Vācija atrodas pa vidu starp citām tautām - kā sirds - un kā Eiropas kaujas lauks. Vācijas zemē cīnījās Spānijas, Francijas, Anglijas, Zviedrijas, Krievijas un Mongoļu armijas, Vācijas zemē tika izcīnīti Trīsdesmitgadu kara briesmīgie reliģiskie kari, un otrādi, vācieši asiņoja ārlietu dienestā ārvalstu interešu labā visās zemēs. Māte Vācija asiņoja no tūkstošiem brūču, ko bija skārušas tās ārvalstu armijas un ko tajā bija skārušas viņas pašas dēlu nesaskaņas. Vācijas vēsture ir bezgalīgi traģiska, tik traģiska, ka vācu ilgas pēc vienota, slēgta Vācijas reiha tika iekļautas pasakās, vecās Barbarosas sāgās "Kiffhäuser"42. Caur gadsimtiem Vācijas valsts idejas īstenošana saglabājās – labāko tautas cilvēku ilgas un cerība, līdz 1871. gadā varens kalējs kaldināja Vācijas vienotību. Vēl daudz kas bija vēlams Lielvācu valsts īstenošanā, kurai bija jāietver visi vācieši, kas dzīvo teritoriālā saistībā ar dzimteni. Bet jau šī daļējā vācu ilgu īstenošana mums deva Vācijas vēstures uzplaukumu kā reti agrāk.

Taču mums nav jārēķinās ar "ja" un "bet", bet gan jāmācās no vēstures.
Politika ir vēsture, kas top, un, ja no "vēstures veidošanas" mūsu tautai uzplauks pestīšana, tad mūsu valsts pārvaldei, mūsu nacionālajai politikai, respektējot vēsturē notikušo, ir jāizvairās no agrāko laiku kļūdām un jāpiesaistās labākajām tradīcijām. Cilvēks, politiķis bez vēstures, kurš dogmatiski veido vēsturi no sava krēsla, varēs tautai nest tikai nelaimi, kādu mēs to esam piedzīvojuši pēdējos gados no jaunajiem vācu marksistiskajiem valdības šovmeņiem. Cik postoša un kaitīga ir vecās sociālās formas pilnīga sabrukšana, it īpaši, ja šī iznīcināšana ir identiska marksistiskās kustības spēkam, tik maz var tikt saglabāts vecais tikai tāpēc, ka tas ir vecs.

Šeit atkal slēpjas konservatīvā gara traģēdija – radoši neauglīgs un

42 Kifhäuseras pauguru grēda starp Tīringenes un Saksijas-Anhaltes federālajām zemēm tiek uzskatīta par Svētās Romas imperatora Frīdriha Barbarosas (1122–1190) atdusas vietu, kurš Trešā krusta kara laikā noslīka Salefas upē Turcijā.

Machine Translated by Google

bez iztēles tā noraida visu jauno tikai tāpēc, ka tas ir jauns, un tāpēc, ka tā stingri turas pie novecojušām formām, kas jau sen zaudējušas savu būtību. Cilvēki un valsts nav mūmijas un konstrukcijas, bet gan dzīvas būtnes; vienreiz piegrieztas drēbes neder mūžīgi.
Caur tautu likteņiem tiek iezīmētas tikai dažas diezgan lielas pamatiezīmes, un šādu pamatzināšanu ignorēšana vienmēr ir rūgti atriebusies tautām. Mums, vāciešiem, fundamentālā vēsturiskā nacionāli politiskā doktrīna ir: "Esiet vienoti!"

Tomēr vārds "vienoti"43 nenozīmē "vienotību",44 bet gan "būt vienprātīgiem"45. Tikai no vācu cilšu vienošanās par ārpolitikas un iekšpolitikas principiem var izaugt iekšēji brīva valsts, kas ir ārēji spēcīga ar starptautisku svaru.

Tāpēc Vācijas valstij var nebūt nekādu Eiropas vai starptautisku ekonomisku, baznīcas vai humānu motīvu, bet tikai un vienīgi visas vācu tautas labklājība. Es domāju "motīvus" politiskai rīcībai. Līdzās dabiski pastāv baznīcas, ekonomiskā un kopumā cilvēciskā rakstura ietekme, kas ir pienācīgi jānovērtē un jāņem vērā. Taču principam ir jābūt un jāpaliek tādam, ka Vācijas nacionālajai valstij ir jāpārstāv tikai vācieši, un tas gan iekšpolitikā, gan ārpolitikā.

Tāpēc mūsu valsts politiskais mērķis ir:

1. Slēgtas nacionālas valsts izveidošana, kurā ietilpst visi vācieši.

2. Visu Vācijas interešu spēcīga pārstāvniecība ārzemēs.

Nacionālistiskā ideja

Atmodas vai, labāk, spēcīgas nacionālās apziņas atdzimšanas priekšnoteikums ir

visu ebreju un nevācu tautības pārstāvju atcelšana no visiem atbildīgajiem amatiem sabiedriskajā dzīvē.

Apņēmīgo aizsardzības cīņu pret ebreju iebrukumu gandrīz visās mūsu sabiedriskās dzīves jomās ar pilnu enerģiju veic tikai nacionālsociālisms. Cīņa pret ebrejiem ir apzināta cīņa par vācu garu un par vācu brīvību.

Ebreju ietekmi uz viņu saimniectautām nepavisam nevar salīdzināt ar citu tautu varas attiecībām un cīņām, bet tikai ar cīņu par dzīvību un nāvi starp veselīgu ķermeni un nāvējošajiem indīgajiem mikrobiem, kas to ir uzbrukuši. Kad dzīvu organismu uzbrūk indīgie bacili, jautājums ir tikai: vai nu ķermeņa veselīgais spēks kļūs par svešzemju iebrucēju kungu – tad tas tos iznīcinās –, vai arī tas vairs nebūs pār tiem valdnieks, tad tas viņu dēļ mirs. Tāpat arī ebreju saimniectautām visā pasaulē ir tikai viena iespēja: vai nu izslēgt ebrejus no tautas ķermeņa – vai mirt ebreja dēļ.

Tieši salīdzinājums ar cilvēka ķermeni un mikrobiem ļoti uzskatāmi parāda, cik nevienmērīgs ir iecienītais maldīgais uzskats, ka ebreji visur ir izvirzījušies tikai savas lielākās efektivitātes dēļ, un ir ārkārtīgi nepareizi un netaisnīgi viņus uzbrukt un vajāt šī iemesla dēļ. Nevar vienkārši apgalvot, ka holēras bacilis ir tikpat daudz spēcīgāks un efektīvāks par cilvēku un tāpēc tas ir uzvarējis veselo cilvēku – nē,

---

43 'einig'
44 "Einheit"
45 "Patiesība"

Machine Translated by Google

tā ir inde cilvēkam. Un tieši tāpat kā šajā dzīvā organisma cīņā pret iebrucējām indēm parādās īpaši saindēšanās simptomi, ko pavada drudzis, krampji, paralīzes simptomi utt., tā arī ebreju uzbrukto tautu cīņa izpaužas diezgan līdzīgos slimības simptomos – nemiers un uzbudinājums pilsoniskajā un politiskajā dzīvē, spēcīgas krampji tautas ķermenī, nemieri, terors, pilsoņu karš, kas mijas ar diezgan tipiskiem paralīzes simptomiem, īpaši tautu intelektuālajās daļās – valdībās. Tad ir tikai viens jautājums, vai nacionāli apzinīgajām aprindām, kas atpazīst ienaidnieku, izdodas brīdināt un apgaismot valdības vai izveidot valdību un pašus ebrejus neitralizēt – tad izārstēšana ienāk ar pārliecību; ja tas neizdodas, tad tikpat noteikti ienāk nacionālā nāve. Trešā ceļa nav. Pagaidu izolācija – lai paliek pie medicīniskās tēlainības – rada tikai šķietamus līdzekļus: agrāk vai vēlāk bacili no jauna izlaužas ķermeņa asinsvados, šīs otrās cīņas beigas tad pacientam ir nāvējošas.

Izšķiroša nozīme galīgajiem panākumiem – tāpat kā dzīvē kopumā – ir varasgriba. Bez šīs varasgribas – bez šīs gribas saglabāt nāciju – nācija ir bezpalīdzīgi nodota bojāejai. Kas burtiski nekrīt, kļūst par vergu, fellahīnu, kalpu un kalpu visai ebreju pasaules lielvalstij.

Tā ir dzīvības un nāves cīņa. Daudzi veiksmīgi karavīri ir devušies ceļā, bet lielākā daļa mūsu nacionālo biedru joprojām guļ. Atkārtota, nenogurstoša izglītība ir risinājums. Tas, kas padara šo izglītību tik īpaši grūtu, ir āriešu nemākslotība un maigums tieši šajos svarīgajos rasu jautājumos.

Spēcīgais rasu sajaukums mūsu vācu tautas iekšienē neapšaubāmi ir gandrīz pilnībā aprakis skaidru un augstu rasu apziņu pārāk daudzos, tā ka precīzu rasu likumu zināšanu vietā ir palikusi tikai nenoteikta riebuma sajūta pret rasiski svešajiem ebrejiem. Savukārt ebrejs vairāk nekā divus tūkstošus gadu ir visstingrāk ievērojis savus rasu likumus, skaidri apzinoties asins tīrības saglabāšanas ārkārtīgo nozīmi raksturam un tautai46 .

No otras puses, viņš ir spējis attēlot rasu aģitāciju kā novecojušas muļķības, kas attiecībā uz rasu sajaukumu Vācijā viņam diemžēl bija iespējams ar zināmu pamatojumu. Tā vietā, lai vācieši ar pilnīgu apņēmību pretotos ebreju nicinājumam pret rasu zinātni ar prasību: "Vācieti, saglabā savas asinis tīras!", vācietis pat šajā jomā bija zemāks par ebreju psihogoģiskajām mākslām47. Apgaismības gadsimts ar saviem humānajiem ideāliem ebrejiem gan atnesa atbrīvošanos no ķēdēm, ko mūsu senči bija kaldinājuši savā augstākajā gudrībā pret ebreju laupīšanas un augļošanas gara invāziju, bet mums pašiem tikai apjukumu un nenoteiktību šajā fundamentālajā jautājumā. Ar teikumu: "ebreji arī ir cilvēki" – teikumu, ko neviens nekad nav apstrīdējis un neapstrīd – ebrejiem tika piešķirtas pilsoniskās vienlīdzības tiesības. Līdz ar to tika iemidzināta nacionāli rasu pretestība pret ebreju svešzemniekiem ar pilnīgi atšķirīgu intelektuālo struktūru, un cīņa pret pilsonisko emancipāciju līdz ar to tika kropļota jau no paša sākuma.

No šīs platformas tagad notika visas mūsu ekonomiskās un
nesen, sabiedriskā dzīve līdz pašreizējai situācijai, kad ebreji valda neierobežoti.

46 Sal. Nacionālsociālistiskās bibliotēkas sējumus par rasi un ebrejiem!
47 Pārliecināšanas māksla.

Machine Translated by Google

Vesela virkne pašu ebreju liecību atklāj, ka viņi jūtas kā valsts valstī, ka viņi jūtas ciešāk saistīti ar saviem rasu biedriem citās valstīs nekā ar uzņēmējām tautām.

Šī ebreju ciešās piederības sajūta starp tautām tieši rada briesmas pamatiedzīvotājiem valstu ārpolitisko attiecību jomā gan kara, gan miera laikā.

Tomēr sākumā ebreju uzmanība bija vērsta uz ekonomisko priekšrocību pieprasījumu. Arī šeit viņiem noderēja neierobežotā peļņas tieksme, ko neietekmēja nekādas sociālās jūtas pret saimnieces tautām.

Kā mūsdienu kredītsistēmas izgudrotājiem un nesējiem viņiem drīz vien bija viegli pakļaut savā ietekmē visu valstu finanšu ekonomiku un, izmantojot bankas un biržas, lielākoties arī privāto sektoru.

No šejienes, tātad pēc sava finansiālā stāvokļa izveidošanas, ebreji sniedza savus pirkstus arī pēc tautas intelektuāli kulturālajiem produktiem; šeit viņiem palīgā nāca viņu kustīgais gars, viņu ātrā atjautība, viņu kritiskā izpratne – īpašības, kas bieži vien var šķist kā noteiktas priekšrocības nopietnajam, smagajam, piezemētajam āriešu garam.

Bet patiesībā tas bija tikai zagšanas instinkts, viņu sirdsapziņas trūkums un negodīgums – kas jau ir pasludināta viņu reliģiskajās doktrīnās. Saskaņā ar Šulhana Aruha doktrīnām ebrejam neebreja īpašums ir kā īpašums bez saimnieka – lai ebrejs to piesavinātos! Ebrejs savā rīcībā nodeva visus banku un biržas tehnikas līdzekļus. Anonimizācija – mūsu ekonomikas depersonalizācija, izmantojot akciju sabiedrības biržā tirgojamu formu – zināmā mērā ir atdalījusi kapitālu no darba, akcionārs retākajos gadījumos kaut ko zina par savu fabriku, viņam ir tikai vienpusēja interese par savas naudas rentabilitāti.

kad viņš to ir ieguldījis akciju veidā. Šī parādība ir jāpiemin šeit, jo līdz ar šo mūsu ekonomikas depersonalizāciju iet roku rokā arī tās degradācija. Uzņēmējs un ražotājs, kurš ir izveidojis savu uzņēmumu no nulles, kurš zina savu klientu prasības, kuram joprojām ir vecais biznesa gods un kurš uzskata par savu pienākumu ražot stabilu, labu, ilgstošu produktu, kas atbilst ekonomikas faktiskajām vajadzībām, šis patiesi stabilais uzņēmējs ir kaut kas tik fundamentāli atšķirīgs no mūsdienu lielakcionāra, kurš, tīri kapitālistiski piederot lielai akciju paketei, zina tikai vienu interešu jomu – tiekties uz pēc iespējas lielāku peļņu. Tas, vai uzņēmumos tiek ražoti labi un lēti priekšmeti, vai vispār ražošanas vērtības rada akciju sabiedrība vai, kā tas ir kredītsabiedrību (banku) gadījumā kopumā, netiek radītas nekādas vērtības, kapitālistam – akcionāram – ir pilnīgi vienalga. Tam ir vēl viena sekas – ražošana ir mazāk orientēta uz vajadzībām, ka drīzāk ar milzīgu reklāmu ir jāmodina tikai šķietama vajadzība. Agrāk uzņēmēju goda kodeksā bija pilnībā aizliegts slavēt savu produkciju; tas, kurš to darīja, bija tirgus saucējs, un šādu tirgus saucējam līdzīgu savu preču slavināšanu cienīgs uzņēmējs uzskatīja par negodīgu konkurenci. Tomēr ebreju tirgotājs ar pilnīgu neatlaidību veica tieši šāda veida tirgus sauciena tirdzniecības darījumus, kur noderēja viņa pārliecināšanas māksla . Mūsdienās uzmācīgā ebreju saucēja vietā ir parādījusies ebreju reklāma.

48. Šulhana Aruhs ir autoritatīvākais ebreju likumu kodekss, un to 1563. gadā Palestīnas ziemeļos sastādīja Josifs Karo.

Machine Translated by Google

Zinātnes jomā notika līdzīga attīstība, īpaši ekonomikas zinātnes jomā – tā sauktajā tautsaimniecībā. Pakāpeniski tautsaimniecības uzdevums vairs netika uzskatīts par tautas ekonomikas leģitimitātes un vajadzību izpēti un ekonomikas vadības vadlīniju atvasināšanu no pētījumu rezultātiem, bet arvien vairāk tika veikta tikai situācijas apraksta, nepārbaudot, vai sastopamās ekonomiskās parādības un formas ir arī labas, piemērotas un piemērojamas tautas ekonomikas faktiskajām vajadzībām. Tādā veidā cilvēkiem izdevās, un šodien izdodas vairāk nekā jebkad agrāk, nodarīt briesmīgu kaitējumu ekonomikai un līdz ar to arī tautas kopienai – zinātniski apsverot – un šī iemesla dēļ nemainīgā veidā. Šajā jomā īpaši ienāk valsts un privāto kredītpakalpojumu nozares doktrīna, un jo īpaši procentu doktrīna. Mēs šo jautājumu esam detalizēti aplūkojuši citā vietā, šeit varbūt pietiek norādīt uz to, ka būtībā tas, ko mēs šodien saucam par tautsaimniecību, ir tikai privāts kapitālistisks norādījums uz personīgo iedzīvošanos un labi organizēts mēģinājums attaisnot produktīvo valstu darbaspēka augļošanas kapitālistisko aplaupīšanu.

Jāatzīmē, ka tautsaimniecības pasniedzēju vidū ir ļoti liels
ebreju procentuālā daļa.

Vienkāršam cilvēkam pārsteidzošāka šķiet ebreju ielaušanās literārajā un mākslinieciskajā pasaulē.
lauks.

Tas, kurš apdomā mūsdienu teātri, būs šokēts par tur izplatīto zemiskumu un cinismu. Īpaši tas attiecas uz mūsdienu kino fenomenu. Mūsu skatuves valda netikļu un blēžu drāma; ar graujošu un gudru dialektiku labajam vācietim tiek mācīts, ka morāle un ētika, gods un apzinīgums būtībā ir tīra stulbums, bez kura nevar tikt tālāk. Šos uzbrukumus publikai pavada ebreju teātra aģentūru traucēklis, kurā mākslinieciski noskaņoto cilvēku zināšanas mēdz būt mazāk svarīgas nekā pateicība teātra un koncertu aģentiem to vidū, kas meklē amatu.

Bet pēc tam sekoja plaša mēroga sabiedriskās domas manipulācija ar dienas preses starpniecību. Gandrīz visi lielie laikraksti pakāpeniski nonāca ebreju īpašumā.
Ar to aplis ap vācu tautu tika noslēgts. Ekonomiskajai varai pievienojās intelektuālā vara. Viss, kas kaitēja ebreju interesēm, tika no sabiedrības pēc iespējas ilgāk slēpts un apklusināts; ja idejas vai priekšnesumi tomēr sevi apliecināja, tad sākās īstās raganu medības, sākumā cenšoties padarīt šādus centienus smieklīgus, un, ja pat tas nepalīdzēja, bija jāizmanto meli un sagrozīšana, kā arī personīga nomelnošana. Tika mēģināts dot kukuļus, draudēt, un visbeidzot nevairījās pat no neērtā pretinieka vai pamācītāja ekonomiskas izmantošanas vai pat nogalināšanas.

Šis pēdējais visbriesmīgākais ierocis parasti netika izmantots vai tika izmantots tikai reti pret privātpersonām, jo īsta tautas drauga reakcija bez politiskas vai valsts varas pozīcijas gandrīz nekad nesasniedza zināmu efektivitātes pakāpi, pirms viņu jau bija salauzusi melu un apmelojumu lavīna ebreju publiskajos orgānos.

Partijās masu neapmierinātība tika kurināta ar ārkārtēju pārspīlējumu, un tika iekurts šķiru naids pret turīgajiem un viņu it kā esošajiem aizstāvjiem – valsts varu un armiju. Pat šeit – tāpat kā visur šajos uzbrukumos nacionālajai valstij – galvenokārt uzbudināja un kūdīja ebreji. Pietiek tikai atcerēties, ka Kārlis Markss, marksistiskās šķiru cīņas doktrīnas pamatlicējs, patiešām bija ebrejs (Mardohajs

Machine Translated by Google

(bija viņa īstais vārds). Viņa vēstnesis Vācijā Ferdinands Lasalle49, sākotnēji Feists Lasāls, arī bija ebrejs.

Kara un revolūcijas laikā ebreju iznīcinošais darbs pret Vācijas valsti tika pabeigts. Prinči tika padzīti, virsniekiem tika atņemtas epoletes, ierēdņi bada dēļ tika padarīti paklausīgi, lai viņi varētu darīt pieejamu savu darbaspēku – neaizstājamu pat mūsdienu Vācijas sociālistiski augsti kapitālistiskajai valstij. Tādā veidā vācu tauta tika atbruņota, iznīcināta, atņemta no tās vadītājiem, atņemta manta un izvarota, demoralizēta un novājināta, kamēr visur sabiedriskajā dzīvē, ekonomikā un politikā, mākslā un teātrī ebreji sev piedēvēja neapšaubāmu hegemoniju.

Viņu valdīšanas pamatā ir viņu milzīgā bagātība.

Neskatoties uz nelielo skaitu salīdzinājumā ar uzņēmējām tautām, viņi ir spējuši nodot visus svarīgos sabiedriskās dzīves amatus savu ebreju rases biedru vai ar ebrejiem cieši saistītu vāciešu rokās. Tomēr ebreju izslēgšana no vācu tautas ķermeņa ir pilnībā iespējama – vēl jo vairāk tāpēc, ka patiesi vitāli svarīgā ražošanas darbība rūpniecībā un lauksaimniecībā, profesijās un pārvaldē ir gandrīz pilnībā brīva no ebrejiem.

Ebreju izraidīšana no mūsu tautas ķermeņa netraucētu ne lauksaimniecisko ražošanu – es vēl neesmu redzējis nevienu ebreju aiz arkla, kas griežas ap vagu –, ne arī rūpnīcām būtu jāapstājas strādnieku trūkuma dēļ – darbaspēks patiešām zinās, ka neviens ebrejs neceļ ogles smagā darbā un nestāv pie kalves – mūsu kalēju un metālstrādnieku, galdnieku un kurpnieku darba vietas nepaliktu bez pajumtes – mājas nekādā veidā nepaliktu drupās pēc ebreju izraidīšanas, statistikā nekas nav minēts par ebreju mūrniekiem un galdniekiem, jumtu meistariem vai stikliniekiem. Bet pat tirdzniecībā un komercdarbībā nerastos stagnācija, ja ebreju vairs nebūtu. Transporta sistēmas jomā valsts jau līdz šim ir priekšzīmīgi rūpējusies par pasažieru un kravu pārvadājumiem, un, starp citu, kurš gan ir redzējis ebrejus kā dzelzceļa vadītājus vai lokomotīvju vadītājus –

vai kā tramvaju konduktori, vai kā ratnieki, vai transporta darbinieki?

Bet pat ebreju tipiskās tieksmes uz tirdzniecību un finansēm jomā militārie administratīvie amati pirms kara ir parādījuši, ka tie spēj veikt rūpīgu uzglabāšanas un apgādes pakalpojumu, pašā tirdzniecībā aktīvi darbojas simtiem tūkstošu tirdzniecības ierēdņu un vācu uzņēmēju, kas izprot tirdzniecības reālos aspektus un vajadzības, un valsts bankā un pasta bankā mums ir institūcijas, kas varētu veidot veselīgas, no ebreju laupītāju ekonomikas atbrīvotas tautsaimniecības pamatu.

Ja šajā diezgan īsajā pārskatā esam redzējuši, ka ebreji nekādā ziņā neieņem neaizstājamu funkciju mūsu valsts un nacionālajā dzīvē, ka viņi, no otras puses, ļaunprātīgi izmanto savu pārākumu visnežēlīgākajā veidā, kaitējot savām saimnieciskajām tautām, tad kā acīmredzamas un loģiskas sekas rodas prasība par ebreju izraidīšanu no mūsu tautas.
Par valsts pilsoni var kļūt tikai tas, kurš zvēr pievienoties vācu nacionālajai kopienai50 .

---

49 Ferdinands Lasāls (1825–1864) bija vācu-ebreju sociālists, kas bija pazīstams ar Marksu, lai gan pēdējais uzskatīja viņu par oportūnistu viņa vēlmes panākt kompromisu ar konservatīvo Bismarku dēļ. Tāpēc Markss neatbalstīja Lasālu, kad pēdējais nodibināja Allgemeiner Deutscher Arbeiterverein (Vispārējo vācu strādnieku organizāciju).
asociācija) 1863. gadā galvenokārt bija vērsta uz vispārēju tiešu vēlēšanu tiesību iegūšanu.

50 Šis noteikums jau bija iekļauts 1935. gada 15. septembra Nirnbergas likumu otrajā daļā "Reiha pilsonības likums", 2. pantā: "Reiha pilsonis ir tikai tas pavalstnieks, kuram ir vācu vai radniecīgas asinis un kurš ar savu rīcību parāda, ka viņš ir gan vēlīgs, gan piemērots uzticīgi kalpot vācu tautai un reiham." Ebreju pilnīga atdalīšana no vācu sabiedrības tika noteikta šo likumu pirmajā daļā "Likumi vācu asiņu un vācu goda aizsardzībai".

Machine Translated by Google

No šī rasu jautājuma apskata dabiski un obligāti izriet arī citas sekas, kas rodas no austrumu ebreju imigrācijas aizlieguma. Tā ir pilnīga ebreju jautājuma neizpratne, ja kāds uzskata, ka pietiek ar austrumu ebreju atbaidīšanu, aizliedzot imigrāciju. Ir absolūti nepieciešams vienlaikus pakļaut svešzemju varai tos ebrejus, kas ir naidīgi noskaņoti pret mūsu tautu un apmetušies pie mums. Austrumu ebreji, protams, ir lielais rezervuārs, no kura ebreji pastāvīgi sevi papildina. Lielās briesmas, ko šī imigrācija sevī ietver, ir skaidri atklājušās pēdējo gadu pieredzē. Dažu gadu laikā šie austrumu ebreji, izmantojot visus iespējamos biznesa trikus un uzplaukumu, ir spējuši iegūt milzīgu bagātību. Mūsu tiesas zāles ir pilnas ar šādu ārvalstu elementu īstenotu krāpšanu. Valstij nav nemaz intereses par šādu cilvēku imigrāciju, kuri nekādā veidā nedara sevi produktīvi lietderīgus.

Šī nacionālsociālistiskās valsts nostāja pret austrumu ebrejiem to neizslēdz pat citu tautu pārstāvjus, kas ir parazīti valsts struktūrā, var izslēgt.

Šo jautājumu apspriešana mūs tagad noved pie valsts politikas trešās sadaļas. Nacionālsociālisms: uz pilsonības tiesībām.

Pilsonības tiesības

Pilsonības tiesības ir jāiegūst. Šajā principā nacionālsociālisms ievērojami atšķiras no pašlaik spēkā esošajām tiesībām, saskaņā ar kurām ikviens pieaugušais vācietis, kas vecāks par 20 gadiem, gan vīrietis, gan sieviete, var īstenot valsts pilsonības tiesības. Tāpat mūsdienās saskaņā ar Veimāras konstitūciju šī iespēja ir atvērta ebreju rases pārstāvjiem. Līdzīgi šo valsts piederību var iegūt jebkurš ārzemnieks, izpildot dažas virspusējas formalitātes.

Veimāras konstitūcija vispārēji nesaprot valsts pilsoņa jēdzienu, bet 110. pantā runā par piederību valstij un 109. pantā par vienlīdzīgām tiesībām likuma priekšā visiem valsts pilsoņiem gan vīriešiem, gan sievietēm. Šī jēdziena neskaidrība, protams, izslēdz morālu un rasu priekšnosacījumu prasību pilsonības tiesību iegūšanai. Pretstatā tam, Reiha konstitūcijas 113. pants savā īpašajā aizsardzībā paņem svešvalodīgās "nācijas daļas" (!); tām "nedrīkst tikt nodarīts kaitējums brīvai tradicionālajai attīstībai, īpaši dzimtās valodas lietošanā izglītībā, kā arī iekšējā pārvaldē un tiesu spriešanā".

Ja salīdzina ar šo visaptverošāko ārvalstu pilsoņu apskatu mūsu Republikas aizsardzības likuma praksi pret saviem nacionālajiem biedriem, pienākumu nodot tā sauktos kara noziedzniekus ienaidniekam, ar 112. pantā garantēto pārliecību, ka "nevienu ārvalsts valdības vācieti nedrīkst nodot vajāšanai vai sodam", un, ja reiz salīdzina tieši šo pēdējo pantu ar franču bēdīgi slavenajiem spriedumiem pret Krupu51 un viņa direktoriem, iespējams, atsauce uz to, ka šīs konstitūcijas autors bija ebrejs Preuss52, ir pietiekama, lai skaidri izgaismotu visus šos notikumus.

---

51 Gustavs Krups fon Bolens un Halbahs (1870–1950) vadīja Friedrich Krupp AG no 1909. līdz 1941. gadam. Sadarbībā ar Reihsvēru Hansa fon Zīka (1866–1936) vadībā Krups veica slepenu Vācijas pārapbruņošanu, pārkāpjot Versaļas līgumu. 1923. gadā, kad franči un beļģi okupēja Rūras reģionu, viņi arī sodīja Krupu ar naudas sodu par tīšu ...
lielas publiskas bēres trīspadsmit Krupp fabrikas strādniekiem Esenē, kurus okupācijas laikā nošāva franči.

52 Hugo Preuss (1860–1925) bija Veimāras Republikas vācu-ebreju iekšlietu ministrs un viņam bija liela nozīme
1919. gada Veimāras konstitūcijas formulēšanā.

Machine Translated by Google

Nevis "poļu veiksmīgāka nākotne", kā Betmans-Holvegs53 teica vienā no savām neveiksmīgajām parlamenta runām, un ne arī ebreju stāvokļa uzlabošana Rumānijā (saskaņā ar Kūlmana teikto)54 var būt Vācijas valsts vadošā ideja, bet tikai vācu tautas labklājība. Šī vadošā tēma ir izteikta NSDAP nacionālajā un ekonomiskajā programmā (Programma, 35. lpp.) 7. punktā: "Vācu tiesības un intereses ir svarīgākas par ārvalstu locekļu tiesībām un interesēm" un 6. punktā: "Persona, kas nav vāciete, Vācijā var dzīvot tikai kā viesis un ir pakļauta ārzemnieku likumam".

Saskaņā ar to valsts pilsonības tiesības ir jāiegūst. Tās var arī zaudēt necienīguma dēļ. Tās ir tiesības, no kurām ebreji principiāli ir izslēgti, no kurām var tikt izslēgti arī citu tautību pārstāvji.

Iekšējais nosacījums Vācijas valsts pilsonības pretendentam ir solījums pret vācu kultūru un kopienu. Tas, kurš šādā veidā neuzņemas solījumu pret vācu tautu, tas, kurš pasludina sevi par Vācijas valsts ienaidnieku, tas, kurš jūtas ciešāk saistīts ar citu tautu pārstāvjiem nekā ar savu tautu, nevar saņemt nekādas Vācijas valsts pilsonības tiesības, jo viņš patiesībā nevēlas nekādu saistību ar vācu kopienu.

Šķiet patiesi neprātīgi, ka cilvēki, kas pilnīgi publiski paziņo, ka nepazīst tēvzemi ar nosaukumu Vācija, kā to darīja Krispiens55 un citi, joprojām vēlas sniegt padomus par šīs valsts likteni, kad viņi kā tautas pārstāvji, kā delegāti apgalvo, ka joprojām bauda īpašas privilēģijas un kad viņi joprojām bauda īpaši stingru likumu (republikas) aizsardzību gadījumā, ja viņi no šī parlamenta tiek paaugstināti valdības amatos.

Nacionālsociālistiskā Vācijas valsts tieši no šādiem cilvēkiem pieprasīs visstingrāko atbildību, un revolucionāro valdību un parlamentu locekļiem retrospektīvi būs jāuzņemas atbildība par savu rīcību vai bezdarbību. Tāpēc likumiem, kas jāizstrādā uz visu sabiedriskajā dzīvē iesaistīto personu atbildību, būs jāpiešķir retrospektīvas pilnvaras.

Šeit nav runa, kā Vācijas revolūcijas kļūdas gadījumā, par izsalkušo "proletāriešu" cīņu par algām pret paēdušajiem un neapmierināmajiem kapitālistiem, tātad nevis par strādājošo tautas veselīgo un pareizo jūtu maldināšanu ar šķiru cīņas idejas palīdzību, bet gan par morālu prasību, ka ir jāizbeidz pašreizējo parlamentārās un valdības sistēmas labuma guvēju bezatbildība un ka tie, kas pārmērīgi bagātinājušies tautas vajadzību dēļ vai kas atbalstījuši citu aprindu mahinācijas, saņem pelnīto sodu.

Sauklim: "Mazie blēži tiek pakārti; lielie tiek atbrīvoti" nevajadzētu tikt atzītam par patiesu. Nacionālsociālistiskā valsts, gluži pretēji, soda noteikšanas gadījumā ņems vērā mazo blēžu pavedināšanas faktu kā ļoti mīkstinošu apspriedumu un, no otras puses, sauks pie atbildības lielos noziedzniekus pret vācu tautu ar pilnīgu likuma stingrību.

---

53 Teodors fon Betmans-Holvegs (1856–1921) bija Vācijas kanclers no 1909. līdz 1917. gadam. Kara laikā Šķita, ka Betmans-Holvegs atbalstīja mērenāku politiku nekā tā, ko atbalstīja militārie vadītāji.

54. Rihards fon Kūlmans (1873–1948) bija Vācijas ārlietu valsts sekretārs no 1917. gada augusta līdz 1918. gada jūlijā. 1918. gada maijā viņš risināja sarunas ar Rumāniju par Bukarestes mieru.

55 Artūrs Krispjēns (1875–1946) tika ievēlēts par sociāldemokrātu parlamenta deputātu 1920. gadā un 1922. gadā kļuva par Sociāldemokrātiskās partijas (SPD) līdzpriekšsēdētāju.

Machine Translated by Google

Šīs valsts tiesas attīrošais darbs tagad nekādā veidā nevar apstāties pie tiem, kas pirmie nāca pie varas ar revolūciju. Tai būs jāvēršas arī pret tiem imperatora valdības pakļautībā esošajiem, kuri savas nolaidības dēļ padarīja šo vācu krišanu iespējamu. Galvenais vainīgais – Betmans-Holvegs – patiešām ir atņemts no saviem zemes tiesnešiem, tas pats attiecas uz nākamo vainīgāko – Ercbergeru56, kurš kā 1917. gada jūlija nožēlojamās parlamentārās revolūcijas tēvs vēlreiz pacēla ienaidnieku grimstošo uzvaras gribu. Pat Eisners57

un Rathenau ir aizvākti no savas nāciju iznīcinošās darbības vietas, protams, nelikumīgā veidā, bet saskaņā ar vēstures dzelzs likumiem. Taču daudzi no tiem joprojām ir dzīvi, kuri, organizējot munīcijas triecienu 1918. gada janvārī, iedūra dunci karojošajai armijai mugurā, un tie joprojām ir dzīvi, kuri ar runu un rakstiem salauza gribu uzvarēt, tie joprojām ir dzīvi, kuri sludināja "mieru bez uzvarētājiem un zaudētājiem", tie joprojām ir dzīvi un atzīst to par pareizu, kuri ļaunprātīgi izmantoja tautas ciešanas karā un revolūcijā savai pārmērīgai iedzīvošanai.

Šāda nacionālpolitiska prasība noteikti sēs bailes un šausmas, un desmitiem tūkstošu cilvēku baidīsies par savu dzīvību, jo viņi nav no tīras sirds. Taču nacionālsociālismam ar šo prasību pēc sociālā taisnīguma stāv un kritīs jautājums par vācu tautas likteni – vai vācu tauta spēs atrast ceļu uz cēlu nāciju, vai arī tā kā fellahu tauta, tā izdzīvos nožēlojamā dzīvē degradācijā un korupcijā. Arī nacionālsociālistiskās kustības pastāvēšanas jēga tiek izlemta šajā jautājumā.

Tāpēc valsts pilsonības tiesības nav kaut kas tāds, kas tiks ielikts šūpulī ikvienam, kurš dzimis Vācijā; drīzāk šīs valsts pilsonības tiesības pašas par sevi ietver arī augstākos morālos pienākumus pret valsti un tautu. Tomēr šī pienākuma pret valsti un tautu ievērošana ir jāaizsargā arī ar iespēju, ka šīs tiesības var tikt zaudētas necienīguma gadījumā.

No otras puses, valsts pilsonības tiesību iegūšana nebūs žēlsirdības akts, bet gan prasība, ko var izvirzīt katrs čakls vācietis, kurš pierāda, ka ir vācu kopienas cienīgs un kurš apņemas atbalstīt vācu rasu un vēsturisko kopienu.
Tas, kurš ir izpildījis savu militāro un darba pienākumu, tas, kurš ir godīgs darbinieks savā profesijā, ir tiesīgs pretendēt uz valsts pilsonības tiesību iegūšanu.

Taču ar šīm valsts pilsonības tiesībām ir saistīts arī pienākums visā savā darbā neaizmirst par plašāka kopuma skatījumu un arī savā saimnieciskajā darbībā vienmēr apzināties to, ka savs darbs ir jāiekļauj kopumā, tas ir, pat ar pilnīgu brīvību atsevišķās jomās Vācijas valsts pilsoņa darbība nedrīkst būt vērsta pret kopuma labklājību.

56. Matiass Ercbergers (1875–1921) bija Vācijas Centrālās partijas (Deutsche Zentrumspartei) biedrs, kuru uzskatīja par Betmana-Holvega labo roku. Kara laikā, 1917. gada vidū, viņš mudināja panākt kara izbeigšanu sarunu ceļā un grauja uzticību Vācijas armijai. Ercbergers parakstīja pamieru, kas izbeidza Pirmo pasaules karu, un, būdams Veimāras republikas finanšu ministrs, atbalstīja Versaļas līgumu. Viņu 1921. gadā nogalināja ultranacionāli noskaņoti "Organizācijas konsuls", ko dibināja Freikorpsas komandieris Hermans Ērharts (1881–1971).

57 Kurts Eisners (1867–1919) bija vācu ebreju sociālists, kurš organizēja revolūciju, kas gāza Vitelsbahu dinastiju. Bavārijas dinastiju 1918. gada novembrī. Viņš kļuva par Bavārijas republikāņu premjerministru un Bernes Sociālistu konferencē uzbruka mērenajiem sociālistiem par to, ka tie neatzina Vācijas vainu Pirmā pasaules kara izraisīšanā. Viņu 1919. gada februārī nogalināja nacionālists grāfs Arko fon Valijs.

Machine Translated by Google

Tautsaimniecība

Tautsaimniecības uzdevums ir pieprasījuma apmierināšana, nevis pēc iespējas augstākas procentu ienesīguma likmes sasniegšana aizdevuma kapitālam.

Varētu domāt, ka šis princips tiek uzskatīts par pašsaprotamu ikvienā ekonomikā, un tomēr nacionālsociālistiskā ekonomika atšķiras no pašreizējās kapitālistiskās ekonomikas tieši šajā vadošajā principā. Produktīvā cilvēka naivajam prātam nav tik viegli iedomāties nacionālo ekonomiku, kas nekalpo pieprasījuma apmierināšanai; un tomēr tagad ir jāpaskaidro, ka pašreizējiem ekonomikas saimniekiem - banku un biržas kapitālam - pieprasījuma apmierināšana būtībā ir ļoti mazsvarīga. Starptautiskajam kapitālam ir interese...
tajā tikai tiktāl, ciktāl šo pieprasījuma apmierināšanu var izmantot augļojošā kapitālistiskā veidā.

Patiesībā mums šeit ir darīšana ar divām principiāli atšķirīgām attieksmēm pret ekonomiku. Vienīgā steidzamā prasība visai tautsaimniecībai no visas iedzīvotāju puses, protams, ir pārtikas vajadzību apmierināšana, tad mājokļa un apģērba pieprasījuma apmierināšana, un tikai tad sortimentā tiek kārtotas visas pārējās ikdienas vajadzības līdz pat augstākām mākslām un kultūras priekiem. Pa vidu ir atbalsta pakalpojumi, visa transporta sistēma un viss, kas ar to saistīts, tirdzniecība un finanšu sistēma. Savukārt preču ražošanai veselīgā ekonomikā ir cēlākais mērķis pēc iespējas labāk apmierināt vajadzības ar maksājumu, kas sedz ražošanas izmaksas un ietver atbilstošus darba ienākumus uzņēmējam, kā arī atbilstošu peļņas daļu, no kuras var segt gan neizbēgamos zaudējumus, gan uzlabojumus un renovāciju uzņēmumā.

Taisnīga uzņēmēja uzmanība nav vērsta uz pārmērīgas peļņas gūšanu atsevišķos gadījumos, pat ja veiksmīgas nejaušības to varētu padarīt iespējamu. Taisnīgs uzņēmējs pilnībā apzinās savus tautsaimniecības uzdevumus – izveidot ražošanu tā, lai vajadzības varētu tikt apmierinātas ar vismazākajām lietotāja izmaksām, lai vienlaikus uzņēmums augtu un plauktu, lai ražošanas izmaksas kļūtu arvien mazākas, nesamazinot algas.

Iespējams, ka visspilgtākais šāda patiesa uzņēmēja domāšanas veida piemērs ir Ernsts Abbe58, Jēnā esošās Zeiss rūpnīcas līdzdibinātājs un direktors. Šis cilvēks ir augstā līmenī izpratis šo uzņēmēja tautsaimniecības uzdevumu un centies to īstenot pēc labākās sirdsapziņas.

Bet šajā ziņā mums arī kopumā nav pamata īpaši sūdzēties par mūsu uzņēmējiem pirms kara. Tādi vīri kā Alfrēds Krups59, Mannesmans60, Verners Sīmenss61 , Tisens62, Borzigs63, Krauss, Mafei64 utt. ir nodrošinājuši sev pat sociāli goda vietu Vācijas rūpniecības vēsturē. Viņus visus nevaldīja vienpusēja peļņas dzīšanās,

---

58 Ernsts Abbe (1840–1905) bija fiziķis un uzņēmējs, kuru nolīga Jēnas fizikas institūta dibinātājs Karls Zeiss. uzņēmums Carl Zeiss AG, kas ražoja optiskos instrumentus un sistēmas. Abbe kļuva par firmas līdzīpašnieku.

59. Alfrēds Krups (1812–1887) bija Frīdriha Krupa (1787–1826) dēls, kurš 1811. gadā nodibināja Krupa tērauda liešanas uzņēmumu. Alfreda Krupa direktora amatā uzņēmums kļuva par sava laika vadošo ieroču ražošanas uzņēmumu.

60 Mannesmann tika dibināts 1890. gadā un sākotnēji ražoja bezšuvju tērauda caurules.

61 Verners Sīmens (1816-1892) bija uzņēmuma Telegraphen-Bauanstalt izgudrotājs un dibinātājs 1847. gadā. Mūsdienās Siemens AG ir viens no lielākajiem elektrotehnoloģiju uzņēmumiem pasaulē.

62 Augusts Tisens (1842–1926) 1867. gadā nodibināja Thyssen-Fussol dzelzs rūpnīcu un iegādājās citus smagās rūpniecības uzņēmumus, kas 1926. gadā tika apvienoti Vereinigte Stahlwerke — lielākajā kalnrūpniecības un tērauda kartelī pasaulē pirms Otrā pasaules kara.

63 Borsig bija lokomotīvju kompānija, ko 1837. gadā dibināja Augusts Borsigs (1804–1854).

64 Krauss-Maffei ir mašīnbūves uzņēmums, kas dibināts 1838. gadā.

Machine Translated by Google

viņi visi paši par sevi palika vienkārši un pieticīgi, tikai viņu darbu labklājība bija viņu vadzvaigzne.

Patiešām, Vācijas rūpniecības nenogurstošais ražošanas un izgudrošanas spēks ir novedis pie tā, ka ne tikai milzīgais iedzīvotāju skaita pieaugums ir nodrošinājis darbu un maizi, bet arī to, ka, neskatoties uz algu pieaugumu, neskatoties uz visu iedzīvotāju slāņu dzīves līmeņa visaptverošu uzlabošanos, vissvarīgākās preces varēja kļūt lētākas, pateicoties arvien jauniem uzlabojumiem un izgudrojumiem. Vācu fiziskajam strādniekam nekad nevajadzētu aizmirst, ka viņš to ir parādā prāta darbiniekiem.

Un šeit vēlreiz ar visu uzsvaru jāuzsver vēl viena lieta: ka šīs Vācijas ekonomikas straujās izaugsmes pamats un priekšnoteikums bija vareni vadītais Bismarka reihs. Šie divi faktori – vienotā un līdz ar to spēcīgā Vācijas reiha politiskā situācija un vācu uzņēmēju un strādnieku nepieredzētā strādīgums – ļāva reģistrēt visaptverošu visu iedzīvotāju dzīves līmeņa paaugstināšanos, ka gigantiskais Vācijas iedzīvotāju skaita pieaugums varēja tikt pabarots, apģērbts un nodrošināts ar mājokli, un ka emigrācija no Vācijas samazinājās līdz niecīgam skaitam.

Vācu migrācijas skaitļi desmitgadēs pēc 1870. gada ietvēra tikai veselīgo vācu uzņēmējdarbības un tirgotāju gara pārpalikumu, kas plūda pasaulē kā vācu strādīguma un vācu sniegumа pionieri.

Lielākoties visa Vācijas reiha tautsaimniecība attaisnoja pamatprasības, ko arī mēs izvirzām veselīgai tautsaimniecībai.

Pieprasījums tika pilnībā apmierināts. Tomēr pat tajā laikā parādījās dziļas zaudējumi mūsu ekonomikā, kas izpaudās dažādos veidos.

1. Mūsu valsts finanses nonāca arvien lielākos parādos vienlaikus ar to, ka vācu tauta kļuva arvien bagātāka un varenāka, vācu rūpniecības un tirdzniecības efektivitātes produkti iekaroja pasaules tirgus, laikā, kad mūsu iekšējā ekonomika gāja no panākumiem uz panākumiem un medicīniskie un dzīves apstākļi gadu no gada uzlabojās.

Protams, tā nav laba zīme, ja parādi kļūst arvien lielāki. Šāda parādība vienmēr norāda uz to, ka kaut kas nav kārtībā. Jo tas tiešām ir jāuzskata par pilnīgi absurdu un bezjēdzīgu, ja valsts, kuras pilsoņi bauda pieaugošu bagātību, vienlaikus neatrodas veselīgu un plaukstošu valsts finanšu stāvoklī. Tas ir vēl jo pārsteidzošāk, ja Vācijas reiham un federālajām zemēm ārkārtīgi lieli ieņēmumi plūda no dzelzceļa, pasta un kalnrūpniecības darbiem, kā arī no valsts mežiem utt., nemaz nerunājot par to, ka reihs un federālās zemes, pateicoties savai finansiālajai suverenitātei, varēja pretendēt uz savu pilsoņu ievērojamo nodokļu maksāšanas spēju.

2. Vēl viens dziļi iesakņojies ekonomiskais kaitējums bija mūsu lauksaimniecības un pilsētu nekustamā īpašuma pieaugošais parāds. Zemes reformas kustība, kas tika vērsta pret to, pareizi atzina ļoti svarīgu visas problēmas daļu, diemžēl nesasniedzot pilnīgu efektivitāti.

3. Arī mūsu rūpniecības inflācijas faktam, izmantojot visa veida kredītus, vajadzēja radīt bažas vērīgiem vērotājiem. Protams, pieaugošas labklājības laikos tirdzniecības un rūpniecības uzņēmumi viegli uztver ārvalstu naudas pieņemšanu un ar to saistīto procentu maksāšanas pienākumu, jo ievērojami palielinātās darba un ienākumu iespējas ļauj nest šo slogu.

Machine Translated by Google

Bet bēdas, ja sākas ekonomiskās krīzes! Tad procentu likmju kredīta izmantošana izpaužas visā savā ekonomiskajā postā.

Akciju sabiedrības forma, kas parādījās šajos gados ar kapitāla faktisku atdalīšanu no tam piesaistītā darba, tas ir, tīri kapitālistisku interešu atdalīšana naudas rentabilitātē no kreditoru puses no individuālā uzņēmēja veselīgas sadarbības un no pilnīgas viņa eksistences identificēšanas ar savu uzņēmumu, līdzīgi sēja dziļu ekonomisko zaudējumu sēklu.

4. Naudas starpniecības iestāžu, banku, pieaugošajai ietekmei vajadzēja radīt bažas godājamajam tautas draugam. No ekonomikas kalponēm bankas kļuva par neierobežotiem visas valsts ekonomikas saimniekiem. Ievērības cienīgā un nozīmīgā veidā šī banku pieaugošā ietekme nekādā veidā nebija saistīta ar vienlaicīgu mūsu valsts ekonomikas uzplaukumu, bet, gluži pretēji, jo nožēlojamāka kļuva mūsu ekonomika, jo vairāk bankas sevi slavēja.

Mēs nevēlamies šeit sīkāk aplūkot šo attīstību, par to būs daudz ko teikt, apspriežot tīri finanšu un monetāro ekonomiku. Pieminēšana par lielo tautsaimniecības zaudējumu četrkāršo cēloni, kas radies finanšu un kredīta sistēmā, bija ļoti svarīga, jo tieši šis visas ekonomikas aspekts ir kļuvis par pretēju patiesai tautsaimniecībai, proti, par vienpusēju finanšu lielvaru laupītāju ekonomiku.

Tam, kuram spontāni nerodas parazītu skarta ķermeņa tēls, ir jābūt ļoti ieinteresētam pašreizējās situācijas saglabāšanā vai arī atkarīgam no šīs ekspluatatīvās ekonomikas labuma guvējiem. Diemžēl pēdējais gadījums ir raksturīgs ļoti lielam skaitam cilvēku. Tāpēc iekšējā pretestība šai mūsdienu ekonomiskajai laupītāju baronu sistēmai nerodas atbilstošā veidā.

Īpaši slikti ir tas, ka pat zinātne, un patiesībā jo īpaši zinātne, kurai pienākas pienācīgi risināt šīs lietas, joprojām, izņemot dažus izņēmumus (Otmars Spanns, 65), atrodas pašreizējās interešu kapitālistiskās ekonomikas varā un ir no tās atkarīga. Mūsdienu tautsaimniecība nav līdere ceļā uz patiesību un pareizām zināšanām, bet gan ir kļuvusi par tautsaimnieciskās noziedzības runasvīru.

Visas lielās patiesības un gudrības to būtībā var saprast un apcerēt ikviens vienkāršs cilvēks. Ar to nevajadzētu jaukt faktu, ka dabiski nav tik vienkārši nonākt pie šādām fundamentālām zināšanām. Protams, pašas zināšanas, intuīcija, ir kā spoža gaisma, kas spīd dvēselē, kas mūžīgi alkst pēc zināšanām. Tomēr grūts ir turpmākais izpratnes darbs, kam cītīgi jākrāj ķieģelis pie ķieģeļa, lai ar visrūpīgāko materiālu izvēli izveidotu visu domāšanas struktūru tā, lai pabeigtais darbs ikvienam šķistu pašsaprotams.

Šādos gadījumos nav labākas uzslavas kā tad, kad cilvēks laiku pa laikam pats nonāk pie šādām domām. Tā es, strādājot pie šī darba (1923. gada vasarā), saņēmu

65. Otmārs Španns (1878–1950) bija austriešu antisociālistisks ekonomists un sociologs, kuru ietekmēja Adama Millera (1779–1829) ekonomiskās teorijas, kurš bija iebildis pret Adama Smita materiālistisko liberālo ekonomiku. Viņš bija Vīnes Universitātes profesors no 1919. līdz 1938. gadam, kad nacionālsociālisti viņam liedza profesora amatu pēc tam, kad... Austrijas anšluss (aneksija). Lai gan Spanns simpatizēja NSDAP nacionālistiskajai orientācijai, viņa uzskatus par korporatīvu valsti pilnībā neatbalstīja nacionālsociālisti.

Machine Translated by Google

izcils tagad jau veca vīra, austriešu inženiera V. Šobera66, darbs, kurā jau pirms 30 gadiem ar nepieredzētu skaidrību tika prognozēta visa Austrijas finanšu un kredīta situācijas katastrofālā attīstība.

Šobers norādīja uz faktu, ka tikai pilnīga atkāpšanās no principiāli nepatiesajām nacionālās ekonomikas doktrīnām varētu apturēt katastrofālo nacionālās ekonomikas attīstību – diemžēl bez ne mazākajiem panākumiem.

Galvenais iemesls tolaik bija tas, ka Šobera draugi no Kristīgi sociālistiskās partijas pēc sākotnējas entuziasma pilnas vienošanās novērsās no viņa ar slinkiem attaisnojumiem: "Laiks vēl nav īsti piemērots", bet patiesībā tāpēc, ka tas nebija piemērots kristīgajai augstajai finansei.

Banka jau sen vairs nav uzticams starpnieks starp krājkapitālu un ekonomikas prasībām un apgrozāmo kapitālu. Mūsdienās lielajām bankām visās akciju sabiedrībās ir savi direktori un delegāti. Nekas nevar notikt bez bankas ziņas. Un kāda tagad ir bankas interese par ekonomiku? Tās vienīgā interese ir, lai kapitāls nestu pēc iespējas lielāku peļņu; kādā ziņā tā ir pilnīgi vienaldzīga. Tā neredz savu uzdevumu ekonomikas mēslošanā, aizdodot naudu par viszemākajām likmēm tieši tad, kad valsts ekonomiku apdraud vissmagākās krīzes – tomēr tas būtu tās augstākais uzdevums –; lielās bankas daudz drīzāk mēdz nākt klajā tieši tajā laikā ar kredītu paketēm un kredīta paziņojumiem, kad ražošanas nozarei vissteidzamāk ir nepieciešams iepriekšējs kredīts tās darbam.

Varētu tālāk apsvērt sekojošo: kādas vajadzības bankas sedz? – Kāds teiks: naudas vajadzību. Protams. Bet kā un ar kādiem nosacījumiem? Maiznieks, kurpnieks, fabrikas īpašnieks, uzņēmējs patiešām sedz reālās pārtikas, apģērba utt. vajadzības, un par to viņi saņem līdzvērtīgu vērtību, cenu, naudā vai ar naudas pārskaitījumu.
Ar to vajadzības tiek segtas, un fabrikas īpašniekam utt. atkal ir apgrozāmie līdzekļi pirkumiem, algu izmaksai un tālākai ražošanai. Šeit mēs redzam, ka ekonomiskais aplis ir noslēdzies. Ražotājs sedz lietotāja vajadzības, nauda pilda savu īsto uzdevumu kā maiņas darījuma starpnieks un no jauna apaugļo ekonomiku ražotāja rokās.

Pavisam citādi ir naudas aizdevumu gadījumā. Pirmkārt, nevienai bankai nav pienākuma atdot savu preci – naudu – tāpat kā šāds pienākums pastāv, piemēram, katram tirgotājam. Tādējādi tā var nodrošināt, ka tā piešķir naudu tikai tiem, kas tai ir labvēlīgi. Turklāt banka lielākajā daļā gadījumu pieprasa vērtspapīrus, kas ievērojami pārsniedz aizdevuma vērtību, tā pieprasa arī parāda sertifikātu, saskaņā ar kuru parādniekam jāapņemas atmaksāt parādu ar visu, kas viņam ir un ko viņš nopelnīs. Citiem vārdiem sakot, pret naudas izsniegšanu banka savā varā piesaista aktīvus, kas ir daudz lielāki par aizdoto summu; tā arī ļauj izsniegt parāda sertifikātu, kas pakļauj parādnieka darba ienākumus tās rīcībā. Bet ar to nepietiek: par šo divkārši un bieži vien nodrošināto naudas aizdevumu banka ļauj sev maksāt vēl vairāk procentu veidā, kas laika gaitā kļūst milzīgi. Tādējādi mums šeit ir darīšana ar procedūru, kas, ekonomiski aplūkojot, nemaz nav produktīva darbība, atmaksas maksājums – ķīla, parāda sertifikāts – tiek sniegts nekavējoties, un turklāt parādniekam ir jāpiekrīt citam nepārtrauktam maksājumam, kas pēc dažiem gadiem pārsniedz saņemtās naudas vērtību, bez ķīlas devēja.

66. Vencelis Šobers (1846–1928) bija Austrijas dzelzceļa inženieris, kurš – tāpat kā Vīnes profesors Jozefs Šlēzingers (1830–1901) – savos ekonomikas rakstos par Austrijas ekonomisko problēmu galveno cēloni norādīja atkarību no ebreju starptautiskajām finansēm. Viņa galvenie darbi bija “Die Noth und ihre Ursachen”, 3 sēj., Vīne, 1880–1882, un “Die Valuta-Regalierung in Osterreich”, 1892. g.

Machine Translated by Google

atbrīvošanās vai parāda nokārtošana. Šāds finanšu darījums dabiski ir nacionāli ekonomisks absurds, tā ir neviltota augļošana.

Patiesā kredīta jēga, ticība cita lielākai ekonomiskajai efektivitātei, patiesībā ir tāda, ka ietaupītās naudas īpašnieks neredz, ka pats var izmantot savu naudu ienesīgā veidā, tāpēc viņš vēršas pie kāda, kam var uzticēties, ka var uzticēt šo naudu un kas viņam garantē, ka viņš pēc pieprasījuma pilnībā un nesamazinātā veidā atdos viņam savus ietaupījumus. Ja aizdevums stiprina parādnieka ekonomisko darbspēju, ka viņš varētu gūt ievērojami lielāku peļņu, to var uzskatīt par taisnīguma vai pateicības aktu, ja parādnieks papildus naudas atmaksai piešķir kreditoram arī noteiktu daļu no savas peļņas. Šis privātās monetārās un kredīta ekonomikas uzskats valdīja visus viduslaikus, tas veidoja Baznīcas procentu doktrīnas pamatu. Procentu pieprasījums tika uzskatīts par augļošanu. Mūsdienās procenti, ko Baznīca uzskatīja par augļošanu, ir kļuvuši par visas mūsu ekonomikas aksiomātiku – kredīta nacionālā ekonomiskā jēga ir kļuvusi par nacionālās ekonomikas absurdu. Protams, turīgam cilvēkam šāda doktrīna ir ilgstošas un nepiespiestas bagātināšanās avots. Ne jau tāpēc, ka zelts – kā tam gribētos šķist – patiesībā ir spēks, kas pats no sevis rada naudu, pārcilvēciska parādība, kas, atbrīvota no zemes iznīcības likumiem, visu pakļauj savai varai neiznīcināmi un mūžīgi, bet gan tāpēc, ka mūsdienu finanšu un starptautiskajā ekonomikā tas tiek uztverts vienkārši kā likums, ka jebkura veida finanšu īpašums pats par sevi prasa procentus, kas zināmā mērā ir iedzimti naudā, šī visbriesmonīgākā darba un naudas attiecību apvērsums tiek pieņemts kā likums, kā kaut kas tāds, ko nevar aiztikt, kā kaut kas tāds, par ko zinātnei, kas ar to nodarbojas, ir jārada liels skaits attaisnojošu argumentu.

Tikai tādā veidā bija iespējams visu valsts ekonomiku novirzīt no tās vienīgā un dabiskā uzdevuma — apmierināt vajadzības un līdz ar to radīt darbu un pārtiku ikvienam — un ļaunprātīgi izmantot to galvenokārt kā instrumentu banku un biržas kapitāla īpašnieku personīgai bagātināšanai.

Tagad politiskās cīņas pret mūsu kustību iecienīts triks ir tas, ka šī mūsu opozīcija pret mūsu nacionālās ekonomikas augsto kapitālistisko ekspluatāciju un mūsu cīņa par nacionālo ekonomiku, kas atbilst sociālā taisnīguma prasībām, tiek attēlota kā opozīcija starp īpašumu un citām valdījuma formām, ka mūsu prasība "Sabiedrības intereses augstāk par savtīgajām interesēm" tiek nosodīta kā komunistiska. Pretēji tam mums pastāvīgi jāatsaucas uz nacionālās un ekonomiskās programmas 8. pantu (Programma, 35. lpp.):

"Nacionālsociālisms principiāli atzīst privātīpašumu un pakļauj to valdības aizsardzība".

Tomēr likumdevēja uzdevums būs noteikt robežas attiecībā uz pārmērīgas bagātības uzkrāšana atsevišķu personu rokās uz visas sabiedrības rēķina.

Pozitīvi un pašas ekonomikas labā kā prasība visai ekonomikai un tās uzdevumiem nacionālsociālisma garā rodas "Nacionālās un ekonomiskās programmas" 10. prasība: visi vācieši veido darba kopienu vācu tautas kopējās labklājības un kultūras veicināšanai.

No šejienes savukārt izriet morālā prasība, ka katram vācietim ir jāstrādā intelektuāli un fiziski atbilstoši saviem spēkiem, bet šis viņa darbs ir jāiekļauj veselumā.

Es uzsveru, ka šī ir morāla prasība. Tāpēc tas nav jautājums par kādas sistēmas izveidi.

piespiedu darbs, kā tas tika ieviests Padomju Krievijā. Kaut kas pavisam cits ir

Machine Translated by Google

ieviešana, ko mēs pieprasījām, lai katrs vācietis pirms pilnīgu valsts pilsonības tiesību iegūšanas strādātu gadu obligāti.

Atkal pavisam citādi ir tas, ka mūsu galvenais mērķis ir tieši nodrošināt bezrūpīgas vecumdienas visiem tautas biedriem, kuri jaunībā un brieduma gados ir cītīgi strādājuši.
Tieši tādas tautsaimniecības gadījumā, kas nepārtraukti nav pakļauta procentu un nodevu saistībām attiecībā uz aizdevuma kapitālu, būs, ir un var viegli panākt, lai tā atdotu lielus pārpalikumus tādā veidā, lai visiem tautas biedriem, sasniedzot noteiktu vecumu vai priekšlaicīgi iestāšanās gadījumā, tiktu nodrošināta atbilstoša un pietiekama vecuma pensija – līdzīga ierēdņu pensijai.

Es šeit izvirzu šo sociālpolitisko prasību, jo šī uzdevuma izpilde pieder visas tautsaimniecības darbībai, jo tas ir punkts, kas ne tikai spēj pastāvīgi teikt strādniekam visplašākajā vārda nozīmē: Tev jāstrādā!, bet arī tāpēc, ka aiz darba piespiešanas tas rada kaut ko mierinošu un samierinošu – nodrošinātas vecumdienas ikvienam, kurš visu mūžu ir pildījis savu pienākumu.

Privātīpašuma kā mūsu ekonomikas pamata fundamentālās atzīšanas tvērumā dabiski ietilpst arī fakts, ka katram vācietim ir aizsargātas viņa brīvas iztikas pelnīšanas iespējas un brīva rīcība ar saviem darba ienākumiem un iegūto bagātību ("Nacionālās un ekonomiskās programmas" 11. punkts). Šo pamattiesību ierobežošana ir pieļaujama tikai ar likumu, ievērojot vadlīnijas, ka par darbu tiek uzskatīts tikai tāds darbs, kas nav vērsts pret sabiedrības interesēm. Ķēdes tirdzniecība un peļņas gūšana neapšaubāmi rada daudz darba; līdzīgi laupītājs savā "darbā" bieži vien izlej vairāk sviedru pilienu nekā mūrnieks mājas celtniecībā, taču šāds "darbs" patiesībā ir vērsts tikai uz vienpusēju personisku iedzīvošanos uz citu rēķina un kaitējuma. Tāpēc šāds "darbs" parasti ir kaitīgs un tāpēc jāsoda ar visu bardzību.

Šāds skaidrs noteikums nekādā ziņā nav lieks, jo, kā liecina tiesību prakse, pārāk bieži un biedējoši bieži ir redzams, cik daudz lietu tur tiek uzskatītas par godīgu darbu. Pastāv arī vesela virkne darbību, kas atrodas ļoti tuvu robežai, kur ir grūti apgalvot, ka šis darbs joprojām saskan "ar kopumu".

Jebkurā gadījumā ir jāizveido juridiskie instrumenti, lai apspiestu visas šīs darbības vai uzņēmumus, kas fiziskā vai intelektuālā veidā ir vērsti pret tautas veselību. Tas pats attiecas uz iedzīvotāju ciešanu izmantošanu peļņas gūšanas un augļošanas ceļā.

Tādiem kaitēkļiem, kas ir naidīgi pret tautu, mēs pieprasām nāvessodu. Finansiāli
Sods vai pat brīvības atņemšana nav efektīva pret šādiem negodīgiem cilvēkiem.

Īsāk sakot, nacionālsociālisma ekonomiskā politika darbosies, lai novērstu principiāli nepatiesu ekonomikas koncentrēšanos uz rentabilitāti un šī iemesla dēļ atjaunotu vienīgo pareizo un saprātīgo nacionālās ekonomikas uzdevumu: pieprasījuma apmierināšanu.

Tas nekādā veidā neizslēdz ienākumus un peļņu tirgotājiem, fabrikas īpašniekiem un godīgiem uzņēmējiem; gluži pretēji, nekādā veidā nedrīkst radīt grūtības pamatotai tieksmei pēc peļņas, ja vien šī tieksme atbilst sabiedrības interesēm.

Tātad runa ir par attīrošu darbību un pēc tam par Vācijas ekonomikas uzturēšanu, kas ir nevainojama gan attiecībā uz tās formām, gan sniegumu. Ar to jāsaprot "Nacionālās un ekonomiskās programmas" 12. punkta prasības: tiek saglabāta veselīgu lielo, vidējo un mazo uzņēmumu kombinācija visās ekonomiskās dzīves jomās, tātad arī lauksaimniecībā.

Machine Translated by Google

Līdz ar to tiek dota arī nacionālsociālisma fundamentālā pozīcija dažādās sociālajās sistēmās.

Nacionālsociālisms visiem līdzekļiem atbalstīs un veicinās lauksaimniekus kā spēcīgas nācijas un iedzīvotāju uztura pamatu.

Ja Programmas 17. punktā ir ietverta klauzula, kas paredz brīvu atsavināšanu īpašos apstākļos, ar to, kā Ādolfs Hitlers pasludināja 1928. gada 13. aprīlī, tika domāta tikai "juridisku iespēju radīšana nepieciešamības gadījumā konfiscēt zemi, kas iegūta nelikumīgā ceļā vai nav pārvaldīta atbilstoši tautas labklājības apsvērumiem. Tādējādi tas galvenokārt ir vērsts pret ebreju zemes spekulāciju uzņēmumiem". Tāpēc šī klauzula bija paredzēta tikai vietējo iedzīvotāju aizsardzībai.

Īpaši dārga nacionālsociālismam ir arī veselīgas komerciālās un merkantilās vidussķiras labklājība un neatkarība.

Un pat tā sauktās smagās rūpniecības ražošanas formās no nacionālsociālisma viedokļa nav nekā būtiska, pret ko varētu iebilst. Tieši šī lielā rūpniecība ir visu racionalizējusi priekšzīmīgā veidā, tas ir, tā nav ietaupījusi līdzekļus, lai ieviestu labākas un vienkāršākas ražošanas metodes. Pašreizējā uzņēmumu pārslodze –

tiecoties pēc komunizācijas – ar pārmērīgu skaitu cilvēku, kuri patiesībā ir neaizstājami (šeit mēs galvenokārt domājam par nepieciešamību uzturēt savus nodokļu un apdrošināšanas ierēdņus utt.) – dabiski darbojas tieši pret rūpniecības nacionalizācijas centieniem.

Šo nacionālsociālisma ekonomiski politisko uzdevumu noslēgumā ir vēl viens milzīgs organizatorisks sasniegums: "Viena darba dienesta gada ieviešana katram vācietim".

Pat šeit šo prasību izvirza dziļi morāls princips – pienākums.

Tam, kurš vēlas izmantot valsts pilsoņa tiesības, ir jābūt arī kalpojušam valstij, viņam ir jābūt arī pierādījušam savu pienākuma apziņu un lojalitāti savai valstij ar darbiem un turklāt bez atlīdzības, tas ir, bez iespējas iedzīvoties, tieši tāpat kā karavīrs kalpo savai tēvzemei.

Obligātā darba dienesta idejā mēs saskatām pilnībā papildinošu ideju par vispārējo militāro dienestu.

Lai gan mēs vēlētos uzskatīt par iespējamu ievērojami saīsināt apmācību, lai kļūtu par efektīviem karavīriem, salīdzinot ar iepriekšējo divu un trīs gadu dienesta periodu, mēs tomēr uzskatām par nepieciešamu un ieteicamu, lai katrs jaunais vācietis iepazītos ar vienu vai vairākām komerciālām darbībām, kurās viņš var kalpot valstij.

Pienākuma apziņa attiecībā uz darba kvalitāti ir tik ļoti cietusi mašīnu varas un vēl postošākās strādnieku šķiras naidīguma pret uzņēmējiem doktrīnas ietekmē, ka apmācība šajā jomā stingrā valsts vadībā pēc vienotiem principiem šķiet pilnīgi nepieciešama. Tieši uzņēmēji labā nozīmē atzinīgi novērtēs šādu iestādi un nekādā veidā neuzskatīs to par konkurenci. Šāda darba armija jau nevar būt konkurence, jo, pēc pieredzes, katra valsts produktīvā ekonomiskā darbība ir pārmērīgi jāapgrūtina ar tās oficiālo aparātu, jo jauna, nepieredzējuša darbaspēka nodarbināšana un apmācība patērē pārāk daudz tās efektivitātes.

No otras puses, šī darba dienesta gada uzdevums būs labāk iepazīstināt jauniešus valsts parauguzņēmumos ar visiem tehnoloģiju sasniegumiem. Viņiem vajadzētu, ja

Machine Translated by Google

iespēju robežās segtu darbaspēka un militāri dienējošo nacionālo biedru faktiskās vajadzības.

Tādējādi valsts konkurence ar pārējo tautsaimniecību nerodas, tā varētu darboties tikai noteiktās jomās kā cenu regulators ar tirgus cenām, kas joprojām atstāj brīvajiem tirgotājiem un brīvajiem uzņēmējiem plašas iespējas gūt saprātīgu peļņu.

Šī manifesta uzdevums nevar būt iedziļināties detaļās. Tomēr tās ir īsi jāapraksta un jāapgaismo, jo mēs zinām, ka pareizs šī jautājuma risinājums sniegs milzīgu labumu mūsu ekonomiskās morāles atjaunošanai, nemaz nerunājot par ieguvumu, ko visa ekonomika gūs no tā, ka pienākuma ideja pret darbu tiks pamodināta kā morāls pienākums pret tautu.

Attiecībā uz valsts pilsoņa stāvokli attiecībā uz tautsaimniecību
Bismarks reiz paziņoja:

"Mēs nedzīvojam, lai būtu laimīgi, bet gan lai pildītu savu pienākumu."

Šis morālais princips ir arī mūsu nostājas pamatā attiecībā uz valsti un
ekonomika.

Machine Translated by Google

Valsts finanšu reforma – nauda un kredīts
Nacionālsociālistiska valsts

"Intereses likums."

Prasība salauzt interešu verdzību ir revolucionāri jauna politiskajā programmā. Jau vien šis fakts būtu pietiekams, lai visplašākās aprindas sarīkotu visdedzīgāko opozīciju nacionālsociālismam.

Lielākā daļa pretinieku ir tie, kas pašreizējās kapitālistiskās ekonomikas interešu dēļ ir zaudējuši visu un, audzināti šajās idejās, joprojām baidās zaudēt jau zaudētās privilēģijas. Šai opozīcijai patiesībā nav nekāda impulsa, jo tieši jebkāda iekšēja impulsa trūkums ir raksturīgs aplim, kas iesprostots kapitāla pensijas ideālā.

Vēl viena grupa ir tie, kas ir atkarīgi no aizdevumiem vai vismaz uzskata, ka ir.
Šī grupa, protams, patiesībā nebaidās no procentu maksāšanas pienākuma atcelšanas, bet gan no tā, ka nesaņems vairāk apgrozāmo līdzekļu, ja vien viss nepaliks kā iepriekš.

Vēl viena grupa ir brīnišķīgie nacionālie ekonomisti, kuriem pretestība problēmai
Atbrīvošanās no procentiem ir viņu nacionālās ekonomiskās gudrības alfa un omega.

Vēl viena grupa ir ļaunprātīgie, kuriem gan nav labāka viedokļa, bet kuri personisku vai partijas taktisku iemeslu dēļ apkaro šo nacionālsociālisma pamatprasību ar nepatiesiem apgalvojumiem un sagrozījumiem.

Ka starptautisko finanšu aprindas, kas īsteno interešu varu, atrodas tieši uz
Ņemot vērā šo prasību, mūsu nesamierināmākie un niknākie ienaidnieki ir pašsaprotami.

Izņemot ļaunprātīgo un profesionāli ieinteresēto opozīciju, galvenie naidīgas un neuzticīgas attieksmes iemesli ir nezināšana un intelektuāls slinkums, stulbums.

Mums šeit ir darīšana ar diezgan spēcīgiem pretiniekiem, ar pretiniekiem, kuru vidū jebkura sistēma, ko varētu mēģināt uzspiest, cieš neveiksmi, kuri atkāpjas kā medūzas no pārliecinošu skaidrojumu spiediena, bet tūlīt pēc spiediena mazināšanās atkal atgriežas pie vecajiem domāšanas veidiem.

Tātad, ko saprot ar "procentu verdzību"? Ar procentu verdzību jāsaprot valsts un tautas procentu parāds pārnacionālajām finanšu varām. Tāpēc šeit runa ir par jaunu verdzības formu, verdzību finanšu varai. Šī verdzība ir biedējošāka un nežēlīgāka nekā jebkura jebkad bijusi varas forma absolūtu valdnieku valdīšanas laikā, jo tā tiek īstenota bezpersoniski, bez jebkādām cilvēciskām jūtām, apsēsta tikai ar neapslāpējamu instinktu paplašināties un paplašināties, ar nesalīdzināmu varaskāri.

Šī noteikuma pastāvēšanas ierastais izteiciens ir: "Nauda kustina pasauli".
Taču šeit nauda tiek izmantota tikai kā finansiālās varas kundzības simbols. Pati nauda, metāla un papīra valūtas, pašas par sevi dabiski nav ne labas, ne sliktas un neīsteno nekādu varu. Nauda kā valūta ir neaizstājama preču un pakalpojumu apmaiņai. Tāpēc visi mēģinājumi risināt finanšu varas varu tikai no naudas puses jau no paša sākuma ir kļūdaini un lemti neefektivitātei, jo šīs varas gadījumā mēs patiesībā nerunājam par šauras monetārās sistēmas jautājumu, bet gan par varas jautājumiem.

Nauda kā varas instruments pati par sevi, kā jau minēts, nav ne laba, ne slikta, tā ir atkarīga tikai no tās lietojuma. Tas, ka to var izmantot arī slepkavnieciski, tas ir, ļaunprātīgi, to nenozīmē.

Machine Translated by Google

nekādā veidā neitralizēt tās bezgalīgi daudzveidīgās un neaizstājamās lietderīgās izmantošanas iespējas. Pat nauda, lietderīgi izmantota, labvēlīgi ietekmē tautsaimniecību. Nauda nav nepareizi saukta par asinīm tautsaimniecības ķermenī. Kamēr nauda paliek uzticīga savam uzdevumam kā apmaiņas līdzeklim, kamēr saņemtā vai nopelnītā nauda atkal tiek novirzīta atpakaļ tautsaimniecībā, tā nevar radīt nekādu kaitīgu ietekmi uz tautsaimniecību.

Te nu parādās vēlme izmantot naudu kā uzkrājumu metodi. Šī vēlme pati par sevi ir pilnībā pamatota, gluži pretēji, ir tikai patiesi vēlams, lai uzkrājumu jēga atkal tiktu atjaunota, ja – jā, ja – uzkrājumi mūsdienu apstākļos vispār būtu iespējami. Ilgstošā, draudošā mūsu vācu naudas devalvācija bezatbildīgas valsts finanšu politikas dēļ padara uzkrājumus par muļķību, jo pēc dažām nedēļām vai dienām naudas vērtība var būt samazinājusies līdz daļai no tās iepriekšējās vērtības. Tāpēc, lai nauda pildītu savu uzdevumu kā uzkrājumu nauda, tai jābūt ar stabilu vērtību.

Tā kā vācu naudai iemeslu dēļ, kas mums vēl būs jāizpēta, šobrīd nav stabilas vērtības un arī nevar būt stabila vērtība, vācu krājējs katrā nestabilā periodā meklē šādu stabilas vērtības naudu. Šāda stabilas vērtības nauda ir tā sauktās cēlvalūtas — dolāri, Šveices franki un Nīderlandes guldeņi, Skandināvijas tautu nauda utt., kā arī metāliskā nauda no dārgmetāliem.

Taču tagad naudas kā ekonomikas apgrozāmā kapitāla tautsaimniecības uzdevums ir pretstatā šai vēlmei uzkrāt stabilu naudu. Lai pilnībā izprastu šo jautājumu, mums jāpieturas pie fakta, ka nauda pēc savas būtības ir un tai vajadzētu būt tikai "veikta darba zīmei". Ierastais skaidrojums: "Nauda ir apmaiņas līdzeklis" nekādā ziņā nav aplams, taču tas neizsmeļ jautājumu. Naudas uzdevums, un patiesībā tās vissvarīgākais, ir starpniecība preču apmaiņā. Taču šo uzdevumu pilda arī citas lietas, piemēram, ķīniešu tējas paciņas, nēģeru kauri čaumalas utt. Valsts mūsdienās izsniegtās naudas, kā arī naudas surogātu dziļākā būtība ir tā, ka tie ir žetoni – varētu teikt arī kuponi – par kādu citu personu veiktu darbu. Ar "veiktu darbu" mums diezgan visaptveroši jāsaprot katrs ekonomiskais produkts, tātad arī izejvielas, jo pat tām ir komerciāla vai pārdošanas vērtība tikai tad, ja tās tiek iegūtas un ja tās tiek laistas tirgū. Lai atvieglotu šo preču apmaiņu savā starpā, patiesībā, lai to vispār padarītu iespējamu sarežģītā ekonomikā, bija jāizgudro apmaiņas līdzeklis, kas tieši ļautu tikai vienas preces ražotājam apmierināt savas daudzveidīgās vajadzības, izmantojot šo apmaiņas līdzekli, kam ir vispārēja derīguma pakāpe. Kurpnieks gadu no gada izgatavo apavus un zābakus, bet viņam ir nepieciešama dienišķā maize, gaļa, piens, olas, viņam ir nepieciešams apģērbs un tā tālāk. Maizniekam, no kura kurpnieks pērk maizi, gadā var būt nepieciešams viens vai divi zābaku pāri, taču viņam nevar samaksāt visu gadu par visu maizi, ko visi ēd, izmantojot tikai zābakus; viņam ir jāmaksā arī dzirnavniekam un malkas piegādātājam par miltiem un kurināmo, taču arī viņi vairs nevar izmantot zābakus, jo paši jau pērk zābakus un apavus no cita kurpnieka.

Taču maiznieks dabiski nevar samaksāt dzirnavniekam par miltiem ar saviem produktiem, maizniekam ir jācep maize kopienai. Citiem vārdiem sakot: tīra apmaiņas ekonomika ir pilnīgi neiespējama attīstītā tautsaimniecībā ar plašu darba dalīšanu. Apmaiņas starpnieks
tāpēc ir neaizstājama. Vispārīgākajā formā šim apmaiņas starpniekam ir jābūt vispārēji atzītam, valsts aizsargātam tautsaimniecības produkcijas ierakstam; ar šiem ierakstiem ir jābūt arī iespējai kaut ko nopirkt, un ikvienam ir jābūt pienākumam nodrošināt savus komerciālos produktus par šo apmaiņas naudu.

Machine Translated by Google

Piemēram, ir arī kļūdaini apgalvot, ka nauda ir paveikta darba apliecinājums. Protams, šo naudu pieņem kā paveiktu darbu, bet nevis tāpēc, ka ar to jau būtu noslēdzies ekonomiskais cikls, bet gan tāpēc, ka šī nauda patiesībā ir katra no daudzajiem paveiktajiem darbiem pieraksts – pieraksti, ar kuriem ikviens var apmierināt savas dzīves nepieciešamās vajadzības un citas vajadzības. Tikai tad, kad šī vajadzība ir apmierināta un nauda tiek atgriezta ekonomikā, naudas pamatcikls ir pabeigts. Bet, ja nauda paliek kā uzkrāta vai ietaupīta nauda vienās rokās, tad tiek veikta tikai puse no apmaiņas, tikai puse no cikla. Nauda vēl nav sasniegusi savu mērķi, gluži pretēji, tā ir atņemta mērķim, kura dēļ tā tika izgudrota un kura dēļ tā pastāv. Mums principiāli jāpaziņo, ka šī naudas nacionālā ekonomiskā uzdevuma pārtraukšana nacionāli ekonomisko un nacionāli politisko iemeslu dēļ nav pieļaujama. Acīmredzot nevar būt tā, ka katra saņemtā finanšu summa nekavējoties jāizmaksā, ka finanšu tirgus ir jānodrošina tik bagātīgi ar naudu, lai katra privātpersona varētu veikt savus ekonomiskos pasākumus tā, lai saglabātu sev summas savu ikmēneša vajadzību segšanai vai summas lielākiem vienreizējiem gada pakalpojumiem, bet gan jāatzīst par pilnīgi nepieļaujamu tautsaimniecības ziņā, ka valūta, ko valsts izsniedz sabiedrības labklājībai, tiek izņemta no publiskās apgrozības kā uzkrāta nauda.

Tāpēc finanšu sistēmai atbilst arī pienākums tērēt, tas ir, pienākums atgriezt apgrozībā iegūto naudu.

Šeit var arī diezgan asi precizēt, ka uzkrājumi ar to nekādā veidā netiek padarīti neiespējami. Pareizi izprasti uzkrājumi nekādā veidā nav mantkārīga un skops naudas krāšana, bet gan – ja vēlas izmantot iecienīto uzkrājumu idejas apvienojumu ar bērnu atbalsta pasākumiem – , Tā ir preču radīšana un iegāde, nelielas mājas iegāde vai celtniecība, vērtīgu priekšmetu, kolekciju, grāmatu, gleznu, mājsaimniecības preču iegāde, uzņēmējdarbības paplašināšana un uzlabošana, krājumu palielināšana utt., un tā ir daudz labāka "ietaupīšana" nekā zelta uzkrāšana.

Tieši mums, vāciešiem, šajā jautājumā bija jāapgūst vislielākā pasaules uzskata izglītība. Šī tikko aprakstītā pareizā "ietaupīšana" ir sevi vislabāk atalgojusi, viltus, uz naudu vērstā "ietaupīšana" ir rūgti atriebta.

Šī nemaldīgi pareizā tautas izjūta pat šajos jautājumos ir diezgan pareizi atspoguļota sāgās un pasakās. Uzkrātā nauda pārvēršas bezvērtīgā kaudzēs vai pazūd, vai arī nes bezgalīgas nelaimes. No otras puses, vienmēr un visur tas, kurš ar savu čaklumu ir "kaut ko sasniedzis" – un ar šo veselīgo spriešanu vienmēr saprot plaukstošu privāto ekonomiku, vai tā būtu merkantila, komerciāla vai rūpnieciska –

ir ieguvusi cieņu un atzinību. Šāda bagātības attīstība nav iebildumu vērta, tā nav vērsta pret naudas garu, tā kā plaukstoša visas ekonomikas sastāvdaļa, ir sociāla labākajā nozīmē.

Pēc šiem īsajiem, bet nepieciešamajiem, jo būtiskajiem, novērojumiem par finanšu sistēmu atgriezīsimies pie mūsu jautājuma sākumpunkta: "Ko mēs saprotam ar procentu verdzību?"

Ja, aizturot naudu to cilvēku rokās, kuri neapzinās naudas nacionālo ekonomisko uzdevumu, vai vēl jo vairāk to cilvēku rokās, kuri vēlas izmantot iekasēto naudu kā varas instrumentu, rodas strupceļš, apgrozībā paliekošās naudas kļūst mazāk, rodas naudas trūkums. Taču tie, kuriem pieder nauda, joprojām nacionāli ekonomiski veselīgā veidā neatgriež savu naudu apgrozībā, jo viņi savukārt apmierināja pastāvīgās vajadzības un lika celt vai iegādāties mājas citiem.

Machine Translated by Google

komerciālus vai rūpnieciskus produktus. Tāpēc viņi neatņem uzņēmējam vai rūpnīcas īpašniekam, kuram noteikti ir nepieciešams apgrozāmais kapitāls uzņēmuma uzturēšanai, viņa produktus, bet gan atdod viņam nelikumīgi, tautsaimniecības izpratnē, aizturēto naudu pret īpašu nodevu – pret procentiem. Tautsaimniecības spiediens

sākas.

Preču ražošanas – ražotāja – attiecības starp tautsaimniecības darbinieku un naudu vienā mirklī tiek apgrieztas kājām gaisā. Nauda, kurai pēc savas būtības un izgudrojuma bija jākalpo ekonomikai, pēkšņi ir emancipējusies un iespiež preču ražošanu. Sākas finanšu vara. Protams, privātā ekonomika priecājas, ka tā var uzturēt savus uzņēmumus vismaz šādā veidā, jo tā jūtas spiesta kalpot ražošanai tautsaimniecībā. Naudas krājējs no šīs tautsaimniecības darbinieka tautsaimniecības pienākuma sajūtas gūst divkāršu labumu: pirmkārt, viņam ir sastādīts parāda sertifikāts – tātad juridisks īpašumtiesību dokuments –, saskaņā ar kuru parādnieks ar visu savu bagātību ir atbildīgs par aizdoto summu neatgriezenisku atmaksu, vairumā gadījumu tiek īpaši ieķīlāti citi noteikti bagātības objekti, un, otrkārt, parādniekam ir jāapņemas veikt nepārtrauktu papildu maksājumu, ko sauc par procentiem.

Tādējādi garantētais kredīts netiek piešķirts tādu iemeslu dēļ, kas atbilstu vārda "kredīts" tiešajai nozīmei, proti, paļāvībai uz lielāku ekonomisko efektivitāti un snieguma spēju, bet gan tikai ar nolūku izmantot ekonomiskā uzņēmēja nepieciešamību bez jebkādas piepūles nodrošināt sev daļu no saviem darba ienākumiem. Kredīts netiek piešķirts arī tāpēc, lai veicinātu ražošanu, bet gan tikai tāpēc, lai naudas glabāšana būtu "ienesīga". Kreditoram būtībā ir pilnīgi vienalga, kādiem uzņēmumiem kredīts tiek izmantots; ja viņš par to ir ieinteresēts, tas notiek tikai tāpēc, lai pārliecinātos, ka viņa nauda ir drošībā un, galvenais, ka tā arī efektīvi nes procentus.

Vispārīgi novērojot, banku starpniecības nodrošinātā kredītu sistēma mūsdienās ir veidota tā, ka kapitālists, naudas un kredīta īpašnieks, parasti ir pilnībā atrauts no darba. Viņam nav nekādu personiska rakstura attiecību ar dažādajām ražošanas nozarēm, kurās viņš, kā teikts iecienītajā maldinošajā izteicienā, "ļauj savai naudai strādāt". Ko akcionārs zina par "Girmes", "Pöge", "Weser", "Riebeck Montan", "Otavi", "Salitrera", "Steaua Romana"67, ko viņš zina, kas tiek ražots šajos uzņēmumos? Viņam par to nav nekādas intereses, viņam ir tikai vienpusēja interese par to, vai akcijas kāpj vai krītas, un cik lielas ir dividendes, ko dod viņa kapitāls. Ir arī pilnīgi vienalga, vai akciju sabiedrības vai citas kapitālistiskās darbības formas (akciju sabiedrība, sabiedrība ar ierobežotu atbildību, arodbiedrība utt.) kalpo ražošanai kopumā. Galvenais, vienīgais izšķirošais ir "rentabilitāte". Pierādījums tam ir banku akciju milzīgā popularitāte. Lielbankas, tāpat kā jebkura kredītiestāde, kopumā neveic nekādu produktīvu darbu preču ražošanas izpratnē. Šeit, lielbanku sistēmā, procentu ideja – proti, iespēja nodot milzīgu daļu no produktīvā darba ienākumiem vienkārša naudas īpašnieka īpašumā, turklāt pēdējam tas notiek pilnīgi bez piepūles – svin īstas orģijas. Mūsdienās gandrīz vairs nav neviena uzņēmuma, kas kaut kādā veidā nebūtu atkarīgs no bankas, kas netiktu vadīts tīri procentu kapitālistiskā formā. Visa tautsaimniecības darbība ir atkarīga no bankas un biržas kapitāla, un tai ir piesaistīti procenti.

67 Girmes ir tekstilrūpniecības uzņēmums, ko dibināja Johanness Girmess (1854–1912); Weser bija kuģu būves uzņēmums, Riebeck-Montan bija kalnrūpniecības uzņēmums, Otavi bija kalnrūpniecības un dzelzceļa uzņēmums, Salitrera bija Čīles salpetra uzņēmums, Steaua Romana ir Rumānijas naftas pārstrādes uzņēmums.

Machine Translated by Google

Banku kungi – augstās finanses – tādējādi ir arī ražošanas kungi. No viņiem ir atkarīgs, vai darbs apstāsies vai tirgus tiks pārpludināts ar milzīgu atkritumu daudzumu. Organizētajam privātajam sektoram pieprasījuma apmierināšana ir pilnīgi nejauša lieta.

Šīs mūsdienu kredītsistēmas procentu kapitālistiskās ekonomiskās formas gadījumā mums tādējādi ir darīšana ar vispilnīgāko nacionālekonomisko amoralitāti, ar pilnīgu finanšu un kredītsistēmas nozīmes sagrozīšanu kā ekonomikas kalponei par absolūtu ekonomikas kungu.

Radošs un produktīvs darbs ir kļuvis par vergu, un pasaulē valda viltīgi alkatīgais, mūžīgi kustīgais ebreju augļošanas gars. Izspiešana iespējama tikai ar mākslīgas ārkārtas situācijas radīšanu, izmantojot nacionāli ekonomiski nelikumīgu naudas aizturēšanu. Un tas mūsdienās tiek uzskatīts par taisnīgu, par tiesībām, kuras neviens neuzdrošinās aizskart, jo tas noved viņu konfliktā ar lielo aizdevumu kapitāla pasaules valdošo varu.

Intereses verdzība ir pilnveidota!

Tas tika pilnveidots, pateicoties tam, ka mobilā gara pavedinošajām mākslām izdevās piesaistīt pat valsti, doto finanšu sistēmas aizstāvi, procentu verdzībai tā, ka arī tā ar sasietām rokām atzīst starptautisko kapitālu par savu kungu un ir ļāvusi sevi novirzīt no sava faktiskā uzdevuma kā nacionālās ekonomikas aizstāvja uz tiesu izpildītāja, liela aizdevuma kapitāla procentu iekasētāja, pozīciju.

Machine Translated by Google

Valsts finanšu ekonomika

Tagad mūsu īpašais uzdevums ir izsekot šai valsts finanšu ekonomikas attīstībai.

Pat šeit būs pareizi sākt ar faktu noteikšanu, kādi tie ir šodien.

Rietumu kultūras aprindu tautu nacionālajā dzīvē ievērojama parādība ir visu valstu milzīgais parāds. Neatkarīgi no tā, vai tās ir uzvarētājas vai sakautas, visas nes milzīgu parādu nastu savās nacionālajās ekonomikās, kuras smagi skāris karš.

Nozīmīgākais Britu impērijas statistikas darbs ir "The Statesman Yearbook"; šī oficiālā nacionālā gadagrāmata sniedz katrai valstij precīzu pārskatu par tās valsts parāda stāvokli utt.

Saskaņā ar to Anglijas, tas ir, Anglijas strādnieku šķiras, parāds starptautiskajam kapitālam 1930. gada 31. martā bija 7 596 000 000 mārciņu ar aptuveni 350 miljonu mārciņu procentu maksājumu gadā. Ir diezgan lietderīgi pārvērst šo summu vācu markās, jo šādā veidā vislabāk var redzēt, ka šajā procentu jautājumā tas ir visplašākā mēroga starptautisks jautājums.

Francija saviem iekšējiem un ārvalstu procentu kreditoriem ir parādā aptuveni 279 miljardus zelta franku.

Ziemeļamerikas Savienotajām Valstīm, dolāra svētītajai zemei, ir valsts parāds aptuveni 16 miljardu dolāru slogs.

Kanādā, Austrālijā, Indijā, Itālijā, Čehoslovākijā, Polijā, visur mēs atrodam vienu un to pašu nožēlojamo ainu par bezcerīgu valstu un līdz ar to arī tautu parādu starptautiskajam kapitālam. Visur nacionālā dzīve griežas ap vienu jautājumu: kā mēs maksājam procentus par saviem aizdevumiem, tas ir, par saviem parādiem starptautiskajām finansēm, lielajam aizdevuma kapitālam?

Visu štatu finanšu ministrijas nenogurstoši meklē jaunus nodokļu avotus, parlamenti mēnešiem ilgi konsultē par jaunajiem nodokļu likumprojektiem, taču visa pretestība ir veltīga. Pirms starptautiskā augļotāja kapitāla majestātes un tā hartā noteikto "likumīgo" prasību uz procentu maksājumiem parlamenti un valdības atkal un atkal sabrūk un apspiež savas tautas ar nepieredzētu nodokļu slogu, tā vietā, lai uzdrošinātos izbeigt šo milzīgo starptautisko krāpšanu ar kategorisku "Nē".

Netaisnība kļuva par likumu, kungs par vergu.

Kā lietas notiek mūsu nabaga tēvzemē, mēs piedzīvojam katru dienu un katru stundu.

Vardarbīgi un spēcīgi pacēlās jaunais vācu strādnieks-gigants pēc tam, kad ar asinīm un dzelzi bija panācis nacionālo vienotību. Viņa nenogurstošais darbs, radošais gars nesa arvien jaunus izgudrojumus. Vācu uzņēmējdarbības gars un drosme iekaroja pasaules tirgus. Ar izbrīnu pārņemtām bažām Rotšildu un citu banku magnātu franču un angļu aizdevuma kapitāls, kā arī amerikāņu finanšu cilvēku Kānu, Lēbu, Špejeru u.c. trasta kapitāls juta visnopietnākos draudus savā rentabilitātē. Vācijas markas vērtība, proti, vācu produktu kvalitāte un lētums, turpināja pieaugt, varēja paredzēt, kad marka sasniegs dolāra vērtību, līdz Vācija pārspēs Anglijas pasaules tirdzniecību, varēja redzēt, kā visā pasaulē par paraugu tika ņemtas vācu transporta iekārtas, vācu izglītības iestādes, vācu sanitārijas organizācijas, vācu pilsētu administrācijas, vācu militārās metodes, varēja redzēt, kā visur pasaulē vācu inženieri kā vācu darba spējas pionieri būvēja dzelzceļus, tiltus un ielas. Bet tas viss nozīmēja, ka aizdotā kapitāla rentabilitāte...

Machine Translated by Google

visā pasaulē tika apdraudēta starptautisko finanšu ietekme. Tad starptautiskās finanses ar starptautiskās brīvmūrniecības palīdzību nolēma ielenkt Vāciju un, izmantojot visus melu un apmelošanas līdzekļus, pasniegt Vāciju kā pasaules ienaidnieku. – Edvards VII šajā šaha spēlē bija tikai figūra, kas tika virzīta uz priekšu. Gan Anglijā, gan Francijā pret Vāciju tika kurinātas nacionālistiskās kaislības. Norāde uz pasaules kara politisko priekšvēsturi šeit neiederas, taču jebkurā gadījumā ir skaidrs, ka Vācijas puse, neskatoties uz tās militāro spēku, tika zaudēta, jo vispār nevar būt runas par politisku pretspēli pret Antantes lielvalstu intrigu spēli (sal. Rozenbergs, Starptautiskā brīvmūrniecība, 68).

Pat vienīgā grupa Vācijā, kurai vēl bija ārpolitiskais instinkts, proti, Visu vācu69, nemaz nenojauta, ka šī spēcīgā cīņa starp bruņotajām valstīm nebija vērsta uz politiskiem panākumiem, bet gan uz mērķi – vācu strādnieku finansiālu pakļaušanu starptautiskā kapitāla interešu verdzībai. Vācijas militāristiskā pārspēka mērķis, protams, bija Francijas īpašais mērķis, Vācijas flotes iznīcināšana – Anglijas īpašais mērķis, taču pāri abiem šiem Francijas un Anglijas imperiālistiskajiem mērķiem vienmēr stāvēja tieksme pēc starptautiskā kapitāla pasaules kundzības.

Kamēr tautas mežonīgā cīņā plosīja viena otru un labāko asinis kaujas laukos plūda straumēs, visas pasaules ebreji bija kustībā. Visai Jūdejai bija pienācis ražas laiks.

Augstās finanses finansēja pasaules karu; visās pasaules valstīs ebreju rakstveži sēdēja starptautiskās preses redakcijās, meloja un kūdīja tautas uz arvien jaunām cīņām vienai pret otru. Tādā veidā 26 valstis tika iesaistītas karā pret centrālajām lielvarām. No austrumiem pāri vācu zemēm plūda austrumu ebreju straume; tie izvirzījās uz priekšu, kaulējās, piesavinājās un bagātinājās, pārņēma dzīvokļus pilsētās un ieguva visu, ko vien varēja dabūt. Militāri rūpnieciskajos uzņēmumos šo vācu darbaspēka izlaupīšanas un sagrozīšanas biznesu nodarbojās ebreju rases pārstāvji, un ebreji izvirzījās uz priekšu un ieņēma visas valsts un ekonomikas pozīcijas. Iekšējo demoralizāciju tāpat apzināti vadīja ebreji, Hāzes, Ditmanni, Koni, Luksemburgi, Barti, pēc tam Parvusi-Helfandi, Eisneri, Levieni, Gradnaueri70, kurus atbalstīja ambiciozi cilvēki, muļķi un varaskāri noziedznieki, kas vērsās pret vācu tautu.

---

68 Alfrēds Rozenbergs publicēja darbu Das Verbrechen der Freimanrerei (1921), kā arī Freimaurerische Weltpolitik im Lichte der kritischen Forschung (1929) Nationsozialistische Bibliothek sērijā, 9. sēj.

69. Visvācijas biedrība (Alldeutscher Verband) bija vācu nacionālistu organizācija, kas dibināta 1891. gadā. Pirmā pasaules kara laikā biedrība veicināja vācu ekspansionisma mērķus, un pēc kara tā atbalstīja ģenerāli Ērihu Ludendorfu (1865–1937) viņa apgalvojumā, ka Vāciju karā nodeva ("iedūra mugurā") sociālisti un demokrāti.

70 Hugo Hāze (1863–1919) bija ebreju sociālists, kurš 1911. gadā kopā ar vācieti Augustu Bēbelu kļuva par Vācijas Sociāldemokrātiskās partijas (SPD) priekšsēdētāju. Viņš apgalvoja, ka ir pacifists, un 1914. gada jūlijā organizēja plašu pretkara mītiņu. Vilhelms Ditmans (1874–1954) bija ievērojams SPD biedrs, kuram tika piespriests cietumsods par dalību Berlīnes bruņojuma strādnieku streikā 1918. gada februārī. Novembra revolūcijas laikā un pēc tās pēc Pirmā pasaules kara Ditmans aktīvi darbojās parlamentā kā Vācijas Neatkarīgās sociāldemokrātiskās partijas (USPD) biedrs. 1933. gadā pēc Hitlera nākšanas pie varas Ditmans aizbēga uz Šveici. Oskars Kons (1869–1934) bija ebreju politiķis, kurš sadarbojās ar Spartacus līgas dibinātāju Karlu Lībknehtu un bija pārliecināts cionists. Viņš aizbēga...

uz Parīzi 1933. gadā. Roza Luksemburga (1871–1919) bija ebreju marksiste, kura kopā ar Lībknehtu nodibināja Spartacistu līgu, kas galu galā kļuva par Vācijas Komunistisko partiju (KPD). Gan Luksemburgu, gan Lībknehtu 1919. gadā nogalināja Freikorps. Emīls Barts (1879–1941) pievienojās ASV PD 1917. gadā un bija viens no sešiem Tautas deputātu padomes (Rat der Volksbeauftragten) locekļiem, kas tika izveidota 1918. gada novembrī pēc Vācijas monarhijas krišanas (pārējie locekļi bija Frīdrihs Eberts, Filips Šeidemans un Oto Landsbergs no SPD un Hāze un Ditmans no ASV PD).
Aleksandrs Parvuss (dzimis Izraēls Helfands) (1867–1924) bija geto ebrejs no Baltkrievijas, kurš, izmantojot dažādus starptautiskos kontaktus ar Rozu Luksemburgu, Ļeņinu, Trocki un..., bija nozīmīgs marksistiskās "pastāvīgās revolūcijas" stratēģijas īstenošanā.
Jaunie turki. Makss Leviens (1885–1937) bija krievu ebreju boļševiks, kurš 1913. gadā kļuva par Vācijas pilsoni un bija biedrs.

Machine Translated by Google

Tādā veidā vācu tauta beidzot sabruka no iekšienes. Jūdejas zvaigzne uzlēca asinssarkanā krāsā. Pēdējā tauta, kas bija stingri pretojusies starptautiskajām finansēm un to burvestībām, sabruka, nometa rokas un paklanījās Versaļas diktāta briesmīgā jūga priekšā. Asiņojot no tūkstoš brūcēm, bez vadītāja, patiesībā ne jau prinču padzīšanas dēļ, jo tieši viņi bija pilnībā cietuši neveiksmi kā īsti vadītāji, vācu tautu tās parlamenti un parlamentārās valdības ar liktenīgo spriedumu, ko vienmēr var piemērot šādos laikos, ar frāzi "Lai izvairītos no sliktākā", noveda aizdevuma kapitāla procentu verdzībā.

KPD (Vācijas Komunistiskās partijas). 1919. gada aprīlī Leviens kopā ar vēl vienu Krievijas ebreju KPD biedru Eiženu Levinu (1883–1919) nodibināja Bavārijas Padomju Republiku. Taču šo "padomju" eksperimentu apspieda prezidents Frīdrihs Eberts, kurš nolīga Freikorpusu kārtības uzturēšanai Minhenē. Levīnu arestēja un Freikorps sodīja ar nāvi 1919. gada maijā, bet Leviens aizbēga uz Austriju un Padomju Savienību, kur arī viņš tika sodīts ar nāvi 1937. gadā Staļina Lielās tīrīšanas laikā. Georgs Gradnauers (1866–1946) bija ebreju tautības SPD biedrs, kurš pēc Saksijas karalistes likvidēšanas bija pirmais Saksijas ministru prezidents. Būdams mērens sociālists, viņš ar Freikorpsa palīdzību mēģināja apspiest radikāļus Leipcigā, sekojot Eberta piemēram Minhenē. Tas viņam maksāja vēlēšanu rezultātus, un viņš bija spiests atkāpties no amata 1920. gadā.

Machine Translated by Google

Versaļas diktāts, Dawes pakts un Young plāns

Pasaules kara mērķis bija sasniegts: Vācija, pasaules strādīgākā un efektīvākā nācija, izslēgta no konkurentu saraksta pasaules tirgū, militāri pārspēta, padarīta bez līdera un pavedināta un saindēta ar viltus marksisma doktrīnām, morāli izkropļota un aprakta zem parādu kalna, ko tā nekad vairs nevarēs no sevis atbrīvoties, bet tai mūžīgi jākalpo kā starptautiskā kapitāla interešu verdzenei.

Saskaņā ar Londonas maksājumu plānu Vācijai bija jāatzīst procentu maksājumi.
ar 132 miljardu zelta marku parādu, un šim parādam tika pieskaitīti arī procenti.

Būtu smieklīgi, ja tas nebūtu tik šausmīgi nopietni un ja ienaidnieki to neuztvertu tik nežēlīgi, tieši pretēji visām pacifistu klišejām: "bet nebūs jau tik slikti", un "saprāts uzvarēs". Nē! Tas neuzvarēs! Un starptautiskās finanses darīs visu, lai Vācija pastāvīgi paliktu verdzībā šajās interesēs. Tikai mēs paši varam atbrīvoties.

Tā ir vācu nācijas dziļā traģēdija, ka, lai cik efektīva tā kopumā būtu savā šaurajā darba lokā, tā uzreiz kļūst nedroša, tiklīdz paceļ skatienu ārpus ikdienas darba robežām un nostājas lielo pasaules notikumu priekšā. Šeit apzinīgais un precīzais vācietis zaudē jebkādu mēru, viņš kļūst par vizionāru un entuziastu. "Vācu profesors", kas savā specializācijā paveic izcilus darbus, saskaroties ar pasaules lietām, kļūst par komisku laikrakstu objektu, sākot no lietussarga aizmirstības līdz ideologu plūstošajai runai; vācu virsnieks, paļaujoties uz savu karaspēka izcilo efektivitāti, ir nosliece nenovērtēt politiskās dabas garīgos nenosakāmos lielumus un ideju spēku, tādējādi apšaubot galīgos panākumus; vācu ierēdnis mēdz domāt par sevi kā par tautas priekšnieku, nevis par visas sabiedrības kalpu.

Tātad, mēs lielā un mazā mērā redzam šo vācu rakstura katastrofālo iezīmi: vācieši ir speciālisti un sapņotāji. Individuāli efektīvāki un čaklāki visās īpašajās jomās nekā jebkura cita tauta, pat pilnībā spējīgi sajūsmināties par jebkuru lielu ideju un ar varonīgu drosmi atdot savu dzīvību idejas labā, bet mazāk prasmīgi saskatīt un atrast pareizo risinājumu starptautisko ekonomisko un politisko jautājumu lokā.

Šādas fundamentālas rakstura iezīmes atspoguļojums vācieša politiskajā jomā ir viņa tik bieži žēlotā nacionālās jūtības trūkums un politiskā nekompetence. Vidējam vācietim zināmā mērā trūkst izpratnes par lieliem pasūtījumiem; tāpēc viņš arī lielākoties nesaprot, ka šie parāda skaitļi patiesībā ir viņa liktenis, ka šie skaitļi, ka šī parāda atzīšana un vēlme un mēģinājums to atmaksāt naudā un materiālās vērtībās ir pamatcēlonis visai vācu nācijas bezcerīgajai situācijai.

Tomēr daudz mazāk viņš saskata, ka šī Vācijas maksājuma pienākuma ieguvēji patiesībā nav citas valstis, bet gan vienīgi starptautiskās finanses.

Tomēr starptautiskajām finansēm aizdevuma atmaksa nekādā veidā nav svarīga, tikai ilgstošais pienākums maksāt procentus. Tieši tāpēc starptautiskās finanses, kas veidoja Versaļas diktātu tā finansiālajās daļās, jau no paša sākuma noteica pamatsummu tik fantastiski augstu, ka par atmaksu nekad nevar pat iedomāties, bet pat pamatsummas iespējamās samazināšanas gadījumā (katrā gadījumā tikai vienlaikus paaugstinot procentu likmi) Vācija pastāvīgi atradīsies procentu verdzībā.

Machine Translated by Google

Šī interešu noteikuma uzspiešana mūsu nabaga strādīgajiem cilvēkiem bija galvenais mērķis pasaules kara laikā tas bija augsto finanšu mērķis, un šis mērķis ir pilnībā sasniegts.

Versaļas diktāta attiecīgie panti ir tik šausminoši, tie tik skaidri parāda šī interešu noteikuma, kas visu, kas mums ir un kā dēļ mēs strādājam, nopietnību un postošo cietsirdību, ka es tos citēju fragmentos turpmāk:

> 231. pants. Sabiedroto un asociēto valstu valdības paziņo, un Vācija atzīst (!), ka Vācija un tās sabiedrotie kā cēlāji (!) ir atbildīgi par visiem zaudējumiem un postījumiem, ko sabiedrotie un asociētās valdības un to locekļi ir cietuši kara rezultātā, ko tiem uzspieda Vācijas un tās sabiedroto uzbrukums.

Lai gan 232. pantā diezgan ciniski tiek atzīts, "ka Vācijas resursi nav pietiekami, lai nodrošinātu visu šo zaudējumu un kaitējuma pilnīgu atlīdzināšanu", tomēr tiek pieprasīts pienākums, "lai visi šie zaudējumi un kaitējums tiktu kompensēti".

> 233. pantā teikts: "Zaudējumu apmēru noteiks Reparāciju komisija."

> 234. pantā teikts: "Reparāciju komisija periodiski pārbaudīs Vācijas maksātspēju... Taču tā nevar atteikties no jebkādas summas bez Komisijā pārstāvēto dažādo valdību apstiprinājuma".

> 234. pants nosaka: "Pirms kompensācijas prasības galīgās summas noteikšanas Vācija samaksās ... 20 miljardus marku zeltā (zeltā, precēs, kuģos, vērtspapīros vai citā veidā)".

> Vācija papildus emitēs II pielikuma 12.c pantā norādītās obligācijas.

Un tagad seko, skaisti noglabāta un gandrīz pašās beigās šajā II pielikuma 12.c pantā tā sauktā Versaļas miera līguma VIII sadaļā, Vācijas finansiālā politiskā nožņaugšana. Šī 12. panta svarīgākajos punktos teikts šādi:

> Komisijai ir visas pilnvaras un tā īsteno visas pilnvaras, kas tai ir garantētas šajā līgumā.

> Komisijai kopumā ir visplašākās uzraudzības un izpildes pilnvaras attiecībā uz kompensācijas jautājumiem. Tai jāievēro šādi nosacījumi un lēmumi:

> a) Katra daļa no kopējās noteikto prasību summas, kas nav samaksāta zeltā, kuģos, vērtspapīros vai precēs vai citā veidā, Vācijai ir jānodrošina saskaņā ar Komisijas noteiktajiem nosacījumiem, pārskaitot atbilstošu summu obligācijās vai jebkāda veida saistībās, lai panāktu parāda atzīšanu.

> b) Komisija periodiski izvērtēs Vācijas maksātspēju un pārbaudīs Vācijas nodokļu sistēmu (!), lai, pirmkārt, visi Vācijas ieņēmumi, tostarp ieņēmumi, kas noteikti tās iekšzemes aizdevumu procentu un parādu apkalpošanai, vēlams (!) tiktu izmantoti to summu samaksai, kuras tā ir parādā saskaņā ar īpašumtiesībām vai

Machine Translated by Google

reparācijas, un, otrkārt, lai iegūtu pārliecību, ka Vācijas nodokļu sistēma ir tieši (!) tikpat nomācoša kā jebkuras citas Komisijā pārstāvētas varas sistēma.

Šis paragrāfs ir velnišķīgi vērsts uz Vācijas ilgstošo apspiešanu, tas praktiski ietver iespēju, atsaucoties uz kādu mazu laupītāju valsti, kurā ir noteikti neierobežoti nodokļi, vienkārši noteikt tādu pašu nodokļu uzlikšanu arī Vācijā. Bet vienlaikus tas arī ar brutālu atklātību atzīst, ka pat citas valstis būtu jātur tādā pašā parādu verdzībā. Un tagad seko bēdīgi slavenais c. paragrāfs.

c) Lai veicinātu un īstenotu ekonomiskās dzīves atjaunošanu sabiedrotajās un asociētajās valstīs, Komisija, kā noteikts 232. pantā, saņems no Vācijas pirmo maksājumu kā garantiju un tās vainas atzīšanu, kas sastāv no obligācijām to turētājiem, kas maksājamas zeltā, kuras ir atbrīvotas no jebkādiem nodokļiem vai jebkāda veida maksājumiem (!), ko ievieš vai var ieviest Reiha vai Vācijas valstu valdības. Šīs obligācijas tiek izsniegtas pa daļām (!) un trīs maksājumos, kā noteikts turpmāk: 1. Nekavējoties jāmaksā 20 miljardi zelta marku. 2. 40 miljardi zelta marku tiks izsniegtas obligācijās, kurām no 1926. gada tiks aprēķināti procenti ar papildu maksu 5% + 1% amortizācijai. 3. Nekavējoties tiks dota rakstiska saistība samaksāt vēl 40 miljardus zelta marku obligācijās ar 5% procentu segumu.

Šī klauzula ir visa Versaļas diktāta pamatā. Mēs zinām, ka Londona...

Ultimāts71 ne tikai noteica mazākus maksājumus, bet, gluži pretēji, kopējo summu 132 miljardu zelta marku apmērā. 16. pantā tad skaidri teikts: "No 1921. gada 1. maija Vācijas valdībai jāmaksā procenti par savu parādu". Procentu likme ir noteikta 5 procentu apmērā.

Pēc tam seko 17. pants, kas paredz rīcību katram pārkāpumam:

17. pants. Ja Vācija kavēs jebkura parāda izpildi, ko tai uzliek iepriekšējā līguma sadaļa, Komisija nekavējoties informēs katru dalībvalsti par šo nokavējumu un vienlaikus ierosinās pret to veicamos pasākumus.

Un tagad seko viens no visa līguma visneiedomājamākajiem pantiem:

18. pants. Vācija apņemas neinterpretēt pasākumus, ko sabiedrotās un saistītās valstis ir pamatoti (un kas gan nebūtu pamatots ienaidnieku acīs?) veikt pret Vācijas apzinātu (!) nepakļaušanos, kā naidīgu attieksmi (!). Šie pasākumi varētu ietvert importa aizliegumus, ekonomiskās un finansiālās sankcijas un kopumā (!) visus pasākumus (!), ko attiecīgās valdības varētu uzskatīt par apstākļiem atbilstošiem.

Ar šo klauzulu, protams, durvis un vārti ir atvērti jebkuram, pat visnežēlīgākajam, teroram, un Vācijas valdība ir arī nepārprotami parakstījusi, ka tā nedrīkst pat apsvērt...

71 Pēc tam, kad Sabiedroto reparāciju komisija 1921. gada janvārī noteica Vācijas reparāciju summu 269 miljardu zelta marku apmērā, Lielbritānijas premjerministrs Deivids Loids-Džordžs 1921. gada 5. maijā iesniedza sešu dienu ultimātu Vācijas vēstniekam Londonā, saskaņā ar kuru, ja Vācija neatzīs 132 miljardu marku atmaksu (nedaudz atšķirīgs aprēķins nekā janvāra 269 miljardi), kā arī citus Versaļas līguma noteikumus, sabiedrotie okupēs Rūras reģionu.

Machine Translated by Google

vislielākā apspiešana, vāciešu slepkavības, visnežēlīgākās izraidīšanas, laupīšanas, iznīcināšana utt. "kā naidīga apiešanās"!

Šī vācu tautas rakstiskā nodošana nežēlīgam, atriebīgam, nepielūdzamam ienaidniekam ir, tālāk, paredzēts uz visiem laikiem, jo 23. pantā teikts:

> Komisija tiks atlaista, kad Vācija un tās sabiedrotie būs samaksājuši visas summas, kas tai pienākas par šī līguma izpildi vai saskaņā ar Komisijas lēmumiem, un kad visas šīs summas vai to ekvivalenti tiks sadalīti dalībvalstīm.

Tā ir Vācijas mūžīgā interešu verdzība.

Varbūt mūsu politiskie draugi un ienaidnieki tagad sapratīs, kas jāsaprot ar interešu verdzību, varbūt kāds sapratīs, kāpēc šīs briesmīgās interešu verdzības laušana ir mūsu prasību centrā. Varbūt kāds arī sapratīs, kāpēc šīs prasības gadījumā tas ir pirmais starptautisks jautājums. Vācijai tas ir vienkārši likteņa jautājums , un pat citām tautām tas ir vissvarīgākais jautājums atveseļošanai.

Salīdzinot ar šo starptautisko jautājumu, visi pārējie jautājumi grimst nebūtībā, jo bez procentu verdzības pārtraukšanas produktīvu nāciju uzplaukums kopumā nav iespējams. Ja tagad uzsāktā procentu verdzība tiktu saglabāta, dievs Mamons būtu uzkāpis tronī. Dievs ir miris, tautu dvēseles mirst, cilvēku haoss piepilda pasauli kā starptautisko finanšu procentu vergi. Nauda valda pār pasauli.

Versaļas diktāta noteikumi bija būtiski punkti, ko 1924. gadā aizstāja ar Douza paktu. Tagad, pēc bailēm no inflācijas, Vācijas tālākai izlaupīšanai bija jāturpinās "uz stabilāka pamata". Augstās finanses ļāva izsniegt visa veida garantijas, starp kurām visnozīmīgākās un tālejošākās ir jāmin Reihsbankas un Reiha dzelzceļa denacionalizācija. Neskatoties uz visiem "sudraba mākoņa" pareģojumiem, Vācijas ekonomika turpināja sabrukt, un Douza pakta maksājumu neiespējamību beidzot saprata pat tā īstenošanas aklie sadisti. Douza pakta vietā stājās Janga plāns. Tam bija jānes "atvieglojumi". Tagad beigas ir klāt.

nāc.

Par Dauza pakta šausmām Nacionālsociālistiskās bibliotēkas 7. sējumā (cena 1,80 punkti) sniegta visprecīzākā informācija, kas ietver oriģinālā teksta atkārtotu izdruku kopā ar visaptverošu kritisku komentāru. Šīs sērijas 13. sējums aplūko Janga plāna galvenos punktus.

Machine Translated by Google

Aizdevumu ekonomika

"Ja valstij ir vajadzīga nauda, tai šī nauda jāaizņemas no tiem saviem pilsoņiem, kuriem tās ir vairāk, nekā viņi paši var izmantot. Tai, protams, ir jāmaksā procenti par šīs naudas atdošanu, pretējā gadījumā tā naudu nesaņems, tai jau tā ir pietiekami grūti nokārtot savus aizdevumus."

Šo formulējumu bijušais sociālistu ministrs Dr. Deivids72 izmantoja diskusijā ar mani Berlīnē. Esmu šo formulējumu šeit ievietojis apzināti, jo tas priekšzīmīgā veidā atspoguļo mūsu laikmeta kapitālistisko domāšanas veidu; tas, ka viņš bija marksists, piešķir visam kopumam īpašu pievilcību.

Tagad no simtiem diskusiju un lekciju es zinu, ka iepriekš minētais formulējums ir tik pilnībā atvasināts no pašreizējās procentu kapitālistiskās ideju pasaules, ka diez vai kāds sajustu šī valsts procentu un parāda ekonomikas skaidrojuma nepatiesumu, nemaz nerunājot par pareizas atbildes atrašanu uz to.

Tam ir ļoti vienkāršs psiholoģisks iemesls, proti, iepriekš sniegtais skaidrojums attiecas uz privātpersonas monetāro vajadzību segšanu procentu kapitālistiskās ekonomikas formas ietvaros.

Gan atsevišķam privātpersonai, gan privātajai ekonomikai kopumā ir patiess teikums: "Ja kādam ir vajadzīga nauda, viņam šī nauda jāaizņemas pret procentiem no tiem, kam ir vairāk naudas, nekā viņi paši var izmantot."

Taču mums tiešām jāizvairās atbildēt uz jautājumiem par valsts finanšu ekonomiku no privātā kapitālisma viedokļa, bet gan no valstiskās pieejas. Es domāju, ka tā patiešām būtu liela nelaime, ja šo privāto ekonomisko domāšanas veidu vienkārši bez ierunām pārnestu uz valsts ekonomiku.

Valsts ar saviem varas instrumentiem, tās suverēnā vara patiesībā nav pielīdzināma nevienam nejaušam privātpersonai. Valstij ir trīs spēcīgas iespējas, ar kuru palīdzību tā, pateicoties savai suverenitātei, var segt savas vajadzības savu uzdevumu izpildei. Tās ir tās pakalpojumu suverenitāte, tās monētu suverenitāte un tās finanšu suverenitāte.

Ar dienesta suverenitāti jāsaprot valsts suverēnās tiesības pieprasīt no saviem pilsoņiem bezmaksas dienestu. Šī valsts suverenitāte pār indivīdu visspēcīgāk izpaužas obligātajā militārajā dienestā un vēl jo vairāk kara dienestā. Saskaroties ar prasībām, ko valsts var pieprasīt no saviem pilsoņiem kara laikā, visiem privātajiem apsvērumiem jāatkāpjas. Ģimenei, profesijai, biznesam un ienākumiem – visam jābūt klusam, kad valsts aicina savus dēlus pie karoga. Taču valsts var aicināt savus pilsoņus ne tikai uz kara dienestu, valsts var viņus aicināt pat uz lieliem ekonomiskiem pasākumiem, mēs atceramies palīgdienesta likumu, kas tomēr diemžēl, gluži pretēji militārajam dienestam, paredzēja augstu un arvien pieaugošu samaksu par veiktajiem dienestiem, tā ka drīz vien radās dziļa plaisa starp frontes karavīriem, kuriem katru dienu bija jāupurē sava dzīvība par tēvzemi – bez atlīdzības –, un tiem, kas bija nodarbināti dzimtenē, aizsargāti aiz frontes, par augstu algu. Tikai garāmejot, var atcerēties arī citu valstu spēcīgos sasniegumus, kas balstījās uz dienesta saistībām: mēs atceramies Ķīnas mūra celtniecību, mūsu viduslaiku pilsētu apiešanu.

Tāpēc praktiski tas pilnībā atrastos valsts suverenitātes varā

72 Eduards Dāvids (1863–1930) bija Veimāras Republikas iekšlietu ministrs no 1919. gada jūnija līdz oktobrim.

Machine Translated by Google

atdzīvināt un paplašināt veco rokas un komandas dienestu73 un šādā veidā risināt ar tiem lielus saimnieciskus uzdevumus esošo spēku atbrīvošanai.

Valsts monētu suverenitāte ir otrs varas avots, no kura valsts var tieši segt savas naudas vajadzības. Neviens neapstrīd valsts tiesības kalt monētas vai emitēt valsts kases zīmes, turklāt valsts, pateicoties savai suverenitātei, ir ražojusi naudu no visiem iespējamiem avotiem. No vara, niķeļa, dzelzs, porcelāna, alumīnija un, galvenokārt, no papīra. Man tikai jāatgādina laiks, kad mūsu reiha valdība uzskatīja par pamatotu ik dienas emitēt 100 000 000 000 000 marku un arvien vairāk jaunas papīra naudas. Mēs šeit sīkāk neaplūkosim jautājumu par to, vai tas bija pareizi un pieņemami, mums tikai jānorāda, ka valsts faktiski var segt savas vajadzības, pateicoties savai monētu suverenitātei, un ka tā nav spiesta "aizņemties naudu uz procentiem no tiem saviem pilsoņiem, kuriem tās ir vairāk, nekā viņi paši var izmantot".

Arī valsts finansiālo vai nodokļu suverenitāti neviens nevarēs apstrīdēt, un tas, kurš to apstrīd un cenšas to praktiski īstenot kā indivīds, var sajust valsts autoritāti tiesu izpildītāja personā. Valsts finansiālā vai nodokļu suverenitāte, tas ir, valsts tiesības pieprasīt no saviem pilsoņiem finanšu pakalpojumus, ir tikpat acīmredzama un tikpat sena kā valsts struktūras. Šī forma ir arī visdabiskākā un veselīgākā, lai gan šajā jomā mūsu laikiem ir rezervēta iespēja pārveidot saprātīgo nodokļu jēgu par pilnīgu absurdu un padarīt nodokļu sistēmu par līdzekli tautas pilnīgai aplaupīšanai par labu pārnacionālajām finanšu varām. Pat šeit mums vairs nevajadzētu nodarboties ar nodokļu pieļaujamības jautājumu, bet tikai ar to, ka valsts ļoti labi spēj segt savas naudas vajadzības ar nodokļu palīdzību, tādējādi atkal veidā, kas nav atvērts privātajai ekonomikai, bet kas pilnībā atbrīvo valsti no nepieciešamības segt savas naudas vajadzības, pieņemot procentu maksāšanas pienākumu kapitālistiem.

Protams, valstij, tāpat kā ikvienam privātpersonai, dabiski ir arī iespēja segt savas vajadzības, uzņemoties parādus. Taču privātpersonai tas jau ir divvirzienu zobens; valstij, savukārt, skaidrā vācu valodā izsakoties, tā vispār ir stulbākā lieta, ko tā var darīt. Taču tā ir ne tikai stulbākā lieta, bet arī klaji noziedzīga attiecībā pret valsts misiju kā kopējo interešu aizstāvi.

Valstu aizdevumu ekonomika praktiski ir sagraujusi valstis un nodevusi tās starptautisko finanšu rokās, tā ir nodevusi valstu bagātības finanšu lielvaru rokās, un šodien valsts aizdevumi ir briesmīga dēle, no kuras valstis nespēj atbrīvoties un caur kuru tās bezpalīdzīgi sabruks, ja mēs apņēmīgi neizbeigsim šo spoku, salaužot procentu verdzību.

Ar šo mēs atrodamies valsts finanšu politikas lauka vidū, tātad jomā, kurā parasts vācietis nejūtas kā mājās. Ko tagad darīt ar visiem daudzajiem un lielajiem skaitļiem? Parasts valsts pilsonis parasti nelasa budžeta debates, un viņam ir tik reliģioza cieņa pret finanšu mākslas slepenajiem ceļiem un maldinošajiem ceļiem, ka viņš labprātāk no šīm lietām tiktu pilnībā pasargāts. Zemapziņā tas noteikti ir saistīts arī ar to, ka katrs indivīds sevī nes tik vāju izjūtu par valsts nodokļu suverenitāti un neviens nevēlas, lai viņam atgādinātu par skaitļiem. Tikai tad, kad nodokļu dokumenti ielido viņa mājās, mūsdienu cilvēks atzīmē, ka šīs lietas viņu patiesībā ļoti uztrauc un ka viņš vienmēr ir visa veida viltus valsts finanšu politikas upuris.

73. Lauksaimniecības pakalpojumi, gan fiziski, gan ar dzīvniekiem, ko viduslaikos no lauksaimniekiem pieprasīja viņu kungi

Machine Translated by Google

Tagad ir ārkārtīgi ievērojami, ka būtībā valsts finanšu politikas jautājumi nemaz nav tik neskaidri un noslēpumaini, kā šķiet pirmajā acu uzmetienā, patiesībā tie ir tik skaidri un vienkārši, ka ikviens vidusmēra saprāts tos var aptvert vismaz plašos apvāršņos.

Tāpēc nav nepieciešami lieli konstitucionāli skaidrojumi, ka valstij ļoti labi piemīt aprakstītās iespējas segt savas naudas vajadzības, jo ikviens zina un savā dzīvē ir pieredzējis, kāda ir valsts dienesta suverenitātes būtība, un ikviens katru dienu saņem rokās valsts izdotās papīra naudas zīmes, un neviens netiek atbrīvots no nodokļa. Tāpēc būtu dabiskākā lieta pasaulē, ja valsts segtu savas naudas vajadzības tikai šajos trijos veidos.

Privātajam cilvēkam tomēr šie trīs ceļi nav pieejami, jo viņš nevarētu veiksmīgi pieaicināt savu tuvāko strādāt vai maksāt nodokļus, kā arī nejustos drošībā, ja pats mēģinātu drukāt naudu un laist to apgrozībā. Viņam patiesībā ir tikai viens ceļš – uzkrāt parādus ar procentiem, ja viņš jau absolūti domā, ka var būt laimīgs tikai ar citu naudu un nevar izvairīties no parādu uzkrāšanas.

Bet tas, ka valsts kopumā par vienīgo pareizu uzskata procentus nesošu aizdevumu – tātad parādu – pieņemšanu, kad tai ir nepieciešama nauda, un tā savas citas suverēnās tiesības šodien izmanto tikai slepeni, lai no tautas piedzītu radušos parādus, ir apstākļi, kuriem velti tiek meklēts saprātīgs izskaidrojums. Tam tiešām nav saprātīga izskaidrojuma, bet tikai tas, ka visa mūsu domāšana pat valsts finansiālās politikas jautājumos tiek virzīta vai koruptēta privāti kapitālistiskā veidā. Ar šādu vispārēju sabiedriskās domas piesārņojumu tādi šķietami loģiski valsts aizdevumu politikas skaidrojumi, par kuriem esmu ziņojis, spēlē lielu, pat vissvarīgāko lomu.

Ebrejs ir pierādījis sevi kā psihologijas meistaru pat šajos jautājumos. Šādos gadījumos vienmēr ir ļoti grūti nerunāt uzreiz par atbildīgo valstsvīru tiešu korupciju, pieņēmums ir acīmredzams, un tomēr vairumā gadījumu nav bijusi nekāda korupcija, bet tikai nenoteiktība finanšu un kredītu sistēmas jautājumos, tuvredzība un pašapmierinātība, kas ir novedusi pie tā, ka valsts finanšu pārvaldes lēnām, bet noteikti ir ieslīgušas aizdevumu delīrijā, no kura tās līdz šim neredz izeju.

Šo apstākļu attīstību ļoti būtiski ir veicinājis fakts, ka sākotnēji lielu sabiedrisku darbu, piemēram, dzelzceļa būvniecības u.c., finansēšana, kas solīja nest ieņēmumus, izmantojot aizdevumus, tika uzskatīta par nekaitīgu. Tika nolemts šādi: no dzelzceļa vai ūdensceļu ieņēmumiem var nekavējoties segt procentus, tad cenas patiešām ir kontrolējamas. Ar saviem resursiem valsts nevar vienā rāvienā no savas kases izņemt tik lielus darbus, tāpēc tā, par laimi, pieņem banku piedāvāto kredītu palīdzību. Tas atbrīvo valdību no grūtībām apstiprināt jaunus nodokļus valsts parlamentā, valsts likvīdie resursi netiek pieprasīti, un dzelzceļi var viegli maksāt procentus no pārpalikuma. Aizdevuma kapitāla pavedinošā māksla, kas pati par sevi neko nevar iesākt ar naudu, ja neatrod nevienu, kas to atņemtu un papildus maksātu tai procentus, veiksmīgi pārvērta melnu baltā un padarīja pašu valsti par privātā kapitāla procentu iekasētāju.

Pat visvienkāršākā ekonomiskā pārdomu vešana no valdības vai parlamenta puses, apzinoties savu atbildību, tomēr būtu novedusi pie sekojošā: ja dzelzceļu būvē par ārvalstu naudu un par to jāmaksā gadu no gada tikai 5% procenti ar visu, kas ar to saistīts, tad visa summa tiek atmaksāta jau 20 gadu laikā vienreiz, 40 gadu laikā...

Machine Translated by Google

jau divas reizes gadā, un tomēr tas pats parāds joprojām ir nesamaksāts. Šīs ārkārtas summas, kas daudzkārt pārsniedz sākotnējās investīciju izmaksas, patiešām ir jāiekasē vēlreiz netieši no tautas, visiem iedzīvotājiem, kuriem jāmaksā dzelzceļa transporta tarifi, kas tiek paaugstināti tieši atbilstoši šīm procentu summām. Vienreizējs paziņojums tautai par lielu dzelzceļa nodevu ir vai būtu bijis labāks. Tad šīs nodevas, protams, dažus gadus būtu bijušas diezgan nomācošas, bet arī ne ilgi ilgāk, jo transporta izmaksas un dzelzceļš ļoti drīz būtu kļuvis par valsts patiesi bezparāda aktīvu, kas vēlāk būtu nodrošinājis tai lielus gada ieņēmumus. Bet ir vecs stāsts, ka labāk sunim pamazām nocirst asti, jo domā, ka tas tam būs daudz mazāk sāpīgi. Protams, ir taisnība pretēji. Šāda valsts mēroga pasākuma investīciju izmaksas gan jāsedz iedzīvotājiem, bet, ja tās tiek attīstītas uz aizņēmumu pamata, tad neizbēgami papildus parādās procenti, kas gadu gaitā daudzkārt pārsniedz pašu parādu. Tāpēc ir tīra finansiāla muļķība finansēt šādus sabiedriskos darbus ar aizņēmumiem. Jau šeit mēs varam norādīt uz to, kas glābs valsti no tās aizdevumu neprāta: neviens nevar aizliegt valstij, piemēram, šādiem produktīviem pasākumiem, emitēt kredītzīmes, valsts kases kredītzīmes un tādējādi apmaksāt darbus. Šāda valsts naudas radīšana gadījumos, kad par inflāciju vispār nevar būt runas, jo arī jaunajiem žetoniem ir jauna vērtība, vienā rāvienā atrisinātu visas grūtības un uz visiem laikiem atbrīvotu valsti un tautu no procentus nesoša parāda privātajam kapitālam.

Šī problēma mums būs jāaplūko sīkāk citā vietā. Prasmīgai finanšu pārvaldei vajadzētu būt spējīgai visu noorganizēt tā, lai šādi lieli darbi tiktu veikti no īpašiem nodokļiem, izmantojot citus valsts ieņēmumu avotus, un tikai daļēji emitējot jaunas banknotes. Šī iespēja, protams, ievērojamā mērā pastāvētu tikai tad, ja visus pārējos valsts izdevumus, īpaši tā sauktos neproduktīvos pārvaldei, tiesu varas īstenošanai, izglītībai utt., varētu segt no valsts komercuzņēmumu pārpalikuma.

Ņemot vērā pašreizējo dzelzceļa, pasta u.c. trakojošo deficīta ekonomiku, tas varētu izklausīties pēc ironijas, un tomēr mēs nebijām tik tālu no šādām iespējām, kā es jau 1919. gadā norādīju savā pirmajā publikācijā laikrakstā " Süddeutsche Monatshefte " (februārī) ar virsrakstu "Radikālie līdzekļi". No šī ideālā nacionālās finanšu ekonomikas stāvokļa mūs šķīra tikai valsts procentu saistības pret privāto kapitālu. To novērsa jau tolaik spēkā esošais malds, ka valstij, kad tai ir nepieciešama nauda, tā vienkārši jāiesūknē sevī nauda ar procentiem.

Ir skaidrs, un ikvienam vajadzēja spēt saprast manus skaidrojumus, ka valsts nekādā veidā nav vērsta uz ārvalstu naudu, tātad uz parādu uzņemšanos, kad tā vēlas kaut ko uzsākt, ka tā, piemēram, varētu pieprasīt darba un komandas darbu un ka tai galu galā neapšaubāmi būtu pamatoti izsniegt valsts kases kredītzīmes šādiem mērķiem, lai ar tām uzsāktu šos darbus, neapgrūtinot tautu. Šādai procedūrai būtu milzīga priekšrocība, jo šādi darbi jau no paša sākuma tiktu atbrīvoti no visām procentu un nodevu saistībām; darbi nekavējoties kļūtu par brīvu un parādiem brīvu valsts īpašumu. No darbu ieņēmumiem izsniegtās valsts kases kvītis patiešām varētu tikt īsā laikā atpirktas un iznīcinātas; šādu darbu produktus vai kravu un pasažieru pārvadājumu cenas varētu ievērojami samazināt. Tādējādi kopumā varētu sniegt vislielākos pakalpojumus visai tautsaimniecībai, valsts varētu iegūt diezgan ievērojamus ieņēmumu avotus, kas būtu bijuši visnoderīgākie visai tautsaimniecībai un arī padarītu pašu valsti pilnīgi neatkarīgu no augstās finanses. Bet tai arī vajadzēja būt...

Machine Translated by Google

tātad. Jo valsts ir finanšu sistēmas, nevis augstās finanses, noteicēja, tas ir, tā tas būs nākotnes nacionālsociālistiskajā valstī.

Tas patiesībā ir bijis psihogoģisks krāpniecisks triks, ka bankām ir izdevies nepieļaut tik acīmredzamus un pašsaprotamus domāšanas procesus, kuri, reiz izteikti, vairs nav apstrīdami, un ar iepriekš minēto teikumu mulsināt valsti un ekonomiku un ievilināt tās kapitāla procentu verdzībā.

Es zinu, ka, lai gan šīs lietas tagad ir skaidras kā diena, daudzi mani lasītāji joprojām neuzticas savai veselīgajai cilvēciskajai saprātam un vienkārši nevēlas ticēt, kā šāds absurds varēja būt iespējams, un drīzāk pieņem: "Tas nevar būt pareizi, mūsu valstsvīri nevarēja būt tik stulbi – bet es vienkārši nevaru to novērtēt". Šī atzīšanās spriestspējas trūkumā attiecībā uz tik acīmredzamu valsts nekompetenci finanšu politikas jautājumos ir divkāršā pretrunā ar citādi viegli notiekošo vainas meklēšanu un lamāšanos par valsts pasākumiem, kā arī ar to, ka šeit runa ir par lietām, kas vissāpīgāk skar katra indivīda maciņu.

Šiem cilvēkiem es vēlētos atstāt pārdomām vēl vienu viedokli, kas ir saistībā ar kredīta apstiprināšanas metodi, izmantojot provinces vai Reiha parlamentu.

Šādi lieli valsts uzdevumi patiešām tiek rūpīgi apspriesti parlamentos. Pēc ilgām debatēm kredīti beidzot tiek "apstiprināti". Vidējais valsts pilsonis tagad uzskata, ka viss ir kārtībā un ka valstij, kas patiesībā ir tik bagāta un ietekmīga persona, jau pieder apstiprinātie miljoni. Diezgan gudri cilvēki varbūt vēl pakasīs aiz auss un teiks sev: "Tas atkal nozīmē jaunus nodokļus". Bet es domāju, ka varu drosmīgi apgalvot, ka, izņemot iesvētītos, kuriem nav jāpieder ne pārstāvjiem, ne ministriem, varbūt tikai viens, saprot, ka šī lielā kredīta apstiprināšana provinces vai reiha parlamentā nenozīmē neko citu kā atļauju aizdot šo "kredītu" sev ar procentiem citā veidā. Šī "kredīta apstiprināšana caur parlamentu" tādējādi pilnvaro tikai attiecīgo ministru saņemt šo kredītu ar procentiem lielajās bankās. Tādā veidā "kredīta apstiprināšana caur parlamentu" dabiski kļūst par farsu, komēdiju, jo visa tauta, kurai galu galā ir jāmaksā par kapitālu un procentiem, nebija spējīga arī reāli nodrošināt "kredītu", nē, tas vispirms ir jārada ar lielu aizdevuma kapitālu.

Vienīgais loģiskais un dabiskais risinājums patiešām būtu tāds, ka kredīta apstiprināšanas gadījumā caur parlamentu vienlaikus un automātiski tiktu apstiprināts arī tas, ka tagad valsts banka, pamatojoties uz izpildiestāžu maksājuma rīkojumiem, arī izmaksātu vai autorizētu apstiprinātās summas attiecīgajiem uzņēmējiem.

Kredīti ir apstiprināti, nepieciešamās valūtas iegūšanai kaut kas ir jādara; tāpēc ir bezjēdzīgi, ja — kā tas tagad ir ierasts — vispirms ir jāizraksta aizdevums un pēc tam kapitālisti it kā otrreiz piešķir tikko "apstiprinātos" kredītus.

Tagad varētu apgalvot, ka tieši šādā veidā no valsts tiek iegūta lieka nauda un ka tam ir labvēlīga ietekme uz valsts vispārējo finansiālo stāvokli, ka tādējādi šāda kredītu pārvaldība darbosies inflāciju mazinošā veidā. Taču tas, protams, nekādā gadījumā tā nav, un patiesībā iemeslu dēļ, ko nevar apstrīdēt neviens banku eksperts. Var atzīt, ka diezgan mazāka daļa šādu maksājumu un aizdevumu maksājumu tiek veikti skaidrā naudā, šeit runa ir par mazo krājēju loku, kas nonāk bankā ar šādiem maksājumiem, kuri ir iekrājuši pāris simtus vai tūkstošus marku, kuras viņi tagad vēlētos ieguldīt procentu sertifikātā, tādā burvju papīrā, no kura katru gadu ir jāizgriež tikai viens gabaliņš, lai saņemtu noteiktu summu, sertifikātam tādējādi nezaudējot vērtību. Taču nauda, kas nonāk bankā šādā veidā, ir diezgan...

Machine Translated by Google

niecīgs. Turklāt bankas, kurās šāda nauda tiek noguldīta, savukārt šīs skaidras naudas summas nemaz nepārskaita valsts kasei, bet šādu maksājumu summu pārskaitīšana notiek tikai ar pārskaitījuma vai klīringa palīdzību.

Bet visus lielākos šādu aizdevumu maksājumus kapitālisti veic jau no paša sākuma savās bankās, ar bezskaidras naudas pārskaitījumu vai banku darījumu veidā,
utt.

Tāpēc patiesībā valsts rokās nenonāk nekāda skaidra nauda, un, ja tā to saņem, tai tā nekavējoties jāatdod savu darbu veikšanai. Šī it kā pieejamā priekšrocība tāpēc nepastāv. Gluži pretēji, tas izriet no sekojošā: valsts, kā zināms, par aizdotajām summām emitē tā sauktos vērtspapīru sertifikātus vai obligācijas. Šīs valsts obligācijas ir smalki vai ne tik smalki iespiesti dokumenti, kas satur parāda dokumentu, kas apveltīts ar visām valsts garantijām attiecībā uz saņemtajām summām, kā arī nepieciešamos procentu maksājumu datumus un savās kuponu lapās kuponus, uz kuru pamata valsts apņemas maksāt procentus par kuponu lapā norādītajām summām reizi ceturksnī, pusgadā vai gadā.

Turklāt šai kuponu lapai ir pievienots vēl viens tā sauktais atjaunošanas sertifikāts (talons), kas dod īpašniekam tiesības saņemt jaunu kuponu lapu, ja pirmās derīguma termiņš ir beidzies pēc noteikta gadu skaita.

Šāds valsts izsniegts vērtspapīru sertifikāts, par kuru valsts ir atbildīga ar visu savu bagātību attiecībā uz kapitālu un procentiem, noteikti nozīmē īpašnieka pirkšanas spēju. Šādu valsts sertifikātu īpašnieks patiešām var jebkurā laikā kaut ko iegādāties ar šiem sertifikātiem, neatkarīgi no tā, vai viņš šos sertifikātus nodod tieši kā samaksu, vai arī vispirms pārdod šos sertifikātus biržā vai pie sava baņķiera un pēc tam samaksā skaidrā naudā ar ieņēmumiem.

Tagad nav nekādu šaubu, ka jaunu vērtspapīru sertifikātu emisija no valsts puses nozīmē papildu pirktspējas radīšanu – vai tas ir pareizi vai pamatoti, mūs šobrīd neinteresē –, gluži tas pats notiktu, ja, piemēram, valsts drukātu jaunu papīra naudu. Atšķirība būtu tāda, ka vienā gadījumā tiek ražoti vērtspapīri, kas valstij papildus parādam uzliek ilgstošas procentu saistības, savukārt jaunas papīra naudas emisijas gadījumā procentu saistības vispār netiek ņemtas vērā. Tāpēc jau tagad redzam, ka pēdējā forma jebkurā gadījumā būtu labvēlīgāka valstij un tautai.

Bet tagad, ja mēs turpinām sekot šādas finansēšanas metodei, atklājas, ka lielu valstu tieša finansēšana, izvairoties no aizdevumu ceļa, atklāj vēl citas milzīgas priekšrocības.

Mēs esam redzējuši, ka pašlaik pieņemtā valsts darbu finansēšanas forma noved pie papildu pirktspējas radīšanas, ko atspoguļo jaunu nodrošinājuma sertifikātu izsniegšana. Šajā gadījumā, protams, visas jaunās aizdevumu summas tiks un ir jāizsniedz uzreiz, pat ja jaunizbūvējamie dzelzceļi, ūdensceļi utt. atrodas tikai būvniecības stadijā un joprojām neveido nekādu reālu pieminēšanas vērtu vērtību.

Ja pāriet uz tik lielu valsts darbu finansēšanu manis piedāvātajā veidā, tad vispirms izzūd milzīgās aizdevuma reklāmas izmaksas. Var atcerēties, kādas milzīgas summas tiek patērētas tikai laikrakstu konkursos. Turklāt izzūd procenti, kas jau no paša sākuma tiek piešķirti bankām un citām kredītiestādēm. Pat tie atkal ir miljoni. Turklāt aizdevumus mēdz izsniegt zem nominālvērtības, citiem vārdiem sakot, par 1000 marku obligāciju šo sertifikātu pircējam jāmaksā tikai 970 markas vairāk vai mazāk, un tomēr viņš saņem visu summu ar procentiem. Pat tie ir zaudējumi, kas jau no paša sākuma...

Machine Translated by Google

kļūt par apgrūtinājumu valstij vai uzņēmumam un par labu kapitālistam. Patiešām, šādus aizdevumus mēdz "izrotāt" ar citiem pievilcīgiem elementiem, kā vēsta biržas izteiciens, piedāvājot perspektīvā īpašus papildu ieguvumus, kas var ietvert pat nodokļu atbrīvojumu. Šeit es atceros kalnrūpniecības prēmiju aizdevumu, kas demonstrēja visfantastiskāko no šādiem pievilcīgiem elementiem, līdz kuriem valsts jebkad ir nolaidusies. Loterijas un azartspēļu velns tika izmantots aizdevumu reklāmā, jo tika solīts izmaksāt miljonu laimestus par ļoti lielu skaitu 1000 marku obligāciju; turklāt tika piedāvāti tā sauktie prēmiju maksājumi, kā arī paziņota 5% procentu likme, kas tomēr bija ierobežota ar klauzulām, un turklāt virknes nodokļu gadījumā krājprēmiju aizdevums bija atbrīvots no visiem nodokļiem! No kurienes vēlējās iegūt milzīgās summas šo prēmiju un pabalstu, šo pasakaino loterijas laimestu izmaksai, neviens neņēma vērā – lai gan katram nopietnam un vērīgam cilvēkam bija jābūt skaidram, ka visas šīs summas atkal būs jāizņem no tautas kabatām. Jo toreiz saņemtās summas nekavējoties tika izmantotas vissteidzamākajiem izdevumiem. Tie visi ir finansiāli politiski noziegumi pret tautu, kuros atliek vien brīnīties par nekaunību, ar kādu tie tiek iestudēti.

Ja tāpēc nemaz neizvēlētos aizdevuma ceļu, bet gan tieši tiešas naudas radīšanas ceļu, tad visas šīs smagās un netaisnīgās valsts budžeta nastas tiktu noņemtas – pat nebūtu jāpiesaista nepieciešamās summas uzreiz jaunā papīra naudā, bet tas varētu notikt diezgan lēni, atkarībā no tā, kā virzās uz priekšu jaunie darbi. Tam būtu vēl viena milzīga priekšrocība, ka nevarētu būt runas par nesegtas naudas emisiju, jo jauna nauda tiktu piešķirta tikai tad, kad būs pabeigta vēl viena ievērojama darbu daļa. Mums šeit būtu jāiztiek ar naudu, kas pilnībā segta ar reālajām vērtībām, tātad ar naudu, kas ir stabila, ar naudu, kas atbilst tik daudzām paveiktā darba stundām.

Taču pat šī secīgas jaunas naudas emisijas būvniecībai forma, kas jau šķiet daudz labvēlīgāka, nekādā ziņā nav pēdējais solis. Jo nepavisam nebūs jāpierāda nepieciešamība laist apgrozībā naudas summu, kas līdzvērtīga jaunizveidotajiem darbiem, jo jaunizlaistās banknotes patiešām atkal ieplūst publiskajās valsts kasēs; tādējādi tās var tikt emitētas vēlreiz, nelaižot apgrozībā jaunas sērijas. Un tagad spersim soli tālāk, tas ir, pasludināsim savas jaunas naudas emisiju šādai īpašai valsts...

uzdevumus kā pašus par sevi principiāli nemaz nevajadzīgus, pat ja mēs varētu ļoti labi izskaidrot finansēšanas procesa pieļaujamību un arī jo īpaši skaidrību, izsniedzot savu naudu būvniecībai, un vēlētos to ievērot noteiktiem mērķiem.

Šis pēdējais solis ir šādu valsts uzdevumu pilnīga bezskaidras naudas finansēšana . Kā jau iepriekš parādīts, ir kļūdaini pieņemt, ka valsts ar aizdevuma palīdzību iegūtu skaidru naudu, ar kuru varētu norēķināties ar dzelzceļa vai elektrostaciju būvnieku uzņēmējiem un strādniekiem.
Tomēr uzņēmējiem katru nedēļu no savām bankām būs jāizņem nepieciešamās summas darba samaksai skaidrā naudā. Bankām savukārt šīs ārkārtīgi lielās prasības pēc savām valsts kases akcijām atkal jāsedz no centrālajām bankām vai Reihsbankas utt. Tagad, normālos laikos, visa esošā likviditāte jau pilnībā pietiek visa darbaspēka iknedēļas algu maksājumiem, un principā nav svarīgi, vai, piemēram, Bavārijas Valhenzē elektrostacijas celtniecībā vienuviet īslaicīgi ir koncentrēts lielāks darbaspēks, jo, ja viņi tur netiktu nodarbināti, viņiem pat tad, ja viņi tiktu izvietoti citos uzņēmumos, būtu jāgaida un jāsaņem iknedēļas algas maksājumi vai jāsaņem nauda, izmantojot bezdarbnieka pabalstu. Tas nozīmē, ka tas ir diezgan vispārējs valsts uzdevums rūpēties par kopējo vajadzību pēc maksāšanas līdzekļiem visai tautai.

Machine Translated by Google

ekonomika, neatkarīgi no tā, vai lielu valsts darbu veikšanai vienuviet īslaicīgi tiek nodarbināts lielāks darbaspēks vai nē.

Maksāšanas līdzekļu nodrošināšana algu maksājumiem un citu bezskaidras naudas pārskaitījumu veikšana uzņēmējiem ir maksājumu darījumu uzdevumi, un tiem nav nekāda sakara ar kredīta situāciju.

Tāpēc būtu visacīmredzamākais un dabiskākais, ja līdz ar kredīta apstiprināšanu kādam lielam valsts darbam, izmantojot visu iedzīvotāju likumīgu pārstāvniecību, vienlaikus tiktu piešķirta arī atļauja, ka valsts banka, pamatojoties uz šiem apstiprinātajiem kredītiem, var veikt nepieciešamos maksājumus. Acīmredzot parastajā veidā – ka šie maksājumi tiek veikti tikai tad, kad dažādas līgumā paredzētās valsts iestādes (lauksaimniecības departamenti, ielu un upju inženierijas departamenti, dzelzceļa būvniecības iecirkņi, speciālās nodaļas īpašiem mērķiem utt.) ir pārbaudījušas uzņēmēju pieprasītās maksājumu summas un saskaņā ar noteikumiem un līgumu ir atļāvušas maksājumu.

Visa šī aizdevumu afēra, kas tiek iemesta – jo tā nav nekas cits kā mūsdienu tautas krāpšanas forma – ir pilnīgi bezjēdzīga un tikai kaitīga.

Machine Translated by Google

Reichsbank korporācija

Reihsbanka, kā varētu domāt katrs lētticīgs valsts pilsonis, patiesībā nav valsts banka, bet gan akciju sabiedrība. Tādējādi Reihsbanka nekādā veidā nav valsts iestāde, pat ja valstij līdz 1922. gada jūnijam, kad tā pēc Antantes prasībām bija pilnībā "autonomizēta", bija noteiktas regulējošas tiesības. Pat bankas amatpersonas iecēla un apmaksāja Reihs, bet padomdevēju padomi veidoja tikai lielo banku un starptautiskās ebreju kopienas pārstāvji – abi ir viens un tas pats cilvēku loks.

Jau tās dibināšanas laikā 1873. gadā pirmā padomdevēja padome aptuveni 15 locekļu vidū reģistrēja šādus vārdus: barons Rotšilds, tirdzniecības slepenais padomnieks Bleihrēders, tirdzniecības slepenais padomnieks Mendelszons, Teodors Plauts, tirdzniecības slepenais padomnieks Openheimers, tirdzniecības slepenais padomnieks Varšauers un tirdzniecības slepenais padomnieks Cvikers, tirdzniecības padomnieks Šterns, tirdzniecības padomnieks Gelpke; tātad vienpadsmit tīrasiņu lieli ebreji un kā apbalvojums vēl četri kungi ar vācu uzvārdiem.

Tas atkal bija gudrs šaha gājiens, ar kuru Bismarka padomdevējs baņķieris Bleihrēders ieteica vecajam reihskancleram attīstīt Reihsbanku nevis kā tīru valsts iestādi, jo tādējādi kara gadījumā ienaidnieks to nevarētu piesavināties, pamatojoties uz starptautiski atzītu privātīpašuma drošību, savukārt kā tīra valsts banka tā būtu nekavējoties pakļauta ienaidnieka uzbrukumam.

Patiesībā gudrais žīds, tāpat kā citi lielie finansisti, dabiski, vēlējās tikai iegūt savā varā reiha galveno finanšu iestādi. Arī tas kungiem izdevās, un līdz ar to reihs pilnībā atteicās no vienas no svarīgākajām savas monētu suverenitātes jomām – tiesībām emitēt banknotes.

Reiha banka mūsdienās ieņem diezgan īpašu vietu Vācijas reiha finanšu sistēmā, vietu, par kuras briesmīgajām sekām valstij un tautai pat vismazāk ietekmīgie cilvēki ir skaidri.

Individuālas izmeklēšanas uzdevums ir precīzi izpētīt, kā lielās bankas ir ļaunprātīgi izmantojušas savu izšķirošo ietekmi uz Reihsbanku kopš tās dibināšanas saviem egoistiskajiem mērķiem.

Kamēr Bismarks bija amatā, viņa valstiski vīrišķīgā uzskatīšana un cieņa pret viņu ļāva kontrolēt biržas hiēnas; tikai vienu reizi visā Reihsbankas vēsturē Bismarks izmantoja Reihsbankas likumā paredzēto kanclera veto, proti, kad viņš aizliedza Krievijas akciju pieņemšanu. Šodien Reihsbanka, starptautisko baņķieru draudzīgā spiediena rezultātā, kā jau minēts sākumā, ir kļuvusi pilnīgi neatkarīga. Tādējādi Reihsvaldībai vairs nav iespējas izšķiroši ietekmēt uzņēmuma darbību.

Nāciju procentu verdzība nozīmē banku un biržu kundzību. Procentu verdzības laušana ir nacionālsociālisma lielākais uzdevums.

Viss, kas mūsdienās notiek valstī un ekonomikā, – viss kļūst par pieprasījumu pēc liela kapitāla procentiem pret produktīvu darbu. Ja tiek uzbūvēts dzelzceļš, rodas aizdevums, ja notiek karš, rodas kara aizdevumi, ja tiek attīstīti dabas resursi vai hidroenerģija, rodas hidroenerģijas aizdevumi, ja tiek paplašināta rūpnīca, tiek emitētas jaunas akcijas, ja tiek dibināts jauns uzņēmums, tiek izvēlēta kāda procentu kapitālistiska uzņēmuma forma, kas ļauj darbam un riskam nonākt pie uzņēmējiem un lauvas tiesu no peļņas pie finansistiem. Ja tas vairs nenotiek ar aizdevumu palīdzību, tad daudz vienkāršāk un...

Machine Translated by Google

tiek izvēlēts ekstensīvs naudas drukāšanas veids, tāpat kā 1923. gada inflācijas laikā, kas līdzīgi pulcē vislielākās intereses lielajam kapitālam. Tāpat kā sāgā ar valdnieku Midasu, kuram viss, kam viņš pieskārās, pārvērtās zeltā, tā arī mūsdienās viss, kas notiek, pārvēršas procentus nesošos vērtspapīros.

Diemžēl pasaules baņķieriem ir sasodīti laba apetīte, un vērtspapīri patiešām ir viņu iecienītākais ēdiens, kas acīmredzot viņiem lieliski piestāv. Mēs nevaram paļauties uz to, ka viņi cietīs badu, tāpat kā ķēniņš Midass, kuram, kā zināms, pat ēdiens mutē pārvērtās zeltā. Gluži pretēji, strādnieki vispirms cietīs badu, pirms to darīs procentu kungi.

Viņi arī nemaz nedomā atteikties no savas varas vai to mīkstināt, tāpēc šis interešu noteikums ir jāpārkāpj.

Tagad mums jāapgaismo trešais aspekts, kas pat nespeciālistam papildinās un noapaļos priekšstatu par procentu kapitālistisko ekspluatāciju, proti, inflāciju.

Machine Translated by Google

Inflācija

Inflācija ir skaidri redzama mūsu finansiāli politisko ciešanu izpausme. Inflācija skar ikvienu – ikvienu, kam jānopelna iztika – ar šausminošu smagumu.

Bet no kurienes rodas inflācija? Uz šo jautājumu var dzirdēt daudz skaidrojumu, kas daļēji ir ņemti no atbildētāja šaurā skatījuma, daļēji no demagoģisku saukļu vārdnīcas un daļēji norāda uz faktiskajiem daļējiem cēloņiem, tomēr pareizi neatklājot galveno motivējošo cēloni. Kad dzird, ka dažādas partijas identificē šos inflācijas cēloņus, drīz vien vairs nav nevienas sabiedriskās kārtības un profesijas, ko kāda puse nenosauktu par inflācijas cēloni.

Tiem, kas ir sekojuši grāmatas par procentu verdzību skaidrojumiem, atbildi nav grūti atrast. Sākotnējā vaina par inflāciju ir darba procentu saistības pret kapitālu.

Procenti – nodokļi – inflācija, tā veidojas loģiskā ķēde, kas, sākot ar
Valsts katastrofālais un absurdais solījums par procentiem noved pie sekām, ka valstij ir jāizņem no iedzīvotājiem pieņemtās procentu saistības ar nodokļu palīdzību; nodokļi, un patiesībā visu veidu nodokļi, tiešie un netiešie, nodevas, kā arī visnepatīkamākie netiešie nodokļi, proti, nesegto banknošu emisijas nodokļi, līdzi sev velk inflāciju. Tādā veidā tas turpinās mūžīgā ciklā, jo inflācija rada arvien lielākus valsts izdevumus, kurus tā, iesprostota aizdevumu neprātā, vienmēr domā, ka var segt tikai ar jaunu parādu pieņemšanu, šiem jaunajiem parādiem pašiem ir jaunas intereses, jaunās intereses padara nepieciešamus jaunus nodokļus, nodokļu likumdošana pakāpeniski pilnībā sabrūk, jo šādu valūtas sabrukumu gadījumā visi nodokļu ieņēmumi paliek tālu atpalikuši no valūtas devalvācijas, un tagad valsts bez pretestības padodas naudas drukātavas finansiālajam boļševismam, kā mēs šausmīgi piedzīvojām 1923. gada inflācijā.

Mani pirmie polemiskie darbi galvenokārt bija veltīti šo sakarību atklāšanai. Manifestā par procentu verdzības laušanu74 es plašos izklāstos izstrādāju procentu problēmas visaptverošo nozīmi valsts bankrota jautājumā: Risinājumā es diezgan konkrēti atklāju valsts aizdevumu sistēmas muļķību un norādīju uz neskaitāmajiem nodokļu likumiem, kas sadārdzināja plašo masu iztiku, kuru produkcija bija pilnībā jāizmanto procentu apkalpošanai. Darbā par gaidāmo nodokļu streiku ar jauno nodokļu likumu plūdu no 1920. un 1921. gada, kā arī par Reiha budžetu 1918. gadam tika sniegts pārliecinošs pierādījums tam, ka visa Reiha un pavalstu finanšu pārvalde ir pilnībā piesaistīta procentu apkalpošanai lielajam aizdevuma kapitālam. Tomēr pēdējā grāmatā jau ir norādīts ceļš uz šo pilnīgi nožēlojamo apstākļu maiņu ar diezgan skaidru piemēru.

Ir pilnīgi acīmredzams, ka, pārpludinot valsts ekonomiku ar papīra naudu,
šīs papīra naudas pirktspējai ir pastāvīgi jāsamazinās.

Tā kā nauda savā dziļākajā būtībā, kā mēs jau esam atzinuši, ir paveiktā darba zīme, tā sauktā naudas kvantitātes teorija, vismaz tās būtiskajās iezīmēs, ir jā...

---

74. Potenciālā pirktspēja ir ietaupītā pirktspēja, kas šobrīd nespiež tirgu. Pie tās pieder gan uzkrātā nauda, gan stingri ieguldītais uzkrājumu kapitāls.

Efektīvā pirktspēja ir visu pieprasījuma prasību kopsumma pret tautsaimniecību skaidras naudas veidā.
vai vērtspapīru veidā tiek pielietoti preču tirgū un cenšas pārveidoties par materiālām precēm.

Potenciālā pirktspēja jebkurā laikā var tikt pārveidota par efektīvu, šīs parādības gadījumā runā par "bēgšanu no mērķa".

Machine Translated by Google

ko mēs atzīstam. Šī teorija māca, ka naudas daudzumam, kas atrodas apgrozībā valsts ekonomikā, ir jāpaliek noteiktās stabilās attiecībās, lai nerastos pirktspējas izmaiņas. Nauda zināmā mērā ir pretstatā preču krājumiem, un - aprēķinot no preču daudzuma - tiek saražots noteikts skaits parastās valūtas vērtības vienību, tas ir, preču vidējā cena. Šeit es ļoti uzsveru īpašības vārdu "vidējais". Patiešām, ir jāiet tālāk un jāsaka: vidējais cenu līmenis - tātad nekādā gadījumā atsevišķo cenu summa - ir noteiktā atkarībā no valstī kopumā esošās pirktspējas summas. Taču pirktspēja jau ir daudz visaptverošāks jēdziens nekā tikai skaidras naudas aktīvu summa. Taču mēs nevēlamies šeit pārāk daudz pazust ekonomiskajās detaļās, jo pretējā gadījumā šeit ir jāapspriež jautājums par efektīvo un potenciālo pirktspēju tās ietekmē uz cenām. Jebkurā gadījumā ir skaidrs, ka, piemēram, apgrozībā esošās valūtas tūkstoš reižu reizinājums dabiski rada aptuveni tūkstoš reižu cenu reizinājumu. Patiesībā cenas nav pieaugušas, bet gan markas pirktspēja ir samazinājusies apgrieztā proporcijā ar valūtas daudzuma reizinājumu.

Inflācijas pamatcēlonis ir valsts procentu maksāšanas pienākums. Šis procentu maksāšanas pienākums padara nodokļus nepieciešamus, jo valsts var dot tikai to, ko tai kaut kādā veidā ir jāizņem no saviem pilsoņiem.

Šī valsts pilsoņu aplaupīšanas forma, kā mēs redzējām, ir trīskārša – vai nu ar tiešajiem nodokļiem, vai efektīvākā veidā ar netiešajiem nodokļiem, vai īpašā netiešā inflācijas formā. Pēdējā forma ir visnepieņemamākā, tā ir arī tā, ar kuru bankrotējušas valstis cenšas noturēt galvu virs ūdens – tā ir vispilnīgākā viltošana. Taču šī pēdējā forma ir īpaši kaitīga, jo tādējādi tiek vienkārši iznīcināta visefektīvākās un strādīgākās iedzīvotāju daļas uzkrājumu bagātība.

Šī ir viena no šokējošākajām nodaļām vācu tautas traģēdijā. Simtiem tūkstošu čaklu fiziskā darba veicēju, darbinieku, ierēdņu, brīvo profesiju pārstāvju, ārstu, inženieru utt. visu savu mūžu, ar neatlaidīgu un nenogurstošu darbu, ir krājuši naudu sev un savām ģimenēm, lai varētu baudīt vecumdienas bez rūpēm un neatkarīgi. Viņi ir krājuši savus ietaupījumus peniju pa penijam un marku pa markai, un katra marka nozīmē iztikas minimuma garantiju katrai vecumdienai. Taču valsts, kurai šie nelaimīgie cilvēki ir uzticējuši savus ietaupījumus, 1923. gada inflācijas laikā nekādā veidā nesamaksāja par marku, kas tai kaut kādā veidā bija uzticēta kā uzkrājumi – pat ne tad, kad šie ietaupītie peniji tolaik bija noguldīti spīdīgos zelta monētās – aptuveni 30 miljonus papiermarku75, bet gan izmantoja pašas izraisīto valūtas vērtības kritumu un teica: marka = marka. Ar to tā aplaupīja visiem šiem vīriešiem viņu mūža darba augļus un iedzina viņus visrūgtākajās ciešanās. Tad valsts viņus apkrāpa ar nožēlojamām un nožēlojamām dāvanām, privātajai labdarības organizācijai bija jāiejaucas ar palīdzību – taču tieši šāda forma bija īpaši apkaunojoša cietušajiem, jo no privātām rokām šīs dāvanas palika īstas dāvanas, labdarības dāvanas, par kurām šiem nelaimīgajiem cilvēkiem bija jābūt pateicīgiem, pat ja tā bija organizēta labi nopelnītu tiesību laupīšana. Tiesību, kuras, ja tās tiktu atjaunotas, pat nebūtu nepieciešama "pateicība" no aplaupītā.

75 Papīrmarka tika ieviesta 1914. gada augustā markas vērtības krituma dēļ, un saikne starp zelta marku un zeltu tika pārtraukta. Inflācijas līmenis turpināja pieaugt līdz 1923. gada novembrim, kad valūta tika stabilizēta, paziņojot par jaunas rentenmarkas izveidi 1 triljona papīrmarku vērtībā. Rentenmarka, kas stājās spēkā 1924. gadā, vēlāk tajā pašā gadā tika aizstāta ar reihsmarku.

Machine Translated by Google

Citās vietās mēs jau esam norādījuši uz to, ka šiem nabaga cilvēkiem šausmīgi atriebās viltus princips – patiesībā kapitāla pensijas ideāls. Ne jau tā, ka šīs aprindas būtu pelnījušas šādu likteni, gluži pretēji – nacionālās valsts godpilns pienākums būs pēc iespējas labāk kompensēt šiem aplaupītajiem cilvēkiem. Tomēr atliek cerēt, ka šī briesmīgā mācība tomēr turpinās vibrēt tautas zemapziņā un ka kapitāla pensijas ideāls iesakņosies un palīdzēs pareizajam uzkrājumu ideālam – tīri vāciskajai idejai par aprūpi vecumdienās, sieviešu un bērnu aprūpi, izveidojot savu māju, lauku un dārzu utt. – gūt izrāvienu un uzvaru.

Otra iepriekšminētā valsts pilsoņu aplaupīšanas forma ir netiešais nodoklis. Netiešais nodoklis savu seku dēļ patiesi ir sociāls noziegums. Nežēlīgi un nepielūdzami, tādā veidā, no kura neviens nevar izvairīties, tas skar plašo iedzīvotāju masu ar pilnu bargumu, turpretī bagātniekus netiešie nodokļi parasti tikpat kā neskar.

Tiešais nodoklis, ja to klasificē atbilstoši nodokļu maksātāja ekonomiskajai veiktspējai, pats par sevi ir taisnīgs un pareizs nodoklis. Tiešais nodoklis kā iemaksa valstij par komunālajiem uzdevumiem nekādā gadījumā nav nodoklis, kam būtiski jāpadara ražošana dārgāka, jo tas būtu jāiekasē tikai tur, kur ir faktiski pārpalikumi, kas pārsniedz atbilstošās dzīves nepieciešamības segšanu. Taču, kā tiešie nodokļi tiek uztverti šodien, tie, tāpat kā inflācija, ir tīra laupīšana un nonāk tiešā pretrunā ar īpašuma garantiju, kas pausta Veimāras konstitūcijas 153. pantā.

Rezumējot, vēlreiz jānorāda, ka šeit ir darīšana ar inflāciju, kas parasti darbojas valsts procentu saistību pret starptautiskajām finansēm rezultātā. Šeit ir runa par ilgstošu asins izsūkšanu no mūsu tautas ekonomiskā ķermeņa par labu pārnacionālajai finanšu varai, kuras labā mūsu pašu valsts darbojas kā nodokļu iekasētājs.

Šeit ir runa par pavisam īpašu inflācijas formu – procentu kapitālistisko inflāciju.
Dabiskā inflācija rodas, ja valstī ir nepietiekama raža vai epidēmija, kad dabiskais pieprasījums ir lielāks nekā esošais piedāvājums. Tomēr šāda inflācija vienmēr ir tikai īslaicīga. Nākamais auglīgais gads novērš grūtības, un cenas atgriežas dabiskajā līmenī.

Tomēr procentu kapitālistiskā inflācija ir kā rijīga uguns, kas netiek nodzēsta, kamēr tā nav aprijusi visus pasaules dārgumus un padarījusi visu cilvēci par starptautisko finanšu procentu vergiem – vai kamēr procentu verdzība nav salauzta.

Machine Translated by Google

Valsts finanšu reforma

Pēc tik rūpīgas mūsu valsts finanšu slimības diagnozes, kā arī mūsu finanšu sistēmas...
sistēmu kopumā, mēs varam cerēt, ka varēsim sniegt pareizas receptes līdzeklim.

Tie noteikumi un pasākumi, kas regulē pāreju no pašreizējās situācijas uz nākotnes formu, neietilpst šī darba tvērumā. Attiecībā uz šiem pasākumiem ir spēkā vispārīgs norādījums, ka, izmantojot tos, cik vien iespējams, jāizvairās no jebkādiem saimnieciskās dzīves traucējumiem. Protams, tas nenotiks bez zināmas nopietnības brīžiem un bez īslaicīgām iejaukšanās reizēm, bet pat visrūpīgāk sagatavotas operācijas gadījumā tas nenotiks bez neliela asins zuduma.

Mūsu dižais, spožais galamērķis ir interešu verdzības laušana.

Pirmais un fundamentālais pasākums, kas izriet no valsts finanšu sistēmas nodošanas privātai iestādei — Reichsbank, plc. —, ir Reichsbank nacionalizācija.

Jau no šīs bankas darbības jomas ir pilnīgi skaidrs, ka "Reihsbankai" patiešām ir jābūt reiha iestādei, tāpat kā Reihspostam vai Reihskortam. Ir absolūti jāatzīst, ka Reihsbankai, plk., ir atļauts nest šādu nosaukumu, proti, par sabiedriskās domas maldināšanu.

Reālas Reihsbankas uzdevumam attiecīgi jābūt divējādam. Pirmkārt, tai jānodrošina Reiha finanšu uzņēmumi, ciktāl tos nevar nodrošināt atsevišķi administratīvie amati paši un tieši, kā tas ir pasta un dzelzceļa gadījumā, un, otrkārt, tai jāveido stingrs atbalsts visai tautsaimniecībai maksājumu darījumu fiduciārajā starpniecībā. Turklāt tās uzdevumam jābūt nodrošināt, lai naudas darījumiem pastāvīgi būtu pietiekami daudz skaidras naudas.

Šo uzdevumu klāstam tai jābūt valsts finanšu pārvaldes izpildinstitūcijai, kas pilnībā jāpakļauj tai. Reihsbankas amatpersonām jābūt valsts amatpersonām, tāpat kā citām amatpersonām. Konsultatīvā padome, kas sastāv no lielās ebreju kopienas pārstāvjiem, kā tas ir mūsdienās, dabiski ir pilnīgi lieka. Patiešām pietiek, ja valsts ieceļ īpašu valsts komisāru bankas finanšu darbības uzraudzībai, kurš ir atbildīgs par bankas finanšu darbību. Bankas uzdevumus precīzi ierobežos tās pašas Reihsbankas likums, lai jau bankas finanšu darbība garantētu, ka Reihsbankas institūcija kalpo tikai valsts interesēm.

Bet mums jau ir banku iestāde, kas pilnībā atbilst šīm prasībām, kuras mums jāizvirza Reihsbankai. Tā ir Bavārijas Valsts banka. Bavārijas Valsts banka patiesībā ir tīri nacionāla banka, un neviens nevarēs apgalvot, ka tā nav nevainojami izpildījusi savus uzdevumus kā banku iestāde. Protams, ar nosacījumu, ka tā tāpat ir darbojusies saskaņā ar procentu kapitālistiskās ekonomikas vispārējām paražām. Bet jebkurā gadījumā šī banka ir apkalpojusi monetāros darījumus, neuzskatot par galveno uzdevumu bankas kapitāla rentabilitāti. Tādējādi tā ir parādījusi šādu ļoti ievērojamu parādību, ka banka ar savu ārkārtīgi mazo kapitālu - tikai 8 000 000 marku - bija ļoti labā stāvoklī, lai apkalpotu visas monetāro darījumu prasības un pārvaldītu miljardu ieņēmumus.

Nav neinteresanti atzīmēt, ka Biržas gadagrāmatā (Seilinga biržas gadagrāmata, Kapitālistu un akcionāru rokasgrāmata 1914./15. gadam, ko prezentēja

Machine Translated by Google

Vācijas banka), šīs Bavārijas Valsts bankas (tolaik vēl "Karaliskās Bavārijas bankas") pastāvēšana tiek vienkārši ignorēta, lai gan bija iespēja un vieta to pieminēt šīs tomēr nozīmīgās valsts iestādes rokasgrāmatas 644. lappusē. Taču banka, kas nekalpo tikai privātkapitālisma mērķiem, augstās finanses acīmredzot nav banka.

Vēl viens ievērojams fakts ir tas, ka tūlīt pēc kara un Minhenes boļševisma perioda tika pieliktas pūles, lai Bavārijas Valsts banku novietotu "uz plašākiem pamatiem", kā to raksturoja jauks biržas tehniskais apzīmējums, lai pat šo neatkarīgo iestādi padarītu pieejamu privātā kapitāla "peļņas gūšanai". Tādējādi mūsu prasībai ir praktiski saglabājies modelis Bavārijas Valsts bankā. Tādējādi tiek atspēkots iebildums, ka banku nav iespējams vadīt kā valsts iestādi.

Pašai Reihsbankai Reihsbankas likums faktiski ierosināja nacionalizāciju, saskaņā ar kuru Reiham būtu tiesības pēc gada iepriekšēja brīdinājuma, pirmo reizi 1891. gada 1. janvārī, pēc tam desmit gadu periodos, vai nu likvidēt Reihsbanku un iegūt tās aktīvus (tostarp ārkārtīgi vērtīgās ēkas) pret neto aktīvu vērtības samaksu (!), vai arī iegūt visas akcijas par nominālvērtību (!!). Tādējādi 1921. gada 1. janvārī Reihs būtu varējis labot nopietnu Reihslikumdošanas kļūdu pret vācu tautu, ja tas būtu ieguvis visu Reihsbankas īpašumu par nieka 180 miljoniem – tā ir Reihsbankas akciju nominālvērtība.

Laikraksts "Völkische Beobachter", kas tobrīd vēl nebija Nacionālsociālistiskās vācu strādnieku partijas īpašumā, kuru tomēr tobrīd jau vadīja vīrieši, kas piederēja nacionālsociālisma intelektuālajiem priekšgājējiem, un Dr. Sch. nedēļas izdevums.
Pudors, Der deutsche Finanzmann, to laikus norādīja – protams, kā vienīgā publiskā vācu laikrakstu balss –, protams, bez jebkādiem panākumiem.

Vēl viens ievērojams fakts ir tas, ka, lai gan Reihsbankas akcijas ir norādītas uz vārda, tās piederēja ne mazāk kā 2153 ārzemniekiem! Diemžēl no Reihsbankas ziņojumiem nav skaidrs, cik lielu daļu no visa Reihsbankas kapitāla šie 2153 ārzemnieki (1913. gadā) pārdeva. Jebkurā gadījumā runa ir par ļoti ievērojamu procentuālo daļu, ņemot vērā, ka vietējo akcionāru skaits ir tikai 16 646. Tagad ir skaidrs, ka vietējo akcionāru gadījumā varēja būt iegūtas daudz mazākas summas, savukārt, protams, var pamatoti pieņemt, ka ārzemnieks, pērkot Vācijas Reihsbankas akcijas, neiegūst tikai vienu vai divas akcijas, bet gan uzreiz veselu kārtīgu paketi. Šis fakts slēpj neticamo situāciju, ka pat kara laikā no "Vācijas Reihsbankas" uz ārvalstīm dividenžu veidā tika aizvestas diezgan ievērojamas summas.

Reiha bankas peļņas sadale, kuras galvenā peļņa, kā jau uzzinājām iepriekš, ir no vekseļu diskontēšanas, ir ļoti oriģināla. Vispirms akcionāri saņem privilēģiju dividendes 3,5% apmērā, un no atlikušās peļņas ceturtdaļa tiek sadalīta akcionāriem. Trīs ceturtdaļas no šīs atlikušās peļņas tiek pārskaitītas Reiham, pēc tam, kad vēl 10% tiek pārskaitīti rezerves fondā. 1913. gadā Reiham šādā veidā tika pārskaitītas 31 025 555 markas. Šī iemesla dēļ Reihs šai ievērojamajai iestādei ir piešķīris tā saukto banknošu iespiešanas privilēģiju, tas ir, tiesības emitēt banknotes atbilstoši savu darījumu vajadzībām. Līdz kara sākumam Reiha bankai vismaz bija jāglabā gatavībā, lai segtu šīs banknotes, līdz trešdaļai zelta vai sudraba vācu vai ārvalstu monētās vai stieņos. Pat pēc šī ierobežojuma atcelšanas vairs nebija šķēršļu neierobežotai papīra naudas iespiešanai. Vienīgais segums (!), kas Reihsbankai bija tās papīra naudai, bija brīnišķīgās Reihsvalsts kases banknotes – tādējādi atkal tikai kārtējais

Machine Translated by Google

papīrs, aiz kura stāvēja bankrotējusi valsts. Nav brīnums, ka šādos apstākļos bija jānotiek neapturamam Vācijas valūtas sabrukumam.

Neapšaubāmi, diezgan svarīgs valsts uzdevums nacionalizētai bankai ir vienmēr rūpēties par to, lai ekonomikas prasības pēc maksāšanas līdzekļiem tiktu pilnībā apmierinātas; jo tikai tad, ja šeit nerodas strupceļi, pat ja citas finanšu iestādes var pilnībā apmierināt visas prasības, procentu izspiešana, pamatojoties uz naudas trūkumu, kas var izraisīt lielākās pasaules krīzes, ir...
izslēgts. Un otrādi, emitētās naudas summas, pat mazākas ekonomikas dzīvīguma laikos, atgriežas Reihsbankā pa neskaitāmajiem publisko naudas darījumu kanāliem, lai tā varētu atkal izņemt banknotes no apgrozības. Anglijas Bankas gadījumā, kā zināms, ir ierasts, ka banknote, kas atgriežas bankā, netiek izsniegta atkārtoti, bet tiek apmainīta pret jaunu, kamēr vecā tiek iznīcināta. Tas notiek galvenokārt higiēnas apsvērumu dēļ.

Tagad valūtas jautājums nākotnē patiešām kļūs arvien nozīmīgāks pēc tam, kad arvien lielāku nozīmi iegūs tā sauktie naudas surogāti, piemēram, vekseļi un čeki, un jo īpaši bezskaidras naudas darījumi.

Šādā klīringa ekonomikā pasta čeku nodaļas, kas jau šodien ir paraugs tīriem naudas darījumiem bezskaidras naudas un bezprocentu režīmā, iegūs ārkārtīgu nozīmi. Mūsdienu pasta čeku nodaļās var saskatīt galvenās šūnas, kuras ir viegli attīstīt ideālai naudas darījumu sistēmai valsts uzraudzībā – pilnībā atbilstot valsts pasažieru un kravu pārvadājumiem.

Neviens nevar apstrīdēt, ka maksājumu darījumi, izmantojot pasta čeku nodaļas, tiek apstrādāti ātrāk un uzticamāk. Nav svarīgi, ka kredīta un debeta piezīmes netiek apstrādātas ne vēlāk kā 48 stundu laikā, savukārt mūsdienu bankās kredīta piezīmes par jau sen saņemtajām summām tiek izdotas tikai 8 līdz 14 dienas vēlāk. Ja bankas klientam ir nepieciešama nauda savam uzņēmumam, viņš joprojām ir spiests pieprasīt bankas kredītu. Naudas darījumu gadījumā, izmantojot pasta čeku nodaļas, viss procentu aprēķins tiek atcelts. Tas nozīmē diezgan lielu atvieglojumu un vienkāršošanu maksājumu darījumā, jo īpaši gada beigu termiņos. Pasta čeka klients katru gadu 2. janvārī, kā arī katru dienu pēc pieprasījuma, saņem precīzu informāciju par sava konta stāvokli pasta čeku kontā.

Tādējādi monetārās transakcijas starpniecība caur bankām nekādā veidā nav īpaši izdevīga ekonomikai. Tīra monetārā transakcija caur bankām apgrūtina ražošanu tikai ar visa veida nodrošinājumu, un tikai un vienīgi bankas gūst labumu no procentiem, bet nekad tas, kurš izmanto banku. Taisnīgam fabrikas īpašniekam un uzņēmējam pāris marku procentu saņemšana par īslaicīgiem kredītiem nemaz nav svarīga. Taisnīgs uzņēmējs vada sevi tā, lai bankā viņam būtu pieejama tikai tik daudz naudas, lai viņš varētu no tās segt algas un citus tekošos maksājumus.

Pasta čeku konti pilnībā atbilst šīm prasībām, un nav nejaušība, ka pat kara laikā Anglijas "fabiāņu" biedrība "Fabian Society"76 Londonā nosūtīja Valsts kases lordam kancleram memorandu ar nosaukumu: "Kā mēs apmaksāsim karu?", kurā viņi norādīja uz Vācijas un Austrijas pasta čeku kontu organizēšanu kā atbalstu. Ienaidnieki vienmēr ir asprātīgi, un, kad viņi norāda

76. Fabiāna biedrība ir demokrātiska sociālistiska organizācija, kas atbalsta reformas, nevis revolūciju. Tā tika dibināta 1884. gadā, un tās agrīno biedru vidū bija Džordžs Bernards Šovs, H. G. Velss, Annija Bezanta, Leonards un Virdžīnija Vulfa, lai gan nozīmīgākie no viņiem bija Sidnijs un Beatrise Vebi. Tieši Sidnijs Vebs 1900. gadā izveidoja topošās Leiboristu partijas statūtus.

Machine Translated by Google

iestādi savai valstij kā paraugu, tad var būt pārliecināts, ka tajā ir kaut kas labs.

Tas pats, kas tika teikts par Reiha bankas nacionalizāciju, dabiski attiecas arī uz citu centrālo banku nacionalizāciju, proti, Bavārijas gadījumā uz "Bavārijas Centrālo banku". Arī Bavārijas Centrālā banka ir tīra akciju sabiedrība, kurā, piemēram, akcionāru vairākums var vienkārši izlemt sadalīt bankas zelta rezerves, uz kurām balstās bankas privilēģija emitēt banknotes, akcionāriem. Patiešām, mēs joprojām atceramies, ka mēģinājumus šajā virzienā veica ebreju baņķieris Šveisheimers Minhenē. Šoreiz plāns izgāzās Bavārijas valdības iebildumu dēļ. Bavārijas valsts tajā laikā bija ieguvusi sesto daļu akciju, bet vēl vienu sesto daļu bija ieguvusi Bavārijas Hipotēku un diskonta banka, bet atlikušās divas trešdaļas tika izdalītas akcionāriem.

Jau pati par sevi ir absolūti briesmīgi, ka valstij jābaidās, ka centrālās bankas zelta krājumus varētu apdraudēt šīs bankas "akcionāru" iejaukšanās. Kas pazīst ebreju neatlaidību, tas zina, ka briesmas Bavārijas zelta krājumiem ne tuvu nebija novērstas ar to, ka valdība šoreiz palika nelokāma. Pret to patiesībā ir tikai viens radikāls līdzeklis - centrālo banku nacionalizācija. Papildus Bavārijas Centrālajai bankai Vācijā mums ir arī Bādenes banka, Sakšu banka Drēzdenē un Virtembergas Centrālā banka.

Reihsbankas un centrālo banku nacionalizācijas gadījumā banku amatpersonas un darbinieki acīmredzami tiks pārņemti valsts pārziņā tādā pašā statusā kā valsts ierēdņi. Tiesības emitēt banknotes tādējādi tiks īstenotas tikai valsts ziņā. Šāda banknošu emisija var notikt tikai pēc Finanšu ministrijas rīkojuma un tikai pret pilnīgu segumu. Šajā sakarā ir jāatrisina lielais uzdevums - mūsu valūtas stabilizācija. Tomēr tas nav uzdevums šaurākajā centrālo banku lokā; tām tikai jārūpējas, lai banknošu emisija nenotiktu bez seguma.

Piezīmju izgatavošanai ir spēkā līdz šim pieņemtie lēmumi. Katra atdarināšana tiks sodīta ar vislielāko bargumu saskaņā ar kriminālkodeksa VIII sadaļas 146.–152. panta noteikumiem.

Akcionāriem tiks kompensēti zaudējumi. Jebkādas akcionāru prasības uz bankas zelta akcijām tiks juridiski izslēgtas.

Mūsu valūtas reāla stabilizācija ir pilnībā izslēgta tik ilgi, kamēr tiek sagaidīts, kā aprakstīts, vācu tautai procentu un nodevu maksājumi, kurus ilgtermiņā nevarēs izpildīt. Tāpat ir nepareizi vēlēties saglabāt radikālus līdzekļus valūtas stabilizācijai.
Šeit runa nav par īpašu problēmu, ko varētu atdalīt no starptautiskās procentu ekonomikas problēmas. Kamēr vien pastāvēs šī ebreju augstās finanses starptautiskā laupītāju ekonomika, dažādu valstu valūtas vienmēr paliks apsveicams augstās finanses spekulāciju objekts. Turklāt valūtas stabilitāte – tātad tā, ko izsaka termina "valūta" iekšējā nozīme – ir atkarīga no citiem faktoriem, galvenokārt no tirdzniecības bilances aktivitātes vai pasivitātes. Šeit mūsu skatiens sniedzas tālāk par mūsu dzimtenes robežām, un dzimtā ekonomika nonāk savstarpējās attiecībās ar ārvalstu nacionālajām ekonomikām.

Lai ātri orientētos šajā milzīgajā starptautisko finanšu jomā, mums vēlreiz jāpatur prātā, ka šīs starptautiskās ekonomikas jēga un mērķis nav privātā kapitāla ienesīgums, bet gan vajadzību segšana. Viss pārējais ir tikai palīglīdzeklis, palīglīdzeklis. Starptautiskā finanšu ekonomika – starptautiskie maksājumu darījumi

Machine Translated by Google

– tomēr šodien ir tas, kas šķiet galvenais un kam šodien faktiski ir galvenā loma. Tieši starptautiskās banku mājas šodien faktiski valda pār pasauli, kas "sedz" valstu monetārās vajadzības un tāpēc ir piesavinājušās varu sev; tieši starptautiskās banku mājas šodien kontrolē ražošanu gigantiskos trastos, dzelzs, tērauda, naftas, konservu, graudu, tauku, eļļas, kokvilnas u.c. ražošanā. Starptautiskās banku mājas finansēja karus, lielās bankas finansēja un kontrolēja visus kara krājumus. Tās pašas nav neko paveikušas kā produktīvi cilvēki, nav piedalījušās ražošanā, pat nav aktīvi piedalījušās kara darbībās; tās ir guvušas tikai peļņu no visa – no asinīm un asarām, no kara šausmām, no masu bada, no jauno bagātnieku izšķērdības, no biržas publikas spekulatīvā niknuma.

Tas viss starptautiskajām finansēm kļūst par zeltu un zelta vērtību. Katrs ražojošo valstu darbs rada interesi starptautiskajām finansēm. Pat šeit, starptautiskajā ekonomikā, mums ir darīšana ar pilnīgu pareizo un saprātīgo attiecību starp kapitālu un darbu apvērsumu.

Strādnieki strādā saprātīgi un piedāvā savus darba produktus pasaules tirgū – lai tos apmainītu pret ārvalstu darba produktiem (izejvielām, daļēji vai pilnībā apstrādātiem). Saprātīga ekonomika nav paredzēta, lai apmainītu ārvalstu valūtu (dolāru vai angļu mārciņu banknotes) pret piegādātajiem optiskajiem instrumentiem un pēc tam tās anulētu un pēc tam spekulētu tālāk ārvalstu valūtās. Veselīgas ekonomikas laikos neviens fabrikas īpašnieks nebūtu iedomājies par ko tādu. Viņam, protams, ir nepieciešami ieņēmumi par turpmāko produkciju, lai varētu turpināt ražot, maksāt strādniekiem un iegādāties jaunas izejvielas. Ir pilnīgi neiespējami, ka visa Vācijas ekonomika gūtu ieņēmumus no rūpniecības produkcijas eksporta ārvalstu valūtu veidā vai ārvalstu valūtā, jo tai pašai Vācijas tautsaimniecībai kopumā ir jāiegādājas savas izejvielu vajadzības – kokvilna milzīgajai tekstilrūpniecībai, varš mūsu tikpat gigantiskajai elektrotehnikas rūpniecībai, zīds, džuta, tropiskie augļi, pieaugošais pieprasījums virs vietējās ražošanas, pārtika un lopbarība utt., un tie ir tikai daži piemēri. Tāpēc saņemtās ārvalstu naudas summas ir nekavējoties jāizmaksā vēlreiz. Tas pats par sevi ir diezgan dabiski, jo normālos laikos savā valstī ar ārvalstu valūtu neko citu nevar darīt, kā vien to apmainīt. Tā ir arī mūsdienās. Amerikāņu strādniekam nevar maksāt ar Francijas frankiem, un angļu uzņēmējam veikalos nemaksā ar Itālijas lirām. Nav arī jēgas vest valūtu uz ārvalstīm, kur to vispār nevar izmantot kā likumīgu maksāšanas līdzekli. Vietējā valūta kalpo un tai vajadzētu kalpot tikai tās valsts iekšējām vajadzībām, kura emitē valūtu. Tāpat kā nacionālās ekonomikas ietvaros preču ražošanas jēga nav naudas tirdzniecība un pēc tam naudas glabāšana, tā sakot, tās aizturēšana no ekonomikas, tā arī starptautiskā preču ekonomiskā apmaiņa tiek pabeigta tikai tad, kad imports tiek apmaksāts ar eksportu.

Teorētiski ideālā situācija tagad būtu tāda, ka katra valsts varētu segt un apmaksāt savas importa vajadzības tieši ar savu eksportu. Tad un tikai tad var runāt par absolūtu ārvalstu valūtu stabilitāti. Tagad katras uz augšu tiecīgas nacionālās ekonomikas centieni saprotami ir vērsti uz eksporta pārpalikuma sasniegšanu pār importa vajadzībām. Tikai tas norāda uz bagātības pieaugumu. Tad runā par aktīvu tirdzniecības bilanci. Ja importa vajadzības joprojām pārsniedz eksportu, iekšējās bagātības elementi ir jāpiegādā ārvalstīm, lai līdzsvarotu šo deficītu. Bet šīs piegādes, tā kā tās patiešām nevar iegūt no darba ienākumiem, atkal jāņem tikai no bagātības. Tas notiek vai nu ar zelta, vai vērtspapīru eksportu. Īpaši pēdējais "eksports" tomēr ir nekas cits kā starptautiskās interešu verdzības sākums. Neatkarīgi no tā, vai šis "vērtspapīru eksports" attiecas uz...

Machine Translated by Google

Tas, vai pastāvošie iekšējie vērtspapīri vai tiek maskēti ārvalstu "obligāciju" veidā, praktiski ir vienaldzīgs jautājums valstīm, kuras tas skar. Taču, tā kā arī starptautiskajā ekonomiskajā domāšanā valda tikai lielo aizdevumu kapitāla rentabilitātes neprāts, visas pamatotās šaubas par godīgu valsts ekonomiku tiek apspiestas ar preses un parlamentu palīdzību, un visu valstu starptautiskā verdzība starptautiskajām finansēm, kas veido šo obligāciju, izplatās šausminošos apmēros.

Pat šeit, starptautiskajā ekonomikā, izpaužas tās pašas parādības kā iekšējā nacionālajā ekonomikā, un briesmīgās krīzes, kas mūsdienās satricina dažādu nacionālo ekonomiku, galvenokārt ir šīs visu Rietumu kultūras aprindu tautu paverdzināšanas sekas, kā mēs jau iepriekš uzzinājām. Vājās valūtas valstīm, kuru iekšējā ekonomika ir kļuvusi pārāk vāja (Krievija) vai kuru iekšējā situācija revolūcijas dēļ ir kļuvusi nestabila (Vācija) un kuru joprojām gigantiskie ražošanas pārpalikumi tiek konfiscēti bez maksas kā reparācijas no ienaidnieka, vairs nav liekas pirktspējas, tāpēc tās vairs nevar apmaksāt savas importa vajadzības ar precēm, bet gan ar papīra naudu, ko tās lielos daudzumos iemet ārvalstīs, lai ar to nopirktu ārvalstu valūtu.

Tādējādi tie līdzīgā veidā kaitē gan iekšzemes ekonomikai, gan ārvalstu ekonomikai.
Savukārt valstis ar spēcīgu valūtu (piemēram, Šveice) tieši aizspringst savu valūtu vērtības kāpuma dēļ. Tās vairs nevar eksportēt savu produkciju uz agrākajiem lielajiem tirgiem, jo to produkti ir pārāk dārgi augstās naudas maiņas vērtības dēļ. Šīs valstis var viegli segt savas importa vajadzības ar savu spēcīgo valūtu.

Bet, kad gatavā produkcija valstīs ar sliktu valūtu ir daudz lētāka, tirgotāji un peļņas gūšanas cienītāji dodas uz vājas valūtas valstīm un uzpērk un aplaupa šīs valstis, radot zaudējumus abām valstīm – gan vietējai ražošanai, gan patēriņam valstīs, kuras tiek uzpirktas, kur jau tā nelielais preču krājumu līmenis šo nekontrolēto iepirkumu dēļ vēl vairāk samazinās. Tādējādi nacionālās valūtas pirktspēja vājas valūtas valstīs atkal samazinās.

Tas, ka, ņemot vērā šīs pilnīgi apgrieztās attiecības, viss vēl nav sen sabrucis, ir saistīts ar faktu, ka pat pāri visām starptautisko finanšu mahinācijām vienkārši uzvar savstarpējā starptautiskā vajadzība. Tikai viss notiek pēdējā brīdī, ar vaidiem un vaidiem, jo starptautiskās ekonomikas darbos ir iemesta atslēga – starptautiskā kapitāla procentu prasības. Vai, izteikts medicīniskos attēlos: starptautiskās ekonomikas veselīgajā asinsritē ir iestājusies, sākumā neliela, bet šodien jau ārkārtīgi liela, karcinoma, kurai ir tikai vienpusēja interese iesūkt visas asinis sevī uz pārējā ķermeņa rēķina un ņemt tranzīta nodevu, procentus, no visa. Visas asinis, protams, ieplūst sirdī, bet sirds ar katru sitienu izdala arī piesārņotās asinis. Valsts banka, kas apkalpo tikai tīru monetāro darījumu, precīzi atbilst šim tēlam – un karcinomai visprecīzāk atbilst starptautisko finanšu darbība, kas arī kontrolē visu pasaules naudu caur savām kredītbankām un tur visu starptautisko ekonomiku savās piesūcekņos un visur ņem procentus. Tas viss nav nepieciešams! Pasaules valstīm nekādā veidā nav vajadzīgas pārnacionālas finanšu varas. Acīmredzot ir nepieciešamas institūcijas, kas starptautiski regulē starptautiskos monetāros darījumus klīringa nama vai pasta čeku kontu veidā. Par to var un parūpēsies valsts pārvaldītas ārvalstu valūtas maiņas iestādes.

Jebkurā gadījumā ir pietiekami daudz veidu un līdzekļu, diezgan līdzīgi tam, kā bija iespējams izveidot starptautisku pasta savienību, lai organizētu pat starptautiskos maksājumu darījumus.

Machine Translated by Google

galvenokārt ar klīringa palīdzību, starptautiskajām finansēm negūstot divas vai trīs reizes labumu no visām šīm vienkāršajām merkantilajām operācijām un nekļūstot lielām un bagātām uz ražojošo valstu rēķina. Sīkāka informācija šeit ir lieka.

Tāpēc valūtas stabilizāciju, kā uzsvērts, nevar atdalīt no starptautiskajām attiecībām. Tomēr pastāv virkne iespēju, kā novērst kļūdu avotus un bezatbildību, kas slēpjas iekšējās administrācijas trūkumos vai neierobežotā banknošu drukāšanas iekārtas manipulācijā.

Visi ierosinātie pasākumi ietilpst jau pārbaudītu sistēmu jomā; tāpat kā Reihsbankas un centrālo banku nacionalizācija, tie rodas vienkārši kā loģiskas sekas jaunai valsts nostājai attiecībā uz tās uzdevumiem kā monetāro darījumu aizstāvim. Tie ir tikai dabiska reakcija uz apstākļiem, kas kalpoja tikai un vienīgi augstās finanses interesēm uz tautas vislielākās izmaksas. Reihsbankas nacionalizācijas saprātīgs paplašinājums ir monetāro darījumu regulēšana un starpniecība no valsts puses pēc pasta čeku sistēmas modeļa, kas tiks tālāk paplašināta un šim nolūkam piemērotāk attīstīta.

Visi šie pasākumi patiešām jau ir diezgan spēcīgi soļi uz priekšu, taču tos varētu veikt arī bez nepieciešamības principiāli pārveidot ekonomisko attieksmi nacionālsociālistiskā principa izpratnē, kas tiek pasniegts ar visu uzsvaru: "Ekonomikas uzdevums ir vajadzību segšana, nevis privātā kapitāla rentabilitāte".

Šī fundamentālā pārveide un jaunā sakārtošana finanšu un nodokļu sistēmas jomā, kā arī jo īpaši lielu valsts uzdevumu finansēšanā, izvairoties no aizdevumu ceļa, kā arī finanšu politikas pasākumi, kas patiešām tuvojas sociālās politikas jomas funkciju apjomam, mūs aplūkos nākamajā nodaļā.

Machine Translated by Google

Jauni veidi

Lielu sabiedrisko darbu finansēšana.

Starp svarīgākajiem valsts uzdevumiem ir diezgan lielu ekonomisku pasākumu īstenošana, kuru īstenošana pārsniedz privāto uzņēmēju aprindu kapitāla resursus, kuru īstenošanā turklāt ir iesaistītas ievērojamas publiski tiesiskās intereses un kuru īstenošana balstās uz dabas resursu vai dabas enerģijas avotu izmantošanu. Tātad uzdevumi, kuros runa ir par sabiedrībai piederošu dabas spēku izmantošanu vai kuru īstenošanai jānotiek to uzdevumu ietvaros, kas galvenokārt ir valsts ziņā, piemēram, visa transporta joma.

Redzams, ka ir pilnīgi iespējams diezgan precīzi ierobežot jomu, kurā var attīstīties valsts iniciatīva, tādējādi neierobežojot privātās uzņēmējdarbības iniciatīvu vai valstij neradot tai konkurenci. Turklāt, ne tikai tam, pastāv fakts, ka šo lielo sabiedrisko darbu īstenošana dabiski gandrīz pilnībā tiek uzticēta privātiem uzņēmumiem.

Fundamentālajos novērojumos mēs jau detalizēti aprakstījām, cik priekšzīmīgā veidā valsts ir izveidojusi mūsu vācu transporta sistēmu. Protams, dažviet to būtu racionālāk un lētāk attīstījis privātais uzņēmums, taču uzdevumu gadījumā, kuros apdraudēta miljonu cilvēku drošība, jautājums nav tik daudz par to, cik par pēc iespējas lielāku stabilitāti. Transporta uzņēmums noteikti ir tīri valsts uzdevums.
Transporta sistēmas izšķirošajiem aspektiem jābūt uzticamībai, punktualitātei, drošībai, vienotiem tarifiem dzelzceļam un pastam, nevis privātā kapitāla rentabilitātei.

Taču šis jautājums ir cieši saistīts ar tik lielu publisko projektu finansēšanas veidu.
uzdevumi.

Mēs jau esam redzējuši iekšējo absurdu, kas atklājas faktā, ka parlamenta apstiprinātie "kredīti" pēc tam atkal ir "jāapstiprina" privātajam kapitālam, par ko valstij tad jāuzņemas diezgan ārkārtēja nasta, solot procentus.
Vairs nebūs nepieciešams šeit vispārīgi norādīt uz šī procentu solījuma postošajām sekām. Pašreizējais darbs patiesībā galvenokārt kalpo šī fakta pierādīšanai. Tomēr šeit īpaši jāpiemin arī tas, cik ārkārtīgi dārgākus un cik neticamā veidā ikvienam, kas šos skaitļus dzird pirmo reizi, šis valsts aizdevumu procentu solījums ir padarījis, piemēram, dzelzceļa tarifus.

Vācijas Reiha dzelzceļa tīkla kapitāla izmaksas, kas tika uzbūvētas vai uzsāktas ar aizdevumu palīdzību, līdz 1914. gadam sasniedza aptuveni 25 miljardus zelta marku. Procentu maksājumi par šo summu ar vidējo procentu likmi 3,5–4% sasniedza aptuveni 800–900 miljonus zelta marku. Tīrie ieņēmumi pēc personālo (ierēdņu un darbinieku) un materiālo (ogļu un smērvielu) izmaksu atskaitīšanas sasniedza aptuveni 800–1100 miljonus marku.

Tādējādi procentu maksājumi patērēja gandrīz visus Vācijas dzelzceļa tīros ieņēmumus. Tas vienmēr bija sabiedrības maldināšana, kad ar zināmu lepnumu tika skaidrots, ka ieņēmumi no pasta un dzelzceļa veido valsts budžeta mugurkaulu. Protams, tā tas varēja būt, ja vien procentu maksājumi nebūtu patērējuši visus tīros ieņēmumus. Salīdzinājumā var novilkt vēl vienu interesantu paralēli, proti, kopējie izdevumi algām visiem Vācijas dzelzceļa ierēdņiem un darbiniekiem, kā arī dzelzceļa strādniekiem rūpnīcās un uz līnijas, kopā sasniedza tieši tik, cik

Machine Translated by Google

tikpat daudz, cik šī procentu likme aizdevuma kapitālam! Citiem vārdiem sakot: gigantiskā vācu dzelzceļa darbinieku armija līdz pat augstākajiem amatiem ar 782 731 cilvēku skaitu par savu darbu ir saņēmusi tikai tieši tikpat lielus ienākumus, cik kabatā ir ielikusi pilnīgi neaktīvā aizdevuma kapitāla roka.

Šis procentu maksājums par aizdevuma kapitālu tikai no dzelzceļa bija lielāks nekā visi mūsu tā laika lielās reiha armijas izdevumi! – un patiesībā visam, kas ar to saistīts, ieskaitot arī militāro uzraudzību, militāro tiesu spriešanu, ieskaitot garnizona administrācijas un militārās celtniecības sistēmas, militārās izglītības un attīstības sistēmu, tehniskos institūtus, palīdzības un militāro atraitņu fondus – un turklāt karaspēka apģērbu un apbruņošanu! Kopējā summa visai mūsu armijai 1913. gadā – tātad pēdējā pilnajā miera gadā – sasniedza 775 385 300 markas. Šādi salīdzinošie skaitļi sniedz dziļu ieskatu. Kamēr sociālistiskā un demokrātiskā puse parlamenta sēdēs un presē pastāvīgi cīnījās pret "militārā bruņojuma slogu", nekad nevar atrast nevienu vārdu pret šādu procentu slogu – kas tālu aizēno visus citus izdevumus – no valsts aizdevumiem. Patiesībā no procentiem par aizdevumu vispārējām vajadzībām varēja apmaksāt arī visu floti. Kopējie mūsu lepnā Reihsflotes izdevumi 1913. gadā sasniedza 197 miljonus. Un jāņem vērā, ka visus šos izdevumus varēja segt bez neviena santīma, ja mūsu valsts budžets nebūtu apgrūtināts ar tik gigantisku procentu slogu.

Nedaudz lielu aizdevumu kapitālistu – pāris tūkstoši “palikušo”, mazo krājēju ar pāris tūkstošu marku lielu mantu – šādos valsts aizdevumos nemaz nepiedalās –
tādējādi gadu no gada, pilnīgi bez darba vai piepūles, iekrājām summas, ar kurām mēs būtu varējuši uzturēt un apmaksāt visu mūsu reiha administrāciju, visu mūsu armiju un mūsu floti.

Kas, ņemot vērā šādus skaitļus, neizprot procentu problēmas visaptverošo nozīmi kopumā un pilnībā neveiksmīgās valsts finanšu politikas ar tās aizdevumu ekonomiku jo īpaši, tam tiešām nevar palīdzēt. Turklāt skaitļi un skaitļi, kas sniedz šādu ieskatu, ir pieejami ikvienam, tie ir atrodami Vācijas reiha statistikas gadagrāmatā, ko ar vislielāko apzinīgumu izdeva bijušais Karaliskais statistikas birojs, un tie ir atrodami arī Vācijas reiha statistikas gadagrāmatā, ko izdevusi Puttkammer un Mühlbrecht izdevniecība, ko izdevusi Republikāņu statistikas birojs.

Ka šāda nelīdzsvarotība starp nepieciešamajiem izdevumiem Reiha administrācijai, armijai un flotei un valsts izdevumiem procentu maksājumiem aizdevuma kapitālam kļūst par debesīs kliedzošu netaisnību, tomēr pilnībā kļūs skaidrs tikai tad, kad mēs pārbaudīsim, kādā veidā Reihs tagad sedz savas monetārās vajadzības pēc šiem procentu maksājumiem. Šeit mēs nonākam pie muitas un nodokļu jomas. Man šeit vēlreiz jānorāda uz šīs situācijas rūpīgo attēlojumu manā grāmatā "Gaidāmais nodokļu streiks", kur esmu sniedzis pārliecinošus pierādījumus tam, ka lielāko daļu no visiem nodokļiem sedz plašās strādājošo iedzīvotāju masas. Tādējādi mums priekšā ir fakts, ka valsts sākumā, pilnībā ignorējot iespējas, kas slēpjas tās finansiālajā suverenitātē, riskē izmantot aizdevumu ceļu lielu sabiedrisku uzdevumu veikšanai, tas ir, uzņemas parādus; ka tā tādējādi vēl vairāk apgrūtina savu budžetu tā, ka tai visi tīrie ieņēmumi jāizmanto procentu maksājumiem un ka tai vēl vairāk jāapspiež tauta ar nodevām un nodokļiem tikai tāpēc, lai varētu izpildīt savas procentu saistības. Visus būtībā nepieciešamos valsts uzdevumus tai tagad jācīnās provinces un reihsparlamentā pret vislielāko pretestību, un visbeidzot valsts sevi uzskata par aizdevuma kapitāla procentu iekasētāju, kā mēs to redzam šodien.

Machine Translated by Google

Izeja jau sen ir norādīta – pēc tik detalizētas pašreizējo absurdo apstākļu izpētes tā ir acīmredzama; tā ir šāda:

Valsts finansēs visus lielos reiha publiskos uzņēmumus, izmantojot savu finansiālo suverenitāti un pēc iedzīvotāju apstiprinājuma caur parlamentu, stingri izvairoties no aizdevumu ceļa, izmantojot tiešu līdzekļu piešķiršanu bezskaidras naudas pārskaitījumu darījumos vai emitējot bezprocentu valsts kases parādzīmes.

Šo pasākumu vislabāk varu izskaidrot ar piemēru: Bavārijas hidroenerģijas attīstība.

Plāni un centieni izmantot milzīgo hidroenerģiju, kas atrodas kalnu upēs apvienojumā ar lielajiem kalnu ezeriem, aizsākās jau vairāk nekā pirms divām desmitgadēm. Neapšaubāmi, šīs hidroenerģijas gadījumā runa bija par valsts enerģijas avotiem, kas pieder sabiedrībai un bija jāizmanto personīgai peļņai. Tādējādi ir skaidrs, ka, attīstot šādas lielas struktūras, tika skartas daudzas publiskas un privātas tiesiskās intereses. Šeit runa ir par jomu, kas pieder tikai valsts ietekmes sfērai. Arī tauta 1920. gada decembrī mutiski apstiprināja kredītus ar savu pārstāvju starpniecību. Tas bija pietiekami apspriests, pārbaudīts un atkārtoti pārplānots, un bija pilnībā skaidrs par lielajām ekonomiskajām priekšrocībām. Valsts un tauta bija nolēmuši izmantot enerģijas avotus, un tagad, saņemot šo kredīta apstiprinājumu, viņiem vienkārši bija jāpieņem atbilstošs lēmums, ka uzņēmēju nopelnītās summas valsts banka varētu izmaksāt tieši, pamatojoties uz apstiprinātajiem kredītiem. Vai tas notiktu bez skaidras naudas, ar pārskaitījumu uz žiro darījumiem, ar kredīta paziņojumu uz pasta čeku kontiem vai skaidrā naudā, galu galā ir vienalga.

Tas ir patiešām acīmredzams un skaidrs, ja iedomājamies, ka valsts banka šādiem mērķiem emitētu savu naudu nepieciešamo un apstiprināto kredītu apmērā. Šīs hidroenerģijas būvniecības vekseļi tādējādi zināmā mērā pārstāvēja valsts kases vekseļus, kas tiktu emitēti augošajām ūdensapgādes iekārtām kā priekšapmaksas kredīts ar valsts garantiju. Tātad runa bija par naudu, kas segta dažādos veidos. Seguma pamatā, pirmkārt, bija gatavie vai augošie Valhenzē ezera darbi utt., un, otrkārt, valsts garantija, ka nauda tiek pieņemta par pilnu vērtību no valsts kases maksājuma vietā. Būvniecības vekseļi vienlaikus būtu daļējas obligācijas uz ūdensapgādes iekārtām, taču tām nebūtu piesaistītas procentu prasības. Tomēr, kā zināms, tas neattiecas uz citām apgrozībā esošajām vekseļiem.

Hidroenerģijas būvniecības parādzīmēs šīs specifikācijas par to vērtības pilnīgu segšanu varētu būt iekļautas to iespiedraksta tekstā. Piemēram: "Šī tūkstoš marku parādzīme daļēji sedz Bavārijas hidroenerģijas ekspluatācijai būvējamās iekārtas vērtību. Tā tiek pieņemta visās valsts kasēs kā maksājums".

Ja kāds vēlas iet tālāk, nekas neliedz valstij apņemties pēc darbu pabeigšanas pret vekseli nodrošināt tik daudz kilovatstundu elektroenerģijas vai tik daudz simts svaru slāpekļa.

Neviens neatteiktos pieņemt tādu valsts emitētu naudu, kas ir pilnībā segta ar materiālām vērtībām un ko vienlaikus var zināmā mērā izmantot kā elektrības kuponu. Gluži pretēji, mēs varam būt pārliecināti, ka šāda nauda baudītu īpašu popularitāti, jo šī nauda ir – stabila, tikpat stabila kā dolārs, vai pat vēl labāka, jo par to var saņemt pilnīgi noteiktu elektrības vai slāpekļa daudzumu – neatkarīgi no ekonomiskajām svārstībām. Par cilvēku pilnīgu šaurību liecina tas, ka dažādu debatētāju publiskajā propagandā radās iebildums, ka – "neviens nepieņems šo naudu".

Machine Translated by Google

Neviens cilvēks, pat šie debatējošie kungi, nekad nav vilcinājies pieņemt valsts emitēto naudu. Visi ir pieņēmuši pat visbojātāko Reihsbankas papīra naudu, lai gan šī nauda bija tīra inflācijas nauda. Un tomēr visi to pieņēma, pat tad, kad viltīgie spekulanti centās no tās pēc iespējas ātrāk atbrīvoties pret ārvalstu valūtu vai precēm.
Patiešām, neviens nav atteicies pat no pilsētu un kopienu ārkārtas valūtas, kas bija līdzīgi nesegta papīra nauda. Un vai tagad nevajadzētu nekavējoties pieņemt tik vēlamu, segtu papīra naudu kā celtniecības nauda, kas pilnībā segta ar materiālajiem aktīviem mūsu lielajiem darbiem? Protams, pat tie, kas ceļ šādus iebildumus pret bezprocentu valdības naudu savu saimnieku vārdā vai garā, būtībā tam netic.

Patiešām, neskatoties uz visām "metālistu" sūdzībām, kuri vēlētos par naudu uzskatīt tikai no dārgmetāliem izgatavotu naudu, ir neapstrīdams pierādījums, ka "nauda" ir tā, ko valsts pasludina par naudu – vai šī nauda ir izgatavota no papīra vai porcelāna, dzelzs vai ādas vai kāda cita materiāla, ir pilnīgi vienalga. Pavisam citādi ir, ja runa ir par šīs naudas pirktspēju. Šeit metālistiem ir taisnība, ka no zelta izgatavota valūta lielākoties saglabā savu maiņas vērtību pat tad, ja valsti satricina politiski nemieri. Tomēr šī stabilitāte, ko sniedz no dārgmetāliem izgatavota metāliskā nauda, nav saistīta ar tās monetāro raksturu, bet gan ar raksturu kā precei , proti, zeltam.

Nav nekādu šaubu par valsts pamatotību segt savas monetārās vajadzības lielam darbam aprakstītajā veidā. Pirmkārt, valsts ir suverēna, tas ir, tai nav jāpakļaujas neviena ietekmei, jo tai ir vara, un, otrkārt, šāds pasākums var izturēt visstingrāko komerciālo pārbaudi. Valsts ar šo skaidru naudu it kā izsniedz kvītis, pamatojoties uz savu kredītu. Kāpēc gan kādam vajadzētu mazāk cienīt valsts kredītu nekā jebkuras bankas kredītu, it īpaši, ja valsts rada noderīgus darbus sabiedrības labklājībai. Pat ja teiktu, ka valsts tomēr maksā par paveikto darbu (uzņēmējiem un strādniekiem, kas iesaistīti Valhenzē darbā) ar papīru, tas tiešām ir pareizi, jo vēlāk, pēc darbu pabeigšanas, valsts atkal pieņem šo papīru kā samaksu par paveikto darbu (elektroenerģijas vai slāpekļa piegādi utt.). Ar to ekonomiskais cikls ir noslēdzies. Tādējādi būvniecības vekseļus atkal atpērk no pirmo gadu elektroenerģijas piegādēm utt., vekseļus iznīcina, un uz procentu maģistrāles kā bezprocentu īpašumu visiem ir radīts gigantisks valdības organizatoriskās mākslas darbs. Darbs, kas, neradot lielu slogu elektroenerģijas patērētājiem, ir piesaistījis vēl vienu lielu naudas avotu valstij, kas savukārt tuvina valsti veselīgas nacionālās finanšu politikas ideālajam mērķim – valstij bez nodokļiem.

Turklāt ir jāņem vērā fakts, ka aprakstītais process ar savas būvniecības naudas izsniegšanu noteiktam darbam nepavisam neprasa visas apstiprinātās summas izsniegšanu šādās būvniecības parādzīmēs, jo patiesībā lielākā daļa maksājumu uzņēmējiem nenotiek skaidrā naudā, bet gan bezskaidrā naudā, izmantojot pārskaitījumus. Bet pat pieņemot, ka visa jaunā būvniecības summa tiek izsniegta jaunās valsts banknotēs, šīs summas, salīdzinot ar citām summām, kas valstij šodien ir nepieciešamas, nebūtu nemaz ievērojamas.
Tajā pašā laikā Bavārijas parlamentā kāds lauzīja galvu par 800 miljonu kredītu Bavārijas hidroenerģijai – vai labāk: nevis lauza, bet vienkārši vēlreiz ķērās pie 8000 miljonu "aizdevuma" – parlamentā tika apstiprināts "bez debatēm trešajā lasījumā vispārējās ārkārtas situācijas vajadzībām".

Šeit es vēlreiz atgādinu apsvērumus, ka šādas finansēšanas gadījumā, izmantojot jaunu naudas emisiju, netiktu izraisīta nekāda veida inflācija, ka, no otras puses, procentus nesošu obligāciju emisija būvniecības periodā jebkurā gadījumā nozīmē zināmu...

Machine Translated by Google

inflācija, jo procenti jau ir jāmaksā, pat ja ražotnēs vēl netiek veikts produktīvs darbs.

Tomēr nekādā veidā netiek ietekmēts valsts ekonomiskais līdzsvars starp naudu un materiālajām precēm kvantitātes teorijas izpratnē, jo, pretēji maksāšanas līdzekļu pieaugumam naudas pusē, preču pieaugums ir tieši lielāks. Ja vēlāk, izmantojot šādu darbu ieņēmumus, emitētā nauda atkal tiek izņemta un iznīcināta, tad valsts ekonomiskais līdzsvars dabiski uzlabojas par labu nacionālajai bagātībai atbilstoši šādu jaunu darbu kopējai vērtībai.

Pat šeit jānorāda, cik smagi procenti ietekmē šādu rūpnīcu produktu izmaksas. Oskars Pēbings77 detalizēti izpētot šo jautājumu, ir noteicis, ka kilovatstundas ražošanas izmaksas tiek sadārdzinātas, apgrūtinot aizdevumus ar procentiem līdz milzīgai 500% (!) summai. Tagad elektroenerģija no mūsu Bavārijas hidroelektrostacijām pie mums nonāk piecas reizes dārgāk, jo mēs atkal esam ķērušies pie aizdevuma ceļa, kas atrodas "vistuvāk". Pat šeit ir lietderīgi iedomāties, ka visi materiālie un personālie izdevumi lielo Bavārijas elektrostaciju un starppilsētu biroju ekspluatācijai un uzturēšanai – tātad visas algas visām šajās rūpnīcās nodarbinātajām personām – slūžu apkalpotājiem, mehāniķiem, strādniekiem, strādniekiem, uzraudzības personālam un tālāk visam tehniskajam un komerciālajam administratīvajam aparātam līdz pat direktoriem kopā par savu darbu gadu no gada saņem tikai piekto daļu no summām, ko – tik ļoti labie – aizdevumu kapitālisti bez piepūles vai darba saņem gadu no gada kā procentus.

Procenti visu aprij, procenti visu padara dārgāku. Ieguvums ir tikai aizdevuma kapitālam, zaudējumi ir iedzīvotājiem. Zaudējumi ir iedzīvotājiem, kas būvē rūpnīcu ar saviem spēkiem; jo kurš tad būvē Bavārijas rūpnīcu? - patiesībā Bavārijas inženieri, Bavārijas strādnieki, Bavārijas meistari un uzņēmēji; Bavārijas rūpnīcas piegādā lielāko daļu mašīnu un iekārtu - un par to, kas netiek ražots pašā Bavārijā, ir jādod Bavārijas graudi vai lopi, tāpēc apmaiņā atkal ir jādod Bavārijas darbs - tikai Bavārijas tauta nedod naudu būvniecībai (acīmredzot!), un tāpēc tai ir nepieciešami lielie kapitālisti no Ņujorkas un Londonas, Parīzes un Berlīnes. Bavārijas tautai ir jāaizņemas no visām pasaules valstīm un jāapgrūtina sava hidroenerģija ar procentu maksājumiem, kas padara elektrību par 500% dārgāku!

Vai tas nav neprāts? Vai tas nav ekonomisks noziegums? Cilvēki, kas neko citu nav darījuši, kā vien savulaik uzņēmuši pildspalvu un izrakstījuši čeku vai likuši savam baņķierim parakstīt Bavārijas hidroelektrostacijas aizdevumu, par to gadu no gada saņem procentus, ko maksā Bavārijas tauta.

Turklāt ūdensapgādes vairs nav Bavārijas tautas brīvs īpašums, bet gan ieķīlātas kapitālistam. Īpaši smieklīga ir situācija, kad lielie kapitālisti, protams, neaizdotu "savu labo naudu" valstij, kas pati par sevi nav "laba" kapitālam un interesēm, un tāpēc joprojām bauda tik lielu kredītvēsturi, ka var...
iesūknēt tajā 800 miljonus. Un patiesībā hidroelektrostaciju obligāciju piedāvājumos bija ietverta garantija, kas kapitālistiem ir tik vilinoša un pārliecinoša, "ka Bavārijas valsts ar visu savu bagātību garantē kapitālu un procentus – (!)".

Oskars Pēbings (1882–1956) bija Bavārijas inženieris mehāniķis, kurš strādāja Minhenes Tehniskajā universitātē. Viņš bija tādu pētījumu kā Die Wasserkräfte Bayerns (1919) un Zur Bestimmung strömender Flüssigkeitsmengen in offenen Gerinnen (1922) autors .

Machine Translated by Google

Naudasmais, ko vēl gribi! Tātad šeit Bavārijas valsts pilnīgi skaidri atzīst, ka ir tik vērta, ka tai varētu aizdot 800 miljonus Valhenzē hidroenerģijas un Vidusīsaras vajadzībām, bet – tā nevar izmantot savu finansiālo suverenitāti un finansēt šos darbus ar savu varu. Kāpēc?? Tāpēc, ka tā ir pārāk dziļi iejaukusies aizdevumu un procentu neprātā, jo tās atbildīgajiem valstsvīriem nav tik lielas domāšanas spējas un savas atbildības sajūtas, lai viņi uzdrošinātos vērtēt šos vienkāršos un skaidros plānus interešu vārdā.

paši saņem bezmaksas finansējumu; tāpēc viņi vēršas pie profesionāliem banku ekspertiem. Tas ir tieši tāpat, ja patērētājs jautātu saviem tuberkulozes baciļiem, vai viņi uzskata par pareizu doties uz Davosu vai uz Engadinu78, lai atbrīvotos no savas slimības, un šie viņam apliecināja: "Nē, vienkārši nedariet to, ceļojums varētu jums kaitēt, varbūt var notikt dzelzceļa avārija, labāk palieciet mājās, savā ierastajā vidē. Savā stāvoklī jums nevajadzētu veikt nekādus eksperimentus! utt." Ievērojot šo padomu, kas no tuberkulozes baciļu viedokļa ir pilnīgi pareizs, patēriņš dabiski strauji progresē, baciļi brīnišķīgi vairojas. Tieši tā ir mūsu finanšu un procentu ekonomikas gadījumā.

Šī padomu iegūšana no saviem pretiniekiem ir ārkārtīgi raksturīga neko nenojaušojošajiem vāciešiem. Ja parādās cilvēks, kurš kaislīgi mīl savu tautu un dod tai šo un to padomu, kā arī brīdina atbildīgos vīrus par šo vai to blēdību, var saderēt desmit pret vienu, ka ieinteresētie cilvēki pieskrietu pie blēža un diezgan naivi jautātu: "Saki man, tas un tas man teica, ka tu esi blēdis, lūdzu, saki man, vai tas ir pareizi!" Un, ja otrs tad viņam ar visgodīgāko sejas izteiksmi pasaulē paskaidro: "Bet ko tu tad domā – es esmu blēdis! – gluži pretēji, es esmu tavs labākais draugs, es vienmēr esmu palīdzējis tev tikt galā ar mūsu finansiālajām grūtībām", tad naivs jautātājs ir diezgan apmierināts – viņš ir izdarījis pietiekami, un viņš ir īpaši priecīgs, ka viņam nav jāpiepūlas. Tomēr apgrūtinošais tautas draugs viņš kopumā neuzskata par savas atbildes cienīgu – un lietas vēl vairāk iestrēgst procentu kapitālistiskās aizdevumu politikas rutīnā, līdz pēdējais bezmaksas nacionālās bagātības elements tiek ieķīlāts finanšu varām un visa tauta maksā tikai procentus starptautiskajām finansēm.

Noslēgumā mums tieši šajā kontekstā jānorāda uz faktu, ka Bavārijas valsts – kad tas nekādā ziņā nebija tik svarīgs valsts uzdevums kā Bavārijas hidroenerģijas attīstība, proti, kad tas bija novembra valdības monetārās krīzes novēršanas jautājums – ļoti ātri izdeva no Bavārijas valsts bankas aptuveni 130 miljonus Bavārijas Valsts bankas valsts kases zīmju. Tas notika pilnīgi neatklāti – un visi šīs Bavārijas banknotes ņēma tikpat labprāt kā Reihsbankas banknotes, un ikviens varēja nopirkt sev tikpat daudz maizes par Bavārijas taloniem, cik par Reihsbankas banknotēm. Patiesībā tai pat nebija jābūt visai Bavārijas valstij, pietika, ja provinces galvaspilsētas Minhenes mērs un daži pilsētas vecākie bija uzdrukājuši savus vārdus uz šādiem krāsainiem papīra gabaliņiem, un pat šī ārkārtas nauda cirkulēja, visi to ņēma un visi izdalīja tieši tāpat kā Reihsbankas atlikumus, un šī ārkārtas nauda pati par sevi nevainojami pildīja jebkuras naudas uzdevumu – būt par preču apmaiņas palīglīdzekli.

Tikai vienu iestādi ārkārtīgi nepatīkami ietekmēja šie provinču un kopienu mākslīgie elementi – augstās finanses –, un tās 1921. gada oktobrī piespieda pieņemt Reiha likumu, saskaņā ar kuru provincēm un kopienām bija stingri aizliegts izdot

[78] Davosa Šveicē kopš 18. gadsimta vidus ir slavena kā medicīnas kūrorts cilvēkiem, kas cieš no plaušu slimībām. Engadina ir ieleja Šveices Alpos.

Machine Translated by Google

vairs nepiešķirt ārkārtas naudu. Šis likums pēc būtības bija skaidrs likums ebreju aizsardzībai, kam 1922. gadā sekoja "Likums par republikas aizsardzību".

Es ļoti labi varu iedomāties starptautisko finanšu pēkšņās bailes, kad tās saprata, ka bezprocentu naudā, pat nekaitīgā ārkārtas naudas veidā, tauta savās rokās tur ieroci – protams, tautai to nezinot –, kas ar vienu vēzienu var saraut zelta tīklu, kas gadsimtiem ilgi ar meliem un maldināšanu izveidots pazemes un viltošanas darbā, un atbrīvot tautas no procentu verdzības.

Jau tajā laikā, Bavārijas valsts naudas emisijas gadījumā, Reihsbanka ļoti drīz pieprasīja šīs naudas atkārtotu izņemšanu, kas arī pēc tam pieklājīgā veidā notika 1921. gada laikā. Iemesls: šī nauda nesa lielus finanšu ienākumus, nevis procentus, kā Reihsbankas nauda netieši, izmantojot reiha valsts kases parādzīmes.

Nacionālsociālistiskā valstī turpmāk visi lielie valsts uzdevumi tiks finansēti un organizēti aprakstītajā veidā, pilnībā izvairoties no aizdevuma ceļa. Protams, mēs izvēlēsimies netiešo ceļu, izmantojot bezprocentu būvniecības naudu, tikai tad, ja nepieciešamos līdzekļus nevar iegūt no citu valsts uzņēmumu pārpalikumiem vai no īpašām nodevām šādiem īpašiem mērķiem. Jebkurā gadījumā mēs zinām, ka šī finansēšanas forma paver pilnīgi nepieredzētas un milzīgas iespējas izmantot valsts dabas resursus, uzlabot transporta ceļus utt.

Katra tauta ir tik bagāta, cik tā spēj organizēt darbu.79

79 Tas atspoguļojas Hitlera runā Reihstāgā 1939. gada 30. janvārī, kurā viņš paziņoja: "...vajadzības spiesti mēs vispirms esam iemācījušies pilnībā ņemt vērā nācijas vissvarīgāko kapitālu, proti, tās darbspēju." (citēts no R. de Roussy de Sales (red.) Adolf Hitler: My New Order, Londona: Angus and Robertson, 1942, 457. un turpmākās lpp.).

Machine Translated by Google

Sociālās būvniecības un ekonomikas banka

Loģiskā saistībā ar iepriekšējo nodaļu pastāv sociālās celtniecības un ekonomiskās bankas izveide, kuras uzdevums ir emitēt bezprocentu celtniecības naudu, īpaši māju celtniecībai. Protams, šī sociālā celtniecības un ekonomiskā banka nedrīkst tikt vadīta kā valsts iestāde, bet gan kā publisko tiesību korporācija. Tāpēc loģiski, ka tās apspriešana jāveic pēc nacionālsociālistiskās nodokļu sistēmas apspriešanas, bet, tā kā šī sociālā celtniecības un ekonomiskā banka nav nekas cits kā bezprocentu finansējums, kas tiek pārnests uz privātās ekonomikas apstākļiem un jo īpaši uz mājokļu celtniecības sistēmu – tātad uz visuniversālākās nozīmes ekonomikas nozari –, tās izvirzīšana pirmajā vietā, iespējams, ir pamatota.

Iemesls, kāpēc šāda celtniecības banka nedrīkstētu darboties kā tīrs valsts uzņēmums, ir saistīts ar faktu, ka šādai publiskai juridiskai finanšu iestādei ir jābūt brīvāk manevrējamai nekā valsts uzņēmumam. Tam nebūtu tik liela iemesla, ja runa būtu tikai par mājokļu būvniecību, taču būs daudz gadījumu, kad runa ir par vissvarīgākajiem uzdevumiem, kas netieši ietekmē sabiedrības intereses, un tad bankai, kas savā vadībā ir atbildīga valstij par savu pārvaldību, vajadzētu un tai ir jābūt brīvai rīcībai arī bezprocentu kredītu izsniegšanā pēc rūpīgas visu nosacījumu pārbaudes.

Tomēr šāda lēmumu brīvība nav iespējama tīri valsts uzņēmumos. Tāpēc tas jāatstāj privātās iniciatīvas ziņā.

Kā ilustrāciju šeit var sniegt šāda likuma izklāstu, kas tika pieņemts.
1922. gadā Bavārijā:

Likums par Bavārijas sociālās būvniecības un ekonomiskās bankas attīstību.

1. pants

Tiek dibināta Bavārijas nacionālā sociālās būvniecības un ekonomikas banka (BWB).

BWB uzdevums ir finansiāli atbalstīt valsts uzņēmumus vai privātpersonu (individuālu personu vai biedrību) nacionāli ekonomiski vērtīgus uzņēmumus, kas kalpo valsts attīstībai vai ir labvēlīgi vispārējai labklājībai.

2. pants

BWB ir publisko tiesību korporācija. Detalizētākus noteikumus par tās organizāciju, administrāciju un darbību, kā arī direktoru sastāvu noteiks visa ministrija.

3. pants

BWB ir atļauts sākotnēji emitēt bezprocentu valsts kases parādzīmes, kas segtas ar
ar materiālajiem aktīviem līdz 50 miljonu zelta marku apmērā.

Emisija var notikt tikai tādā likumīgā veidā, ka jebkurā laikā emitētās un apgrozībā esošās naudas summas apjoms ir segts ar vismaz tādas pašas vērtības materiāliem vērtspapīriem (bezprocentu ķīlas, ķīlas pirkuma vekseļi, hipotēkas utt.), un valsts kases zīmju atmaksu vai atgriešanu nodrošina veidojamo uzņēmumu vai iestāžu ieņēmumi atbilstošā termiņā, ne ilgāk kā 50 gadu laikā.

4. pants

Ķīlu un vērtspapīru summa, kas pienākas BWB emitētajām valsts kases parādzīmēm
veido BWB pārklājuma asociāciju.

Machine Translated by Google

Jebkāda veida juridiskie darījumi, kas traucē vai kaitē nodrošinājuma vai īpašuma segumam pieder seguma asociācijai, ir spēkā neesoši.

Jebkāda veida īpašuma vai valdījuma izmaiņas attiecībā uz objektiem vai tiesībām, uz kurām attiecas seguma organizācija, neietekmē vērtspapīru esamību un paliek piesaistītas objektam pat jaunajam pircējam; tiesību priekštecis tiek atbrīvots no personiskās atbildības tikai tad, kad BWB piekrīt parādnieka personas maiņai. Pretējas vienošanās nav spēkā...

5. pants

Šajā publiskajā reģistrā ir reģistrēti visi BWB seguma organizācijas dalībnieki un tiesības; principi un juridiskās sekas attiecas arī uz šo grāmatu, tāpat kā uz reģistriem; reģistram ir sabiedrības uzticība un tiesību prezumpcija.

Piekļuve reģistram vai attiecīgajām tā sadaļām ir jāpiešķir ikvienam, kurš pierāda likumīgas intereses attiecībā uz piekļuvi.

Katru gadu jāpublicē bilances veida kopsavilkumi par emitēto valsts kases obligāciju kopējo summu, kā arī par BWB pienākošos vērtspapīru kopējo summu, kā arī par papildinājumiem un atskaitījumiem, kā arī par veiksmīgajām valsts kases obligāciju atmaksām un dzēšanu.

6. pants

BWB valsts kases parādzīmes ir likumīga valūta. Ikvienam tās ir jāpieņem par pilnu to nominālvērtības kursu pret citu valsts likumīgo valūtu maiņas kursu.
Ja kreditors atsakās pieņemt BWB valsts kases vekseļus tā vietā, lai veiktu maksājumu pēc iepriekšminētā minimālā maiņas kursa, parādnieks, ciktāl viņš faktiski ir piedāvājis maksājumu valsts kases vekseļus, tiek atbrīvots no šīs summas parāda.

BWB emitē valsts kases parādzīmes bez procentiem un līgumā vienojas par savstarpējo juridisko nosacījumu vispārīgajiem un īpašajiem nosacījumiem attiecībā uz emisijas periodiem un likmēm, parādnieka maksājamajiem vērtspapīriem un hipotēkām, kā arī atmaksām un citiem atbilstošiem juridiskajiem nosacījumiem. Šo līgumu kopijai jābūt pieejamai visiem kā pielikums seguma asociācijas reģistra ierakstiem.

BWB ir tiesības jebkurā laikā vienotā publiskā veidā noteikt piemaksas vai nodevas par administratīvajām izmaksām, kas saistītas ar aizdevumu piešķiršanu un ikgadējiem iekasējumiem, vai arī noteikt atbilstošas prēmijas vai atlaides.

Ir pieļaujama emisija vai biržas kotācija, kas ir augstāka par 1. pantā noteikto minimālo likmi.

Atmaksas var veikt tikai ar tāda paša veida valsts kases parādzīmēm, kādas tās ir emitētas.

7. pants

BWB darbību, ciktāl tā attiecas uz šajā likumā ietverto priekšrakstu ievērošanu, kontrolē un uzrauga publiska uzraudzības padome, kuras sastāvā ir finanšu ministrs vai viņa iecelts pārstāvis, iekšlietu ministrs vai viņa iecelts pārstāvis, tieslietu ministrs vai viņa iecelts pārstāvis un trīs personas, kuras ievēlē no parlamenta uz diviem gadiem.

Machine Translated by Google

Soda klauzula: Brīvības atņemšanas sods par tīšu apdrošināšanas asociācijas vērtspapīru bojāšanu, kā arī par komerciālu vai tradicionālu, īpaši biržas, būvniecības banknošu vai to valūtas vērtības sabotāžu vai mēģinājumu to darīt. Turklāt par to paredzēti lieli naudas sodi, pat juridiskām personām.

"Izpildes nosacījumos" tika izdoti precīzi priekšraksti par direktoru padomes un konsultatīvās padomes, kurā ietilpst ministriju, parlamenta un celtnieku pārstāvji, sastāvu. Šādas konsultatīvās padomes uzdevums ir kontrolēt būvniecības vekseļu likumīgu izmantošanu, pārbaudīt atmaksu, tālāk pārbaudīt hipotēku garantijas, apstiprināt bezprocentu būvniecības vekseļu hipotēku pamatus utt.

Turpmākie nosacījumi regulēja atmaksu un klīringu, grāmatojumu izvietošanu emitētajās būvniecības parādzīmju sērijās un tām reģistrētajos vērtspapīros, kā arī papildu noteikumus apstiprinātajiem būvniecības projektiem utt. Tolaik šādas sociālās bankas izveidi veicināja milzīgais mājokļu pieprasījums un apstāklis, ka reihs un provinces nekādā veidā nevarēja efektīvi kontrolēt situāciju. Attiecīgās mājokļu biroju iestādes, protams, varēja atbrīvot dzīvojamās telpas te un tur, taču tās nevarēja būvēt jaunus mājokļus. Jaunbūvniecības aktivitāte cieta no materiālu trūkuma, galvenokārt tāpēc, ka, pastāvot īres maksas ārkārtas kontrolei, jaunu māju būvniecība bija absolūti "nerentabla" privātajam kapitālam.

Reiha un provinču piešķirtās dotācijas tā saukto zaudēto būvniecības izdevumu segšanai nebija pietiekamas, ņemot vērā valūtas devalvācijas progresu.
Pat atsevišķu mājokļu būvniecība, kas te un tur sākās, nespēja novērst vispārējo mājokļu problēmu. Pat lētu hipotēku iegūšana nebija iespējama, jo, ņemot vērā tolaik fiksētās īres maksas, pat lētākā būvniecības nauda nepieļāva 4% procentu likmi.

Tāpēc gadās, ka, kā jau minēts fundamentālajos novērojumos, neskatoties uz vislielāko vajadzību – nepietiekamas rentabilitātes dēļ – tā vienkārši netiek apmierināta.

Tātad, ja izdotos atcelt ikgadējo procentu slogu, ja paredzētu bezprocentu līdzekļu nodrošināšanu tiem, kam nepieciešams mājoklis, būtu iespējama mājokļu tirgus ievērojama stimulēšana. Tomēr līdz ar to tiktu novērsta ne tikai briesmīgā mājokļu nepieciešamība ar visiem tās sociālajiem un veselības zaudējumiem, bet arī ārkārtēji stimulēts iekšējais tirgus, jo no tā ir atkarīgas visas neskaitāmās palīgnozares – atslēdznieki, galdnieki, jumtu meistari, santehniķi, stiklinieki, montētāji, keramiķi, grīdas ieklājēji un flīzētāji, krāsotāji un apmetēji, kas savukārt atrastu darbu un iztiku, un tiktu stiprināta viņu pirktspēja.

Tomēr tas nozīmē, ka tiek piedāvāts bezprocentu būvniecības naudas veidā.

Šīs būvniecības piezīmes izdod "Sociālās būvniecības un ekonomikas banka".
Piegādātājiem un uzņēmējiem par būvniecību tiek maksāts ar šo naudu. Ēkas īpašnieks saņemto bezprocentu naudu atmaksā atbilstošās daļās 30–50 gadu laikā atkarībā no būves rakstura un izturības. Būvniecības parādzīmes atšķiras no reiha vai provinces naudas līdzīgi kā reiha bankas parādzīmes atšķīrās no aizdevuma valsts kases parādzīmēm. Šīs būvniecības parādzīmes, kā jau minēts, pilnībā nodrošina to, ka vienlaikus būvniecības bankas kredītā rodas jauni materiālie aktīvi (mājas), kuru summa ir vienāda ar emitēto parādzīmju summu.

Machine Translated by Google

kas ir juridiski nodrošināti, reģistrējot bezprocentu hipotēkas tādā pašā apmērā.

Praktiski arī šeit būvniecības piezīmēs netiks norādīta jauno ēku pilna vērtība, bet tikai faktiskie būvniecības izdevumi. Tāpēc zeme būs jānodrošina vismaz celtniekiem, krājaizdevu sabiedrībām vai kopienām, un papildus tam vismaz 10–30 % no ēkas vērtības ir jārada tiem, kam nepieciešams mājoklis, no kuriem 5 % ir jāpatur tur būvniecības bankas administratīvo izmaksu segšanai.

Pēc tam atmaksa notiek bez turpmākas procentu aprēķināšanas. Tādā veidā māju īpašnieku brīvais īpašums viņu mājās gadu no gada pieaug, un līdz ar to arī vērtības, kas tiek saglabātas kopējā kooperatīvā kā segums izdotajām būvniecības vekseļu izmaksām.
Tādējādi apgrozībā esošo būvniecības vekseļu daudzums samazinās atbilstoši veiktajiem atmaksājumiem.

Šīs būvniecības naudas juridiskais raksturs nav nekas cits kā obligāciju emisija.
Šīs obligācijas parādnieks ir būvniecības banka. Obligācijas kreditors ir pašreizējais īpašnieks.
šī saite.

Nevienam nevar aizliegt emitēt obligācijas, vienmēr ir tikai ārējo apstākļu jautājums, vai kāda emitētās obligācijas parasti tiek pieņemtas kā maksājums. Kā jau vairākkārt minēts iepriekš, būvniecības vekseļus vienmēr un jebkuros iedomājamos ekonomiskajos un politiskajos apstākļos pilnībā sedz materiālie aktīvi pret tiem. Tāpēc nevar būt runas par to, ka banka jebkurā brīdī nonāktu grūtībās.

Tomēr vispārēja pieņemšana tiek garantēta brīdī, kad valsts apņemas uzņemties garantiju būvniecības vekseļu atpirkšanai uz ierobežotu laiku un vekseļu darbības laikā pieņemt tās savos reģistros kā samaksu vai kad tās tiek pasludinātas par likumīgiem maksāšanas līdzekļiem.

Šāda garantijas pieņemšana praktiski nenozīmē, ka valstij tas rada vismazāko apgrūtinājumu; gluži pretēji. Šodien valstij faktiski ir jāiztērē un jāmaksā procenti, un pēc tam jāatgūst ar vispārējo nodokļu starpniecību neskaitāmi miljoni gadā par tās apstiprinātajām dotācijām zaudētajiem būvniecības izdevumiem. Pēc tam tās tiek pilnībā atceltas.

Tādējādi valsts piešķirtās dotācijas patiesībā ir zaudēta nauda, kas sabiedrībai ir jāatgūst, un tā nonāk pie dažiem laimīgajiem cilvēkiem, kuriem patiešām izdevās iegūt šādas dotācijas.

Tādējādi, pat ja kāds no bezprocentu būvniecības parādzīmju saņēmējiem, kurš ir parādu nemaksātājs, kādā brīdī faktiski nevar izpildīt savas saistības, tam nav nekādas nozīmes saistībā ar milzīgajiem ietaupījumiem, ko gūst valsts budžets, jo tādējādi tam arī nav jāveic nekādi upuri, kas būtu pilnībā zaudēti.

Tā kā tas ir jautājums par ļoti nozīmīgu sociālo uzdevumu, ir pamatoti izveidot
neatkarīga publiska juridiska korporācija kā tās izpildes instruments un nesējs.

Tādā veidā šī institūcija tiks izņemta no privāto ekonomisko sociālo formu sfēras, kurām tautas acīs dabiski ir piesaistīta personīgā peļņa un bagātināšanās nolūki. No otras puses, institūcija tiks izņemta no tīras valsts uzņēmējdarbības sfēras, pret kuru sabiedrībā pastāv zināma nepatika visos ekonomiskajos jautājumos, ne gluži bez netaisnības.

Īstenošanas noteikumos ir jāreģistrē viss, kas būtībā ir
neaizstājams sabiedrībai un bankas uzņēmējdarbības vadības drošībai.

Machine Translated by Google

Ierosinātā konsultatīvā padome var likt manīt savu ietekmi arī ārpus tā. Pati konsultatīvā padome atkal atspoguļo visas attiecīgās interešu grupas.

Būvniecības bankas kā publiskas juridiskas korporācijas izveidei ir arī patīkama blakusparādība, ka šādā veidā viss šādā veidā radīto bagātību vērtību komplekss neparādās kā valsts īpašums, bet gan kā neatkarīgas juridiskas personas, kas ir būvniecība, īpašums.

Tādējādi šīs celtniecības bankas juridiskā konstrukcija vai juridiskais raksturs ir šāds: celtniecības banka ir juridiska persona, jo tā ir atzīta vai izveidota kā publiska juridiska korporācija; šī celtniecības banka nesastāv no atsevišķiem dalībniekiem; tā pati par sevi ir to tiesību un pienākumu nesēja, kas izriet no tās darbības. Tomēr tā nav arī amatpersona un nav valsts iestāde, nav valsts organisma locekle.

Šādas juridiskas formas izveide gan nav kaut kas parasts un tradicionāls; tomēr tā jau ir paredzēta likumā; tomēr mūsdienu apstākļi pieprasa atbilstošas mūsdienīgas institūcijas. Tieši šeit slēpsies ieguvums, kad kaut kas tāds tiks izveidots: ka noteiktā veidā tiek pārsniegtas tradicionālās robežas, lai pielāgotos laikmeta prasībām.

Uzņēmējdarbības norisi vislabāk var izskaidrot ar konkrētu piemēru: celtniecības banka iepriekš dara zināmus pamatnosacījumus un priekšnosacījumus, kas jāizpilda, lai tiktu izskatīts celtniecības bankas naudas apstiprināšanas pieprasījums.
Pieteikuma iesniedzējs iesniedz savu pieprasījumu ar nepieciešamajiem dokumentiem būvbankai un, ja atbilde ir apstiprinoša, noslēdz līgumu ar tiem, kam nepieciešams mājoklis (māju īpašniekiem).

Šajā līgumā, pirmkārt, jānodrošina viss, ko paredz būvniecības bankas noteikumi un to īstenošanas noteikumi, proti, pienākums izmantot būvniecības naudu tikai ēkas būvniecībai, pienākums attiecībā uz hipotēkas statusu un atmaksas saistības. Turklāt šajā līgumā jānosaka visi pārējie atbilstošie juridiskie nosacījumi. Jo īpaši jānosaka, ka personai, kurai nepieciešams mājoklis, nav tiesību pārdot īpašumu atkārtoti, kas turklāt jau praktiski ir uzsvērts hipotēkas rīkojumā. Mantojuma nodošanas un maksājumu nokavēšanas gadījuma nosacījumi attiecīgi jāregulē ar vienu vai vairākiem atmaksas maksājumiem.

(Sīkāka informācija izriet no šī jautājuma būtības.)

Tā kā visiem piegādes uzņēmumiem un visiem strādniekiem maksā tikai būvniecības bankas zīmēs, kuras izgatavo pati būvniecības banka, būvniecības bankas zīmēs pirmo reizi nonāk apgrozībā visos apstākļos tikai tādā apmērā, kādā īpašumam uzkrājas līdzvērtīgs maksājums. No strādniekiem un piegādātājiem būvniecības bankas zīmēs nonāk sabiedrība; ņemot vērā esošos vērtspapīrus un jo īpaši tāpēc, ka valsts uzņemas garantiju par būvniecības bankas zīmēm un valsts kase pieņem būvniecības bankas zīmēs kā samaksu, sabiedrība pieņems būvniecības bankas zīmēs kā jebkuru citu naudu. Tātad mājas īpašnieka ziņā paliek, kā viņš pilda savu pienākumu pret būvniecības banku, atmaksājot 2% no aizdotajām summām būvniecības bankas zīmēs katru gadu. Citiem vārdiem sakot, ēkas īpašniekam un būvniecības bankas hipotēkas parādniekam katru gadu ir jāizgatavo 2% būvniecības bankas zīmēs no apgrozībā esošajām summām. Praktiski notiks tā, ka hipotēkas parādnieki iekasēs būvniecības bankas zīmēs, kas patiešām apgrozās kopā ar vietējo naudu pirms to atmaksas termiņa beigām, un ar to segs savu maksājumu.

Machine Translated by Google

pienākums. Īpaši piemērota vieta, kur iegūt būvniecības banknotes, būs būvlaukumi, kas jebkurā laikā ir pieejami darbībā.

Ja, lai gūtu priekšstatu, pieņem, ka gada laikā Minhenē tiek emitētas celtniecības bankas naudas zīmes 10 miljonu vērtībā, no tām ik gadu celtniecības bankā atgriezīsies 200 000 zelta marku; tādējādi ne vēlāk kā pēc 50 gadiem visi 10 miljoni būs atgriezušies un celtniecības banka tos būs iekasējusi, ne vēlāk kā pēc 50 gadiem par tiem uzceltās mājas tiks atmaksātas un kļūs par to īpašnieku bezparādu īpašumu. Viss maksājums ir veikts, nemaksājot nevienu santīmu veltīgi procentos; maksājums tālāk tiek veikts, vienkārši nodibinot celtniecības banku, ko nodrošina valsts garantija.

Sociālais akts izpaužas faktā, ka valsts ir radījusi māju vērtību pilnīgi no nekā, ka tā, uzceļot visu šo ēku, ir radījusi ienākumus tūkstošiem strādnieku un uzņēmēju. Ja pieņem, ka runa ir par tūkstošiem individuālu māju, tad tūkstošiem bezzemnieku līdz ar to tiek pārvērsti par zemes īpašniekiem.

Tiks izteikti dažādi iebildumi un atrunas, no kurām varētu ieteikt vissvarīgākos:

1. Inflācijas iebildums. Šis iebildums ir tikpat tuvredzīgs, cik nebūtisks; kā jau iepriekšējos fragmentos paskaidrots, inflācija var rasties tikai tad, ja tiek emitēta nesegta nauda. Šeit materiālais segums ir pretrunā ar celtniecības banknotēm; tāpēc nav svarīgi, ja apgrozībā nonāk pat ievērojams celtniecības banknošu daudzums.

2. Iebildums, ka šis jautājums ir jauns un nepārbaudīts. Šis iebildums nav piemērojams, un jautājums, iespējams, ir jauns Vācijai. Citur ir pierasts pie šādiem bezprocentu parāda sertifikātiem, kas segti ar materiāliem aktīviem. Tipisks piemērs tam ir Anglijas orderis, kas tika ieviests pirms simts gadiem un joprojām ir saglabājies. Orderis ir rīkojums, kas dod īpašniekam tiesības uz noteiktu daudzumu jēlčuguna, kas novietots noteiktā centrālā noliktavā. Šīs ordera zīmes tiek izmantotas kā valūta; ordera pirktspējai ir tikai tās svārstības, kurām pakļauta jēlčuguna cena pasaules tirgū.

Ja mums, piemēram, Vācijā būtu šādas orderi, tie būtu pilnīgi neatkarīgi no Vācijas valūtām un to svārstībām. Šo orderu vērtība bija saistīta ar jēlčuguna cenu, un šo cenu vērtība savukārt tika automātiski regulēta attiecībā pret valūtu.

Orderī mēs atrodam nozīmīgu piemēru šī bezprocentu parāda sertifikāta un parāda rīkojuma, kas nodrošināts ar materiālu aktīvu, popularitātei.

Ciktāl ir jāīsteno ievērojamas un valstiski ekonomiski nozīmīgas jaunu ēku celtniecība, ir obligāti jābūvē veselas kolonijas sērijās.

Būtu kļūdains viedoklis, ja vēlētos būvēt individuālas mājas vai pat rindu mājas tikai tad, ja persona, kas meklē māju, pati vēlas kļūt par īpašnieku.
Kaitējums, kas jānovērš, ir mājokļu problēmas, tāpēc tas galvenokārt nav mājokļu jautājums, bet gan mājokļu iespēju radīšanas jautājums. Arī šo vajadzību novērsīs fakts, ka tiks veicināta īres dzīvokļu komerciāla būvniecība. Tāpēc nekas neliedz vecā tipa īres mājas īpašniekam saņemt būvniecības bankas maksājumus jaunas īres mājas celtniecībai. Tieši šādu personu gadījumā būs iespējams pieprasīt skaidrā naudā lielāku priekšapmaksu nekā tikai 10% no visas ēkas.

Machine Translated by Google

vērtība; daudzi no šiem cilvēkiem ir gatavi un spējīgi tērēt ievērojamas naudas summas no saviem līdzekļiem mājokļu būvniecībai, ja viņi no būvniecības bankas saņems atbilstošu atlikumu vai daļēju summu bez procentiem kā dotāciju. Tieši būvniecības bankas naudas bezprocentu raksturs ļauj ņemt vērā šo būvniecības tirgus atdzimšanas aspektu, kas ir tik ārkārtīgi svarīgs lielajām pilsētām.

Šī sociālā celtniecības un ekonomiskā banka vēlāk pārsniegs arī mājokļu finansēšanas robežas, izsniedzot bezprocentu kredītus valsts ekonomiski nozīmīgiem uzņēmumiem, nozarēm, komunālajiem darbiem, lauksaimniecības uzlabojumiem utt., pat ja ar īsāku atmaksas termiņu.

Machine Translated by Google

Valsts bez nodokļiem

Nacionālsociālistiskās valsts galvenais mērķis ir: valsts bez nodokļiem. Lai gan mūsdienu apstākļos tas var izklausīties pēc neprātīgas utopijas, lai daudziem tas varētu šķist pārāk labs solījums, lai būtu patiesība, mēs tomēr zinām, ka šis mērķis ir pilnībā sasniedzams, vismaz tiktāl, ciktāl ir jāatbrīvojas no milzīgā nodokļu sloga no iedzīvotājiem.

Iepriekšējās nodaļās mēs ar pilnīgu skaidrību esam pierādījuši, ka mūsdienās gandrīz visus nodokļus aprij tikai procentu maksājumi. Mēs maksājam nodokļus par katru maizes gabaliņu, ko apēdam, katra silta viesistaba izmaksā pārāk daudz nodokļu, katrs pirkums tiek apgrūtināts ar pārdošanas nodokli.
Taču viss, kas šādā veidā nonāk nodokļos, nebūt nav pietiekams, lai tikai samaksātu nodokļus par kompensācijas parādiem.

Vienmēr liecina par gaumes un kritiskas izpratnes trūkumu, ja noraida tik galveno mērķi kā valsts bez nodokļiem, kas neapšaubāmi ir utopija. Tam, kurš ir gājis kopā ar mums pa mūsdienu finanšu politikas plašajiem un sarežģītajiem ceļiem un nav pazaudējis Ariadnes pavedienu – valsts interešu saistības –, ir jābūt viegli atrast arī izeju no šī Minotaura labirinta.

Tas, kurš paceļas pāri degradācijām un no paaugstināta skatupunkta aplūko aprakstītās saiknes: valsts procentu saistības – nodokļi – inflācija, tas, kurš ir atzinis visu Rietumu kultūras aprindu tautu procentu saistības par dominējošo faktu, tas, kurš ir atzinis, ka mēs dzīvojam laikmetā, kurā veselīgie un saprātīgie apstākļi starp darbu un bagātību ir pilnībā mainījušies, tas, kurš vairs nevar izvairīties no spiedošās loģikas, ka īpaši valsts, pateicoties savai finansiālajai suverenitātei, nav pilnībā piesaistīta aizdevuma ceļam, bet gan radoši var pati finansēt visus lielos publiskos valsts uzdevumus, tam ir tikai pēdējais solis finansiāli politiskā Jaunajā Pasaulē pieprasīt valsti, kurā valsts finanšu pārvalde neuzskata par savu pirmo uzdevumu pēc iespējas vairāk nodokļu iekasēt no valsts pilsoņiem, bet gan gluži pretēji – atcelt katru apgrūtinošo nodokļu slogu un veicināt valsts ekonomikas attīstību.

Mēs varam sniegt skaitliskus pierādījumus tam, ka valsts bez nodokļiem nepavisam nav utopija, bet gan ka šāda iespēja ir paredzēta katrā sakārtotā valsts budžetā, ja valsts atbrīvojas no tai uzliktā procentu sloga. To, ka tā to var izdarīt arī bez atbildības, pierāda valstu bankrotu vēsture, kas stāsta par desmitiem gadījumu, kad valstis ar bankrota palīdzību ir izvairījušās no tām uzliktā procentu un parādu sloga.

Mūs aizvestu pārāk tālu, ja šeit vēlreiz iedziļinātos precīzā pierādījumā, ko esmu sniedzis savā nelielajā polemiskajā darbā "Valsts bankrots". Risinājums, proti, procentu maksājumu koriģēšana no valsts aizdevumiem, vienlaikus pārveidojot obligācijas par bezprocentu bankas aktīviem, nekādā veidā nav pelnījis apkaunojošo bankrota nosaukumu, bet gan tas, ka šī valsts un tautas atbrīvošanas forma no ar procentiem saistīta parāda faktiski nozīmē valsts un ekonomikas brīvību no nepanesamām ķēdēm.

Tomēr šo procentu maksājumu korekcija jau pirms kara būtu ļāvusi segt valsts izdevumus visai valsts pārvaldei. Kā piemēru esmu minējis 1911. gada Bavārijas valsts budžetu. Tajā laikā Bavārijas valsts ieņēmumi no tā sauktajiem komerciālajiem valsts uzņēmumiem (dzelzceļa, pasta un telegrāfa) sasniedza 120 miljonus zelta marku, ieņēmumi no valsts mežsaimniecības — 40 miljonus zelta marku. Kopā

Machine Translated by Google

Visas valsts pārvaldes izdevumi tieslietu spriešanai (visas rajona tiesas ar visiem to personāla un materiālajiem izdevumiem, visas provinces tiesas, reģionālās tiesas un augstākās tiesas Minhenē, Nirnbergā utt.) sasniedza 27 miljonus. Visai plašajai un tik rūpīgi attīstītajai visas Bavārijas valsts iekšējai pārvaldei – tātad daudzajām rajona tiesām, apygardu pašvaldībām, Minhenes policijas departamentam, žandarmērijai, tālāk daudzām citām iestādēm un iestādēm, piemēram, medicīnas iestādēm, provinces vakcinācijas slimnīcai, pārtikas un pusluksusa pārtikas pētniecības iestādēm, sanatorijām un psihiatriskajām slimnīcām, administratīvajai tiesai, provinces statistikas pārvaldei, metroloģijas iestādēm, apdrošināšanas palātām utt. – tika izmaksāti valsts budžetā. Izglītībai, skolai un baznīcai, tātad jo īpaši visām pamatskolām, vidusskolām, sagatavošanas skolām, latīņu skolām, vidusskolām, pamatskolām, augstākajām arodskolām, skolotāju sagatavošanas iestādēm, visām valsts –, 1911. gadā 40 miljoni celtniecības skolām un specializētajām skolām, arodskolām un mūzikas skolām, lauksaimniecības un rajona lauksaimniecības skolām, Veihenštefanai80 un bioloģiskajam pētniecības institūtam, visiem sieviešu izglītības institūtiem un tad, galvenokārt, universitātēm ar to neskaitāmajām kolekcijām un institūtiem, tehniskajai universitātei, citām mākslas universitātēm, arodskolām, mūzikas akadēmijai, tad Maksimiliānam81, tālāk centrālajiem zinātnes un mākslas institūtiem, zinātņu akadēmijai, valsts zinātniskajām kolekcijām, Bavārijas muzejiem, valsts bibliotēkai, valsts teātrim utt., šiem milzīgajiem Kultūras ministrijas darbības laukiem ar tās tūkstošiem ierēdņu, ar tās milzīgajiem mākslas dārgumiem kolekcijās un muzejos, kuriem visiem patiešām ir nepieciešamas ēkas, administrācija un aprūpe, 1911. gadā kopumā tika izmaksāti 51 miljons. Finanšu ministrijas kompetencē , kas patiesībā neveic tikai funkcijas, kas izspiež naudu no iedzīvotājiem, ietilpst mežu pārvaldes darbības ar simtiem mežsargu, raktuvju, kausēšanas rūpnīcu, sāls rūpnīcu pārvalde, visa centrālā un palīgmuitas iestāde, centrālā kaltuve, valsts parāda pārvalde un valsts banka, mērnieku biroji un provinces mērniecības birojs, kā arī valsts kūrortu pārvaldes, tiesas alus darītavas birojs, Minhene u.c. Šis arī ļoti lielais pasākums radīja 15 miljonu izdevumus. Satiksmes ministrijas izdevumus sedza tās pašas darbības ieņēmumi, savukārt veco ierēdņu pensijas prasīja vēl ļoti lielu summu – aptuveni 36 miljonus.

Tādējādi kopumā tieslietu pārvaldei, iekšējai pārvaldei, ieskaitot ēkas, kuras es iepriekš īpaši neminēju, un arī finanšu pārvaldei, kā arī izglītībai un attīstībai un pensijām tika pieprasīti 27+40+51+13+36=167 miljoni.

Valsts uzņēmumu, pasta un dzelzceļa, raktuvju un mežu pārpalikumi aptuveni 160 miljonu apmērā būtu gandrīz pietiekami, lai segtu visu gigantisko valsts administratīvo aparātu – bez neviena santīma no nodokļiem!

Valsts bez nodokļiem tādējādi būtu realitāte, ja vien kopējie no Bavārijas iedzīvotājiem iekasētie nodokļi, proti, 60 miljoni tiešo nodokļu un 53 miljoni netiešo nodokļu, kā arī 31 miljons nodevu, kopā tātad 134 miljoni, nebūtu pilnībā jāizlieto procentu maksājumiem par aizdevuma kapitālu. Vien procentu maksājumi par Bavārijas valsts parādiem...

---

[80] Veihenštefana ir 11. gadsimta klosteris Augšbavārijā, kas 1803. gadā tika pārveidots par mežsaimniecības skolu un valsts alus darītavu.

81. Minhenes Maksimiliāna ēku projektēja Bavārijas karalis Maksimiliāns II kā studentu fonda mītni. Kopš 1949. gada tajā atrodas Bavārijas zemes parlaments.

Machine Translated by Google

pieprasīja 84,6 miljonus (!), un Bavārijai bija jānodod reiham 50 miljoni tāpat kā reiha parāda procentu maksājumiem.

Esmu sniedzis īsu pārskatu par mūsu valsts dzīves plašajām un mazajām jomām. Tas šķiet īpaši svarīgi arī tāpēc, ka nacionālsociālisms ņem vērā arī to, cik ārkārtīgi daudz un cik daudz priekšzīmīga darba paveica vecā valsts, daudz ko tādu, kam nav nepieciešamas reformas un uzlabojumi, ciktāl tas nav saistīts ar jautājumiem, kurus nekad nevar pabeigt.
Pat katram valsts organismam ir taisnība, ka tas nevar stāvēt uz vietas, ja nevēlas sacietēt. Daudzās jomās svaigāks un brīvāks gars nekaitēs, un dažkārt ir nepieciešamas pamatīgas reformas. Vismaz daudzās mūsu administratīvā aparāta nozarēs ir jāienāk jaunam garam, īpaši ierēdņa noteiktas atbildības garam attiecībā uz saviem uzdevumiem un cilvēkiem, kuriem viņš kalpo.

Tikai viena joma tika spiesta iet pilnīgi nepatiesos virzienos – valsts finanšu pārvalde.
Ja šādi apstākļi, kā tikko aprakstītie, ir iespējami, tā patiešām ir zīme, ka šeit ir jāveic radikālas pārmaiņas. Tomēr tas attiecas jau uz valsti pirms kara – jau toreiz valsts bija iesaistīta interešu dienestā par privāto aizdevuma kapitālu.
Nekas spilgtāk neatklāj valsts atkarību no aizņēmuma kapitāla, kas jau pastāvēja tajā laikā, kā pārskats par nodokļu sadalījumu dažādiem ienākumu veidiem. Saskaņā ar 1911. gada budžetu, uz kuru esam balstījuši savus līdz šim novērojumus, zemes īpašums tika novērtēts 12,6 miljonu, namīpašums — 12,1 miljona, komercuzņēmumi — 17 miljonu, bet, no otras puses, kapitāla pensijas ar kopējiem pensiju ienākumiem 253 (!) miljonu zelta marku apmērā — tikai 10 miljonu apmērā. Tādējādi šī patiesībā ir ārkārtīgi iecietīga izturēšanās pret tiem, kas var dzīvot bez piepūles un strādāt uz strādājošo iedzīvotāju rēķina.

Neskaitāmie mazie pensiju ienākumi – mēs šeit domājam 70–700 miljonu marku pensiju grupu – skaitliski patiešām pārstāv lielāko daļu no kapitāla pensiju nodokļu saistībām, tas ir, aptuveni 150 000, taču ne viņu ienākumi no kapitāla procentiem, ne viņu nodokļu maksājumi aptuveni 0,7 miljonu apmērā nespēlētu nekādu lomu valsts budžetā – taču šos skaitļus mums tik ievērojamus padara apstāklis, ka lielais aizdevuma kapitāls šajos simtos tūkstošos mazo procentu saņēmēju ir radījis spēcīgu aizsargbarjeru pret visiem uzbrukumiem, kas vērsti pret piepūles un bezdarba ienākumiem no procentiem.

Dabiski, ka ir viegli pārliecināt šos mazos procentu saņēmējus, ka viņu ietaupījumiem zināmā mērā ir jāgarantē ilgstošas tiesības uz procentiem, jo šo cilvēku, kuri visu mūžu ir smagi strādājuši un faktiski strādājuši savu uzkrājumu labā, līdzība ar pensiju saņēmējiem valsts un darbinieku apstākļos ir acīmredzama. Taču šī attieksme no pensijas idejas atšķiras ar būtisko atšķirību, ka pensijas tiesības ir atkarīgas no personas un tiek izbeigtas pēc nāves, turpretī procentu tiesības ir materiālas un neatkarīgi no personas bezpersoniski saistītas ar vienkāršu naudas valdījumu kā "mūžīgu juridisku prasību".

Šīs saiknes mēs aplūkosim tālāk, apspriežot vispārējās vecuma pensijas, jo šie novērojumi ļautu mums atrast pāreju no nepamatotām mūžīgām interesēm uz katra tautas biedra pamatotām prasībām uz bezrūpīgām vecumdienām.

Šie mazie procentu saņēmēji netiek ņemti vērā jautājumā, ko mēs aplūkojam par vecās valsts ievērojamo iecietīgo attieksmi pret aizdevuma kapitālu, bet tikai tie, kas norij lauvas tiesu no kapitāla pensijām un pēc tam atkal stājas spēkā kā lielie valsts finanšu ziedotāji.

Machine Translated by Google

Tātad prom ar šīm nacionālekonomiskajām muļķībām par interesēm kapitālistiski orientētu valsts finanšu pārvaldi un ejiet prom brīvajā nacionālsociālistiskajā darba un snieguma valstībā, kas ir atbrīvota no visiem nodokļiem.

Kad valsts būs atbrīvota no procentu saistību svina nastas, tad redzēs, ko valsts var sasniegt. Ja papildus parādīsies jauni liela mēroga ieņēmumu avoti, piemēram, hidroenerģijas un valsts dabas resursu izmantošana, tad valsts bez nodokļiem vairs nebūs utopija, bet gan priecīga realitāte.

Ja mēs tomēr vēlamies runāt par nacionālsociālistiskās valsts nodokļu politiku, tas ir tāpēc, ka no šādiem nodokļu avotiem varētu iegūt līdzekļus daudziem uzdevumiem, kas patiesībā gaida valsts risinājumu, taču kuriem valsts budžetā nekad vairs nebija līdzekļu. Šeit mēs domājam plašas jomas, piemēram, tautas veselību, cīņu pret venerālajām slimībām, alkohola lietošanu, fiziskā sporta veicināšanu, ievērojamāku mākslas un zinātnes veicināšanu, maternitātes atvaļinājumu, bērnu aprūpi, dārzu pilsētu celtniecību un galvenokārt vācu tautas goda parāda dzēšanu pret saviem karā ievainotajiem, kara atraitnēm un bāreņiem.

Par nacionālsociālistiskās valsts sistēmas vadošajiem principiem nodokļu politikas jomā jāuzskata šādi:

1. Nodokļu uzlikšana procentu maksājumiem par iekšējiem aizdevumiem nav atļauta.
2. Nodokļi ir pieļaujami tikai valsts izdevumu segšanai neproduktīviem mērķiem, administrācijai, tiesu varas īstenošanai, militārajai, policijas un veselības aprūpes sistēmai un izglītībai, ciktāl to segšanai nepietiek ar komerciālo valsts uzņēmumu, dzelzceļa, pasta, telegrāfa, valsts mežu un valsts raktuvju pārpalikumiem, kā arī elektroenerģijas piegādi no lielajām valsts starppilsētu bāzēm.

3. Īpašu vajadzību segšanai vai īpašām ārkārtas situācijām, jo īpaši kara gadījumā, tiešie un netiešie nodokļi ir ne tikai pieļaujami, bet arī pavēlēti.
4. Tiešos nodokļus īpašumam var uzlikt jebkādā veidā, taču šeit jāparedz tālejoša gradācija. Ienākumi jāatstāj neapliekami ar nodokli atbilstošā apmērā. Šajā gadījumā rūpīgāk nekā līdz šim jāapsver, vai nodokļu maksātājam ir ģimene ar bērniem vai citi aprūpes pienākumi.

5. Valsts ierēdņi principā ir jāatbrīvo no nodokļiem. Precētiem cilvēkiem bērni pabalsti ir jāgarantē.
6. Netiešie nodokļi normālos laikos tiek apsvērti tikai luksusa precēm. Valsts rīcībā ir lielisks līdzeklis, lai kontrolētu un paaugstinātu tādu preču ražošanas cenas, kas kalpo tikai pievilcīgas greznības, greznības un nevaldāmības ēšanas un dzeršanas, kā arī modes pārmērību traucēkļiem. Pat tīras pusluksusa preces, piemēram, tabaka, alkohols, vīns, ciktāl tās nekalpo veselības mērķiem, tiks apliktas ar netiešajiem nodokļiem. No otras puses, visi netiešie nodokļi, kas mūsdienās pilnībā ekspluatē tautu, ir principiāli jāizvairās. Šeit mēs domājam visus bezjēdzīgos netiešos nodokļus, kas darbojas tikai cenu paaugstināšanas veidā, piemēram, cukuram, sālim, sērkociņiem, lampām, limonādei, kā arī nodokļus par oglēm, kas radikāli sadārdzina ražošanu, kā arī nodokļus par personīgo un preču transportu un galvenokārt preču pārdošanas nodokļus.

7. Kara un revolūcijas peļņas iekasēšana jāveic kā taisnīguma uzdevums. Šāda uzdevuma veikšanai, protams, vispirms ir jāizveido saprātīga aprēķinu bāze, uz kuras pamata var salīdzināt pašreizējo bagātību ar iepriekšējo. Acīmredzot arī šeit atkal ir jānošķir bagātība, kas rodas no produktīva darba, kuram karš tomēr nozīmēja īpašu uzplaukumu. Tas ir tikai pareizi un...

Machine Translated by Google

pareizi, ka no tik ievērojamas kara peļņas daļa tiek novirzīta sabiedrībai.
No otras puses, daudz asāks izvērtējums jāveic attiecībā uz bagātību, kas rodas no starpniecības tirdzniecības un spekulācijām.

8. Cik vien iespējams, jāierobežo zīmoga nodevas un nodevas, pat nodokļi, kas ierobežo brīvas tiesības rīkoties ar bagātības elementiem, ciktāl šī rīcība nav vērsta pret vispārējo labklājību. Pie tiem pieder arī mantojuma un dāvinājuma nodokļi.

Pamatā nodokļu finanšu politikai jātiecas uz galveno mērķi – "valsti bez nodokļiem", jo valsts uzdevums nav izspiest naudu no saviem pilsoņiem, lai uzturētu būtībā viltus valsts aizdevumu ekonomiku, bet gan celt tautas vispārējo labklājību.

Valsts nav paredzēta, lai iekasētu procentus par lielu aizņēmumu kapitālu, bet gan lai aizsargātu savu pilsoņu personu un īpašumu un padarītu valsts dabas resursus izmantojamus sabiedrībai. Līdzekļi neproduktīviem valsts uzdevumiem, kā jau aprakstīts, galvenokārt jāņem no komerciālo valsts uzņēmumu pārpalikuma, otrkārt, no luksusa nodokļiem, treškārt, no bagātības un ienākumiem, kas pārsniedz to, ko var iegūt, vienkārši veicot darbu, un tikai tad no turīgās vidusšķiras, kā arī no netiešajiem nodokļiem par daļēji luksusa precēm, kuru lietošana nav vitāli nepieciešama. Un tikai kara laikā, kad ir apdraudēta visas tautas dzīvība, valsts var pieprasīt, lai pat sabiedrība – jo tā patiešām var pieprasīt militāro dienestu no visiem, izmantojot savu dienesta suverenitāti – un vēlreiz īpaši atsaucoties uz turīgajām šķirām, sniegtu savu finansiālo ieguldījumu kara norisē netiešo un tiešo nodokļu veidā.

Noslēgumā varam teikt vēl kaut ko par "komerciālo valsts uzņēmumu" jautājumu. Tagad labāk ir norādīt uz to, ka valsts uzņēmumi nav "rentabli". Mēs jau esam plaši apsprieduši rentabilitātes pamatjautājumu.

Centienos vadīt dzelzceļu u.c. "lietišķi", "atbrīvot tos no neekonomiskā valsts uzņēmuma" vai "ievest tos jauktā ekonomiskā formā" slēpjas tikai slikti slēpta lielā aizdevuma kapitāla vēlme padarīt pat šo ievērojamo tautas bagātības sastāvdaļu sev noderīgu. Ja valsts nodod pat šīs bagātības sastāvdaļas, tad tā tiek pilnībā nodota aizdevuma kapitālam, un tai, izņemot atļauju darboties kā aizdevuma kapitāla procentu iekasētājam, vairs nav jomas, kurā tā būtu suverēna vai kurā tā varētu darboties regulējošā veidā un no kuras tā varētu gūt ievērojamus ieņēmumus savu uzdevumu segšanai.

Machine Translated by Google

Valsts finansiālā politiskā atbrīvošana

Vispirms mēs aprakstījām, kādi pasākumi jāveic, lai padarītu tādus apstākļus, kādus mēs piedzīvojam tagad, nākotnē neiespējamus. Šie uzdevumi patiešām prasa radošus pakalpojumus, taču tos tomēr var paveikt, nebojājot vai nemainot esošos juridiskos nosacījumus. Citādi ir ar esošo mūsu valsts procentu parāda ķēžu pārraušanu tās iekšējiem un ārējiem kreditoriem.

Šeit veicamie pasākumi paši par sevi ir ārkārtīgi vienkārši, tikai to izpilde radīs daudzas grūtības. Līdzeklis pret mūžīgo procentu saistību no iekšējiem aizņēmumiem ir: šī procentu maksājuma juridiska atcelšana. No otras puses, lielais aizņēmuma kapitāls, aizstāvot mazo pensionāru intereses, sacels lielu troksni un izteiks visbriesmīgākos draudus valstij, kas "mīd zem kājām neaizskaramās tiesības", kas "izdara likuma pārkāpumu, kas laupīs tai pēdējo uzticības drumslu". Lielais kapitāls, protams, izmantos visas sviras, lai novērstu "milzīgo noziegumu pret pamatekonomiskajiem likumiem". Protams! - īsti nevar gaidīt, ka starptautiska lielvara pēkšņi atteiksies no savām prasībām uz varu.

Šajā cīņā ir tikai jāsaglabā dzelzs nervi un neļaut sev...
baidieties no preses kuliju gaudošanas, kurus uztur augstās finanses.

Ebrejs šo cīņu vadīs ar visneatlaidīgāko neatlaidību, jo tas ir "viņa goda" jautājums, kā teica vecais Rotšilds: "Mana nauda ir mans gods, un tas, kurš atņem manu naudu, atņem man manu godu".

Tagad viņu naudu nekādā gadījumā nedrīkst atņemt valsts obligāciju īpašniekiem, bet gan vienkārši jāatceļ juridiskās prasības, kas savā būtībā ir kļuvušas par ļoti lielu netaisnību pret nacionālo kopienu.

Bet no valsts viedokļa, kā arī no iedzīvotāju viedokļa, kuriem ar savu darbu ir jāiegūst milzīgās summas, lai apmierinātu šīs "valsts kreditoru likumīgās prasības", runa nav par "likumīgām prasībām", bet gan par visu laiku lielāko netaisnību – par ilgstošu strādājošo aplaupīšanu par labu nelielai lielo kapitālistu daļai ar valsts atbalstu. Valsts, kas padara "procentu verdzības laušanu" par faktu, nekādā veidā neizdara netaisnību, bet gan izpērk diezgan spēcīgu netaisnību, kuras izdarīšanas dēļ tā pati ir kalpojusi kā kalpone.

Protams, tas nozīmē pilnīgu pašreizējās valsts reorganizāciju; tai jāizlemj, vai tā vēlas kalpot visam, vai arī, kā tagad, vēlas būt starptautisko finanšu izpildītāja.
Šajā jautājumā kompromisu nav. Šeit tikai apņēmīga ierobežošana var novest pie mērķa un risinājuma.

Nacionālsociālistiskā valsts patiešām apzinās šo spēcīgo lēmumu – būtu ārkārtīgi grūti spert tik izšķirošu soli, ja mēs precīzi nezinātu, kas mums jāievieš procentu kapitālistiskās ekonomikas vietā. Bet, tā kā mēs to zinām, mēs ar vispilnīgāko uzvaras pārliecību dodamies šajā pasaules vēstures lielākajā kaujā. Mēs zinām, ka interešu vara balstās tikai uz meliem un maldināšanu, un, tā kā mēs to zinām un esam skaidri atzinuši, mēs zinām arī to, ka šādu melu un maldināšanas zirnekļa tīklu , lai cik grūti tas būtu savīts, var pārraut ar vienu rāvienu.

Mūs nodarbina tikai vēl viens, pēdējais jautājums, proti, ko ārvalstis teiks par šādu radikālu reformu un jo īpaši par atteikšanos no turpmākiem procentu maksājumiem ārvalstu procentu kreditoriem?

Machine Translated by Google

Jā, ko uz to teiks ārvalstis? Šis jautājums jau pats par sevi ir tik ārkārtīgi nozīmīgs mūsu vācu bēdām un arī lielāko aprindu kosmopolītiskajai attieksmei.
Kas vispār ir "ārvalstis"? Vai tie ir francūži, angļi, amerikāņi? Vai tie ir zviedri, holandieši un norvēģi? Vai tie ir krievi vai ķīnieši? Vai tie ir indieši, fuegieši82 vai Kongo nēģeri? Patiešām, visi šie cilvēki attiecībā pret mums pieder pie "ārvalstu tautām". Tagad lielākā daļa no visiem šiem "ārzemniekiem" neko neteiks, vismazākais skaits ķīniešu, arī vismazākais skaits krievu un franču vispār zinās, par ko ir runa. Visbeidzot, paliek mūsu kara ienaidnieku valdības un tad, protams, - kā patiesi ieinteresētie - ebreju starptautiskie baņķieri, kuri "kaut ko par to teiks". Tomēr, ko uz to teiks starptautiskās finanses, ir ļoti viegli atbildēt. Tā, izmantojot visus tai pieejamos līdzekļus, raksturos šādu procedūru kā nepieredzētu noziegumu pret kulturālu cilvēci, tā ar savas uzticīgās preses starpniecību, izmantojot visus iespējamos melus un sagrozījumus, sacels tā saukto civilizēto pasauli pret tik nepieredzētu uzņemto saistību pārkāpumu, tā runās par pilnīgu Eiropas sabrukumu un mēģinās kūdīt Franciju kā īpaši piemērotu Eiropas civilizācijas nesēju uz atklātu karu pret Vāciju. Viss, ko ārvalstis, tas ir, ebreju augstā finanse, teiks pret šādu atentāta mēģinājumu pret lielās ebreju tautas totālo varu.

Tādējādi varētu izvairīties gan no paša jautājuma, gan no atbildes. Jo ir skaidrs kā diena, ka vara, pret kuru ir vērsts atbrīvošanas karš, nepakļausies bez cīņas, jo šeit nav runa par vāciešiem, kuriem svešās intereses un tiesības lielākoties ir svētākas par vāciešu tiesībām, bet gan par cilvēkiem, kuru izcilākā īpašība ir brutāla varas griba.

Visos šādos galīgajos vēsturiskajos jautājumos ir pilnīgi veltīgi izteikt spekulatīvus novērojumus par to, ko ienaidnieks tagad darīs, jo ir acīmredzams, ka pēdējais nepieļaus atbrīvošanos vai sacelšanos nekavējoties. Pavisam citādi ir apsvērt, kādi spēka līdzekļi ir pretinieka rīcībā, un zināt, kādas priekšrocības ir pašam. Turklāt, ja precīzi zināt, kas jādara un kas jādara, tad jānovēro, kā ienaidnieks atvairīs uzbrukumu, un tikai tad var veikt pretpasākumus. Neviens militārais plāns nevar noteikt kampaņas gaitu pēc pirmā uzbrukuma, bet tas var sniegt vispārīgas vadlīnijas enerģiskai rīcībai. Tāpat arī šeit.

Mūsu gadījumā pretiniekus ir grūti notvert, jo runa ir par bezpersonisku un pārnacionālu varu. Tāpēc kampaņas plānā vispirms būs jāapsver, kuras varas un intereses netiek ņemtas vērā kā pretinieki. Tas ir svarīgi, lai nevajadzīgi neizmantotu varas virzienā, no kura nedraud nekādas briesmas.

Aiz jautājuma "Ko uz to teiks ārvalstis?" galvenokārt slēpjas bažas, ka šādā gadījumā mēs no ārzemēm nesaņemsim ne kredītu, ne pārtiku, ne citas izejvielas.
Kāda tagad ir situācija šeit?

Kā nacionālā ekonomika mēs ilgtermiņā varam apmaksāt savu importu vienmēr tikai ar savu eksportu, tas ir, apmainīt preces pret precēm, bet ne ar papīra naudu un ne ar "kredītiem".
Tas viss kādu laiku darbojas, kamēr vien ārvalstis piešķir faktisku kredītu, tas ir, kamēr vien dažādie ārvalstu piegādātāji tic, ka vācu importētāji samaksās par attiecīgajām precēm ar pilnu naudas vērtību. Bet tas ir iespējams tikai tad, ja importētāji ir iekasējuši ārvalstu naudu kā vācu preču eksportētāji. Bailes, ka mēs nesaņemsim kokvilnu vai taukus,

82. Tierra del Fuego iedzīvotāji, arhipelāga iedzīvotāji pie Dienvidamerikas dienvidu gala.

Machine Translated by Google

vara vai lopbarības iegāde starptautisko procentu maksājumu atteikuma dēļ apvieno jautājumus, kuriem būtībā nav nekāda sakara vienam ar otru. Pat pilnībā ebreju lielbanku vara ilgtermiņā nevar kaut kādā veidā novērst izejvielu ražotājvalstu pārpalikumu nonākšanu Vācijas rūpnīcās un darba vietās, un tāpat arī Vācijas gatavās preces nonāks pasaules tirgos. Šī savstarpējā preču apmaiņa starp dažādām valstu ekonomikām patiešām notiek saskaņā ar neatvairāmiem piedāvājuma un pieprasījuma likumiem. Protams, piespiedu kārtā un īslaicīgi šeit var notikt ierobežojumi un pārtraukumi, kā mēs to pieredzējām karā un pēc tam Rūras reģionā83. Taču tie visi ir spēcīgi pasākumi, kas līdzīgā veidā kaitē ārvalstīm.

Tādējādi mēs varam droši pieņemt, ka vairumtirdzniecībai izdosies segt absolūti nepieciešamo importa vajadzību. Vienmēr būs neitrālas valstis, caur kurām šis imports varēs mūs sasniegt.

Turklāt tautsaimniecība, kas atkal apzinās savus nacionālos pienākumus un tādējādi atkal kļūtu efektīvāka eksporta preču gadījumā, var daudz drīzāk paļauties uz to, ka tā atgūs veco uzticību. Pagaidu starpniecības kredīti importā un eksportā ir tirdzniecības namu jautājums un balstās uz to personīgo kredītu.

Šim jautājumam ir vēl viens aspekts, proti, bailes no politiskiem piespiedu pasākumiem, kas saistīti ar valsts procentu maksājumu apturēšanu kara obligācijām un citām reiha vai federālo zemju procentu obligācijām. Pat tas ir ārkārtīgi maz ticams, jo šeit runa ir par atsevišķu Vācijas valdības obligāciju privāto kreditoru procentu prasībām, kuru dēļ gandrīz nevar veikt nekādas politiskas darbības. Patiesībā valstu bankrotu vēsturē vēl nav bijis, ka militāra iejaukšanās sekotu pēc tam, kad valsts apturētu procentu maksājumus. Pretējs viedoklis, ka šajā gadījumā franči nekavējoties veiktu represijas, nekādā gadījumā nav loģiski pieņemams, jo pretējā gadījumā ienaidniekiem tajā laikā būtu bijis jāiejaucas ar militārām darbībām pret Vācijas markas vērtības kritumu. Valūtas vērtības kritums beidzot atņēma Vācijas obligāciju ārvalstu kreditoriem visu. Tagad mūsu pasākumi neparedz šo iekšējo Vācijas valsts parādu dzēšanu, bet tikai procentu dzēšanu un obligāciju pārveidošanu banku aktīvos. Savukārt skaidras naudas maksājumu var nekavējoties piedāvāt ārvalstu kreditoriem.

Kā tas ir iespējams, ka šādā gadījumā, tas ir, kad kungs X. Ilinoisā vai Čikāgā saņem no sava baņķiera informāciju, ka Vācijas valdība atmaksā kara obligācijas skaidrā naudā un ka šī summa ir ieskaitīta viņa kontā, viņš būtu ļoti dusmīgs un ierosinātu savai valdībai vēršanos pret Vāciju?

Nopietna pretestība no nevienas puses nav sagaidāma, ja nacionālistiska Vācijas valdība paziņotu par visu procentu obligāciju procentu atcelšanu, vienlaikus pārveidojot šīs obligācijas par bezprocentu aktīviem valsts bankās vai pasta čeku kontos.
Mums ir svarīgi, lai ar mūsu pasākumiem netiktu nodarīts kaitējums sabiedrībai – fakts, ka pretošanās tiks īstenota no kapitālistiskās puses, nevar ierobežot atbrīvojošo aktu. Tieši šī pasākuma gadījumā redzēsim, ka šeit notiks dvēseļu šķiršanās un ka to cilvēku slēgtā falanga, kuri šajā valdības pasākumā jutīs atbrīvošanu un...

[83] Kad 1922. gada beigās tika atklāts, ka vācieši nopietni kavē kokmateriālu un ogļu maksājumus kā kara reparācijas sabiedrotajiem, franči un beļģi Francijas premjerministra Rejmonda Puankarē vadībā 1923. gada janvārī okupēja Rūras rūpniecības reģionu. Vācu reakcija uz šo okupāciju galvenokārt bija pasīva pretošanās, kas ieguva pasaules līdzjūtību un noveda pie reparāciju noteikumu "mīkstināšanas" Dawes paktā.
1924. gada aprīlī (sk. iepriekš 94. lpp.), kurā arī tika aicināts izvest Sabiedroto okupācijas karaspēku no Rūras.

Machine Translated by Google

Darba atbrīvošana no milzīga spiediena ļoti drīz attieksies uz visiem strādniekiem. Tikai banku un biržu aprindas, kā arī tie, kas pieder pie mazo pensionāru loka, kuri ir iesprostoti savās priekšrocībās, turpinās stāvēt kā to pretinieki.

Strādājošam cilvēkam nav īpašas intereses par to, ka viņš no bankām saņem procentus no saviem pagaidu aktīviem, vēl jo mazāk viņam ir interese maksāt ļoti augstus procentus par kredītiem; ar savu naudu kā apgrozāmo kapitālu viņš vēlas strādāt un nopelnīt. Šī iemesla dēļ visi uzņēmēji, rūpnīcu īpašnieki un amatnieki būs ļoti maz ieinteresēti procentu kapitālistiskās sistēmas uzturēšanā. – Tas kļūst skaidrs kā diena ikvienam, kurš patur prātā, ka valdības procenti – kā mēs esam visspilgtāk parādījuši – tiek iegūti tikai ar tiešo vai netiešo nodokļu palīdzību no produktīvo strādnieku darba ienākumiem.

Cilvēks, kam šīs zināšanas ir skaidri prātā, nevienā brīdī nevar tikt apšaubīts, jo tas patiesībā ir tikai pamatprincips: valsts var dot tikai to, ko tai kaut kādā veidā atkal ir jāatņem saviem pilsoņiem.

Procenti valsts procentu maksājumiem visos apstākļos ir jāiekasē no produktīvajiem strādniekiem. Neviens strādnieks nav izslēgts no šī principa, vismazāk jau fiziskā darba veicējs, kura rīcībā nav procentus nesošu obligāciju. Šī situācija viņu ietekmē vissmagāk, jo tiešie un jo īpaši netiešie nodokļi viņu ietekmē vissmagāk. Tas, ka tieši strādniekam nodoklis tiek piemērots tiešā ienākuma nodokļa veidā ienākuma atskaitījuma veidā, pirms visas pārējās aprindas jau ir padarījušas strādnieku gaišredzīgu šajos jautājumos; tas pats attiecas arī uz visiem algotajiem darbiniekiem. Protams, šīs aprindas daudz mazāk apzinās daudz radikālākos netiešos nodokļus – lai gan tās tos galvenokārt izjūt inflācijas apstākļos, kā aprakstīts nodaļā par "Inflāciju". Netiešais nodoklis ir visnesociālākais nodoklis. Tas apgrūtina darbu par labu tīram aizdevuma kapitālam. Neviens nevar no tā atteikties, un tāpēc tas vissmagāk apspiež to, kuram ir vismazākie ienākumi. No otras puses, netiešie nodokļi – ogļu, sāls, sērkociņu, cukura, alus un dzērienu nodokļi, personīgā transporta nodokļi utt. – nemaz netraucē lielas kapitāla bagātības īpašnieku.

Tāpēc viens no strādnieku loka, kurš ir šādas atbrīvojošas rīcības pretinieks
tas var būt tikai zināšanu un izpratnes trūkuma dēļ par šīm sakarībām.

Pēdējā un grūtākā lieta, kas mums šajā nodaļā vēl jāaplūko, ir starptautisko procentu saistību atcelšanas jautājums – citiem vārdiem sakot, atteikšanās no turpmākiem procentu maksājumiem par kara parādiem.

Šis jautājums ir visciešāk saistīts ar vācu vēstures jautājumu, patiesībā tas patiesībā ir vācu jautājums kopumā, jo tas saka: vai vācu tauta vēlas brīvību vai verdzību?

Mēs zinām, ka šādos galīgos jautājumos tikai apņēmīga griba var noteikt un sasniegt uzvaru – tāpēc atbilde uz šo jautājumu sniedzas tālu ārpus finansiāli politisko novērojumu robežām. Taču ir svarīgi, lai tauta, kurai jātiecas pēc savas brīvības, zinātu, ka tās verdzība pirmkārt ir finansiāli politiska, ka šeit politika un ekonomika ir visciešāk saistītas. Taču tieši tas ir jaunums pašreizējā situācijā, ka to pārvalda finansiāli varas politiskie uzskati un ka militāri varas politiskie uzskati ir tikai otrajā vietā.

Mēs patiešām varam runāt par mamonisko laikmetu kā par jaunu laikmetu. Dievs Mamons ir uzkāpis šīs pasaules tronī. Imperators un karalis paklanās viņa priekšā. Parlamenti un valdības ir viņa pakļāvīgie kalpi. Viņš ir spējis iesaistīt lielas kustības – piemēram, algoto darbinieku centienus pēc savas pilnveidošanās. Līdzīgi starptautiskais kapitāls ir radījis...

Machine Translated by Google

pasaules preses, kas kalpo tās mērķiem – jo tā ir kļuvusi arī par kultūras bagātību pārvaldnieku un katras nacionālās pamatiedzīvotāju mākslas un literatūras viltotāju.

Kā izcilākos šīs mamonistiskās invāzijas un pasaules varas nesējus mēs esam atzinuši ebrejus, un tāpēc mūsu zināšanu loks atkal noslēdzas ar visu jautājumu – ebreju jautājumu.

Procentu problēmas risinājums ir ebreju jautājuma risinājums. Procentu problēmas risinājums mūsu skaidrojumu izpratnē ir ebreju pasaules varas laušana, jo tā sagrauj pasaules ebreju varu – tās finansiālo varu.

Bet procentu problēmas risinājums turklāt konstruktīvā nozīmē ir vienlaikus
laiks arī sociālā jautājuma risinājums.

Atteikšanās no jebkādiem kara parādu procentu un nodevu maksājumiem nostādītu starptautiskās finanses jeb Franciju pirms jautājuma par visas Vācijas finanšu pārvaldes pārņemšanu. Ja tiktu atcelti visi reiha nodokļi, kas tagad kalpo procentu maksājumiem ienaidniekam, tas vispirms nozīmētu iekšēju atpestīšanu no neprātīgās nodokļu apspiešanas, lielu sociālpolitisku aktu ar vislielāko vērienu, un ienaidniekam būtu jācenšas izveidot savu finanšu pārvaldi Vācijā.

Bet, ja vācu tauta redzētu franču vai ebreju nodokļu iekasētāju sēžam katrā nodokļu un pensiju iestādē un ja šie ārvalstu apspiedēji atņemtu labākās govis no lauksaimnieku stalliem, tad dusmas un sašutums, iespējams, drīz kļūtu tik spēcīgs, ka kādu nakti ar asiņainu slotu aizslaucītu ārvalstu rēgu un atbrīvotu Vāciju.

Vai militāra lielvara kopumā uzņemtos šādu pasākumu savas valsts labā?
tāpēc finansiālā vara joprojām ir ļoti apšaubāma.

Mūsu gribas pēc atbrīvošanās perspektīvas nebūt nav tik nelabvēlīgas, kā sākumā varēja šķist – gluži pretēji. Pirmajā reizē, kad Vācija vienbalsīgi atteicās izdot savus "kara varoņus", ar šo "nē" spoks pielika punktu.

Tagad starptautiskās finanses noteikti meklēs citas metodes, īpaši boikota metodi un pilnīgu starptautiskā tirgus nožņaugšanu. Tas, ka pēdējā gadījumā tai neizdosies, ir arī droši, un arī vācu preču boikots novirzītu Vāciju, sākumā tikai tās ekonomiskajā darbībā un kādu laiku arī tikai, uz iekšējo tirgu. Tāpēc arī šeit tikai prasmīgas iekšpolitikas uzdevums būtu – īpaši ar dāsnu atbalstu mājokļu būvniecības jomā – pārvarēt kritiskos laikus un izmantot tos tautas labklājībai, līdz tiks noteikti jauni ceļi pasaulē.

Šī jauno ceļu atvēršana uz pasauli notiks, salaužot ebreju kundzību pat starp citām tautām, jo arī atsevišķu tautu ceļš uz veselīgu nacionālo ekonomiku var būt tikai caur to dziedināšanu no savas iekšējās saindēšanās ar ebreju-mamonistisko indi. Tad dabiskie veselīgas starptautiskās tirdzniecības un ekonomiskās komercijas ceļi starp tautām pavērsies paši no sevis – un cilvēce, atbrīvota no ebreju apspiešanas, piedzīvos nepieredzētas labklājības laikmetu – un, galvenais, Vāciju – pasaules sirdi!

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

1.0 versija

Publicēts AH 130. gadā Kali jugā, 2018. gada oktobrī,
Sudetenland Verlag kristiešu kalendārā.

Rediģējis Einārs Birkemans.

Grāmatas vāku veidojis Italo.